

DARK VERSE SERISI - 4

PORTIS TIMES

DAILY NEWS

RAMA T KILLING SPREE IN THE STREETS

The city has witnessed the
series of murders in the streets.
While Los Angeles has already
historically reported a high number of
murders, the recent increase in
reported deaths is a record and more
than 100 people have been
killed in the last few days.

CELLAT

R U N Y X

**Kanla beslenen bir canavar ölüm diyarında ışık dolu
genç bir kadınla evlenirse ne olur?**

Los Fortis sokaklarında büyüyen Alessandro
'Alpha' Villanova, hayatta kalmak için savaşmış
ve bu süreçte her şeyini kaybetse de zirveye doğru
tırmanmıştı. O zamanlar dışlandığı şehri şimdi çok
az kişinin bildiği karanlık bir imparatorluğun kralı
olarak tek başına yönetiyordu.

Alpha'nın dünyasından uzakta, Zephyr de la
Vega'nın normal bir hayatı, normal bir ailesi,
normal sorunları vardı. En büyük problemi,
insanların ona birkaç kilo verdirmeye çalışmasıydı.

Tesadüfi bir karşılaşma sonucu Alpha'yla yolları
kesiştğinde adama hayatlarının akışını değiştirecek
bir teklifte bulundu.

Ancak bir seri katil Alpha'nın şehrinde kol
geziyordu. Yaralı imparatorluk ardı arkası
kesilmeyen ölümlerle parçalara ayrılırken Birlik'in
de devreye girmesiyle bu evlilik tahmin ettiklerinden
daha derin, daha kalıcı ve daha güçlü
bir şeye dönüştü.

**Kötülük yükselir. Karanlık çöker.
Yeni bir düzen doğar.**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

DARK VERSE SERİSİ - 4

CELLAT

R U N Y X

Çeviren: Doğa Şarlayan

Battaniyesini bir koza haline getirip yatağından çıkmayı hiç istemeyen herkese.
Bu sizin için.
Grilerin ötesinde bir gökkuşağı var.
Yalnızca bulutların dağılmasını bekleyin.

ZM

Duzenleme
Ny.Ozlem

Yazarın Notu

Bu kitap *Dark Verse* serisinin dördüncü kitabıdır. Kitap yeni bir çifti ele alsa da, önceki kitaplarda yer alan karakterler ve olaylar bu kitaptaki olay örgüsünü büyük ölçüde etkilemektedir.

En iyi okuma deneyimi için serinin sırayla (Yırtıcı, Azrail, İmparator) okunması tavsiye edilir. Bu tek bir kitap DEĞİLDİR.

Lütfen bu kitabın bir epilogla değil, şimdilik mutlu bir sonla bittiğini unutmayın. Bunun nedeni zaman çizelgesidir. Alpha ve Zephyr'in büyük epiloğu serinin final kitabının sonrasına denk gelmektedir ve bu nedenle de seri tamamlandıktan sonra yayınlanacak bir *novella*'da yer alacaktır.

Eğer önceki kitapları okuduysanız, bu kitap çok daha karanlık olacak.

Bu kitap yalnızca 18 yaş üstü için önerilen ayrıntılı şiddet sahneleri, küfürlü dil ve cinsel içerik içermektedir.

Ayrıca daha karanlık temalar için birkaç tetikleyici uyarı listelemek istiyorum. Bu kitapta karakter ölümü, cinayet, kundaklama, işkence, seks işçiliği, depresif dönemler, travma sonrası stres bozukluğu, insan kaçakçılığı gibi sahnelerin yanı sıra insan köleliği, reşit olmayan birine karşı uygulanan şiddet, yetişkinlere ve reşit olmayan bireylere karşı cinsel saldırı ve yasadışı kafes dövüşleri gibi konulardan bahsedilmektedir.

Bunlardan herhangi birini okumak ruh sağlığınıza herhangi bir şekilde zarar verecekse, içtenlikle durmanızı tavsiye ederim.

Kitaba devam ederseniz, umarım yolculuktan keyif alırsınız.

Teşekkür ederim.

Calma Listesi

Scars - Boy Epic
Scars - Tove Lo
Scars - I Prevail
Believer - Imagine Dragons
Be Mine - Ofenbach
Bad Things - Jace Everett
Friction - Imagine Dragons
Fisherman - The Peach Kings
Beat the Devil's Tattoo - Black Rebel Motorcycle Club
Looking At Me - Sabrina Carpenter
Glowing in the Dark - The Girl and The Dreamcatcher
High - Whethan ft. Dua Lipa
I Love Rock'N Roll - Joan Jett & The Blackhearts
Teeth - 5 Seconds of Summer
Bom Bidi Bom - Nick Jonas ft. Nicki Minaj
My Oh My - Camila Cabello
Glow - Ella Henderson
Capital Letters - Hailee Steinfeld
Love is a Bitch - Two Feet
Give 'em Hell - Everybody Loves an Outlaw
On My Way - Alan Walker
Push - Royal Deluxe
Pray For Me - The Weeknd ft. Kendrick Lamar

Pray - JRY ft. RuthAnne
Rockabye - Clean Bandit ft. Sean Paul
Skin to Bone - Linkin Park
Soldier - Samantha Jade
The Wolf - The Spencer Lee Band
Making Love on the Mountain - The Woodlands
Side to Side - Ariana Grande
Full Playlist On Spotify

PROLOG

O hafta işlediği üçüncü cinayetti.

Kendini bildi bileli işledikleri arasında ellinciydi. Bu seferki özeldi. Daha sonra kutlayacağı bir şeydi.

Kadının cesedi pis ara sokakta parçalanmış halde uzanıyordu. Topuklu ayakkabıları yamuk, ruju dağınık, gözleri bomboştu.

Kurbanlarının gözlerindeki bu bakışı severdi. Asla uçamayacakları berrak gökyüzüne baktıkları son anlarında onların tanrısı olurdu. Adama *Fortis Celladi* adını vermişlerdi. Ölümün Efendisi'ni tercih ederdi ama kimse böyle söylemiyordu tabii. Yine de bir gün, tüm cinayetler ona bağlandığında ve yozlaşmış polisler uyumayı bıraktığında öyle söyleyeceklerdi.

Binaların arasındaki çatlaktan duman sızıyor, yakınlarda bir yerde bir ampul titriyordu. Katil ne mi yapıyordu? Bıçağını kadının eteğinin yırtık bir parçasına silmekle meşguldü. Kan diğerleriyle birlikte bir hatıra olarak saklayacağı beyaz kumaşa bulaşmıştı. Adam hâlâ avının, kovalamacanın ve kızın çıplak bedeninin tadını çıkarıyordu. Gelen yağmur tüm kanıtları silip süpürecek, polisler bir fahişenin daha kaybolmasını umursamayacak ve tüm suç şehrin sahibi olan adamın üzerine kalacaktı.

İşte o zaman, katil tüm şehrin tanrısı haline gelecekti.

Mükemmel bir plandı.

Sokağın sonundaki gölgelerin hareketiyle olduğu yerde kalakaldı. Gözlerini kısarak yoğun havayı neyin değiştirdiğini görmeye çalıştığında duvara yaslanmış bir silueti fark etti. Son iki haftadır her cinayetinde gördüğü siluetin aynısıydı.

Bir tıktı sessizliği delip geçti. Bir akmak yandı. Sönmeden önce üzerindeki eli belli belirsiz ortaya seren alevler göründü.

Hepsi aynıydı.

Korku aşına olduğu bir duygu değildi ama karanlıktaki siluete -iki haftadır kendisini takip eden ve kayıtsız bir şekilde yerinden bile kıınıldamadan onu izleyen adama- bakarken omurgasından bir ürperti geçmişti.

Hayır, efsane gerçek olamazdı.

Bunu her seferinde kendine hatırlatıyordu. Birçokları için bir efsane, hikâyeyi anlatabilecek kadar yaşamayan bazıları için bir gerçek, yeraltı dünyasının derinliklerindeki herkesin dikkatli olması gerektiğini bildiği kişiydi. Bu o muydu? Hayır, olamazdı. O adam gerçek değildi ki. Katilin peşindeki muhtemelen her şeyi görmüş ancak ortaya çıkmaya korkan evsiz bir adam, hatta belki de gizli bir polisti. Başka bir şey değildi.

Katil sesi de bedeni gibi titremediği için sevinirken, “Seni delik deşik etmeden önce kaybol,” diye seslendi.

Hiçbir ses gelmemiş, adam olduğu yerden hareket etmemişti. Onu sessizce izleyen gözlerden başka bir şey yoktu.

Katil korkudan donup kalmış olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Elliden fazla kadına dehşet saçmış, onları öldürmüştü ve şimdi kahrolası bir yeraltı efsanesi yüzünden gölgelerdeki bir siluette korkuyordu.

Gecenin bu saatinde, şehrin çok uzaklarındaki bir yerlerde siren sesleri duyuldu. Sokağın aşağısındaki gece kulübünün kapaısı açılıp kapanırken müzik sesi yükseliyordu.

Ancak onun duyduğu tek ses kendi nefeslerine aitti. Korktuğu için, kendini av olmuş gibi hissettiği için kızgındı.

Bir adım geri çekildi.

Siluet yerinden kıınıldamadı, onu izlemeye devam ediyordu.

Yalnızca korkmuş, evsiz bir adam. Hepsi o kadar.

CELLAT

Bıçağını cebine koyup ara sokaktan çıktı. Kimsenin onu görüp görmediğini yavaşça kontrol ettikten sonra olay yerinden koşarak uzaklaşmaya başladı. Fakat köşeyi dönmeden hemen önce, paranoyak bir şekilde her seferinde yaptığı gibi sokağın başına baktı.

İşte her seferinde olduğu gibi, koyu renk giysili bir adam gölgelerin arasında duvara yaslanmış halde çakmağıyla oynuyor ve katilin bir korkak gibi gecenin içine doğru kaçmasını izliyordu.

Kendisinden daha büyük bir canavar olan Gölge Adam gerçektir.

BİRİNCİ KISIM

KABUK

“Aşk gözleriyle değil, hayaliyle görür,
Ve kanatlı Cupid* resimlerde bu yüzden kördür.”**
-William Shakespeare

* Yunan mitolojisinde arzu, erotik aşk, çekicilik ve şefkat tanrısıdır. (ç.n.)

** Türkiye İş Bankası Klasikleri, Bir Yaz Gecesi Rüyası, Sayfa 10 (ç.n.)

ON SEKİZ YIL ÖNCE

Zephyr, 10 Yaşında

Kırık kemikler insanın canını acıtiyordu.

Zephyr hastane odasında tek başına kıpırdamadan yatmakta zorlanıyordu. Güler yüzlü hemşire, annesi ve babasına gitmeleri gerektiğini söylemişti. Ebeveynleri geri geleceklerine dair söz vermişti ama yeni kız kardeşi Zenith'e bakmak için eve gitmeleri gerekiyordu. Zephyr ona Zen diye seslenirdi. Beş yaşında, çok güzel ve sessiz bir kızdı ancak ablasıyla oynamaktan çok hoşlanıyordu. Zephyr de kardeşini daha şimdiden çok seviyordu.

Eve gitmek istiyordu.

Burnunu çekip eliyle sildi. Hava çok soğuktu ve iki yanı da ağrıyordu.

“Senin gibi güzel bir kız neden ağlıyor?”

Karşısındaki yataktan gelen kadın sesi Zephyr'in kıpkırmızı gözlerle başını kaldırmasına neden oldu. Hemşire ailesine hastanenin çocuk bölümünde hiç yatak olmadığını söylemişti. Bu yüzden onu iki geceliğine bir kadının yanına yerleştirmişlerdi. Kadın çok zayıf ve hasta görünüyordu.

“Ben...” Zephyr hıçkırdı. “Eve gitmek istiyorum.”

“Gideceksin, tatlım.” Kadın ona gülümsedi. Annesinin yaşlarındaymış gibi görünüyordu, belki biraz daha büyük olabilirdi. “Ailen seni yarın alacak.”

Zephyr başıyla onayladı. Evet, yalnızca iki gece kalması gerekiyordu. “Senin ailen de seni alacak mı?”

Kadının gülümsemesi hüznünlü bir hal aldı. “Hayır. Oğlum beni almak istiyor ama ben eve gitmeyeceğim.”

“Neden onunla gitmiyorsun ki?” Zephyr yana doğru eğildi. Küçük aklındaki tüm düşünceler eline tüpler bağlanmış kadın yüzünden dağılmıştı.

Kadın güldü ancak biraz sonra nefesi kesildi. “Bu dünyada fazla vaktim kalmadı, tatlım. Sadece oğlumu onunla ilgilenecek kimse olmadan arkamda bırakacağım için üzülüyorum.”

Bu Zephyr’in anlayamadığı bir kavramdı. Herkesin bir ailesi vardı, değil mi? O kadar çok amcası, teyzesi ve kuzeni vardı ki; hepsinin adını zar zor hatırlayabiliyordu. “Başka kimsesi yok mu?”

Kadın hüznle başını iki yana salladı.

Bu durum küçük kızın kalbini kırmıştı. Herkesin bir ailesi olmalıydı.

Zephyr yan tarafının biraz acıdığını hissederek yataktan aşağı atladı ve kadına doğru yalpalayarak yürüyüp serçeparmağını uzattı. “Ben onun yanında olabilirim. Söz veriyorum. Adı ne?”

Kadın yeniden gülümsedi. Yüzünden bir damla gözyaşı süzülürken serçeparmağını Zephyr’inkiyle birleştirdi. “Sen tatlı bir çocuksun.”

Zephyr başıyla onayladı, tatlı olmayı seviyordu. “Adı ne?” diye sordu tekrar. Ailesi olmayan çocuğa takılıp kalmıştı.

“Alessandro. Alessandro Villanova. Alpha.”

BÖLÜM BİR

Zephyr, Günümüz

Onu aldatıyordu.

Zephyr adamın bir dövüş için geldiği bu küçük, köhne fare deliğinin kapısını açtığında onu bir sürtükle göreceğinden yüzde yüz emindi. Bu oran yüzde yüz olmayabilirdi, kendi kafasında olayları abartma eğilimindeydi. Belki yüzde doksan emindi. Belki kız sürtüğün teki olmayacaktı. Belki de adamın karizmatik görüntüsüne ve kıvrak zekâsına kapılan inanılmaz derecede tatlı ancak saf bir kızdı ve onun hafif kilolu bir kuaförle birlikte olduğunu bilmiyordu. Adamın defalarca o kiloların birazını vermesi gerektiğini söylediği, “*Çok seksi olacak, bebeğim,*” dediği hafif kilolu bir kuaförle birlikte olduğunu bilmiyor olabilirdi. Bu kuaför, Zephyr de la Vega’nın bizzat kendisiydi. Ayrıca ona âşık olmayan bu adamla bir geleceği olabileceğini düşündüğü için gezegendeki en büyük aptaldı. Fakat yirmi sekiz yaşında bekâr olmaktan, herkesin ona biriyle birlikte olması gerektiğini söylemesinden bıkmıştı. *Tanrı aşkına.*

Adamı sevmiyor olsa da en azından *şu ana kadar* bir ilişkisi vardı ve gururunu korumaya devam ediyordu. Kapının dışında durmasının nedeni de tam olarak buydu. Korku, öfke ve şüphe midesinde toplanmıştı.

Çok seksisin, çok güzelsin, sen bir tanrıçasın, diye sayıklamaya devam etti. Kendi sözlerine olan inancı, mükemmel bir adamla çoğunlukla iyi bir ilişkinin içinde güzel bir hayata uyandığı sabah saatlerine göre azalmıştı. *Karşısındaki kapının ardında birilerini becerdiğinden emin olduğu o mükemmel adam.*

“Ah, evet!” Yüzü içeriden gelen kadınsı bir iniltiyle gerildi. Kirli görünen kolu kavrarken eliyle yüzeyi ovalayarak temizlemek istedi.

“İşte şimdi... *Cellat kafeste!*”

Kalabalık, içinde bulunduğu pis koridorun ötesindeki arenadan kükrercesine haykırıyordu. Mekân içeride bir şey ölmüş gibi kokuyordu ve muhtemelen tam da öyle olmuştu. Zephyr kokunun sebebinden emin olamıyordu. Bu şaibeli dövüş için sanayi bölgesine gelen erkek arkadaşını takip etmişti. Fakat ona şüpheyile bakan, korkutucu, fedai görünümlü iki adamla birlikte erkek arkadaşı içerideki kalabalığın içinde kaybolmuştu. Bu durum onu şaşırtmamıştı. Baharı anımsatan rengârenk çiçekli elbisesiyle, zindana benzeyen bu yerde havaalanındaki bir fil kadar yersiz görünüyordu. *Bir saniye...* Filler havaalanına girebiliyor muydu ki? Acil durumlarda onları denizaşırı ülkelere nasıl transfer ediyorlardı? Belki de...

Odaklan, Zee.

Derin bir nefes alarak iç sesinin saçmalıklarına bir son verdi. Bunu çok sık yapıyordu... yani saçmalamaydı. Özellikle de sinirleri gerginken, içindekileri kusarcasına konuşmak sıkça karşılaştığı bir durumdu ve erkek arkadaşının girdiğini gördüğü koridorda dikilirken sinirleri çok ama çok gerilmiş durumdaydı. Karşılaşacağını bildiği şeyi gerçekten görürse yeniden bekâr biri olacaktı. Üstelik bu durum kesinlikle ailesiyle arasını açacaktı. Babası erkek arkadaşını ortalama buluyordu fakat annesi onu çoktan damadı olarak görmeye başlamıştı bile.

Dişlerini sıkarak sinirlerinin yatışmasını bekledi ve kapının kolunu aşağı indirdi. Kapı birkaç santim aralandığında adamın çıplak kalçalarının kirli duvara yaslanmış bir kadının içine gömüldüğünü gördü. Kadının hijyen durumuyla, o kalçaları tanıdığı gerçeğinden daha fazla ilgileniyor olması şaşırtıcıydı.

Demek aldatılmak böyle bir şeydi.

Hah.

Dürüst olmak gerekirse, tam bir hayal kırıklığıydı.

Zephyr filmlerde görüp kitaplarda okuduğu, sevgilisinin sadakatsizliğini öğrenen kadın ya da mihrapta terk edilen gelin klişesini aklının bir köşesinde hep merak etmişti. Gözyaşlarının acıdan mı, aşağılanma hissinden mi, öfkeden mi, yoksa o mü-kemmellik fikrinin kaybından mı kaynaklandığını düşünmüştü. Belki de saydıklarının hepsi geçerliydi. Tam olarak kestiremi-yordu.

Garip bir şekilde, adamın güzel kıcının ileri geri hareketle-rini izlerken, içinde sadece, *Ben sana söylemiştim*, diyen sesi duyuyordu. Bir parçası adamın güzelliğinin altında bir pislik olduğunu her zaman biliyor muydu? Bu düşünceyi kendi öz-güvensizliğinin ortaya çıkması olarak mı yorumlamıştı? Belki de öyleydi. Şaşırtıcı bir şekilde düşündüğü kadar incinmemiş olsa da öfkeliydi. Adamın onun farkına bile varmadan yaptığı her harekette daha çok öfkeleniyordu. Zephyr için öfke hiç iyi bir şey değildi, anın hiddetiyle mantıksız şeyler yapabiliyordu.

Öfkesini kontrol altına almaya çalışarak çenesini sıktı. Ancak her hareketinde adamın biraz daha değersiz ve yetersiz hissetmesine sebep olduğu küçük anları hatırlıyordu. “*Onu yeme!*” dediği zamanları, kadınların uyluklarının arasında ka-lan o boşluğun ne kadar seksi olduğuna dair yaptığı her bilinçli yorumda ona böyle bir şeye asla sahip olamayacağıyla ilgili ta-kılmasını, saçlarını ne zaman değiştirse boyadığı tuhaf renklere bıkkın bir şekilde iç çekmesini...

İki yıldan uzun bir süredir bu adamla birlikteydi. Ancak ge-riye dönüp baktığında gördüğü tek şey, manipülasyon ve aşağı-lık davranışlardı. Üstelik kendisi her zaman yatakta iyi bir âşık olmakla övünürdü. Erkek arkadaşının başka bir kadının içinde olması, iyi bir sevgili olduğu yönündeki inancına kabul etmek istediğinden daha büyük bir darbe indirmişti.

Zephyr kendini yeterli hissetmek istiyordu. Güzel hissetmek istiyordu. Arzulandığını hissetmek istiyordu. Ona tüm bunları hissettiren son adam...

Onu düşünme.

Evlenmeyi düşündüğü adamı izlerken hissettikleri dışındaki her duyguyu hissetmek istiyordu. Bu adama bok gibi hissettirmek istiyordu. Zephyr böyle basit bir kızdı işte. Tanrı aşkına, gerçekten tam bir aptaldı. Ama en azından ucuz kurtulmuş bir aptaldı. Geriye doğru adım atarken ne yapacağı hakkında kararsız bir şekilde kirli kapı koluna baktı.

“Alpha! Alpha! Alpha!”

Kalabalığın tezahüratı dikkatini çekmiş, aniden kalbinin ritmini şaşırmasına neden olmuştu. Tüm odağı önündeki manzardan ayrılıp mekânın içindeki arenaya doğru kaydı.

Alpha mı?

Alpha mı demişlerdi?

Hayır, olamaz.

Arenaya açılan kapıya bakarken avuçları nemliydi, kalbi şiddetle atıyordu. Alpha alışılmadık bir isimdi. Zephyr bu ismi kullanan yalnızca bir adam tanıyordu. O da bir dövüşçüydü ama kalabalığın desteklediği kişi o olamazdı. Neredeyse on yıl önce...

Bu ismin uyandırdığı güçlü anıyla onu aldatan erkek arkadaşını bile unutmuştu. Seyircilerin gürültüsünü takip ettiğinde pis kokulu koridordan çıktı, daha iyi durumda olan bir tür açık alana gelmişti. Burası hiç güneş ışığı görmemiş yerler gibi kuyordu: Hafif nemli, küflü ve terli. Onun gibi iyi bir aileden gelen, çiçekli bir elbise giyen, annesi yakında başına iyi bir şey geleceğinden emin olduğu için saçlarını pembeye boyatan bir kıza göre bir yer değildi.

“Sadece bir his, bebeğim,” demişti annesi şefkatle.

Zephyr, o iyi şeyi bekliyordu. Bu o muydu? Adam geri mi dönmüştü? Olamazdı.

CELLAT

Tanrı aşkına, resmen *koca* bir aptaldı.

Önündeki gösteriyi izlerken, gerçek hayatla uğraşmak zorunda kalmadan önce bu adamın *onun* Alpha'sı olup olmadığını kendi gözleriyle görmeye çalıştı.

Dövüş muhtemelen yasadışıydı. Büyük ihtimalle bu yüzden şehrin ürkütücü yasak kısmı olarak bilinen sanayi bölgesinde, zindana benzeyen bir yerde gerçekleşiyordu. Burası korkutucu oyunlara katılmak isteyen çocukların geldiği yerdı. Bu şöhretin sebebi de çoğunlukla kanunsuz suç faaliyetleriydi. Zephyr kimsenin baskına gelmemesini umuyordu. Dilek listesinde hapishaneye girmek yoktu.

Zindan -eğer öyle denebilirse- büyük ve karanlıktı. Daha önce gördüğü hiçbir bodruma benzemiyordu. Duvarlar sert kayalardan yapılmıştı, yüksek tavanda doğrudan bakmanın acı verici olacağı türden büyük ışıklar vardı. Ortadaki alana kafesli bir ring kurulmuştu, çoğunlukla erkek ve birkaç kadından oluşan kalabalık bu yapının etrafını sarıyordu. Duvarlara yaslanmış, fedaiye benzeyen birkaç korkutucu adam insanları inceliyordu.

Hemen sağındaki adam, "Kolunu kır, Alpha!" dedi ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle.

"Sikik herifin kanını akıt!"

"Onu bayılt da sikini yalayayım, seni canavar!" Bu odanın başka bir yerindeki oldukça hevesli bir kadından gelmişti. Zephyr duyduğu sözlerle yüzünü buruşturdu. Adam *onun* Alpha'sı olmadığı sürece, seslenen kadın neyi istiyorsa yalayabilirdi. Ancak o hatıralarındaki adama karşı her zaman akla mantığa sığmayacak derecede sahiplenici olmuştu. Kafesin metaline şiddetle çarpan bir bedenle dikkati dağıldığında gözlerini tekrar ringe çevirdi.

Kaşları havaya kalkmıştı.

Gömleksiz bir adam, hayır... Gömleksiz bir *dev*, ufak tefek

bir adamı -kendi başına devasa olabilirdi ama kıyaslandığında minicik görünüyordu- arkasından tutarak sıkıştırmıştı. Zephyr az önceki kadının neyden bahsettiğini şimdi anlayabiliyordu. Gerçekten de bir canavardı o. Kendisinden küçük olan adamın kolunu garip bir açıyla arkasına doğru bükmüş, diğer koluyla da onu bir köpek gibi tutmuştu. Fakat dikkatini çeken şey yalnızca dövüş değildi.

Adamın gözleriydi. Daha doğrusu tek gözüydü, sağdakinin üzerinde bir göz bandı vardı. Sol gözü ise onun uzaktan tam olarak göremediği açık bir renkle parlıyordu. Zephyr'e göre, göz bantları korsanların gemileri yağmalarken ve tarihi romanlardaki genç kızlara sahip olurken sert görünmek için taktıkları bir şeydi. Artık insanlar ihtiyaç duyduklarında sahte protez gözler takmayı tercih ediyorlardı. Bu gerçek devin, gayet iyi görüyormuş gibi duran bir rakiple dövüşürken göz bandı takması... *Vay canına.*

Ancak bu adam, unutamadığı anılarındaki o çocuğa hiç de benzemiyordu.

“Canına oku onun!”

Tanrı aşkına, yanındaki adam gerçekten de kana susamıştı.

Başka bir kadın sesi, “Onu öyle çok istiyorum ki!” dedi bir yerlerden. “Bir yılı aşkın süredir kimseyle yatmadığına inanabiliyor musun? Ona defalarca yaklaştırmaya çalıştım.”

“Kızım, adam benim ödümü koparıyor. Ona yaklaştırmamın imkânı yok.”

“Yine de onunla seks yapmayı bir hayal et. İnsanın Tanrı'ya şükretmesine sebep olduğunu duydum.”

Zephyr konuşmaları dikkatle dinledi ve bu kişinin o olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Arkadaki yerinden dövüşü izlerken kalabalığın küçük bedenini itip kakmasına engel olmaya çalışıyordu. Zihni o anda çok meşgul, göğsündeki yük çok ağırdı.

Canavar uzaklaşarak ufak rakibini serbest bıraktı, ilk kez tüm vücudu görüş alanına girmişti. Uzun bir yara izi saç çizgisinden göz bandının altına, oradan da ağzının köşesine kadar uzanıyordu. Yüzünün bir tarafını korkutucu bir şekilde sert durmasını sağlayarak aşağıya çekiyordu. Adamın vücudu, Zephyr'ın bir insanın sahip olabileceğini dahi bilmediği milyonlarca kasın üzerindeki dövmelerle ve yaklaşık bir milyon yara iziyle sarmalanmıştı. Çok iri bir adamdı ancak vücuduyla çelişen bir akıcılıkla hareket ediyordu.

Vahşi, acımasız bir güç. İşte o buydu.

Kalabalık ona Alpha diye sesleniyordu ve Zephyr bunun nedenini anlayabiliyordu. Onu izledikçe daha da büyülenmiş, adamın kimliğini doğrulama arzusu iliklerine kadar işlemişti.

Ufaklık canavara dönüp kolunu savurduğunda hedefi siyah göz bandıydı. Zephyr nefesinin boğazında düğümlendiğini hissedebiliyordu, ansızın canavarın incinmesini ne kadar istemediğine odaklanmıştı. Göz kırpmasına bile fırsat kalmadan, adam birinin sınırlı görüş söz konusuken yapabileceğini dahi düşünmediği bir hareketle rakibinin önünü kesti ve yan tarafına sert bir aparkat indirdi. Uyguladığı güçle muhtemelen rakibinin bir kaburgasını kırmıştı.

Off.

Ufak adam belini kavrayıp acıyla haykırdı. Kalabalık ise çılgına döndü. Evet, bu insanın canını yakabilirdi.

Zephyr anlayışla yüzünü buruştururken adam kafesin zemininde iki büklüm olmuştu. Alpha boynunu çıtlatarak ilk defa kalabalığa baktı. Zephyr adamın tek gözünün kalabalığın üzerinde gezindiğini ve onun üzerinde durduğunu görmüştü. Pembe saçları ya da elbisesi göze çarpmış olmalıydı. Sebebini bilmiyordu ve gerçekten düşünemiyordu da.

İstese bile *yapamıyordu*.

Göğsünde aynı ağırlık vardı. Alpha'nın ona bakmasının her

zaman... *yoğun* bir yanı olmuştu. Öyle ağır bir histi ki; göğsüne baskı yaptığını, kalp atışlarını hızlandırdığını ve avuçlarının nemlenmesine neden olduğunu hissedebiliyordu. Bir ter damlası boynundan göğüs dekoltesine doğru yuvarlandı. Tanrı aşkına, adamın iki gözünün de üzerinde olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamıştı.

Karşısındaki adam oymuş gibi hissettiriyordu.

Gözyaşları gözlerini yakıyordu.

Çok uzun zaman oldu.

Alpha tekrar rakibine dönmeden önce birkaç saniye daha ona baktı.

“Zee? Burada ne halt ediyorsun?”

Gerçekler tekrar yüzüne çarparken bu sözler gözlerinin bir anlığına kapanmasına neden oldu. Eski erkek arkadaşıyla karşılaşmadan önce biraz daha zaman geçmesini umuyordu. Dışa dönük, coşkulu kişiliğine rağmen yüzleşmeler hiçbir zaman baş edebildiği şeyler olmamıştı. Bu tür konuşmalardan nefret ederdi ve ne zaman bir yüzleşme ihtiyacı doğsa, o durumdan tamamen kaçınırdı. Böyle olacağını hayal dahi etmemişti. Eve gittikten sonra ona bir ayrılık mesajı göndermeyi düşünüyordu.

Şimdiyse ortada bir yüzleşme vardı ve tüm dikkati kafesteki adamın üzerinde olduğu için konuyla hiç ilgilenmiyordu. Nefesini dışarı verip üç saniye içerisinde eski sevgilisi olacak kişiyle karşı karşıya gelmek için yavaşça arkasını döndü.

Adamın son derece yakışıklı olan yüzüne bakarken, “İlişkimiz bitti, Alec,” diye cevap verdi. Alec çok seksiydi. Bunu inkâr etmek mümkün değildi ve adam da bunu biliyordu.

Adamın koyu renk kaşlarının ona üstünlük tasladığı zamanlarda olduğu gibi çatıldığını gördü. “Ne demek istiyorsun?”

“Gidip kendini ya da arka odada yaptığın gibi başka bir kızı becerebilirsin demek istiyorum. İlişkimiz bitti.”

“Zee...”

Zephyr elini kaldırdı. “Kendine sakla.”

İçerideki kalabalık kafeste olan bir şeyle çılgına döndü. Zephyr duygularının allak bullak olduğunu hissedebiliyordu. Alec’le uğraşmak istemiyordu. Fakat adam yakalandığının farkındaydı, konuşarak bu durumu çözemeyeceğini de anlamıştı. Yani en sonunda ona karşı saldırıya geçecekti. Birkaç dakika sonra, tam olarak tahmin ettiği gibi adamın dudakları alayla kıvrıldı. Zephyr kendini duyacağı şeylere hazırlamıştı.

Sanki buna ihtiyacı varmış gibi, “Artık çok geç, Zee,” diye hatırlattı Alec. “Bir yıl içinde yirmi dokuz yaşında olacaksın ve eğer benimle evlenmezsen büyükannenin fonu bloke edilecek. Doğum gününde sana evlenme teklif edecektim. Birini becerdiğim için bütün bunlardan vazgeçmene değmez.”

Öfke damarlarında dolaşırken bile boğazının düğümlendiğini hissedebiliyordu. *Büyükannesinin fonu*. Sevgili büyükannesi hiç evlenmemiş ve hayatı boyunca bundan pişmanlık duymuştu. Bu yüzden torununun aynı hatayı yapmayacağına, kendine bir hayat arkadaşı bulacağına emin olmak istemişti. Bazı eski aile yadigârlarını, Zephyr’in bunlara erişebilmesi için yirmi dokuzuncu yaş gününe kadar evlenmiş olması gerektiğine dair bir maddeyle birlikte ardında bırakmıştı.

Zephyr maddi kazanca ihtiyaç duymuyor ve parayı biriyle evlenecek kadar çok önemsemiyordu. Ancak aile yadigârları beş nesildir babasının ailesine aitti. Ayrıca sinsi yaşlı kadın, Zephyr’in annesinin mirasları için bu kadar değerli olan bir şeyin hayır kurumlarına gitmesine izin vermektense onu silah zoruyla evlendirmeyi tercih edeceğini biliyordu. Alec her zaman bir av olmuştu. Zephyr orta sınıftan bir kızdı. Alec ise paralı bir aileden gelen yakışıklı bir adamdı ve şehirde nüfuz sahibiydi. Zephyr ebeveynlerini, ailesi de onu seviyordu. Fakat Alec’in çizdiği imajın, ilişkileri konusunda ailesinin daha memnun hissetmesini sağladığını da inkâr edemezdi. Büyükannesinin fonu-

na nihai erişimi yalnızca bir avantajdı. Muhtemelen bu adamla bir yuva kurmayı düşünmesinin tek nedeni de buydu.

Alec yumuşak, neredeyse yatıştırıcı bir gülümsemeyle, “Kabul edelim ki, Zee,” diye devam etti. Zephyr adamın yüzünü yumruklamak istemiyor olmasaydı iyi görüldüğünü düşünebilirdi. “Daha iyi bir teklif alamazsın. Kız kardeşin gibi güzel değilsin. Benim gibi zengin ve güçlü biriyle evlenmek senin için bulunmaz bir fırsat.”

Adamın küstahlığı onu gerçekten de dehşete düşürmüştü. Af dilemek bir yana, yüzünde zerre kadar pişmanlık ya da utanç yoktu. Gerçek bir narsist gibi, doğruca konuyu ona ve onun sözde yetersizliğine çevirmişti. Kız kardeşini kullanarak onun güvensiz hissetmesini sağlamaya çalışmıştı. Bu muhtemelen yapmaya çalıştığı en aptalca şeydi. Kız kardeşi onun en iyi arkadaşıydı ve dış güzelliği, iç güzelliğinin yarısı bile etmezdi. Zephyr kız kardeşini seviyor, onunla her gün gurur duyuyordu.

Aralarını bozmaya çalışmak tam bir aptallıktı.

Gürültülü bir zil çaldığında arkasını döndü ve dövüşün bittiğini fark etti. Canavar alanın köşesindeki kel adama doğru yürümeye başlamıştı, maçı kazandığı açıkça belli oluyordu. Zephyr adamın yara izleriyle dolu sırtına bakarken neler yaşamış olabileceğini düşündü.

Ardından son bir kez eski sevgilisiyle yüzleşmek için arkasına döndü ve Alec’e yaklaşıp hafifçe göğsüne vurdu.

“Bu iş bitti, Alec.” Kalabalık yavaşça odanın karşı tarafına ilerlemeye başlamıştı. “Senden başka herkesle evlenirim.”

Alec kıkırdadı. “Delisin sen.”

Zephyr gülümsedi. Adam nihayet doğru bir şey söylemişti. “Öyleyim. Aynı zamanda şimdiye kadar sahip olduğun en iyi sevgiliydim. Şimdi gidip kimi istiyorsan onu becerebilirsin. Ben öyle yapacağım.”

Adamın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden topukla-

rının üzerinde döndü. Gözleri kumaşın kaslar yüzünden gerildiği siyah bir tişörtle örtülmüş devasa sırta kilitlenmişti. Kalabalığı yarararak ilerlerken eski sevgilisinin onu izlediğini biliyordu. Etraftaki diğer gözlerin de üzerine çevrildiğini hissetmişti.

Ancak bunların hiçbirinin önemi yoktu. Eğer bu adam *oysa*, eğer on yıl sonra onu bulmuşsa...

Bilmek zorundaydı. Bilmesi gerekiyordu. Diğer herkes siktirip gidebilirdi.

Canavar ve konuştuğu adamdan neredeyse bir metre uzaktaydı. Adamın sırtındaki kasların kaskatı kesildiğini fark etti. Başını arkaya doğru çevirdiğinde altın rengi gözü onu yakıp geçmişti.

Sıvı, erimiş altın.

Bir zamanlar damarlarını aynı şekilde yakıp geçmiş olan altın.

Oydu.

Adımları bir an için duraksadı.

Şimdi daha iri, daha göz korkutucuydu ve bunun tek nedeni devasa cüssesi değildi. Saç çizgisinden eksik gözünün üzerine, oradan da yanağıyla dudaklarının kenarından aşağıya doğru inen çirkin bir yara izi kısa sakalının altında kayboluyordu. Gözünün üzerine deri bir bant takmış olmasına rağmen, birilerinin henüz konuşmadan önce kişisel alanında olduğunu hissedebiliyordu. Alpha tek bakışında bile çoğu insanın tüm bedeninde olduğundan daha fazla güç barındırıyordu. Sağ gözüyle birlikte bu özelliğini kaybetmemişti.

Yüzünde hiçbir ifade, onu tanıdığına dair en ufak bir işaret yoktu. Saçları yüzünden miydi? O zamanlar saçları sarıydı ve aradan geçen süre içinde kesinlikle biraz kilo almıştı. Fakat gerçekten bu kadar mı tanınmaz hale gelmişti? Boyundan büyük işlere kalkıştığı ortadaydı ama çoktan tekmeden atlamıştı ve artık ne olursa olsun yüzecekti.

Derin bir nefes aldı ve adamın onu bir şahin gibi izlemesine aldırmadan aralarındaki mesafeyi kapatıp üzerine atladı.

Bacaklarını onun beline dolayıp elleriyle omuzlarını kav-rarken, adamın elleri de içgüdüsel olarak bedenini yakalamıştı. Alpha çok güçlüydü. Yerinden bile kımıldamamıştı ve Zephyr'i son on yılda hiç tecrübe etmediği bir rahatlıkla tutuyordu.

Adamın bir şey sormasına fırsat vermeden eğilip onu öptü. Dudakları hissettiği duygularla titriyordu.

Alpha'nın vücudu kasılmış, yavaşça geri çekilirken belin-deki elleri hafifçe sıkılaştı. Merakı yüzünden okunuyordu. Zephyr adamın seks hayatının nasıl olduğunu bilmiyordu ama rasgele kızların üzerine tırmanıp onu öptüğünden de şüpheliydi. Belki de öpüyorlardı.

Dudaklarının arasındaki boşluğa, "Lütfen," diye fısıldadı. İçinde bir yerlerde, aslında o vahşi oğlanı öpen genç kızm ko-nuştuğunu biliyordu. Adamın onun Alpha'sı olduğuna inanma-sı ve bunu iliklerinde, öpüşmelerinde hissetmesi gerekiyordu.

Adamın altın rengi bakışları küçük bir an için onu süzdü. Sonra vücudunu hızla yukarı doğru kaldırıp kolunu kalçalarının altından geçirerek onu tuttu. Hâlâ sargılı olan diğer elini kadı-nın saçlarının arasından geçirmiş, boynunu katıksız bir güçle geriye doğru çekmişti.

Ham, katıksız güç.

Zephyr ne beklediğini bilmiyordu ancak bu olmadığı kesin-di. Adamın kontrolü ele almasını, kalbinin buna tepki olarak çılgınca çarpmaya başlamasını ya da merkezinin kasılmasını beklemiyordu. Sanki kafa derisini çekiştirip saçlarına asılan bandajlı el içinde ilkel bir noktaya dokunmuş ve onu garip bir farkındalığa itmişti.

Alpha bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Adamın dudakları ona yaklaşırken yalnızca bekledi. Boynu-nu oynatamıyor, aralarındaki mesafeyi kapatamıyordu. Alpha

onu etkisiz hale getirmişti. Bu ona öyle şeyler yapıyordu ki... Yakından bakınca adamın bronz tenindeki hafif ter parıltısını, yara izinin derinliğini, göz bandındaki karmaşık detayları seçebiliyordu. Beklediğinden daha süslü, deriden yapılmış bir aksesuardı.

Göz bandına dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. Tanrı aşkına, resmen delirmişti. Az önce adamın birini yumrukladığını görmüş ve buna rağmen bir orangutanın en sevdiği ağaca yapacağı gibi üzerine tırmanmıştı.

“Senin gibi küçük bir gökkuşağının böyle bir bok çukurunda ne işi var?” diye mırıldandı Alpha. Başını onun boynuna gömüp kokusunu içine çekmişti. Sesi öyle yumuşaktı ki, Zephyr onu duymaktan çok hissetmişti. Renkli bir kişiliği olduğunu biliyordu ama daha önce ona hiç *gökkuşağı* diye seslenen biri olmamıştı ve adamın bunu söyleme şekli hoştu. *Gerçekten çok hoş.*

Ancak bu sözler aslında başka bir şey daha söylüyordu. Adam onu tanımamıştı.

Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Acı ve hayal kırıklığına benzer bir his omuzlarına çöktü. Ama ne bekliyordu ki?

Belli ki adam çok şey yaşamış ve aradan on yıl geçmişti.

“Uzun hikâye,” dedi usulca. İçindeki duygu karmaşasını bastırmıştı.

Adam hareket etmeden yalnızca ona bakıyordu.

Zephyr utanç içinde gözlerini kapattı. Son bir saat kalbine ardı ardına darbeler indirmişti. Muhtemelen eve gidip güzel bir şekilde ağlaması gerekiyordu.

Bacaklarını hareket ettirmeye çalıştığında Alpha’nın saçlarındaki eli sıkılaşıyor ve onu olduğu yere sabitledi.

Zephyr adamın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Vahşi doğa gibi kokuyordu. Tıpkı şehrin ötesindeki

vahşi ormanın karanlık derinliklerinin koktuğunu hayal ettiği gibiydi. Ter, odun, misk ve bilinmeyen bir şey daha vardı. Gözleri kapalıyken adamı başka bir zamanda, başka bir yerde, ağaçların arasında avlandıktan sonra mağarasına gelip kadını vahşice becerirken hayal edebiliyordu. Kelime buydu işte. *Vahşi*. Hiç bu kadar vahşi kokan birine rastlamamıştı. Ergenlik çağındaki çoğu erkek, kullandıkları takdirde kadınların üzerlerine atlayacağını vaat eden vücut spreyleleriyle neredeyse yıkanır. Eski sevgilisi muhtemelen onun bir aylık kazandığından daha pahalı bir parfüm kullanıyordu. Alpha ise her zaman görüldüğü gibi kokan bir adam olmuştu. *Vahşi*.

Başka bir şey düşünmesine fırsat kalmadı. Alpha başını kavrayarak kendisine doğru çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Kalp atışları durmuştu.

Kahve.

Nane şekeri.

Oydu.

Tadı diline yayılmıştı. Ağzı onunkinin üzerinde ustalıkla hareket ederken dilleri öyle ahenk içinde hareket ediyordu ki, Zephyr'in kalçaları adamın gövdesinin etrafında sıkışmaya başlamıştı.

Alpha öpüşmeyi iyi biliyordu. Gerçekten öpüşmeyi biliyordu. Her zaman öyle olmuştu.

Adamın ağzının kenarındaki yaranın dudaklarına baskı yaptığını hissetti. Hiç nahoş bir his değildi ancak alışık olmadığı bir şeydi. Kısa sakalları tenine sürtünüyor, ona bir şeyler yapıyordu. Sakaldan hoşlanacağı hiç aklına gelmezdi ama... *Kahretsin*.

Kollarını adamın boynuna dolarken bilinçsizce vücudunu ona olabildiğince yaklaştırdı. Kalçaları hiç düşünmeden sert kaslara sürtünüyor, Alpha'nın teni duygularının tepetaklak olacağı şekilde onunkini okşuyordu.

CELLAT

Bu bir öpücük değil, başlı başına bir *deneyimdi*. Zephyr kendini yeniden ilk defa onunla birlikte olan bir bakire gibi hissediyordu. Vücudunda yepyeni hisler dolaşıyor; karanlık, enfes ve ahlaksız bir şeyin vaadi kadınsı her yanının ortaya çıkmasına, varlığını ele geçirmesini kabul etmesine neden oluyordu. Hem yeni hem de tanıdık bir öpücüktü bu. Uzun zaman önce duyduğu ve asla unutmadığı bir melodi gibiydi. İçinde bir yerde biliyordu ki, adam tam da şu anda öpüştüğü gibi sevişecekti onunla. Tanrı aşkına, bunun nasıl bir şey olacağını bilmek istiyordu. Onu tutup yatağa mı fırlatırdı? Saçlarını geriye doğru çekip içine gömülürken dudaklarını da yağmalar mıydı? Dişleriyle tenini işaretler miydi?

Vücudunda bir ürperti gezindi. Adamın gövdesine yaslanan göğüs uçları sert noktalara dönüşmüştü.

Özünde tam bir romantik olduğu için her zaman ilk görüşte aşka inanmıştı. Anne ve babası ilk tanışmalarında âşık olmuş bir çiftti. Meslektaşlarından biri kocasına ilk tanışmalarında âşık olmuştu. Baba tarafından büyükannesi ve büyükbabası bile bu şekilde evlenmişti. Zephyr de bu duyguyu uzun zaman önce Alpha'yla bulmuş; adamı öpmek ise tüm o hisleri, çekimi, özlemi ve acıyı içinde yeniden alevlendirmişti. *Ah, o tatlı ama can yakan acı...*

Alpha onun ilk görüşte âşkıydı ve şimdi kim olduğunu bilmese de *ona aitti*.

Her zaman ona ait olmuştu.

Hava birkaç ıslık sesiyle çınlarken kalabalıktan biri de kedi sesi çıkarmıştı. Zephyr gözlerini kırıştırarak açtı ve dünyasını yeniden eksenine oturtan adama baktı. Birden yalnız olmadıklarını hatırlayarak geri çekilip gözlerini adamın yüzüne dikti. Göğüsleri gövdesine yaslanmıştı.

Alpha'nın ağzı onun dudaklarındaki parlatıcı yüzünden ıslak ve hafif pembeydi ancak Zephyr'in bakışları altındayken hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Yeniden kendi ayaklarının üzerine indiğinde boynunu yukarı doğru kaldırdı. Tanrı aşkına, adam uzun boy tanrıları tarafından kutsanmıştı ancak kendisi öyle değildi. Alpha'nın boyu eski halinden hatırlanabilecek tek özelliğiymiş gibi görünüyordu. Cüssesi, yaraları, vücudundaki izler ve yaydığı tehlike tamamen yeniydi.

Adam onu tanımıyordu. Bu yüzden her şeye en baştan başlamalıydı. "Teşekkürler."

Alpha'nın dudağının yara izi olmayan tarafı hafifçe seğirdi. Altın rengi gözlerinin odağı onun arkasındaki bir şeye kaymıştı. "Onunla birlikte misin?" Sesi hatırladığından daha erkeksiydi. Zephyr bunu başka nasıl ifade edeceğini gerçekten bilmiyordu. Bariton tonu daha derin, tenora kaçan kısmı ise daha ağırdı ve sesi biraz daha boğuk çıkıyordu. Bir oda dolusu insana hükmettiğini hayal edebileceği bir sestti. Bir sevgiliye müstehcen şeyler fısıldadığını hayal edebileceği, karanlık ve vahşi bir gücün sesiydi.

Alpha'nın kimden bahsettiğini görmek için arkasını döndüğünde kalabalığın içindeki öfkeli eski sevgilisini fark etti. Alec'i tamamen unutmuştu.

"Hayır." Sesi yüksekti, istediğinden daha tiz çıkmıştı. Telaşlandığı için burnunun ısındığını da hissedebiliyordu.

Az önceki kel adam yan taraftan onlara yaklaşıırken yüzünde hafif bir neşe vardı. "Bu... ilginçti."

Alpha bu yorumu görmezden geldi. "Hector seni güvenle evine bırakacak." Adının Hector olduğunu öğrendiği kel adam ona sırtıttı.

Hemen sonra, Alpha'nın bandaja sarılı eli çenesine uzanıp onu sıkıca tuttu. Zephyr'in dudaklarına uzun bir öpücük bırakmadan önce gözündeki bakış biraz daha yoğunlaşmıştı. "İyi öpüşüyorsun, gökkuşağı."

Göğüs kafesindeki bir şey adam onu tanımadığı için ezil-

CELLAT

mişti. Ancak başka bir duygu, Alpha'yı yeniden bulmanın sevinciyle çiçek açıyordu.

Zephyr içindeki hisleri bir kenara itti ve dudaklarının bir gülümsemeye kıvrılmasına izin verdi. "Sen de öyle, yakışıklı."

Adamın eğlendiğini hissetmişti. Alpha çenesinin altına küçük bir fiske atarak arenadan uzaklaştı ve Zephyr'i on yıl önce olduğu gibi, ona geri dönmesini beklemek üzere ardında bıraktı.

Zephyr'in ilk ve asla kurtulamadığı aşkıydı o. Her şeyini verebileceği, daha fazlasını vermek için tekrar tekrar içini doldurabileceği türden bir aşktı. Gizlice içeri sızıp vücudunun temellerine karışan, Zephyr'in bir gün ansızın orada olduğunu gördüğü türden bir aşktı. İliklerine kadar işleyen ve varoluşunun seyrini değiştiren bir aşktı.

İşte onda tam olarak böyle bir aşk bulmuştu.

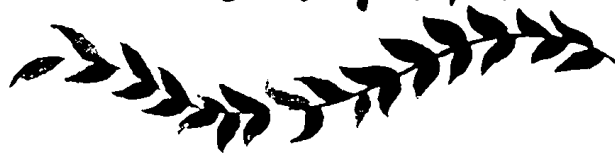
Şimdiyse adam geri dönmüştü ve hiçbir şey hatırlamıyordu.

Zephyr gerçekten *mahvolmuştu*.

Düzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM İKİ

Zephyr

“Kahretsin, Zee. Şimdi ne olacak?”

Zephyr aynanın önündeki koltukta oturup koyu renkli uzun saçlarına yağ süren Zenith’e baktı. Ondan beş yaş küçük olan Zenith, insanların afet olarak nitelendirdiği türden bir kızdı. Sosyal çevrelerindeki herkesin hayranlıkla baktığı, doğuştan minyon, manken gibi görünen bir vücudu vardı. Erkekleri kapısında sıraya sokan duygulu gözlere ve bir kraliçeye bile gölge düşürecek tavırlara sahipti. Ancak görünüş aldatıcı olabilirdi. Zephyr onun aynı zamanda gençken bilinmeyen nedenlerle kendini öldürmeye çalıştığını, her gün zihninde bir tür şeytanla savaştığını biliyordu. Ayrıca kız kendini tamamen sosyal adalete adamıştı, saldırı ya da istismar mağdurlarıyla ilgilenip onları rehabilite ederken kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki -Los Fortis’in Savaşçıları’nda- çalışıyordu. Eğer yeryüzünde melekler varsa, Zephyr’in kız kardeşi onlardan biriydi.

Zephyr hafta sonları onunla birlikte gönüllü olarak LFS merkezindeki kadınların saçlarını şekillendirip kesiyordu. İnsanlar fiziksel değişimin kişinin ruhu üzerinde yaratabileceği gücü her zaman hafife alırdı. Ancak o saçlarını kestirdikten sonra gözyaşı döken kadınlar görmüştü. Korkunç ve travmatik geçmişleri olan kadınlar saçlarını kestirdikten sonra bir anlığına da olsa kederlerinden, geçmişlerinden, zorunluluklarından kurtulmuş oluyorlardı. Bu onlara güç veriyor ve şu ana dek yaşananların geleceklerini bir saniyeliğine bile olsa belirlemesine izin vermeyen, daha yeni bir versiyonlarına geçiş yapmış gibi

hissetmelerini sağlıyordu. Büyük resme bakıldığında inanılmaz bir katkı sağlamıyor olsa da, Zephyr saç kesiminin hemen ardından yaşanan o ilk duygusal arınmayı çok seviyordu.

Zen'in meraklı gözlerle onu izlediğini hissedebiliyordu. Kulağındaki ayçiçeği küpelerini çıkarıp şifoniyerinin üzerine bıraktı. Son birkaç dakikasını, gece rutinlerini yerine getirdikleri sırada kız kardeşini yaşananlar hakkında bilgilendirerek geçirmişti.

"Bilmiyorum," derken odasındaki büyük pencereye doğru yürüdü. Beyaz, incecik perdeler rüzgârla birlikte uçuşuyordu. Odası içten içe kendisini nasıl hissettiğinin bir yansımasıydı. Orta boy bir yatağın üzerine serilmiş güzel baskılı çarşaflar, çok sayıda fotoğrafın bulunduğu beyaz boyalı duvarlar, köşeleri süsleyen bitkiler, her yere gelişigüzel serpiştirilmiş biblolarla renkli ve kaotik görünüyordu.

Gökkuşağı.

Alpha ona, *Gökkuşağı*, demişti. Bir zamanlar, saçlarının sarı olduğu zamanlarda ona, *Gün ışığı*, diye seslenirdi. Zephyr gökkuşağı lakabını daha çok sevmişti. Etrafına bakınca odasının bu ismi yansıttığını fark ediyordu. Kız kardeşinin odası ise onun aksine tamamen düzenli, minimalist ve pastel renklerde döşenmişti.

Birlikte şehrin ortasında yer alan, kuaför salonuna ve LFS merkezine yürüme mesafesinde bir daire kiralamışlardı. Aileleri ise büyüdükleri banliyöde yaşamaya devam ediyordu. Babaları hâlâ otuz yılını geçirdiği muhasebe bürosunda çalışıyordu. Zephyr kuaför salonunda çalışmaya başladığında işe gidip gelmek hem pahalı hem de zahmetli hale gelmişti. Bu yüzden kısa süre sonra taşınmıştı. Kız kardeşi ise mezuniyetinin ardından onu takip etmişti.

Yatağına uzanıp kollarına losyon sürmeye başladı, Zen parmaklarıyla kendi saçlarına masaj yapıyordu. Uzun bir günün ardından her ikisini de rahatlatan bir rutini yerine getiriyorlardı.

“Seni hatırlamadığına inanamıyorum,” diyen kız kardeşi saç tellerini ovuşturdu. “Bu arada, Alec’ten anneme bahsetmelisin. Kafasında züppeyle bir düğün planlamaktan vazgeçmeli.” Zen en başından beri eski sevgilisine karşıydı.

Zephyr homurdandı. “Hiç şansım yok. Benim ‘mutlu, evli ve zengin’ olmamı, kulüpteki kadınlara övünebileceği bir damadının olmasını istiyor.”

“O da doğru.”

Bir süre sessiz kalıp düşündüler. Zephyr artık o adamla bir ilişki sürdürmenin mümkün olmadığını biliyordu fakat ailesini bu durumun sonuçlarından nasıl koruyacağı kısmı tam bir gizemdi. Alec’i tanıdığı için, adamın reddedilmeyi gururuna karşı bir darbe olarak algılayacağından emindi. Muhtemelen annesinin bu ilişki sayesinde kazandığı sosyal statüyü kaybetmesine neden olacaktı. Zephyr’in ismini büyük ihtimalle tüm şehre yayacaktı. Zen’in evlatlık olduğunu biliyordu, Zephyr onun kız kardeşinin itibarının peşine düşmesine hiç şaşmazdı. Durum pek iyi görünmüyordu. Harika bir hayatı, harika bir ailesi vardı ve annesi bazen başkalarının söylediklerinden çok etkilense de harika bir ebeveyndi.

“Bir saniyeliğine eski sevgilini unut.” Zen’in sesi düşüncelerini böldü. “Alpha’yı, *senin* Alpha’nı bu kadar uzun zaman sonra gördüğüne hâlâ inanamıyorum. Yani, Alec’i takip edip gittiğin yerde kaybettiğin aşkını bulma ihtimalin nedir ki? Alpha’nın şehirden ayrıldığını sanıyordum, onu gerçekten de gördün mü?”

Zephyr hafifçe kızardı, öpücük hafızasında hâlâ tazeydi. Geriye dönüp baktığında, çok delice bir hareket gibi görünüyordu.

“Gördüm. Üzerine atladım ve onu öptüm, sonra o da beni öptü. Saçımı yumruğunun içinde sıkıştı...” Yüzünü dramatik bir şekilde yelpazelerken sözlerini yarıda kesti.

Zen de aynı hareketi yaparak sırtıttı. “Kulağa eskisinden daha seksi geliyor. Alec bunu gördü mü gerçekten?”

“Alec ve en az elli tane daha yabancı adam gördü.”

“Kahretsin. Şimdi nasıl biri?” Zen’in yüzünde hafiften hül-yalı bir ifade belirmişti. İki kardeşin ortak noktası buydu, umut-suz birer romantiklerdi. Zephyr biraz sert sayılırdı, Zen ise ona göre daha yumuşaktı ama yine de romantiklerdi işte. Üstelik kız kardeşi, Alpha’nın kim olduğunu bilen tek kişiydi.

Zihninde adamı canlandırırken, “Devasa,” dedi Zephyr. Kalp atışları bu görüntü karşısında hızlanmıştı. “Güçlü. Tüm o zaman boyunca beni tek koluyla tuttu. Bunu düşünebiliyor musun?”

“O züppe asla yapamazdı!” Zen kıkırdarak saçlarını topuz yaptı. “Hâlâ orada mı peki? Aranızdaki o kıvılcım?”

Evet, kesinlikle oradaydı. “Daha yoğundu. Artık olgunlaştığımız için mi bilmiyorum ama... oradaydı. Onun da hissettiğini biliyorum.”

“Bana daha fazlasını anlat. Senin aracılığınla anı yaşayayım en azından.”

Zephyr vücut losyonunu sürmeyi bitirmişti. “Bedeninde çok fazla yara izi var. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Yakışıklıydı ama şimdi... vahşi görünüyor. Tehlikeli. İnsanların bulaşmak istemeyeceği biri gibi. Ayrıca bir göz bandı takıyor.”

Zen’in saçlarındaki elleri duraksadı. “Göz bandı mı?”

“Yemin ederim ki, bunu uydurmuyorum.” Zephyr kıkırdarak losyon şişesini kapatıp komodinin üzerine koydu. “Bir korsana benziyordu ama daha ateşli, çok daha temizdi. Ayrıca olağanüstü kokuyordu. Gerçi korsanların nasıl koktuğunu bilmiyorum. Muhtemelen deniz gibi kokuyorlardır. Ayrıca gemideki tüm o pislikleri-”

“Az önce yara izleri ve göz bandı mı dedin sen?”

“...hayal edebiliyor musun?”

“Zee.”

“...ve erkeklerin aylar boyunca yıkanmadığını...”

Zen ani bir hareketle sandalyeden kalktı ve ablasının yanına geldi. “Zee, odaklan!” dedi parmaklarını şıklatarak. Zephyr saçmalamayı kesti ve Zenith’in ciddi ifadesine baktı.

“Şehirde göz bandı taktığını bildiğim tek bir adam var. Alpha umarım o kişi değildir çünkü...” Zen dudağını ısırды, kahve-rengi gözleri sıkıntıyla dolmuştu. “O tehlikeli biri.”

Zephyr kaşlarının çatıldığını hissetti. “Bekle, neyden bahsediyorsun sen?”

Kız kardeşi, tıpkı yaşlı kadınlar gibi yatarken giymeyi tercih ettiği geceliğin uzun kollarını çekiştirdi. Zephyr bunun kendini güvende hissetmesini sağladığını biliyordu. “Göz bandı olan adam, LFS binasının sahibi. Trident Gökdelenleri ve şehrin yarısı da ona ait. Görünürde emlak işinde çok başarılı biri. Adını hiç öğrenemedim ama yeraltı dünyasında önemli bir yeri olduğuna dair söylentiler var ve onlara gerçekten inanıyorum. Tüm bunları güç sahibi olmadan elde edemezsin. Bu şehirde böyle-sine bir güç...”

“Tehlikelidir,” diye tamamladı Zephyr. Kız kardeşinin bahsettiği kişinin o olup olmadığını, eğer öyleyse şehrin yarısına sahip biri olarak neden yasadışı bir yeraltı kulübünde yumruk yumruğa dövüştüğünü merak ediyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

“Adını hiç duymadın mı?” diye sordu Zephyr.

Zenith başını iki yana salladı. “Kimsenin onun adını duyduğunu sanmıyorum. Yalnızca göz bandı olayını biliyorum, LFS’deki kızlardan biri bahsetmişti. O adamın bir çalışanıydı... sanırım? Her neyse, babası kızı dövmüş ve göz bandı takan adam da onu LFS’ye göndermiş. Bir süre oradaydı, belki kim olduğunu hatırlarsın. Jasmine var ya?”

Yüzünün sol tarafı şişmiş, çenesine zorla dövme yapılmış kadının görüntüsü geldi aklına. “Saçlarına şık bir *Bob* modeli yapmıştık. Sonrasında hıçkırı hıçkırı ağlamıştı. Onu hatırlıyorum.”

“Evet.” Zenith’in gözleri kasvetliydi. “Bana göz bandı olan adamdan biraz bahsetmişti. Sokaklardan gelen kızlara... güvenlik sağladığını söylemişti. Eğer başka kızlar da onu aramaya gelirse, kesinlikle bundan bahsetmemi ve onlara ulaşabilecekleri bir numara vermemi istemişti. Ama bu adamın senin Alpha’n olup olmadığını bilmiyorum.”

Bu yeni bilgilerin üzerine düşünürken aralarında bir sessizlik oluştu.

Alpha o adam mıydı? Yeraltı dünyasına mı bulaşmıştı? Eğer öyleyse, Zephyr aralarında olabilecek herhangi bir şeyin peşine düşmeyi bile düşünmemeli miydi? Her zaman iyi bir kız olmuştu. Vergilerini zamanında öder, yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardım eder ve yasalara uyardı. Alpha’nın ise yasalara hiçbir zaman fazla saygısı olmamış ve ahlak anlayışı her zaman çarpık olmuştu. Ancak yeraltı dünyasına karışmak tamamen farklı bir şeydi. Eğer göz bandı takan o adam ve Alpha aynı kişiye, Zephyr onunla tekrar iletişime geçmeye çalışmalı mıydı? Kendini bu işe bulaştırmalı mıydı?

Adamın onu tanımadığını bakışlarında görmüştü. Artık çok duygusal biri olmadığı için, bu durum ona o kadar da acı vermiyordu. Ancak şimdi Alpha’yı bulduğuna göre; kim olduğunu öğrenmek, neler yaşadığını anlamak ve gerekçelerini dinlemek için adamı tekrar görmek istiyordu. Yara izlerinin hikâyelerini, zihninin işleyişini, gözündeki bakışın yoğunluğunu keşfetmek istiyordu.

Yeraltı dünyasındaki o adam olsa bile *onu* istiyordu.

Alpha onu hatırlamazsa, Zephyr’in adama değerli bir şey sunması gerekecekti. Yeniden âşık olmaları için ilişkilerine zaman kazandıracak bir şey bulmalıydı.

Aklında bir fikrin tohumları filizlenmişti. Çılgınca ama heyecan verici bir fikirdi.

“Trident Gökdelenleri’nin sahibi olduğunu söylemiştin, de-

ğil mi?” Aklına düşen fikir zihninde somut bir hale geliyordu, gerçekten aklını kaybetmişti. Trident Gökdelenleri, Los Fortis’in merkezindeki en pahalı ofis komplekslerinden biriydi.

“Ah, hayır.” Zen parmağıyla onun yüzünü işaret etti. “Bu yüz ifadesini tanıyorum. Kafanda her ne planlıyorsan sakın yapma.”

Genç kadın masumca gözlerini kırıştırdığında kız kardeşi inledi. “Başını büyük belaya sokacaksın.”

Zephyr yalnızca bekledi.

“Off,” dedi Zen. “Evet, öyle söylemiştim. Kendini öldürtme yeter.”

“Çıta oldukça düşük.”

Zen kapıya doğru yürümeden önce dönüp kafasına bir yastık fırlattı. “Seni tanıyınca pek de öyle değil...”

Zephyr gözlerini devirip odadan çıkan kız kardeşinin arkasından dil çıkardı. Zihnindeki çarklar dönmeye başlamıştı.

Hızla dizüstü bilgisayarını açtı. Sonraki bir saatini de Trident Gökdelenleri ve LFS’nin mülkiyet kayıtlarını özenle araştırarak geçirdi. Göz bandı takan adamla Alpha’nın aynı kişi olup olmadığını teyit etmesi gerekiyordu. Hepsi tek bir adrese kayıtlıydı.

AV. Güvenlik

28. kat, Gökdelen A,

Trident Gökdelenleri, Zero Caddesi

Los Fortis - LF001A

AV.

Alessandro Villanova.

Bu oydu.

Alpha ona adını hiç söylememişti ama Zephyr biliyordu. Bu oydu.

Adrese bakmaya devam etti. Ne yapacağını bilemiyordu. Eğer onun arkasından giderse hayatlarının akışını değiştirebilirdi. Bu işin peşini bırakırsa çok daha iyi olacaktı.

Dizüstü bilgisayarı kapattı.
Evet, peşini bırakacaktı.

Bırakmamıştı.

Şehir merkezinden ve Trident Gökdelenleri'nden üç blok ilerideki seçkin salonlardan biri olan Leisure Locks'ta baş kuaförlerden biri olarak çalışıyordu.

Trident şehrin ortasında, onun "sosyetik" olarak adlandırdığı bir bölgede yer alan üç yüksek gökdelenin oluşuyordu. Sabahın bu saatinde etrafı çok kalabalıktı. Yollarda yoğun bir trafik vardı ve kaldırımlar hedefine ulaşmaya çalışan yayalarla doluydu. Takım elbiseli iş adamları ve sanatçılar telaş içindeydi. Gökdelen A'da çok uluslu şirketlerin, varlıklı hukuk firmalarının ve güçlü yatırımcıların ofisleri bulunuyordu. Para kazandıran yer orasıydı. Gökdelen B'nin üst yarısında manzaraya maddi gücü yetecek kişiler için yapılmış daireler, alt yarısında ise lüks bir otel vardı. Burası para getiren kısımdı. Üç binanın en kısası olan Gökdelen C ise bar ve restoranlardan, üst düzey moda butiklerine ve marketlere kadar her şeyin bulunduğu pahalı bir alışveriş merkeziydi. Para basan bina da oydu işte.

Zephyr son iki haftadır evine dönmek için daha uzun bir yol izliyor, eve gitmeden önce Gökdelen A'nın önünden geçerek etrafı inceliyordu. Bu iki hafta içinde iki şey öğrenmişti.

Birincisi, AV Güvenlik bünyesinde bir ton seksi ve kaslı adam çalıştırıyordu.

İkincisi, Alpha binaya asla ön girişten girip çıkmıyordu.

Aslında iki hafta boyunca onu yalnızca üç kez görmüştü. Her seferinde de adam markasını göremediği kocaman, koyu renkli bir araçtan indikten sonra binanın arkasına doğru ilerlemişti.

Tüm bu süre boyunca yaptığı araştırmalar, kız kardeşi ve LFS çalışanlarıyla yaptığı konuşmalar bir şeyi açıkça ortaya

koyuyordu. Alpha kesinlikle insanların güvenliğini en iyi şekilde sağlamak ve önemli insanları kızdırmakla ünlü olan bir yeraltı adamıydı.

Alpha tehlikeliydi. Bu da onun tıpkı bir aptal gibi adamı daha çok istemesine neden oluyordu.

Gökdelen A'nın dışında dikilirken oldukça gergindi.

Kesinlikle aklını kaçırmıştı ancak bulabildiği tek yol buydu.

Derin bir nefes alarak girişe doğru kararlılıkla yürüdü ve güvenlik görevlilerine kocaman bir gülümsemeyle baktı. "AV Güvenlik, lütfen."

Görevliler onay verdiğinde binaya girdi. Kapılardan asansörlere kadar uzanan devasa giriş onu şaşkına çevirmişti. Karşılaşma masasında iki kadın oturuyordu, diğer tarafta pelüş koltukların olduğu bir bekleme alanı vardı. Her köşe kameralarla doluydu. Zephyr üzerinde yalnızca doğru ışıktaki görülebilen küçük eflatun çiçeklerin olduğu siyah elbisesiyle durup insanlara bakarken buraya uygun değilmiş gibi hissediyordu. Koyu kırmızı boyadığı saçları alnına düşen perçemlerle şekillendirilmişti. Elbisesi biraz fazla gösterişliydi ve ortama kesinlikle uymuyordu. O girişte durmak bile oraya ait değilmiş gibi hissetmesine sebep olmuştu. Fakat Alpha'yla kendisi için, hak ettiklerini bildiği gelecek için bunu yapmak zorundaydı. Her ne kadar adamın patron halinin, ona dövüşçü halinin gösterdiği ilgiyi gösterip göstermeyeceğini bilmesine de öyle olmasını umuyordu.

Küçük pembe çantasının askılarını kavrayıp girişte bir aptal gibi dururken tüm cesaretini toplamaya çalıştı.

"Affedersiniz, hanımefendi!"

Yandan gelen bir ses dikkatini dağıtmıştı. Dönüp baktığında güzel resepsiyonistlerden birinin elinde telefonla ona hoş bir şekilde gülümsediğini gördü. Muhtemelen ondan gitmesini isteyecekti.

"Buyurun?" Zephyr yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

“Siz Bayan Gökkuşığı mısınız?”

Bayan Gökkuşığı mı? Zephyr gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. Bir an sonra farkına vardı. Girişe doğru yerleştirilmiş kameraya baktı. Alpha kadını görmüştü ve... Kahretsin bu öyle hoşuna gitmişti ki...

“Evet, öyleyim.”

“Bay Villanova sizi bekliyor.”

Zephyr dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken kameraya bir öpücük attı.

Bay Villanova. Ne kadar da düzgün.

Kadını başıyla onaylayarak yukarı çıkan diğer insanlarla birlikte asansörlere yöneldi ve hafif nemli elleriyle 28 yazan tuşa bastı.

22. kata çıkana kadar gayet sakindi.

23. katta midesi bulanmaya başlamıştı.

24. katta adamın onu nasıl kolaylıkla yukarı kaldırdığını anımsadı.

25. katta aklına adamın bandajlı elinin saçlarını kavradığı an gelmiş, vücudu hafifçe kızarmıştı. Asansörün duvarına yaslanırken 26. katta inen iki adamı izledi.

27. kata geldiğinde kendine neden orada olduğunu hatırlattı. *Onun için.* Onun için oradaydı. Annesi her zaman inadı yüzünden başının belaya gireceğini söylerdi ve muhtemelen haklıydı da. Ancak kader Alpha'yı ona geri getirmişti ve adamın elinden kayıp gitmesine izin vermeye niyeti yoktu. Bu şansı hak etmişlerdi. Eğer adam onlar için savaşıyorsa, bu görevi o üstlenecekti.

Çantasını koluna asıp büyük güneş gözlüklerini saçının üzerine itti ve gümüş *septum piercing*'ini düzeltirken aynada kendine bir kez daha baktı. Elbisesi üzerine tam oturuyor, etekleri dizlerinin üzerinde dalgalanıyordu. Göğüs dekoltesi oldukça yerindeydi, bacakları giydiği topuklular sayesinde olduğundan

uzundu. Çok seksi görünüyordu ve adamın da öyle düşüneceğini tahmin ediyordu.

Kapılar 28. katta açıldığında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Burası aklından geçen şeylerin hiçbirine benzemiyordu.

Resepsiyon alanında AV Güvenlik yazısını taşıyan, kahverengi, tik ağacından yapılmış uzun bir masa vardı. Kolayca çıkarabilecekleri siyah tişörtler ve kot pantolonlar giyen uzun boylu, kaslı adamlar etrafta dolaşıyordu. Bazıları soldaki mini mutfakta kahve yudumlarken, bazıları da şehre bakan pencerelerin önündeki oturma alanında takılmakla meşguldü. Hatta bir tanesi gözlüklerini takmış halde bir köşede kitap okuyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar ve kısa elbiseler giymiş üç kadın, önceki gece onu eve bırakan kel adam Hector'la birlikte bir odadan dışarı çıkıyordu.

Burası neresiydi?

“Yardımcı olabilir miyim?” Yan taraftan gelen erkeksi bir sesle uzun boylu, bronz tenli ve saçları neredeyse asker olabilecek kadar kısa kesilmiş olan adama baktı.

Adamın duruşuna bakılırsa, gerçekten de asker olduğunu öğrenmek onu şaşırtmazdı.

Burası gerçekten de seksi adamların bulunduğu bir pazar gibiydi. Zephyr neredeyse kız kardeşi için gizlice fotoğraflarını çekmek isteyecekti.

“Buraya şeyi görmeye geldim... Alpha'yı.” Bu kulağa bir açıklamadan çok soru gibi gelmişti.

Seksi adam kaşlarını çatı. Koyu renk gözleri genç kadını değerlendiriyordu. “Alpha potansiyel müşterilerle görüşmez. Önce kayıt yaptırmanız gerekiyor. Eğer güvenlikle ilgileniyorsanız, size yardımcı olabilirim. Ben Victor.” Adam elini uzattı.

Zephyr daha karşılık veremedi büyük bir el beline dolanmıştı. Öyle kendine has bir hareketti ki, Zephyr resmen şaşkına dönmüştü. Başını kaldırdığında canavarının yanı başında olduğunu ve gözlerini diğer adamdan ayırmadığını gördü.

“O benimle,” dedi Alpha. Adamın sesi, Zephyr’in bacaklarını hafifçe sıkmasına neden olmuştu.

Konuşma yarıda kesildi.

Adamın sözlerinin bir anlamı vardı. Zephyr ne olduğunu bilmiyordu ama ortak alandaki hareketlilik durmuştu. Az önce gözlerini diktiği tüm seksi erkekler şimdi onun yanındaki adama bakıyordu. Hayret ve kafa karışıklığı benzeri bir şey havada asılı kalmıştı. Kitap okuyan adam bile, iki katı büyük bir adamla yan yana durduğu için merakla ona bakıyordu.

Lanet olsun.

Bu çok ateşliydi.

Zephyr ıslanmıştı.

Alpha kimseye bir şey söylemeden onu ortak alanın sonundaki kapıya doğru çektiğinde hızla hareket etti. Adamın arkasına düşmemek için ondan iki kat hızlı bir şekilde ilerliyordu. Canavarın avucunun sıcaklığı elbisesinin üzerinden tenini yakıyordu. Tanrı aşkına, adamın daha yavaş yürümeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Ofise girdiklerinde adam kapıyı arkalarından kapattı. Ardından odanın içerisinde yürüyüp büyük, maun ahşaptan yapılmış masaya yaslandı.

“Gökkuşağı.”

“Zephyr. Ya da istersen Zee,” diye düzeltirken adamın onu bıraktığı kapıya yaslandı. İlk kez kendini tanıttığı sırada, kim olduğunu anladığına dair herhangi bir işaret verip vermeyeceğini görmek için adamın yüzüne bakıyordu. Zephyr pek alışıldık bir isim değildi. Annesinin tuhaf isimlere karşı bir zaafı vardı, bu yüzden Alpha’nın bu isimde çok fazla kadınla tanıştığından şüpheliydi. Ancak yüz ifadesinde bu adı daha önce duyduğuna dair bir işaret yoktu.

Pekâlâ, o zaman. Temiz bir sayfa açma görevi başlıyor.

Bu gerçeği kabullenip yoluna devam etti. Her şeyden önce

adamı gün ışığında iyice süzmesi, o gece kaçırdığı her şeyi görmesi gerekiyordu.

Dışarıdaki erkekler gibi siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti. Gökdelen A'da bir odaya ve şehrin yarısına sahip olan bir adamdan ya da insanların hakkında konuşmaya korktuğu bir yeraltı lordundan beklediği şey bu değildi.

Alpha öylece duruyordu. Gözlerinin devasa gövdesinde gezinmesine ve yara izini bulan bakışlarının orada oyalanmasına izin veriyordu.

“Korkutucu görünüyorsun,” dedi Zephyr. Nihayet bakışlarını gözüne çevirmişti. “Korktuğumdan değil. Korksaydım kucağına atlamazdım.” Kahretsin, adamın bakışları onu etkilemeye başlamıştı. “Bu yüzden buradayım, beni tekrar öpmen için değil. Gerçi buna da aldırmazdım.” *İptal, iptal, iptal.* “Çok güzel bir öpücüktü. Muhtemelen aldığım en iyi öpücük... Konuyu dağıtıyorum, özür dilerim. Biraz gerginim.”

Alpha açıktaki gözünün üzerindeki kaşını yukarı kaldırsa da sessizliğini korudu. Bu onun daha çok gerilmesine sebep olmuştu.

“Bazen gergin olduğumda konuşurum,” diye mırıldandı kendi kendine. Başını iki yana salladı. “Ben sadece-”

Adam başını eğdiğinde, Zephyr yüzüne düşen saçını yana doğru itti. “Alec Reyes’le ne yapıyordun?” diye sordu Alpha.

Zephyr kaşlarını çatarken saçının üzerindeki eli duraksadı. “Onu tanıyor musun?”

Alpha onu tepeden tırnağa inceledi. “Yollarımız kesişmişti.” Belirsiz bir tavırla konuşuyordu.

“O geceye kadar erkek arkadaşımdı,” dedi Zephyr.

“O gece ne oldu?”

Sen oldun.

“Aletini bir başkasının içine düşürmüştü. Defalarca.”

“Ah.” *Ah. “Ah” da ne demek oluyordu?*

Yine de bu düşünceyi dile getirmedi.

Alpha birden masadan doğruldu ve arkasındaki büyük koltuğa oturdu. Oda şimdi daha geniş görünüyordu. “Peki sana nasıl yardımcı olabilirim, Zephyr?”

Adamın ismini söyleyişine bayılmıştı. *Zi-firr*: Eğer bir kedi olsaydı onun karşısında mırıldanırdı. Ayrıca muhtemelen kızışır ve adamın bedenine sürtünürdü.

Şimdi zamanı değil.

Yutkunurken meme uçlarını gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturdu. Adamın tekrar yüzüne dönmeden önce dekoltesine baktığını fark etmişti. *Güzel*. Zephyr’den etkilenmişti. Bu önemliydi.

“Ben...” dedi tereddütle. Bunu nasıl söyleyeceğinden bile emin değildi.

Adam sabırla bekledi.

Bir an sonra, iki haftadır aklının ucunda olan kelimeleri ağzından kaçıırverdi.

“Evlen benimle.”

Sessizlik.

Alpha’yı şaşırtmıştı. Bunu adamın hafifçe çatılan kaşlarından anlayabiliyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve tek gözü hâlâ kızın üzerindeydi. “Pardon?”

İşin zor kısmı bu olacaktı. Adamı bunun bir çıkar evliliğinden başka bir şey olmadığına ikna etmeliydi. Ancak buraya hazırlıklı gelmişti.

Derin bir nefes aldı ve masasının önündeki sandalyeye doğru yürüyüp oturdu. Her şeyi zihninde mantıklı bir zemine yerleştirmek için büyük çaba gösteriyordu. Bütün planı yapmış ve öfkesine rağmen o sabah kız kardeşinin üzerinde denemişti. *Hem umutsuz zamanlarla ilgili olan o söz neydi?*

“Pekâlâ...” *İşte başlıyoruz*. “Büyükannem -huzur içinde yatsın- delinin tekiydi. Birkaç kuşaktır ailemize ait olan eski

aile yadigârları vardı ve hepsini yirmi dokuzuncu yaş gününe kadar evlenmem şartıyla bana bıraktı. Bu da iki hafta sonra olacak. Nedenini sorma, hâlâ çözebilmiş değilim. Bu şeyler ailem için çok önemli ve onları bir gün çocuklarıma bırakmak istiyorum. Tam da bu yüzden Alec'le evlenmeye hazırdım. Ama Alec... kontrolcü bir adam. Onu reddetmemi asla kabul etmeyecek ve zamanında başka birini bulmamam için elinden geldiğince hayatıma müdahale etmeye çalışacaktır. Denemiş olmama rağmen ona hiçbir zaman âşık olmadım. Ama..." Devam etmeden önce duraksadı. Alpha'yla konuşurken duygularını dizginlemeye çalışsa da adamın yalnızca varlığı bile içinde büyük hasara yol açıyordu.

"Devam et," diye buyurdu Alpha. İri kollarını sandalyesinin kollarına yaslamıştı. Altın rengi gözü onun üzerindeydi.

Zephyr derin bir nefes verdi. "O gece seninle aramda bir bağ olduğunu hissettim. Sonrasında kim olduğunu öğrendim ve muhtemelen bu şehirde Alec'in altına sıçmasına neden olacak tek kişi sensin. Kaba sözlerim için kusura bakma lütfen. Bunların ardından aklıma bir taşla iki kuş vurabileceğim fikri geldi. İster inan ister inanma ama önüme gelen her yabancıya evlenme teklif etmiyorum. Beni tanımadığını biliyorum ancak etrafında bulunması harika bir insanımdır. Yani... benimle evlenir misin? Sadece altı aylığına? O zamana kadar büyükannemin vasiyeti yerine getirilmiş, Alec de yakamdan düşmüş olur. Sonra kendi yollarımıza gideriz. Hem bu evlilik çok da kötü olmaz. Aramızda gerçekten güzel bir kimya var. Ben iyi bir insanım, sen de güçlü bir adama benziyorsun. Ben sadece-"

"Nefes al."

Zephyr duraksayıp derin bir nefes aldı ve sakinleşmek için kendini telkin etti. Dakikada bin kilometre hızla konuşuyordu ama çok gergindi. Bu bir riskti. Eğer adam teklifini kabul ederse, ileride torunlarına anlatacak harika bir hikâyesi olacaktı.

Fakat hayır derse, ne yapacağını bilmiyordu. Büyükannesinin vasiyeti önemli olsa da şu anda daha çok bir bahaneden ibaretti. Zephyr'in bu girişimdeki asıl hedefi *adamdı*.

Öne doğru eğilerek yalvardı. "Lütfen."

Alpha birkaç dakika boyunca onu izledikten sonra nihayet konuştu. "Peki bunu neden kabul edeyim?"

Zephyr kalp atışlarının üç katına çıktığını hissediyordu. "Bir süredir herhangi bir kadınla birlikte olmadığınızı duydum, Bay Villanova. Bu şekilde bana sahip olursunuz. Eğer kendi adıma konuşacak olursam, yatakta gerçekten harikayımdır. Ayrıca bende de size ait bir şey var. Hayatınızın altı ayı karşılığında bu sırrı size geri vereceğim." Ciddiyetle öne doğru eğildi. "Kocam ol, ben de senin olayım. Kaybedecek hiçbir şeyin olmasa bile kazanacak çok şeyin var. Arkadaşın, sevgilin, karın. Neye ihtiyacın varsa seve seve olurum."

Adamın ilgisini çektiğini görebiliyordu.

"Evlilik sözleşmesi imzalarım," diye devam etti. Alpha'nın varlığını, en azından finansal olarak istemediğini açıkça belirtmişti. "Altı ayın sonunda yollarımızı ayırdığımızda senden hiçbir şey almayacağım."

Alpha parmaklarıyla sandalyenin tepesinde ritim tuttu. Elinin arkasındaki yara izi koluna kadar uzanıyordu. "Benim hakkımda bir şey biliyorsun ve seninle evlenirsem bu sırla birlikte sana sahip olacağım, öyle mi?"

Zephyr parmakları elbisesini kavrarken bile gözlerini ondan ayırmadı.

"Evet."

BÖLÜM ÜÇ

Zephyr

Alpha teklifi düşünürken oldukça durgundu. Büyük pencerelerden süzülen güneş ışığı güzel, yaralı yüzüne vuruyordu. Adam başını sola doğru eğmişti, altın gözüyle bakışlarını bir an için bile ayırmadan onu izliyordu.

“Bana tüm gerçeği söylemiyorsun,” diye konuştu sonunda. Zephyr kalbinin durduğunu hissetti.

Evet, söylemiyordu.

Alpha’ya ona ait sırları söylemiyordu. Adamı ilk gördüğü andan önce bile hakkında ne kadar çok şey bildiğini açıklamıyordu. *İlk öpücüğünü onunla yaşadığını.* Alpha’nın itmesi sonucunda metal çitlerin sırtına nasıl battığını ve teninde bir hafta boyunca izi silinmeyen yaralar açtığını hâlâ anımsadığını söylemiyordu. Onu genç bir adamken sevdiğini ve yetişkin biri olarak tekrar sevmek istediğini söylemiyordu.

Anlamadığı tek şey, adam için nasıl bu kadar geçici bir an haline geldiğiydi. Düşüncelerinin kulağa sapıkça geldiğini biliyordu ama öyle değildi. O sadece bu adamı... bildiği tek şekilde sevmişti. Tamamen, bütünüyle, hiç utanmadan. Her şey on yaşındayken, arka bahçedeki ağaca tırmandığı sırada kaburgalarını kırmasıyla başlamıştı. Bir haftalığına hastaneye yatırılmıştı ve çocuk bölümü dolu olduğu için onu geçici olarak yetişkin servisindeki odalardan birine, nazik bir kadının yanına yerleştirmişlerdi.

Kadın ölmek üzereydi ama Zephyr’le sohbet etmişti. Kadının kendisi ve ailesi hakkında sorular sorduğunu, onunla ke-

lime oyunu oynadığını hatırlıyordu. Kadın oğlundan, onun ne kadar güçlü bir çocuk ve ne kadar iyi bir insan olduğundan bahsetmişti. Oğlunu yalnız bırakacağı için üzgün olduğunu anlatmıştı, o gittikten sonra çocuğun kimsesi kalmayacaktı. Tanımadığı bir oğlan için kalbi kırılan Zephyr, yanındaki hasta kadına çocuğunun yanında olacağına dair söz vermişti. Ölmek üzere olan kadın, Adriana ona sevgiyle gülümsemişti. Zephyr'le serçeparmaklarını birleştirerek sözleşmişlerdi. Adriana o gecenin ilerleyen saatlerinde uykusunda ölmüştü.

Zephyr ertesi sabah yırtık bir gömlek giyen, uzun boylu, zayıf, on üç yaşında bir çocuğun servisin penceresinden sandalye fırlattığını görmüştü. Altın rengi gözleri ağlamaktan kızarmış olan çocuğun vücudundaki acıyı kendi içinde de hissettiğini anımsıyordu.

Alessandro Villanova annesini o kadar çok seviyordu ki, en sonunda hemşireler acı dolu feryatlarını dindirmek için çocuğa sakinleştirici vermek zorunda kalmışlardı.

Zephyr o gün hastaneden ayrıldıktan sonra bile o çocuğu asla unutmamıştı. Bu onların hikâyesinin yalnızca başlangıcıydı. *Alpha'nın bilmediği bir başlangıç.*

Kafasında her zaman altın rengi olarak adlandırdığı kehribar gözlerine bakarken adama bunların hiçbirini söylemedi. Hasar görmüş, kısmen kör olmuş ve bir tanesi deri bir bantla kapatılmış güzel gözlerine bakmaya devam ediyordu.

Adam yumuşak bir sesle, “Bu seni rahatsız ediyor mu?” diye sordu. Zephyr onun gözünden bahsettiğini anlamış ve sorusu karşısında şaşkına dönmüştü. Bu konuda güvensiz miydi? Belki de değildi. Belki yalnızca merak etmişti.

“Hiç de bile,” diye dürüstçe cevap verdi. Alpha iyi olduğu sürece gözü onu rahatsız etmiyordu. Ama ne zaman ve nasıl olduğunu, adamın bunu nasıl atlattığını merak ediyordu.

“Öyleyse bana ne sakladığımı söyle.”

Gerçekleri söyleyip adamın ondan sanki bir manyakmış gibi kaçmasına mı neden olacaktı? *Ah, hayır.*

“Her şeyin bir zamanı var.” Alpha’ya yumuşak bir şekilde gülümsedi. Kalbi onu tekrar bulduğu için sevinçle dolup taşıyordu. “Sadece bir yalancı olmadığımı bilmelisin. Sana söylediğim her kelime gerçek.”

“Ben iyi bir adam değilim,” diye bilgilendirdi Alpha. “İşim sebebiyle düşmanlarım var. Teklifin ne kadar ilgi çekici olursa olsun, karım olacak kişinin adım atacağı dünya hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Biliyorum. Sen karanlık bir adamsın vesaire, vesaire... Tek bir kişinin sahip olması gerekenden daha fazla gayrimenkule sahipsin, insanları sokaklardan toplayıp kanunsuz işlerde çalıştırıyorsun ve nedense etrafın seks işçileriyle dolu.” Alpha kadının tüm gerçekleri ardı ardına sıralamasıyla gerilmişti. “Karanlık işlerin içinde olduğunu anlamak zor değil. Bu da seni tehlikeli ve güçlü kılıyor. En ince ayrıntıları bilmesem de tüm bunları biliyorum.”

“O halde arkana bile bakmadan kaçıyor olmalısın.”

Zephyr oturduğu yerde kaldı.

Adam sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bu oldukça... beklenmedik. Neden özellikle ben?” diye sordu. “Senin gibi bir kadın istediği her adamla evlenebilir. Başka bir nedeni olmalı.”

“Belki birbirimiz için yaratılmışızdır,” diyerek göz kırptı. “Belki de öpücüğün aklımı başımdan almıştır.”

Alpha’nın dudaklarının yara almamış tarafı seğirdi. “Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadım, Zephyr,” diye uyardı sessizce. “Kendini bana sunarken dikkatli ol. Bana boşuna canavar demiyorlar.”

Zephyr tam da o kişiyi istiyordu. “Sen sapkın *Çirkin*’sin. Ben de sapkın *Güzel*.* Biz tamamen birbirimiz için yaratılmışız, yakışıklı. Bu masallarda bile böyle.”

* *Güzel ve Çirkin*, Fransız romancı Gabrielle-Suzanne Barbot de Villeneuve tarafından yazılmış, günümüzde pek çok uyarlamaya sahip olan meşhur bir masaldır. (ç.n.)

Alpha yumuşak ses tonuna tepki vermemiş, yalnızca bir süre daha onu izlemişti. Zephyr içtenliğini görmesi için adama izin verdi. Alpha boyalı saçlarına, yuvarlak hatlı yumuşak yüzüne, gülümsediğinde yanağında beliren gamzeye, burnundaki gümüş takıya ve sıkıcı açık kahverengi gözlerine bakarken öylece bekledi.

“Pekâlâ, oyununa ayak uyduracağım.”

Parmaklarını tekrar masaya vurdu. Zephyr elinin arkasına daha dikkatli baktığında ortaparmağının eklem yerinden başlayan uzun bir yara izi daha görmüştü. Tişörtünün altında kayboluyor, dövmesinin siyah mürekkebi dikenli ama henüz açmamış bir gülün sarmaşıkları gibi o çizginin etrafını sarıyordu. *İlginç bir seçim.* Adamın yara izlerinin etrafında daha fazla dövmesi olup olmadığını merak etti. Onların her bir santimini keşfetmek istiyordu.

“Teklif ettiğin şey, yollarımızı ayırmadan önce altı aylık bir evlilik mi?”

“Evet.”

“Bu süre boyunca sana sahip olabileceğim? *Nasıl istersem?*”

Zephyr’in nefesi kesilmişti. “Evet.”

“O halde diyorsun ki...” Öne doğru eğildi. “Adamlarım dışarıdan çılgınlıklarını duyabilecekken, hemen şimdi masanın etrafından dolanıp kadınlığını aralayabilirim, öyle mi?”

Zephyr bacaklarının kasıldığını hissetti. *Lanet olsun.* “Evet.”

“Diyelim ki, seni burada çıplak kalana dek soydum ve tüm şehrin görmesi için vücudunu cama bastırdım. Bana itiraz etmeyeceksin, doğru mu anlıyorum?”

Ah. Tanrı merhamet etsin ki, vücudunu alevler sarmaya başlamıştı. “Evet,” diye fısıldadı.

Alpha neredeyse cüretkâr bir şekilde, “Peki ya adamlarımdan biriyle konuşurken sana masanın altından kendime özel, küçük sürtüğüm gibi sakso çekmeni söylesem yapar mısın?”

diye sordu. Onu korkutmaya çalışıyor ya da blöf yaptığını düşündüğü için üzerine gidiyordu.

Zephyr sessizce ayağa kalktı ve çantasını halı kaplı zemine bıraktı. Adam her hareketini izlerken yavaşça masanın etrafından dolaştı.

Bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çöküp ona baktı. Alpha eski zamanlardaki korsanlar gibi iri görünüyordu.

Blöfüne karşılık verdi. “Adamlarından biriyle konuş.”

Uzun, gergin bir an boyunca birbirlerine baktılar. Zephyr karşısındaki adamın aklını başından almak için hazır ve istekliydi. Alpha ise tanımadığı bir kadının onunla evlenmek uğruna neden bu kadar çaba sarf ettiğini anlamaya çalışıyordu ancak gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Adamın eli kemerinin tokasına gitti.

Kadıninki ise saçlarını omzunun bir tarafında topladı.

Alpha kot pantolonunun fermuarını açarken onu izliyordu.

Zephyr de kalçalarını topuklarının üzerine yerleştirip bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyordu.

Uzun, gergin anlar boyunca öylece dururken birinin göz kırpmasını bekliyorlardı.

Adam birden öne doğru eğildi ve sert parmaklarıyla çenesini kavradı. Zephyr’i olduğu yerde tutarken dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrılmıştı. Bu gülümsemenin korkutucu olması gerekiyor olsa da genç kadın bir zafer kazanmış gibi hissediyordu.

“Canavarla oynuyorsun, küçük gökkuşağı.” Alpha’nın çenesindeki tutuşu sıkılaştı. “Isırırım.”

Zephyr boynunu ortaya sererek bakışlarına karşılık verdi. “Ben de öyle yapmanı umuyordum,” dedi fısıldayarak.

“Siktir.”

Yüzleri arasındaki boşluk gerginlikle çatırdıyordu. Zephyr gözlerini yumup adamın mesafeyi kapatmasını beklerken ha-

vanın beklentiyle ağırlaştığını hissetti. Alpha'nın nefesleri yüzünde, kokusu burnunda, dokunuşu tenindeydi.

Sıcak nefes ona yaklaştığında dudakları aralandı. Vücudu esnek, açık ve adamın şefkatine muhtaçtı.

Parmaklar bir kez daha çenesinin etrafında sıkılaştı.

Ardından onu bıraktı.

Zephyr gözlerini kırpıştırarak açtı. Görüş alanına giren ilk şey, adamın düğmesi açılmış kotunun altındaki büyükçe şişkinlikti. Alpha'yla göz göze geldiğinde ağzı sulandı.

"Bunu arzulamıyor musun?" Sesi soluksuz bir fısıltı gibiydi.

Adam cevap vermedi. Yalnızca pantolonunun fermuarını çekti ve kumaşın ön kısmını düzelterip ayağa kalktı.

Zephyr kendini toparlayarak derin bir nefes verdi. Tatmin olmuş ama biraz da hayal kırıklığına uğramış gibi hissederek destek almak için adamın bacağına tutundu. Elini kasıtlı olarak sertliğine yakın bir yere koyduktan sonra oturduğu yerden kalktı. Elbisesini düzeltirken birden adamın parmakları saçlarını buldu, yumruk yaptığı eli başını geriye doğru çekmişti. Şimdi dudakları onunkinden yalnızca birkaç santim uzakta duruyordu. Bu canavarının altındaki adamı görmeyen, sevdiği bir şeye nasıl şefkatle yaklaşacağını bilmeyen biri için korkutucu olabilirdi. Aslında herkesin gözünü korkutabilirdi ama Zephyr soğukkanlılığını koruyordu. Kapılarını adamın onda bulmak istediği her şey için sonuna kadar aralamıştı.

Alpha'nın gözü bir süreliğine yüzünde takılı kalmıştı. Bakışları onu anlamaya çalışıyormuş gibi şaşkıındı. Kelimeleri kadının dudaklarını okşayıp geçerken, "Seni yaralayacağım," diye mırıldandı.

"Bunu isteyebilirim," diye cevap verdi Zephyr. Adamın önüne koyduğu testleri teker teker geçerek onu şaşırtmıştı.

Alpha onu bırakarak sert adımlarla çıkışa doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

“Bunu düşüneceğim.”

Bu olmasını umabileceği en iyi şeydi. Bu görüşmeden almayı beklediği sonuçtan çok daha iyiydi. Eğer adamın yerinde olsaydı, bu aptalca planı beş saniye içinde bir kenara atardı. Alpha kesinlikle ondan çok daha sabırlıydı.

Başını onaylarcasına salladı. Adam kapının yanında durup dışarı çıkmasını beklerken uzanıp çantasını yerden aldı.

Onları izleyen dışarıdaki meraklı gözlerin farkındaydı. Buna rağmen elini adamın omzuna koyup parmak uçlarında yükseldi ve dudağının köşesine, tam da ağzını aşağı çeken yara izinin üzerine bir öpücük kondurdu.

“Cevabını bekliyor olacağım, yakışıklı.”

Ardından göz kırpıp uzaklaştı.

Oturma alanındaki adamlardan biri kahve fincanının içine doğru öksürdü. Karşılığında ofisin kapısı çarparak kapandı.

Zephyr neşeli bir şekilde adamların yanından geçerek asansöre doğru yürüdü.

BÖLÜM DÖRT

Alpha

Hector ofisin kapısından, “Jasmine geldi, patron,” diye seslendi. Alpha kadının içeri girmesi için başıyla onay verirken sandalyesinde arkasına yaslandı.

Jasmine en yeni gözcülerinden ve en iyi muhbirlerinden biriydi, çekici yüzünde ciddi bir ifadeyle ofise girmişti. Alpha onu iki yıl önce, kendisini pazarlayan babası tarafından dövüldükten sonra kulüplerinden birinin dışındaki sokakta baygın halde bulmuş ve iyileşmesi için LFS’ye bırakmıştı. Daha sonrasında kadın yanına gelip onun için çalışmak istediğini söylediğinde bunu kabul etmişti. Jasmine sokaklarda olup bitenleri anlıyordu. Kurnaz bir kadındı ve tehditkâr olmayan bir havası vardı. Tüm bunlar onu istediği her yerde konumlandırabileceği mükemmel bir çift göz haline getiriyordu.

“Patron,” dedi Zephyr’in az önce oturduğu sandalyeye yerleşirken. “Bir cinayet daha işlendi.”

Siktir.

“Kim?” Sesindeki hırçınlığa engel olamamıştı.

“Yeni bir kız daha. Mandy,” diye sessizce bilgilendirdi Jasmine. “Geçen hafta şehir merkezinde çalışmaya başlamıştı. Ona AV’ye gelmesini söylemiştim ama temkinli davranıyordu.”

“Başka bir bilgi var mı?”

Jasmine yanında taşıdığı çantayı açıp siyah bir zarf çıkarmadan önce tereddüt etti. “Bunu suç mahallinin dışında, arabamın içinde buldum. Polisler gelmişti ve etraf çok kalabalıktı. Bu yüzden kimin bıraktığını bilmiyorum.”

Alpha zarfı alıp masanın üzerine koyarken tüm dikkatini kadına verdi.

“Sokaklarda ne diyorlar?”

“Kızlar korkuyor,” diye itiraf etti Jasmine. “Hepsi katilin bir erkek olduğu konusunda hemfikir. Kurbanların çoğu bu işten kaçmanın bir yolunu arayan kızlardı. Bazıları çoktan bir plan yapmıştı, bazıları da bırakmak üzereydi. İsteseler de istemeseler de korku onların meslekte kalmasına sebep oluyor.”

Alpha bundan nefret ediyordu. Kadınları istemediği şeyler yapmaya zorlayan insanlar kadar öfkelenildiği bir şey yoktu.

“Kayıt talepleriyle dolup taşıyoruz.”

Bu iş için iyi, şehir için kötüydü ama bunu dile getirmedi.

“Şimdilik elimde bunlar var. Haftaya tekrar kontrol edeceğim. Umarım o zamana kadar katil tekrar saldırmaz. Ayrıca emniyetten de bir güncelleme alacağım. Polislerin bize yardımcı olabilecek yeni bir şeyleri olup olmadığını göreceğiz.”

Alpha başıyla onayladı. “Adamlardan birine ihtiyacım olursa söyle.”

“Yalnız çalışmam daha iyi olur. Kızlar etraflarında bir erkek varken benimle konuşmaz.”

Alpha bunu anlıyordu. Fakat anlıyor olması, durumun hoşuna gitmesini sağlamıyordu.

Jasmine ayaklanmak üzereyken bir an için duraksadı. “Benden önce burada olan şu kız... Zephyr?”

Kadın onu tanıyor muydu? Alpha muhbirinin sözlerine devam etmesini bekledi, merakı daha da artmıştı. Karşısındaki genç kadın gaf yapacak biri değildi. Eğer konu işle ilgili değilse, genellikle kendi yoluna gitmeyi tercih ederdi.

Genç muhbir yeniden duraksadı. “Paraya mı ihtiyacı var?”

“Hayır,” dedi Alpha. Hâlâ kadının esas konuya gelmesini bekliyordu. “Onu nereden tanıyorsun?”

“Onunla LFS’de tanıştım. Kız kardeşi orada çalışıyor, Zephyr

de gönüllülerden biri. Saçımı o kesti.” Jasmine yüzündeki dövmenin yarısını gizleyen kısa saçlarına dokunup yutkundu. Duygulandığı koyu renk gözlerinden belli oluyordu. “Bana ne istersem olabileceğimi söylemişti. Babam saçlarımı kestirmeme asla izin vermezdi. Müşterilerin... hoşuna gittiğini söylerdi hep. Ama o gün, Zephyr onları... öylece kesiverdi. Sayesinde kendimi ilk defa güzel hissettim. Temiz. Yepyeni. O gün bana tutunacak bir şey verdi, bu yüzden ona borçluyum. Eğer paraya ya da başka bir şeye ihtiyacı varsa, ona yardım etmek isterim.”

Vay canına. Yıllar boyunca dünyanın çirkin yanlarını gördüğü için artık hiçbir şey onu gerçekten etkilemiyordu. Ama küçük gökkuşağının, muhtemelen farkında bile olmadan bu kadının hayatını değiştirdiğini duymak kalbine dokunmuştu. Jasmine’in onun gibi bir adamla birlikte kendisi için mücadele edecek yeni bir müttefik kazandığını öğrenmek de öyle hissettirmişti. Ofisinde oturup genç muhbirin az önce ona evlenme teklif eden kadın hakkında söylediği şeyleri aklından geçirirken biraz daha meraklandı. Zephyr aynı şeyi onun için de yapar mıydı? Hayatını değiştirir, kendisi hakkında yepyeni şeyler hissetmesini sağlar, sadakatini onu önemsemesini sağlayacak kadar kazanır mıydı? Yapabilir miydi bunu? Kadın ilgisini çekmişti. Üstelik artık hiçbir şey ilgisini çekmiyordu.

Jasmine’in sözlerini düşündü. Zephyr’in akıllalmaz fikriyle ilgili konuşmak her şeyi daha anlamlı hale getirebilirdi. Bir an sonra nihayet söze girdi. “Benimle evlenmek istiyor.”

“Ah...” Jasmine’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Ardından dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Sözlerime alınma, Alpha. Ama gerçekten bir eşe ihtiyacın var.”

“Pardon?”

Jasmine arkasına yaslandı. “Eğer bu bir peri masalı olsaydı, sen kulesinde hizmetçileri ve yaklaşan herkese saldıran köpekleriyle tek başına yaşayan bir canavar olurdun. Çok kötü insan-

lar gördüm, sen beni kurtarana kadar senin gibi adamların var olduğunu bilmiyordum. Başına iyi şeyler gelmesini hak ediyorsun, o evde yapayalnız kalmayı değil.”

Herkes böyle mi düşünüyordu?

“Benim oğullarım var,” diye hatırlattı. Kurtardığı günden beri besleyip eğittiği üç tane Alman köpeği vardı. Köpekleri onun sadık yoldaşlarıydı. Ona arkadaşlık ediyorlardı. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

“Onlar köpek,” diye düzeltti Jasmine. “Ayrıca kesinlikle harika köpekler. Ama yanında olacak bir insana ihtiyacın var. Zephyr de iyi bir insan. Yerinde olsaydım onunla evlenirdim. İşin özü bu.”

Alpha muhbirinin cinsel yönelimi hakkında hiç düşünmemişti. Fakat zaten onu ilgilendirmezdi. Jasmine iyi bir gözcü olarak kaldığı ve ona asılmadığı sürece, özel hayatında ne isterse yapabiliirdi. Alpha koruması altındaki hiçbir kızla ilişkisine seksi karıştırmıyordu. Bu da kendisiyle birlikte olmaya istekli bir kadın bulmasını zorlaştırıyordu. Normal kızlar ona bir kez bakıp başka yöne kaçıyorlardı. Asi olanlar ise çılgınca bir şey yapmak istiyor ve o riski alıyorlardı. Bu kendini hep bomboş hissetmesine sebep oluyordu. Geçmiş göz önüne alındığında, seks için para ödemek asla yapmadığı bir şeydi ve ona güvenen işçilerden yararlanmak da kişisel kurallarına aykırıydı. Erdemli davrandığı pek fazla konu yoktu ama savunmasız kadınlar ve çocuklar bunlardan biriydi.

Bu da aklında tek bir soru oluşturunuyordu. Görünüşte iyi bir aileden gelen ve dünyasına tamamen zıt bir kız olan Zephyr gibi biri neden üstüne koşup kucığına atlayacak, neden onu öpecekti ki? Dizlerinin üzerine çöküp ona çılgınca bir soru sormasının nedeni neydi? Alpha’nın yapacağını söylediği her şeyi neden kabul ediyordu? Onun hayranı değildi, asi bir kız olmadığı da ortadaydı. Alpha kadının bu plan için başka birini bula-

mayacağı konusunda şüpheliydi. Peki neden ona sormuştu? Bu kadının derdi neydi?

Jasmine ofisten çıkarken pencereye doğru yürüdü ve muhbirinin sözlerini düşünmeye başladı.

Zephyr onun yardım merkezindeki şiddet görmüş ve istismara uğramış kadınlara destek oluyordu demek... Nedenini bilmiyordu ama bu göğsünde bir şeyler hissetmesine neden olmuştu. Ancak evlilik teklifini hâlâ anlayamıyordu. Kadın onun hakkında ne biliyor olabilirdi ki? Alpha'nın hiçbir sırrı yoktu.

Biraz aklını kaçırmış olmalı, diye düşündü. En azından dikkatini dağıtmasını sağlıyordu.

Yıllar sonra ilk kez, sıkıntının getirdiği sükûnetinin kırıldığını hissedebiliyordu. Her şey zamanla sıradanlaşmıştı. Yeraltı dünyası aynıydı, imparatorluğu aynıydı, yalnızlığı aynıydı. Bir süre önce her dövüşün, her seksin, her zaferin günler boyunca yaşadığı bir rutine dönüştüğünü fark etmişti.

Bazı günler amacını bile anlamıyordu, işte o zamanlarda annesini özliyordu. Başkaları için Los Fortis sokaklarında çalışan bir seks işçisi olabilirdi ama Alpha için, o çok erken yaşta çok şey kaybetmiş harika bir anneden başka bir şey değildi. Annesi, kendi ailesi öldüğünde küçük kız kardeşine bildiği tek yolla bakmış ve ona daha iyi bir yaşam şansı verebilmek için kendi bedenini satmıştı. *Her şeyin bir canavar tarafından elinden alınacağını bilseydi...*

Lorenzo Maroni, Villanova kardeşlerin hayatına fırtına gibi girmişti. Arkasında ise bir enkazdan başka bir şey bırakmamıştı. Annesine tecavüz etmiş, teyzesini kaçırıp sonrasında ölüme terk etmişti. Alpha bir canavarın tohumuydu. Buna rağmen annesi onu yalnızca karnında taşımakla kalmayan, aynı zamanda babasına hiç de benzemeyecek şekilde yetiştirmeye karar veren kadındı.

Alpha sokaklarda büyümüştü. Etrafı bir zamanlar kendi ha-

yatları için beklentileri olan ancak zamanla bunlardan eser kalmayan içi boş insanlarla çevrili olmuştu.

Bundan kaçmak için kendi elleriyle bir imparatorluk inşa etmişti.

Kulesinden şehrin ötesindeki geniş ormana, ev dediği yerleşkeye bakarken tüm bunların amacının ne olduğunu merak ediyordu.

Bir gökkuşağı, sonsuz grinin ardından ortaya çıkan bir renk patlaması gibi aniden üstüne gelmiş ve onu sanki paramparça değilmiş gibi öpmüştü. Kadının gözlerinde gerçek bir arzu vardı, adamın olduğu her şeyi takdir ediyormuş gibiydi. Deneyimlerine göre, çoğunlukla bir kadın için sadece çılgınca bir deneyim ya da kâbuslardan fırlamış korkunç bir canavar oluyordu. Ancak erkeklerle dolu binasına bir kraliçeymiş gibi giren küçücük kadın ona farklı gözlerle bakıyordu. Alpha nede-nini anlayamıyordu.

Bu onu hayrete düşürmüştü.

“Eee, güzel takımımı çıkarayım mı o zaman?” Hector yüzünde bir sırıtışla yanına geldi.

“Gizlice dinlemişsin. Ne güzel.” Alpha başını iki yana salladı, adamın meraklı bir piç gibi kapıyı dinlediğini biliyordu. Tıpkı onun gibi sokaklardan gelen iki kardeş Hector ve Victor, kendini bildiği ilk andan beri hep yanındaydı. Hector onun yanında kalırken Victor orduya katılmıştı. Bacağından yaralandıktan sonra, Alpha’nın bir zamanlar koruyup kolladığını hatırladığı genç çocuktan çok daha öfkeli ve karanlık biri olarak geri dönmüştü. Hector sahip olduğu en yakın arkadaşı, o yüzden kardeşine şirkette bir iş vermesini istediğinde Alpha bunu sorgulamadan yapmıştı. Victor’a o kadar yakın değildi fakat genç adamı bu kadar dengesiz yapan şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Düşüncelerini yarıda keserek, “O gece kucağına atlamasın-

dan sonra,” dedi Hector. Alpha’nın her zaman takdir ettiği bir şey yaparak görüş alanına girmişti. “Bunu kaçırmamın imkânı yoktu. Bu yüzden mi sikini yalatmadın? Dinlediğimi bildiğin için mi?”

“Nedenini biliyorsun.” Alpha bakışlarını dışarı çevirdiğinde arkadaşının iç çektiğini duydu.

“Seks yapmaman tamamen gereksiz, patron. O bir kazaydı.”

Çok sert davrandığı için bir kadının kalçasını kıldığı bir kazaydı. Alpha partnerlerinin çılgılık atmasından hoşlanırdı ama bu tür bir acı vermek ona göre değildi. Cüssesi nedeniyle genellikle dikkatli olması ve çoğu kadının aletine biraz alışması gerektiğini biliyordu. Buna rağmen birlikte olduğu son kadın canavarı görmek istemişti, o da bir dövüşün ardından hissettiği sarhoşlukla bunu yerine getirmişti. Kırılan kemiğin sesi hâlâ aklından çıkmıyor, gerçek bir canavar gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Bu olay, bir yıldan uzun bir süre boyunca cinsel ilişkiden uzak durmasına neden olacak kadar sarsıcıydı.

“Peşinden kimi yolladın?” diye sordu konuyu değiştirerek.

“Victor’u.”

Tabii ki, Hector onu kızdıracağını bildiği için ekibin en yakışıklı üyesini kadının peşine takacaktı. Alpha adamın kardeşiyle konuşurken neden kadının onunla birlikte olduğunu ilan ettiğini bilmiyordu ama Zephyr’i son iki haftadır kameralardan görmüştü. Genç kadın binanın önünde oyalanıyor ve etrafı izliyordu. Aslında yaşanan her şeyi takip ediyordu. Meraklı ve küçük bir yaratıktı o.

“Bütün hafta neden burada olduğuna dair bir gelişme var mı?”

“Seni takip etmek dışında mı?” Hector sırttı, beyaz dişleri koyu teninde parlıyordu. “Bu kadar çabuk evlenme teklif ettiğine göre, onu gerçekten çok iyi öpmüş olmalısın.”

Diğer olasılık, kadının gizli bir amaca sahip olmasıydı. Zephyr gibi birinin onun gibi bir adamla evlenmek istiyor olmasının başka bir açıklaması yoktu. Bu adamın parasına duyulan bir arzu değildi. Eğer kadın parasının peşinde olsaydı asla evlilik sözleşmesini önermezdi.

Alpha aşağıdaki işlek caddeye baktı. “Reyes’in dövüşteki işlerinden haber var mı?”

Hector’un sesi ciddileşmişti. “Evet, haklıymışsın. Parasını dövüslere yatırıyor. Sezon başladığında borca batacağını söylüyorlar.”

Yeraltı dünyasının kendilerine ait kısmında yeterince önemli olan herkesin parasını yatırdığı yasadışı dövüş sezonu... Bu küçük erkek çocuklarının satın alınıp ölene kadar dövüşmeleri için eğitildiği, yalnızca hayatta kalanların gerçek bir erkek olup ringe çıkabildiği, farklı yerlere gidip sahipleri ya da para için dövüştüğü koca bir endüstriydi. Annesinin ölümünden sonra iki yakasını bir araya getirmeye çalışarak sokaklarda mücadele ederken tesadüfen bu sektörle karşılaşmıştı. Yumruklarının kazanabileceği servetin potansiyelini fark ettiğinde hemen işe koyulmuştu. Dövüşlerin kuralı yoktu, yalnızca iki adam bir kafesin içine giriyordu. İkisi de sadece birinin sağ çıkabileceğini biliyordu, Alpha ise girdiği her dövüşten zaferle ayrılıyordu.

Bu yüzden ona Cellat demeye başlamışlardı.

Onu kızdırmadıkları sürece rakiplerinin işini hızlıca bitirmeye çalışıyordu. Ancak şimdi kızgındı çünkü medya bir katile *Fortis Celladı* adını takmıştı. Alpha’nın o katilin işini hızlıca bitirmeyeceği kesindi.

“Birlik nasıl?” diye sordu. Üvey kardeşi Dante Maroni’nin birkaç hafta önce yaptığı ricayı hatırlamıştı.

“Şaşırtıcı derecede sessiz.”

Sağ göz çukurunda hayalet bir ağrının baş gösterdiğini hissetti. Onca yıldan sonra bile gözünü kaybetmiş olmak bazen

onu şaşırtıyor, içinde kelimelere dökemediği bomboş bir acı hissediyordu. Gözünü ovuşturmanın onu daha da kötüleştireceğini bildiği için bu hissi üzerinden attı.

“Masanın üzerinde Jasmine’in arabasında bulduğu bir not var,” dedi adama. Hector nota doğru ilerledi ve zarfı yırtarak açıp kâğıdı çıkardı. Alpha gözünü kaybettiğinden beri diğer duyuları daha keskin hale gelmişti. Vücudunu bunun için eğitmişti.

“Ah,” diye inledi Hector. “Jasmine benim kardeşim gibi, dostum. Pisliğin tekinin ona yapmak istediklerini okumak istemiyorum. Gözlerimi çamaşır suyuyla yıkamam gerekecek.”

Alpha hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Arkadaşının bir şekilde yardım etmesini ummuştı. Sokaklarını dehşete düşüren canavarı ortadan kaldıracak herhangi bir şey...

“Polisler başka bir şey biliyor mu?” diye sordu. Gözlerini uzaktaki yemyeşil alana düşen güneş ışığına dikmişti.

“Bildiğimiz kadarıyla hayır.”

“Sikeyim.”

Bu berbat bir durumdu. İki yıldan uzun süredir seks işçilerini öldüren seri katilin varlığından haberdardı. Kızlarından hiçbiri zarar görmemişti ama sokaktaki söylentiler hızla yayılıyordu. Polis bu tür kurban profillerine harcayacak zaman ya da kaynağa sahip olmadığı için olayı pek ciddiye almamıştı. Cinayetleri çözmek isteyen tek polis ise geçen ay başka bir birime tayin edilmişti. Sistemin temelindeki yolsuzluk açıkça ortadaydı. Alpha’nın şehrin yönetimini eline almasının nedenlerinden biri de buydu.

“Caine’in kız kardeşinden haber var mı?” Kendi dünyasında olup biten her şeyi anlamlandırmaya çalışırken derin bir nefes aldı. “Sonuçlar geldi mi?”

“Henüz bir şey yok,” dedi Hector. “Çok uzun zaman olmuş, izini sürmek biraz vakit alıyor. Çoğu bilgi ya kaybolmuş ya da kasıtlı olarak örtbas edilmiş. Tabii ki, biraz süre gerekiyor.”

Evet, uzun zaman olmuştu. Eğer Caine'in tahminleri doğruysa, kız ya ölmüş ya da Birlik'in pençesine düşmüştü. Alpha kız kardeşi ve Caine'in iyiliği için o kızın mezarda olmasını umuyordu.

Bir seks işçisinin oğlu olarak şehrin harabe bir bölgesinde yaşarken, özgürlüklerini bir pezevingin eline teslim eden kadınlara ne olduğunu görmüştü. Birlik her şeyi çocuk oynacağı gibi gösteriyordu. Adamın onlar hakkında bildiklerine göre, ahlak anlayışları bundan çok daha kötüydü. Kadın ticareti, Birlik'in yalnızca bir koluydu. Alpha onların sayısız pisliğin içine gömüldüğünü biliyordu. İnsan dövüşleri, köpek dövüşleri, organ karaborsası, köle tacirliği ve akla gelecek ya da gelemeyecek her şeyde isimleri vardı. Bu kadar çok şey öğrenmesine rağmen hâlâ kim oldukları, nerede faaliyet gösterdikleri ve ellerinin nereye kadar uzandığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hector tekrar yanına gelerek, "Sence kız hayatta mı?" diye sordu. Duygusal piçin tekiydi ve Alpha kayıp kızlarla ilgili soruşturmayı o yürüttüğü için arkadaşının konuyla yakından ilgili olduğunu biliyordu.

"Kendi iyiliği için," diyerek adamın dileğini ezip geçti. "Umarım değildir."

Birlik'le olan ilişkisi çok eskilere dayanıyordu. Annesinin hayatta kalabilmeleri için kendini nasıl tehlikeye attığını bilmek, genç yaşta büyük bir sorumluluk duygusu edinmesini sağlamıştı. Yumruklarını ilk kez kullandığında on iki yaşındaydı, annesini döven bir pezevenge vurmuştu. O herif ortadan kaybolduğunda ise hiçbir şey yapmadan öylece oturamayacağını fark etmişti. Böylece para için sokaklarda dövüşmeye başlamış, zamanla kötü bir ün kazanmıştı.

Vücudundaki yara izlerinin çoğu genç ve aptal olduğu zamanlardaki dövüşlerden kaynaklanıyordu. Sokaklar kural tanımazdı. Annesi çok zaman geçmeden ölmüş olsa da Alpha'nın o

insanlara, kendi insanlarına karşı duyduğu sorumluluk duygusu hiçbir zaman kaybolmamıştı.

Kısa bir süre sonra, mahallesindeki kadınlara korumasını sunmaya başlamıştı. Dövüşlerdeki başarılarından yeteri kadar şey kazanmasının ardından, istemiyor bile olsa himayesi altındaki tüm kadınlar ona para ödemeye başlamıştı. Alpha onların pezevengi değil, koruyucusuydu. Ancak zamanla sürüsü hakkındaki söylentiler de etrafa yayılmaya başlamıştı. Gönüllü seks işçilerinin kimsenin gölgesini hissetmeden çalışmasına izin veren ve kazandıkları her şeyi ellerinde tutmalarını mümkün kılan bir oluşumdu. Karşılığında işçiler sağladığı güvenlik için kendi istekleriyle ona pay veriyorlardı. Kadınlar müşterilerinden korunmak, erkekler ise çalışmak için ona geliyorlardı. Alpha iki seçeneği de mümkün kılıyordu. Şimdi ülkede onun adı altında kendi şartlarıyla, tamamen gönüllü olarak çalışan binden fazla seks işçisi ve onları koruyan yüzlerce erkek vardı.

Bu durum Birlik'in hiç hoşuna gitmiyordu. Alpha sadece var olarak ve halkı için elinden geleni yaparak onların başına bela olmuştu. Birlik için çalışmasını sağlamayı denemişlerdi ama verdiği tek karşılık ortaparmağını göstermek olmuştu. Ona dokunamıyorlardı. Ne kurduğu imparatorluğa ne de şu anda onların kanunsuz dünyasında sahip olduğu güce zarar veremiyorlardı. Alpha yeraltı dünyasının kirli, karanlık bir parçasıydı ve Zephyr gibi bir kadını bu dünyaya getirme fikrine kapılırken bile aklından ne geçtiğini merak ediyordu. Yalnızlık zihnini bulandırıyor, düşüncelerinin başka bir nedeni olamazdı.

Belki de sağlam bir sekse ihtiyacı vardı. Biriyle birlikte olmasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Belki de tek ihtiyacı olan şey, aletini tıpkı sevdiği gibi yeniden bir deliğe sokmaktı.

Yakın geçmişte biriyle çıkmayı aklından geçirdiği tek an, Amara'yı şehirde gördüğü zamandı. Güzelliği ve gücü göz önüne alındığında genç kadından etkilenmemek mümkün değildi. Ancak o kadın erkek kardeşine aitti ve gelecek hafta evle-

neceklerdi. Alpha davetiyelerini almıştı ama yine de -şehrinde her şey boka sarmışken- gidip gitmeyeceğini bilmiyordu.

Aralarındaki en genç, en yakışıklı ve genellikle en öfkeli kişi olan Victor'un ofise girdiğini duydu.

"Bana senin hakkında sorular sorup durdu," dedi Victor. Alpha'nın onu uzun zamandır görmediği kadar rahat bir tavrı vardı.

Alpha dönüp onlarla birlikte büyüdüğünü gördüğü çocuğa baktı. "Ne sordu?"

Yakışıklı adamın ifadesi çatılan kaşlarıyla değişmişti. "Tu-haf şeyler. En sevdiğin renk, yemek, ayakkabı numaran..."

Hector kardeşine doğru bir kahkaha attı. "Bir erkeğin ayakkabı numarası hakkında ne derler bilirsin. Belki de seninkini pantolonun içinden çıkarmadığın için merak etmiştir."

Victor kardeşinin alaycılığına gözlerini devirdi. "Benden telefon numaranı da istedi."

Alpha iç çekti. "Verdin mi?"

"Kız çok... ısrarcıydı," diye cevap verdi Victor.

Onunla geçirdiği kısa süre içinde olmasını beklediği gibi içi keyifle doldu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Belki sebebi ufak tefek vücudu, vahşiliği ya da yapacaklarını öngörmeyi tamamen imkânsız hale getirmesiydi. Ancak içindeki sıkıntının yok olmasını sağlamıştı. Kadının teklifi karşısında ne yapacağını bilememesinin temel nedeni de buydu. Kabul edip nereye varacağını görecekti miydi, yoksa reddedip hayatın olduğu gibi akıp gitmesine izin mi verecekti? İkinci seçenek çok daha güvenliydi. Ancak Victor'un onunla vakit geçirdikten sonra rahatlamış görünmesi hoşuna gitmemişti. Zephyr'in onu bir seçenek olarak görmesi fikrinden de kesinlikle hoşlanmıyordu.

Bencil piçin tekiydi.

"Peki ona evet diyecek misin?" diye sordu Hector. Bu soru kafasında uğuldayıp duruyordu.

Kahretsin, cevabı bir bilseydi...

BÖLÜM BEŞ

Zephyr

Alec'ten ayrıldığı haberini ailesine, onları hafta sonu *brunch*'ı için ziyaret ettiği sırada vermişti. Başka biriyle görüştüğünü söylemesine rağmen annesi haftalar sonra bile buna inanmamakta ısrar ediyordu. Alec'le yaşadığı şeyin ayrılıktan çok bir sevgili kavgası olduğuna emindi.

Ailesinin evinde özel bir tatlı için hamur yoğururken evlilik haberini nasıl vereceğini düşünüyordu. Dizlerinin üzerine çökerek Alpha'ya evlenme teklifi etmesinin üzerinden bir hafta geçmişti ve adamdan henüz bir cevap alamamıştı.

Babası burnunun ucuna düşen altın çerçeveli gözlükleriyle gazetenin finans bölümünü okuyordu. Annesi ise arkadaşlarıyla mesajlaşmakla meşguldü. Hiç dokunmadığı kahvesi önündeki masanın üzerindeydi. Zen onun yanında mutfak tezgâhına yerleşmiş, bir yandan bacaklarını sallarken bir yandan da kâsenin içindeki karışımı çırpıyordu. Her şey herhangi bir hafta sonu *brunch*'ıyla aynıydı.

Ayrıca doğum gününe de iki gün kalmıştı.

Hamura yumruklarını bastırmaya devam ederken derin bir nefes aldı. “Doğum günümde evleniyorum,” diye açıkladı. Sırtı ailesinin oturduğu masaya dönüktü.

“Alec evlenme teklifi mi etti?” diye sordu annesi. Sesi neşeyle yükselmişti.

“Alec'le artık birlikte değiliz, anne,” diye hatırlattı. “Ben başka birine âşığım.”

O bunu bilmese de öyleydi.

Bir hafta boyunca ona iki mesaj göndermişti fakat Alpha hiç cevap vermemiş ya da geri aramamıştı. Teklifi alışılmadık olsa da kabul edileceğinden neredeyse emindi. Yeterince güzeldi, adamı gülümsetmeyi başarıyordu ve yatakta dünyasını sarsacaktı. Bir erkek daha ne isterdi ki? *Ah*. Ayrıca onu uzun zamandır seviyordu da. Fakat Alpha bunu bilmiyordu, o yüzden bu gerçeği adama karşı kullanamazdı.

“Ne diyorsun sen?” Esmeralda de la Vega elini masanın üzerine koydu. “Alec sana evlenme teklifi etmek üzereydi!”

Zephyr iç çekti. Annesini seviyordu, gerçekten seviyordu ama kadının bazı kusurları vardı. Onlardan biri de insanların ne dediğini önemsememesiydi ve bunun için tamamen annesini suçlayamazdı. İnsanlar bazen başkalarının arkasından korkunç şeyler söyleyebiliyordu. Üstelik annesinin onlar için istediği tek şeyin, her türlü imkâna sahip olacakları iyi bir hayat kurmak olduğunun da farkındaydı. Bu yüzden kadın bazen maddi şeylerden etkilenebiliyordu.

“Beni aldattı, anne,” diye yüzüncü kez hatırlattı. “Aldatmasaydı bile onu terk ederdim. Başka birini seviyorum.”

Annesinin sesi yükseldi. “O adam senin üzerine titriyordu!”

Zen yan taraftan, “Ona daha fazla yememesini söylemediği zamanlarda,” diye mırıldandı. Her zamanki gibi kız kardeşini kolluyordu.

Annesi onun sözlerini geçiştirdi. “Bu da ilişkilerin bir parçası. Ben de babana bazı şeyleri yememesini söylüyorum çünkü sağlığı için kötü. Alec yalnızca senin için endişeleniyordu.”

Zephyr gözlüğünün ardından sessizce onu izleyen babasına baktı. Otuz yıl önce annesi kasabanın en güzel kızlarından biri olan, kapısında bir sürü gözde bekârın sıralandığı Esmeralda’ydı. Eğer biri bu genç kızın matematiği gerçekten seven ve her zaman bir şeyler hesaplayan ufak tefek, tatlı bir muhasebeciye âşık olacağını söyleseydi, Zephyr o kişiye asla

inanmazdı. Ancak ebeveynlerinin -konuşmayı seven annesiyle sessiz babası gibi iki zıt kişiliğin- birbirlerine duydukları aşka tanık olmuş ve kendisi için de bunu istemişti. Çocuklarına anlatabileceği, onları aşka inandırabileceği romantik bir masal istemişti. İki âşığın birbirlerini tüm kusurlarıyla, bir diğeri olmadan yaşayamayacak kadar derinden sevdiği bir hikâyeye sahip olmayı dilemişti. Belki de bu yüzden küçük bir kızken bilinçaltında yatan bu sevgiyi bir çocuğun acı dolu, şiddetli öfkesinde görmüş ve o günden sonra onun kendisine ait olduğunu düşünmüştü.

“Evleniyorum, anne. İzin istemiyorum,” dedi kararlı bir şekilde. Aile masası sessizliğe büründü.

Annesi başını ellerinin arasına almıştı. Zephyr’in duyamayacağı kadar sessizce bir şeyler mırıldanıyordu.

Babası gazetesini katlayarak, “Kiminle?” diye sordu. İlk defa konuşuyordu.

“Alpha Villanova.” Babasının gözlerinde bu isimle birlikte tanıdık bir parıltı belirdi.

Yalnızca onay almak için, “Trident’in sahibi mi?” diye sordu.

Zephyr başını aşağı yukarı salladı. “Onunla birkaç yıl önce tanıştım ama zamanla iletişimimizi kaybettik. Kısa bir süre önce de yeniden bir araya geldik. Sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Büyüleyiciydi, baba.”

Annesi başını kaldırdı. “Alpha mı? Trident’in sahibi derken? Gökdelenlerden mi bahsediyorsunuz? Ailesi nasıl biri? Onunla nasıl tanıştın?”

“Anne...”

“Hayır, hayır!” Annesi ayaklandı. “Bu kadarı çok fazla. Alpha denen adam seni Alec’e karşı doldurmuş. Alec iyi bir adam. Ailesi bizi kendilerinden biri olarak aralarına kabul etti!”

Bazen annesiyle konuşmak bir duvara çarpıyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Zen hemen yanından söze girdi. “Anne, sana iki kez onu aldattığını söylediği kısmı kaçırdın mı?”

“Ses tonuna dikkat et, Zenith de la Vega.” Annesi ölümcül bakışlarını Zen’e çevirdikten sonra topuklarının üzerinde dönüp odadan çıktı.

Babası iç çekti. “Ona biraz zaman ver. Sadece senin için en iyisini istiyor.”

“Biliyorum, baba.”

Zephyr’in babasıyla özdeşleştirdiği o sessiz ciddiyet adamın yüzünde belirirken ona baktı. “Bu genç adam konusunda emin misin? Kendisinin belli bir... şöhreti var.”

Zephyr babasına gülümsedi. “Baba, bana güven. O doğru kişi. Bana doğru kişiyi bulduğunda anlarsın dediğini hatırlıyor musun? *Anladım*. Onunla doğum günümde evlenmek istiyorum. Daha sonra büyük bir düğün planlayabiliriz ama bunu yapmak zorundayım. Lütfen bana destek ol.”

Babası yeniden iç çekse de başıyla onayladı. Kızlarının saçlarını öptü ve eşiyle konuşup onu sakinleştirmek için mutfaktan ayrıldı.

“Her şey yolunda gitti,” diye ıslık çaldı Zen. “Bu arada ne pişiriyoruz?”

Zephyr hamuru dövmeye devam ederken gülümsedi. “Rüşvet.”

Bir hafta. Zephyr bu kadarının yettiğine karar vermeden önce adama koskoca bir hafta vermişti. Doğum günü yarındı, planı işe yaramıyordu ve takviyeye ihtiyacı vardı. Geçmişleri ve Victor’u sorgulaması sayesinde, yanında hangi silahları getirmesi gerektiğini de biliyordu.

Trident Gökdelenleri’ne bu kez kendine çok daha fazla güvenerek girdi. Resepsiyonda “Bayan Gökkuşağı” olarak imzasını atarken elinde bir kutu vardı. Korumalara, karşılama görevlilerine ve asansördeki herkese sırtarak bakmıştı. 28. katta

kapılar açılırken midesinde düğümlenen gerginliği gizlemeye çalıştı. Her şey oraya son gittiğinde olduğu gibiydi. Ortak alanda oyalanan seksi erkekler, asansöre doğru dönen ve onu tanıyan gözlerine rağmen ilgisiz görünmeye çalışıyordu. Ancak o girişte öylece dururken varlığına tamamen dikkat kesilmişlerdi.

Alpha'nın ofisinin kapısı açıktı. Zephyr adamın Hector'la birlikte asansöre doğru yürüdüğünü ve konuşmaya dalıp gittiklerini görebiliyordu. Zephyr adamın bakışlarının etkisi için hazırlandı. Alpha başını kaldırıp onu gördüğünde şaşkınlıkla durdu. Sanırım bu sefer hareketlerini kameralardan izlememişti. *Tam bir hayal kırıklığı.*

Hector başıyla selam verdiğinde Zephyr adama parlak bir gülümsemeyle baktı. "Hey."

"Hey." Çenesini adamın yaptığı gibi kaldırmayı denedi ama başaramadığından emindi. Buna rağmen canavarının dudağının yara almamış tarafı seğirmişti, bu bile tek başına aptal gibi görünmesine değermişti. Alpha'ya doğru vücudunu çevirip konuşmaya başladı.

"Pekâlâ. Burada mı dizlerimin üzerine çökmemi istersin, yoksa ofisine mi gidelim?"

Birinin boğazına bir şey kaçtığını duymuştu ama gözlerini önündeki adamdan ayırmadı.

Alpha'nın boynunun yan tarafındaki bir damar hafifçe atıyordu. Tanrı aşkına, Zephyr onu yalamak istiyordu.

Alpha hırlarcasına, "İçeri," diyerek ofisine geri döndü.

"Nasıl istersen, yakışıklı." Zephyr arsızca onu takip etti. Adamın duraksadığını fark etmişti, arkalarında kalan biri kahkahalarını öksürerek gizlemeye çalışıyordu.

Alpha adamları susturduktan sonra ona döndü. "Yapma şunu."

Zephyr masumca gözlerini kırıştırdı. "Neyi yapmayayım?"

"Adamlarımın önünde müstehcen imalarda bulunma."

Zephyr kapıya yaslanıp başını yukarı kaldırdı. “Sadece sana yapmamı mı tercih edersin?”

“Hayır.”

Şimdi o damar daha sert atıyordu. Belli ki, Alpha’nın istemediği başka bir şey daha sertleşmişti. Zephyr adamın kan dolaşımına acıyarak bir adım daha yaklaşıp kutuyu ona uzattı. “Bu senin için.”

Alpha’nın karton kutuya merakla bakmadan önce nefesini serbest bıraktığını gördü. Yarasının kapatmadığı kaşını sorgularcasına yukarı kaldırmıştı.

“Bir rüşvet.” Zephyr gözlerini devirdi. “Acıma son verip benimle evlenmen ve beni hayvan gibi zengin bir kadın yapman için.”

Alpha ona alay edercesine baktı. Zephyr, adamın artık bir servet avcısı olmadığını görebilmesinden memnun olmuştu. Onu sevdiğinde adam zengin değildi. Yarın her şeyini kaybetse bile, Zephyr yine de onun yanında olacaktı. Sadece adam henüz bunu bilmiyordu.

“Çoğu insan yüzükle evlenme teklif eder ama ben bunu tercih edeceğimi düşündüm.”

Alpha gerçekten meraklanmıştı.

Kutuyu açtığında tamamen hareketsiz kaldı.

Zephyr uzun bir dakika boyunca adamın kutunun içindekilere bakmasını izledi. Alpha’nın eli hafifçe titriyordu. Bir an sonra ona doğru baktı ve güçlü bakışlarıyla bedenini yakıp geçti.

“Nasıl?” derken sesi boğuktu.

Zephyr doğru tarifi bulmak için saatlerini harcadığı, dün mükemmel bir şekilde pişirip mükemmel sıcaklıkta buzdolabında beklettiği tatlıya bakmak için kendine izin verdi.

*Alfajores.**

* *Alfajor*, genellikle un, bal ve fındıktan yapılan bir İspanyol, Latin Amerika kurabiyesidir. (ç.n.)

Özellikle de Hindistan cevizi parçalarına sarılmış ve içi ev yapımı reçelle doldurulmuş *alfajor*.

On yaşındaki Zephyr, o zamanlar otuz beş yıllık ömrünün son anlarında olan kadına Alessandro gibi çok güzel bir ismi olan oğluna neden Alpha dediğini sormuştu. Adriana ise bu soru karşısında gülmüştü. Nedeni alfaların sürüye liderlik etmesi ve oğlunun iyi bir lider, iyi bir adam olmasını istemesiydi.

Ardından kızı gizlice yanına çağırmış, gerçek nedenin asla kimseye söyleyemeyeceği bir sır olduğunu söylemişti. Zephyr tüm kalbiyle söz verdiğinde Adriana da gerçeği ortaya çıkarmıştı. Oğlu tatlıya düşkündü ve Adriana çocukken onun için hindistan cevizi parçalarına sarılmış reçelli *alfajores* yapmayı çok seviyordu. Fakat görünüşe göre, Alessandro küçükken bu kelimeyi asla telaffuz edemiyordu. Bu yüzden canı ne zaman tatlı bir şeyler çekse, “*Alfa!*” diyordu. Büyüyüp o ismi kullanmaya başladığında, bu gerçek anne oğul arasındaki gizli bir şakaya dönüşmüştü.

Kimse bu tatlı lezzetin önemini bilmiyordu. Zephyr geçen gün Victor’u sorguya çekmiş ve Alpha’nın hâlâ tatlıya düşkün olduğunu öğrenmişti. Fakat annesi öldükten sonra *alfajores* yiyip yemediğini bilmiyordu.

Adamın sorusuna gülümsemekle yetindi.

“Bir tane dene,” dedi ısrarla. Alpha kıpırdamadan kutuya bakıyordu. Çenesi gergin, yüzündeki yara izi her zamankinden daha hafifti.

Zephyr ona sarılmak istiyordu fakat Alpha’nın şu anda bundan hoşlanacağından şüpheliydi. Topuklarının üzerinde dönüp kapıya yöneldi ve adamı ofisinde yalnız bıraktı. İçindeki bir parça ona böyle bir şeyi; çocukluğunda kalmış, bir zamanlar sevdiği bir parçayı verebildiği için öyle mutluydu ki... Alpha onu tanımak konusunda ciddi olduğunu şimdi anlayacak ve muhtemelen teklifini kabul etmek isteyecekti.

Birkaç meraklı göz onu takip etse de etraftaki insanları görmezden geldi. Hector hemen ileride duruyordu, asansörlerin yanındaydı. Kel kafası pencerelerden gelen güneş ışığında parlıyordu. Dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Genç kadın uzanıp düğmeye bastığı sırada, “Evet dedi mi?” diye sordu Hector.

Zephyr güldü. “Henüz değil.”

“Takım elbisem istediğiniz her an hazır.” Hector ifadesi ciddileşmeden önce ona göz kırptı. “Ondan vazgeçme. Alpha’yı uzun zamandır bir şeyle bu kadar ilgilenirken görmemiştim.”

Tanrı aşkına, onun güzel canavarı... Bu adamdan vazgeçmesinin imkânı yoktu ve bu sözleri onun arkadaşı olduğu belli olan birinden duymak kalbini güçlendirmişti. “Vazgeçmeyeceğim.”

Asansörün kapıları açıldı. Ancak içeri girmesine fırsat kalmadan iri bir el kolunu kavrayıp onu kendi etrafında döndürdü. Orman ve misk aroması burnuna dolmuştu.

Başını kaldırdığında Alpha’nın tek gözüyle onu delip geçtiğini gördü. Diğer eli şimdi tanıdık bir hareketle çenesini tutmak için uzanıyordu. Adamın tüm varlığı, kalbinin göğsünde şiddetle atmasına neden olacak kadar yoğun ve hiddetliydi.

Alpha ona biraz daha yaklaşarak sessizce konuştu. “Çarşamba günü üvey kardeşimin düğününe katılmak için Tenebrae’ye gidiyorum.”

Zephyr hayretle kaşlarını çatı. “Tamam.” Üvey kardeşi mi vardı?

“Sen de karım olarak geleceksin.”

Kalbi hızla kaburgalarına çarparken gözleri büyüdü. “Tamam.”

“Döndüğümüzde benim yanıma taşınacaksın.”

Zephyr sessizce başını salladı.

“Bir sözleşme imzalayacağız.”

Tabii ki imzalayacaklardı.

“Pasaportun var mı?”

“Evet.”

“Güzel. Ailene söyle, gitmeden önce onlarla görüşeceğiz.”

Ah, kahretsin.

“Annem bir düğün planlayamamaktan hoşlanmayacaktır,” diye açıkça uyardı.

“Düğünü başka bir tarihe planlayabilir,” dedi Alpha kayıtsızca. Asansör kapıları açılıp tekrar kapanırken Zephyr olduğu yerde donakalmıştı. Adamın eli kolunun etrafını sıcak bir bant gibi sarıyordu. Yaralı yüzündeki göz bandı gün ışığında daha belirgindi.

“Yarın mahkeme binasına gideceğiz.”

“Yarın mı?” Avuçları terlemeye başlamıştı. Gerçetti, cidden oluyordu.

Lanet olsun, bu gerçekten oluyordu!

Alpha onun kişisel alanına doğru bir adım daha attı ve çenesini yukarı kaldırırken eğildi. Dudakları ondan yalnızca bir santim uzaktaydı. Nane aromalı nefesi tüm vücudunun ürpermesine neden olmuştu. “Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, gökkuşağı,” diye mırıldandı usulca. “Bana ait ne gibi sırlara sahip olduğunu da bilmiyorum ama hepsini istiyorum. Artık kaderini mühürledin. Cehennemime hoş geldin.”

Bu son derece dramatikti ama tamam... Eğer adam her bir kelimesinde ciddiyse gerçekten de bu sözler dramatik olur muydu? Onun dünyası cehennemdi. Medyanın bile yer vermediği yeraltı dünyasından geliyor ve Zephyr de oraya adım atıyordu. Yine de istediği buydu.

Alpha geri çekilip asansörü tekrar çağırmak için düğmeye bastı.

Zephyr’in her şeye kenardan tanık olduğunu unuttuğu Hector merakla, “Kutuda ne vardı?” diye sordu.

RUNYX

“Uyuşturucu,” diye cevap verdi Alpha.

Zephyr neredeyse boğulacaktı. Kalbi göğüs kafesine hızla çarpıyordu.

Lanet olsun, evlenecekti.

BÖLÜM ALTI

Zephyr

Zephyr yirmi dokuzuncu yaş gününde aynadaki yansımasına bakıyordu, üstünde çiçekli beyaz elbisesi vardı. Açık yeşil elbisesinin içindeki kız kardeşi hemen arkasındaydı.

“Alpha’yla evlendiğine inanamıyorum,” diye fısıldadı Zen. Sesi sözlerindeki hayreti yansıtıyordu. “*Senin Alpha’nla.*”

Onun Alpha’sı.

Zephyr de buna inanamıyordu.

Kalbinde ince bir sızı vardı çünkü annesi “maskaralık” olarak adlandırdığı düğününe katılmayı reddetmişti. Nikâhı bir yana, ayrılık haberini bile hâlâ sindirmeye çalışıyordu. Zephyr’in onu suçlaması da pek mümkün değildi. Her şey çok hızlı olmuştu. Ancak tabii ki onun için durum öyle değildi. On yıldan fazla bir süredir bunu bekliyordu. Fakat Alpha için bir yabancıyken, adamla bir mahkeme salonunda evlenmeyi hiç hayal etmemişti. Bir yönden kardeşinin onunla birlikte olmasından memnundu. Kız kardeşi zaten her şeyi bildiği için, Zephyr ona karşı rol yapmak zorunda kalmayacaktı.

Kapının çalınmasıyla kalp atışları üç katına çıktı.

Zen kapıyı açmaya giderken kendi kendine yüksek sesle, “Sakin ol,” dedi Zephyr. Elbisesini son kez kontrol etti. Topuz yaptığı kızıl saçlarını düzeltirken içi kıpır kıpırdı.

Alpha’nın iri vücudu; siyah deri ceket, kot pantolonu -elbette düğünlerinde deri ceket ve kot pantolon giyecekti- ve göz bandıyla odanın girişini doldurmuştu. Tanrı aşkına, çok iyi görünüyordu. Onu ilk kez gören kız kardeşi donakalmıştı. Zephyr

adamin insanlar üzerinde böyle bir etkisi olduğunu hayal edebiliyordu.

Hızla aralarındaki mesafeyi kapatıp parmak uçlarında yükselerek adamin ağzının kenarındaki yara izini öptü. “Selam, yakışıklı.”

Dudağının diğer tarafı seğirirken Alpha’nın altın rengi gözü elbisesinin içindeki bedenine doğru kaydı. Zephyr bir adım geri çekildi ve dönerek adama derin sırt dekoltesini göstermek için durdu. “Nasıl görünüyorum?”

“İyi,” diye homurdandı Alpha. “Geç kalıyoruz.” Topuklarının üzerinde dönüp merdivenlerden aşağı indi. Zephyr onun arkasından gözlerini devirdi.

“Zee,” dedi kız kardeşi yan taraftan. Biraz endişeli görünüyordu. “Bu... çok fazla. Emin misin?”

Gerçekten de çok fazlaydı. Üstelik hakkında hiçbir şey bilmediği bir dünyaya adım attığını biliyordu. Gönüllü olarak geçirdiği zaman boyunca yalnızca kıyısından gördüğü bir dünyaya giriyordu. Derinlere indikçe Alpha’nın tehlikeli bir adam olduğunu daha iyi anlıyordu. Fakat bu adam aynı zamanda, Zephyr’in evine sağ salim varabilmesi için kışın ortasında onunla birlikte beş kilometre yürüyen o çocuktı.

Zephyr çabucak kız kardeşine sarıldı. “O hâlâ benim Alpha’m, Zen.” Buna gerçekten inanıyordu. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, Zephyr ruhunun derinliklerinde bu gerçeğe inanıyordu.

Zenith bunun onun için ne anlama geldiğini bilerek iç çekti ve dudaklarına bir gülümseme yerleştirerek başıyla onayladı. “Pekâlâ. Çiçeklerin işte burada. Hadi gidelim.”

Çantalarıyla çiçeklerini alıp merdivenlerden aşağı indiler. Siyah bir *Rover* onları bekliyordu, Hector sürücü koltuğundan Zen’i süzmekle meşguldü. Alpha arabanın dışındaydı. Zen için yolcu tarafının kapısını açtıktan sonra Zephyr’e dönüp kadının

vücudunu saran elbisesine baktı. Onu kalçalarından tutup kaldırıırken iç geçirmişti. Zephyr'i de arka koltuğa bırakıp sonunda kapıyı arkasından kapattı.

Tanrı aşkına, adamın bunu yapmasına bayılıyordu. Tüm dünya boğazına tamamen zıt bir inancı tıkmışken adamın onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırmasına... Bu kendini narin, küçük ve değerli hissetmesini sağlıyordu. Zephyr insanların yanında nadiren böyle hissedirdi.

Alpha da arabaya bindiğinde Hector motoru çalıştırdı. "Avukat bizimle mahkeme salonunda buluşacak. Tüm belgeler hazır."

Zephyr başıyla onayladı ve geniş koltuğun diğer ucunda, göz bandıyla yara izi ona dönük şekilde oturan adama baktı.

Zen de adama dönmeden önce dikiz aynasından göz ucuyla ablasına baktı. "Merhaba, Bay Villanova," dedi resmi bir şekilde. "Daha önce tanışmamıştık. Ben Zephyr'in kız kardeşi Zenith. Bana Zen diyebilirsiniz."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Alpha de, lütfen," diye düzeltti adam. "Yakında aile olacağız."

Ah... Bu çok hoşuna gitmişti. Evet, aile olacaklardı. Genç kadın bu düşünceyle gülümsedi.

Yolculuğun geri kalanı keyifli bir sessizlik içinde geçti. Zephyr çok sevdiği şehri izliyordu. Sabahın erken saatlerinde hayatlarına devam eden insanları görmek onu neşeyle doldurmuştu. Şu anda her şey onu neşeyle dolduruyor, dünyada her şey yolundaymış gibi görünüyordu. Adamla ilk kez konuştuğu zamanı hatırlamıştı. Planlanmış bir şey değildi. Bir gece arkadaşı onu bırakıp gittikten sonra şehrin kötü bir kısmında mahsur kalmıştı. En başta oraya gitmesinin nedeni, o genç çocuğu kontrol etmeyi sevmesiydi ve Zephyr sokakta tek başına yürürken Alpha da oradaydı. Altın gözlü, derin sesli genç adam onunla ilk kez o gün konuşmuştu...

Araba beyaz adliye binasının önünde durdu.

Zephyr anılarından sıyrılıp kapıyı açtı. Alpha inmesine fırsat bırakmadan yanına gelmiş ve onu kaldırıp aşağı indirmişti. Adamın iri elleri kalçalarının üzerindeydi, Zephyr'ın burnu ise onun kaburgalarıyla aynı hizadaydı. Tanrı aşkına, kendini *küçük* hissediyordu. Buna *bayılıyordu*.

Alpha'nın elleri kalçalarının iki yanında kenetlendiğinde ona baktı. Bakışları o altın parıltıyı buldu, içinde bir yerlerde adamın kaybettiği gözün yasını tutuyordu. Alpha çenesini her zaman yaptığı gibi sıkıca tuttuğunda yüzü hiddetle dolmuştu. "Son şansın, gökkuşağı."

Geri adım atmasına imkân yoktu.

"Korkuyor musun, yakışıklı?" diye takıldı sırtarak. Bakışları adamın dudaklarına kaymıştı.

Alpha derin bir nefes alıp onu bıraktı ve adliyenin geniş, alçak basamaklarını göstererek bir adım geri gitti.

Zephyr hızla çarpan kalbiyle koyu kırmızı gül buketini almış, çoktan kız kardeşiyle birlikte yukarı çıkmaya başlamıştı. Alpha ve Hector da hemen arkalarından geliyordu.

Genç kadın adliye binasını birçok kez görmüş ama hiç içeri girmemişti. Babası yaşında, şık ve pahalı bir takım elbise giymiş bir adam tam tepede bekliyordu. Onlara az eşyalı ancak klasörlerle dolu bir odaya kadar eşlik etti ve oturacakları yeri gösterdi. Sonraki birkaç dakika boyunca sözleşmenin maddelerini teker teker açıkladı. En basit haliyle, genç çift altı aylığına evlenecek ve bu sürenin sonunda kadın büyükannesinin mirasına erişebilecekti. Adam ise kadının kendisi hakkında sahip olduğu her türlü bilgiye sahip olacaktı. Daha sonrasında boşanmayı seçerlerse, birbirlerinden hiçbir şey talep etme hakları yoktu. Eğer evlilik cinsel bir birliktelikle tamamlanmamışsa -ki Zephyr tamamlanması için elinden geleni yapacaktı- istedikleri zaman feshedebilirlerdi.

Eğer ona kalmış olsaydı, bir daha asla adliyeye uğramazlardı.

Sözleşmeye öylesine bir göz attıktan sonra altına imzasını attı.

Alpha kalemi eline aldı ve kıstığı gözüyle belgeyi imzaladı.

Avukat sözleşmeye mühür vurup bir dolaba kilitledi. Bir kâtip onlara nikâh memurunun bulunduğu başka bir odaya kadar eşlik etti. Memur evrakları hazırlarken öylece beklediler. Zephyr müstakbel kocasının eğilip belgeleri imzalamasını, ceketinin sırtına doğru gerilmesini izlerken karnında keleklerin çırpındığını hissetti. Deri ceket, göz bandı, uzun dağınık saçları, ense tıraşı... *Yüce Tanrım*. Şimdi daha seksi görünüyordu.

Çok fazla şeyi riske atmıştı ve bunun karşılığını alıp almayacağını bilmiyordu. Geleceklerinin neye benzediğini ya da kendisinin Alpha'nın dünyasına, adamın da onun dünyasına nasıl uyum sağlayacağını bilmiyordu. Tanrı aşkına, bunu yapmayı deneyecekti ve denediğini, her şeyini verdiğini bilerek ölecekti. İşler yolunda gitmezse, en başta bu riski almadığı için pişman olmak istemiyordu. Tek umudu bu işin sonunda kalbinin kırılmamasıydı.

"Şurayı imzalayın, lütfen." Görevlinin sesi düşüncelerini böldü. Eğilip hızlıca noktalı yeri imzaladı ve anlaşmalarını yarım yıl boyunca olabilecek en bağlayıcı şekilde mühürledi.

"Birbirinize takacak yüzükleriniz var mı?" diye sordu memur.

Alpha onun ellerine baktı, boynundaki damar yerinden fırlayacak gibiydi. Bir yüzüğe ihtiyacı olacağı adamın aklına bile gelmemişti. Muhtemelen kendine bir tane yüzük almak zorunda kalacaktı.

Zephyr konuyu elini sallayarak geçiştirdi. "Bunun için endişelenme."

Dün adam için aldığı basit altın yüzük kız kardeşindeydi.

Zephyr parmak ölçüsü konusunda tahminde bulunmuş ve eline uymasını ummuştu. Kocasının iri elini kendi avucunun içine aldı. Aralarındaki zıtlık gün gibi ortadaydı. Adamın parmakları daha iri, daha sert, daha ölümcül ve küt tırnaklıydı; onunkiler ise daha küçük, daha yumuşak, daha yuvarlak ve ojeliydi. Zephyr yüzüğü yavaşça yerine kaydırıldı.

Alpha onun olmuştu.

Nihayet.

Kalbi sevinçle dolarken kocasına çevirdiği yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Üzerine düşünmeden parmak uçlarında yükseldi ve adamın dudaklarının tam köşesindeki yara izine yumuşak bir öpücük kondurdu. Alpha bir gün yüzünü çevirecek ve dudaklarını onunkilerle birleştirecekti. Bir gün onu kendisi istediği için öpecekti, Zephyr de o anın güzelliğinin tadını çıkaracaktı. O zamana kadar adamı öpücüklere boğabilirdi.

Birisi boğazını temizlediğinde geri çekildi.

“Şahitler de burayı imzalasın, lütfen.”

Hector ve Zen öne çıkıp seremoniyi tamamladığında her şey bitmişti.

Artık o Zephyr Villanova’ydı.

Siktir.

Zen’e baktığında hissettiği mutluluğun aynısının kız kardeşinin gözlerine yansıdığını gördü.

Zenith biliyordu. Bu anın ablası için ne anlama geldiğini anlıyordu. Kız kardeşi elini tutup sıkıldığında Zephyr de ona karşılık verdi. Alpha ilgiyle onu izliyordu. Adamın davranışlarının nedenini anlamaya çalıştığını biliyordu. Zephyr dikkatle, Hector’un gördüklerinden hoşlandığını belli edercesine kız kardeşinin üzerinde gezinen gözlerine baktı.

Görevli evrak işlerini bitirdikten sonra hep birlikte binadan ayrıldılar.

“Ben işe gidiyorum,” dedi Zen ona sarılırken.

Zephyr kocasının kucaklaşmalarını izlediğini görmüştü. Bakışlarında herhangi bir ifade yoktu. Ancak onlara bakma şeklinde neredeyse... özlem varmış gibi görünüyordu. Zen sarılmaları bittikten sonra adama döndü ve bir baş hareketiyle ona da veda etti.

“Ailemize hoş geldin.”

Zephyr kız kardeşinin sözleri karşısında Alpha’nın yüzünün hafifçe yumuşadığını gördü.

Hector söze girdi. “Sana bir taksi çağırayım.” Genç kadınla birlikte yola inerek onları yalnız bıraktı.

“Ailene söyledin mi?” diye sordu Alpha. Merdivenlerde dururken gün ışığı üstlerine vuruyordu. Zephyr yoldan geçen insanların durup kocasına dik bakışlar attığını fark etmişti. Alpha’nın cüssesi, yara izleri ya da gözü yüzünden mi dikkat çektiğini bilmiyordu. Ama insanların sanki onu kendilerinden daha aşağı görüyormuş gibi bakmalarından hiç hoşlanmamıştı.

“Hmm,” diye mırıldandı dalgınca. Hemen sağından Alpha’yı izleyen bir kadına sertçe baktı. “Pardon, yardımcı olabilir miyim?”

Kadın bir şeyler geveleyip hızla oradan ayrıldı.

Zephyr tekrar önündeki adama döndü. O hiddetle doluyken kocasının eğlendiğini görünce şaşırılmıştı. “Ne?”

“Bir şey yok.” Alpha ellerini ceketinin ceplerine sokarak başını salladı. “Onlarla ne zaman görüşebilirim?”

Zephyr bir an için gözlerini kırptırdı. Zihni konuşmalarına yetişmeye çalışıyordu. “Ah... Ah. Yarın. Ben bu gece eşyalarımı topladıktan sonra kardeşimle birlikte eve gideceğiz. Çantamı yanıma alırım. Ben şehir dışındayken Zen de onlarla kalacak. Hemen sonra havaalanına gidebiliriz. Ebeveynlerim romantik insanlardır ve ikimizin bir aşk evliliği yaptığını düşünüyorlar. Annem bu kadar ani olmasına şüpheyle yaklaşıyor, o

yüzden seni sorguya çekecektir ama kaçmak için bir bahanemiz olacak...”

Alpha, “Nefes al,” dediğinde durdu.

Pekâlâ.

Tanrı aşkına, Alpha artık onundu.

Bu gerçek ona ansızın çarpmıştı. Hiç düşünmeden kollarını adamın beline doladı ve göğsüne doğru titrek bir nefes vererek ona sıkıca sarıldı. Kocası yerinden kımıldamamıştı. Kolları iki yanında öylece duruyordu. Bir an sonra ellerini hafifçe onun kollarına koydu. Zephyr’i kucaklamamıştı fakat reddetmiyordu da. Kafası karışmış olmalıydı.

Zephyr kız kardeşine sarılırken adamın onlara nasıl baktığını görmüştü. Artık ona kimsenin sarılıp sarılmadığını merak ediyordu. Alpha’nın en son ne zaman sevgiyle kucaklandığını düşünürken adama daha da sıkı sarıldı. Sarılmak onun işiydi. İnsanlar Zephyr’in kendilerine sarılmasına bayılırlardı. Eğer sarılmak bir yarışma olsaydı, o kesinlikle birinci olurdu. Bu yüzden kocasına sarılacaktı. Her gün, adam ona karşılık verene, bunun normal olduğunu kabul edene ve bunu arzulamaya başlayana kadar sarılacaktı.

Zephyr ona her seferinde sarılacak, adamın duvarlarını yıkacaktı.

Her şeyin bir zamanı vardı.

İyi ki doğdun, Zephyr Villanova.

BÖLÜM YEDİ

Alpha

Kadın ona renkli bir karton kutu içindeki tatlıları verene kadar yoğun duyguların nasıl hissettirdiğini unutmuştu. Zephyr'in *alfajores*'in onun için gerçek anlamını bilmesine imkân yoktu. Buna rağmen yüzündeki gizemli gülümseme bir şekilde bilip bilmediğini merak etmesine neden oluyordu.

Elindeki kutuyla ofisin ortasında durdu. İnsanlığın en kötü yanlarını görmüş, neredeyse öleceği zamanlarda hayatta kalmış yetişkin bir adamdı. Buna rağmen gözlerinin yandığını hissetmişti. Bir parça tatlıyı eline alırken parmakları titriyordu. Hindistan cevizi parçaları ona annesinin daha lüks bir dolguya parasının yetmediği ama oğlu için elinden gelen en iyi tatlıları yaptığı çocukluk yıllarını hatırlatıyordu. Bir ısırık aldığı anda göğsünün içinde bir şeylerin canlandığını hissetti. *Şimdiye kadar uykuda olan, öldüğünü düşündüğü bir şeyler...*

Küçücük bir kadın, *hissetmenin* nasıl bir duygu olduğunu unutmuş bir adamı yıkıp geçmeyi başarmıştı. Alpha onu kendi dünyasından korumak için her şeyi yapmış olsa da artık çok geçti. Kadın kendi kaderini mühürlemişti ve kahretsin ki artık onun kendi bildiği her şeyi öğrenmeden gitmesine izin veremezdi. Kadının onunla evlenmek istemesinin sebebinin ne olduğunu bilmiyordu ama yakında bunu öğrenecekti.

Alpha siyah *Rover*'in arkasında otururken, Hector da müstakbel karısını almak için kadının ailesinin evine doğru sürüyordu. Alpha adresi dün gece kadının mesajından öğrenmişti. Aslında istese bile arabayla oraya gitmesi mümkün değildi. Her

zaman bir *Jeep* kullanmak istemiş ancak hiçbir zaman yeterli paraya sahip olmamıştı. Şimdi bir sürü aracı olmasına rağmen sınırlı görüşü yüzünden onları kullanamaması tam bir ironiydi. *Jeep*'i çoğunlukla yerleşkesinin çevresinde kullansa da *Rover* şehir için daha uygun oluyordu.

Kısmen kör kalmasına neden olan o olayı, hayatının akışını değiştiren ve onu ölüme terk eden şeyin ne ya da kim olduğunu hatırlamıyordu. Sadece hastanede uyandığında tüm vücudunun onarılamayacak şekilde kırıldığı, yüzünün acıyla yandığı ve gözlerinin üzerindeki bant yüzünden karanlığa mahkûm olduğu zamanı anımsıyordu. Hector onu yeraltı dövüş kulüplerinden birinin arkasında bulmuş ve acile getirmişti. Ne kadar süredir orada olduğunu kimse bilmiyordu. Doktor ona olayla ilgili anılarının hiçbir zaman geri gelmeyebileceğini, muhtemelen beyninin onu travmadan korumaya çalıştığını söylemişti. Alpha çoğunlukla bunun için minnettardı. Ancak bazı günler gerçeği bilme ihtiyacı yaralı bedenini kemiren bir açlığa dönüşüyordu.

Vücudunun iyileşmesi haftalar, antrenman yapması ise aylar sürmüştü. Bedeni eskisi gibi çalışmıyor, kısıtlı görüşü hareketlerine hiç yardımcı olmuyordu. Hiçbir şey hatırlamıyor olsa bile zihni berbat durumdaydı. İşte tam da o zaman kendini dövüslere vermiş ve bir servet kazanmıştı. Kafeste kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir canavardı o. Şehri adım adım ele geçirirken güzel yerleşkesini inşa etmiş ve vücudundaki her bir kası çalıştırmıştı. Görme duyusuna uyum sağlamak için eğitimlerle görüşmüş, vücudundaki hasarı telafi etmek için diğer duyularını geliştirmişti. Zamanla koku ve ses duyuları sorunsuz bir şekilde kaybettiği gözünün yerini almıştı. Yine de araba kullanmak gibi asla yapamayacağı bazı şeyler vardı.

Düşüncelerinden sıyrılarak arabanın arka koltuğundan büyüdüğü yerden çok farklı olan mahalleye doğru baktı. Lüks bir bölge olmamasına rağmen evler oldukça bakımlıydı. Sokaklar

temiz ve düzenli bir şekilde sıralanmıştı. Apartmanlar eski olsa da yuva gibi hissettiriyordu ve çimlerle ilgilenildiği belli oluyordu. Komşuların küçük şeyler için birbirlerine gittiği, onun eskiden yaşadığı yerle uzaktan yakından alakası olmayan, hoş bir orta sınıf mahallesi idi. Zephyr'in büyüdüğü yer burasıydı ve Alpha bunun için çok mutlu olmuştu.

Onun kafasındaki düşünceyi dile getirerek, "Burada büyümek nasıl bir şey acaba?" dedi Hector. "O iyi bir insan."

Alpha cevap vermeden dışarı bakmaya devam etti. Daha önce burada bulunup bulunmadığını merak ediyordu. Sokağa karşı hissettiği aşinalık duygusu kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

"Onu tümüyle cehennemimize sürüklemek istediğine emin misin?" diye sordu Hector.

"Bunu o istiyor."

Alpha hayatında ilk kez yalnızca kendisi için bir şey istiyordu. Bu yüzden bencil davranacaktı. Özellikle de kadın öyle olmasını istiyorken... Süreç boyunca yakınlıklarının tadını çıkarıp merakını yatıştıracak fakat tüm romantik girişimleri geri çevirecekti. Zephyr'e birlikte geçirdikleri zamanın ötesinde bir beklentisi olmaması gerektiğini açıkça söylemeye kararlıydı. Kadın onu ne kadar baştan çıkarırsa çıkarsın, işleri kesinlikle yatağa taşımayacaktı. Alpha yalnız olmak için yaratılmıştı, böylesi her ikisi için de daha iyiydi.

Hector'un sorusuna cevap vermesine fırsat kalmadan araç sarıya boyanmış müstakil bir evin önünde durdu. Zephyr onları karşılamak için verandada bekliyordu. Saçları hâlâ koyu bir kıızıldı ve kıvrımlı vücuduna üzerinde çiçekler olan dökümlü bir elbise geçirmişti. Yüzünü neredeyse ikiye bölen geniş gülümsemesi sol tarafında bir gamzenin belirmesini sağlamıştı.

Alpha yalnızca ona bakarken bile göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Bu garip, alışık olmadığı bir tepkiydi. Özellikle de

sadece birkaç haftadır tanıdığı bir kadına karşı... Zephyr onu gördüğüne neden bu kadar sevinmişti ki? Alpha tamamenencilce nedenlerle o saçma planı kabul etmek dışında kadın için hiçbir şey yapmamıştı. Evli oldukları dönem boyunca böyle mi olacaktı? Süre dolduktan sonra, Zephyr onu yeniden tek başına mı bırakacaktı? Alpha bu düşüncenin onu neden rahatsız ettiğini anlamıyordu.

Düşündüklerine rağmen yüzünü ifadesiz tutarak arabadan indi. Yaşlı bir kadının -muhtemelen Zephyr'in annesiydi- kapının yanındaki pencereden onu nasıl süzdüğünü, gözlerinin nasıl yargılabarcasına kısıldığını fark etmişti. Kadını tamamen suçlayamazdı. Eğer bir kızı olsaydı ve evinin kapısına iriyarı, yaralı, tek gözlü bir adamı kocası olarak getirseydi... o adam daha eve adımını atmadan ölmüş olurdu. Bu yüzden kadının koruma dürtüsünü anlıyordu. Ancak bu dürtünün yalnızca görünüşünden kaynaklanması onu biraz rahatsız etmişti. Bilmediği bir sebepten daha iyi görünmek için çaba sarf etmişti, durumun böyle olması can sıkıcıydı. Kadının evlenme teklifi alışılmadık olabilirdi fakat artık kanunen evlilerdi ve Zephyr onun karısıydı. Bu yüzden ailesinin ondan nefret etmesini istemiyordu. Ancak yaptığığın bir aslana kıyafet giydirip daha az tehditkâr görünmesini beklemek gibi bir şey olduğunu da tahmin ediyordu. Asla işe yaramayacaktı.

Zephyr'in gözlerini ona bakıp duran kadına nasıl çevirdiğini düşündü. İçi keyifle dolmuştu. Karısı tam o anda onun için savaşmaya hazır görünüyordu ve bu durum eğlenceli olduğu kadar yabancıydı da. Zephyr annesinin aksine ona gözlerinde tiksintiye benzer hiçbir şey olmadan bakıyordu. Gözlerinde saf kadınsı bir beğeni, gerçek bir neşe vardı. Alpha her ikisine de tamamen yabancıydı. Onu etkileyen ve aynı zamanda şaşırtan şey de *buydu*. Onu tanımayan bir kadın nasıl böyle güvenle dolu olabiliyordu ki? Alpha'yı nasıl böyle arzuluyordu? Kimin

göreceğinden utanmadan ya da en ufak bir çekincesi olmadan kalbini nasıl açıyordu? Zephyr gibi bir kadın böyle bir evliliği neden istiyor olabilirdi? Gerçekten de her şey büyükannesinin antikalarına karşı duyduğu bir tür duygusal bağ yüzünden miydi? Alpha bu soruların cevabını bilmiyordu ancak öğrenmek istiyordu.

“Selam, kocacığım.” Zephyr gözlerine bakmak için başını geriye eğmişti. Alpha bunu kabul etmekten nefret ediyordu ancak genç kadın gerçekten çok sevimliydi.

Annesinin onları izlediğini ve Zephyr’in ailesine ne söylediğini bildiği için eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Dudaklarının altındaki teni ipek gibiydi, hafif bir narenciye kokusu burnunu gıdıklıyordu. Bu hoşuna gitmişti. Tanıştıkları zaman köpekleri bu kadını yalayıp yutacaktı.

Onları suçlayamazdı.

Ama onu asıl etkileyen, dudakları teniyle temas ettiğinde kadının nefesinin gafıl avlanmış gibi kesilmesi idi. Öyle gerçek bir tepkiydi ki... Zephyr’in onu görüp, yine de böyle hissedebilmesi aklının alabileceği bir şey değildi. Belki de kör olan kişi Zephyr’di.

Boğazını temizledi ve sağ gözündeki hayali kaşıntıyı görmezden gelerek kadın için aldığı yüzüğü cebinden çıkardı. Zephyr’in tüm yüzü aydınlandığında göğsü çok garip bir hisle dolmuştu. Belki de sadece asitti.

Zephyr yüzüğü eline alarak, “Bu çok güzel!” diye haykırdı. Kahretsin, neden bunu seçtiğini bir bilseydi... Alpha bir mağazaya girmiş, bu yüzüğü görmüş ve tam olarak karısının parmağı için yapıldığını anlamıştı.

Zephyr başını kaldırıp ona baktı. Ela gözleri parlıyordu, gözbebekleri büyüdükçe içlerindeki yeşillik yok olmuştu. Alpha’nın göğsündeki baskı şiddetlenmişti. Kadının elindeki

şey yalnızca bir yüzüktü, o bir yabancıydı ama Zephyr yüzüne sanki onun için okyanusları fethetmiş gibi bakıyordu.

Zephyr elini uzattığında Alpha yüzüğü parmağına taktı. Kadının hayranlıkla yeni aksesuarını seyretmesini, sanki çok değerliymiş gibi elini göğsüne yaslamasını izledi. Bir bakıma öyleydi de. Adını bilmediği fakat birlikte oldukça güzel görünen minik, renkli kristallerle süslenmiş platin bir yüzüktü. Aslında üzerine tek boynuzlu at kusmuş gibi görünüyordu ama Zephyr diye bağırdığı inkâr edilemezdi. Alpha bu yüzden o yüzüğü almak zorundaydı.

Ancak bu baskıdan hoşlanmamıştı. Onunla evleneli daha bir gün bile olmamasına rağmen kalbinde bazı sorunlar oluşuyordu. Bir adım geri gitmeliydi. Zephyr'in sebeplerini bulmaya odaklanmalı, çocukluğu hakkında ne bildiğini ve bunları nasıl öğrendiğini çözmeliydi. İşte hepsi bu kadardı.

Zephyr'in siyah saçlı kız kardeşi, güzel yüzünde tatlı bir gülümsemeyle dışarı çıktığında omuzlarını dikleştirdi. Zen dün adliyede gözlerini onun üzerine dikmemek için fazlasıyla gayret etmişti. Bu ilk tanışma ve Hector yüzünden dikkatinin dağılmaması için uğraştığı anlar dışında, Zenith bütün gün Alpha'yla doğru dürüst konuşamayacak kadar utangaç ya da meşguldü. Ancak kız onlardan gençti, Alpha bu yüzden ona karşı biraz anlayış gösterecekti.

En azından bu sefer elini uzatmıştı. "Selam, Alpha. Seni burada görmek çok güzel."

Alpha kızın elini nazikçe sıktı. "Seni de öyle. LFS'de çalıştığını duydum."

"Evet." Zen elini geri çekti. "Orada çalışmayı çok seviyorum. Ayrıca bu organizasyon adına yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Kadınlar sana minnettar."

Alpha bu fikri gözünü kaybettikten kısa bir süre sonra hayata geçirmişti. Böylece annesinin ve iş hayatında karşılaştığı

sayısız kadının, baskıcı sistemlerin altından çıkmak isteyen ve gidecek hiçbir yeri olmayan kadınların anısını yaşıtıyordu. Los Fortis'in Savaşçıları bu tür insanlar -kadınlar, çocuklar ve erkekler- için kurulmuştu. Böylece milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde ihtiyaç duyduklarında sığınabilecekleri güvenli bir liman bulabileceklerdi. Fakat onca yıl sonra bile, sığınak arayan insanların sayısının hiç azalmaması onu kızdırıyordu.

Zephyr'in küçük kız kardeşi iyi biriydi.

"Onlara yardım ettiğin için ben sana teşekkür ederim," dedi dürüstçe.

"Ah... Zee de hafta sonları gönüllü olarak çalışıyor." Zenith kız kardeşine utangaç bir bakış attı. "Kadınları baştan aşağı yeniliyor, ne isterlerse."

Alpha bunu zaten biliyordu. "Bunun onlara yardımı dokunuyor mu?"

"Fazlasıyla."

Bu ilginçti.

Onu izlemekte olan kadın -yani kayınvalidesi- söze girdi. "Hoş geldiniz. Lütfen oturun." Elinde bir tepsi buzlu içeceklerle dışarı çıkmıştı. Geniş verandanın yan tarafındaki demir oturma alanını kastediyordu. Hemen ardından bıyıklı, zayıf bir adam ortaya çıktı. Belli ki kızların babasıydı.

Anlaşılan içeri davet edilmeyecekti. Bunu anlıyordu.

Onlara saygıyla başını sallayarak küçük bir sandalyeye oturdu ve kadının tepsiyi masaya yerleştirmesini izledi. Zenith bir tarafa, anneleri başka bir tarafa geçerken babaları da Alpha'nın hemen karşısına oturmuştu. Zephyr ise enfes poposunu adamın sandalyesinin kolçağına yerleştirmiş, kolunu onun omzuna dolayarak açıkça birlik olduklarını göstermişti. Alpha bu hareketi takdir ediyordu.

Herkes sırayla kendini tanıttı. Birkaç saniyelik garip sessiz-

likten sonra babası nihayet konuştu. “Bunun bizim için neden biraz endişe verici olduğunu anlıyorsunuzdur.”

“Elbette.” Evet, onları anlıyordu. Yine de kayınpederinin yerinde olsaydı, karşısındaki çocuk hiçbir şey söyleyemeden toprağın altını boylamış olurdu.

“Zephyr başka biriyle görüşüyordu ve bir anda sana âşık olduğunu söyleyip bir mahkeme salonunda evlendi.” Yaşlı adam bir bardak aldığı anda, Alpha da kibar olmak adına onu takip etti. “Bunun sebebi büyükannesinin vasiyeti mi?”

Adamın dürüst sorusunu takdir ediyordu. Fakat Zephyr ailesinin onunla evlenme sebebini öğrenmemesi gerektiğini söylemişti. Bu yüzden başını iki yana salladı. “Hayır. Kızınız... o benim karanlık hayatımda bir gün ışığı gibi.” *Az önce ağzından ne çıkmıştı öyle?*

Zephyr’in keskin bir nefes aldığını ve parmaklarının omzunu sıkıca kavradığını hissetti. Daha sonra kadına az önce söylediği şeyi ciddiye almamasını söylemesi gerekecekti. Hiçbirini gerçekten kastederek söylememişti.

Zephyr’in annesi sonunda öne doğru eğildi, gri saçlarıyla çok güzel bir kadındı. Bir an için kendi annesi hayatta olsaydı onun da saçlarının gri olup olmayacağını merak etti.

“Kızım ile nasıl tanıştınız?”

Bu soru düşüncelerini böldü.

Zephyr onun yanından cevap verdi. “Sana LFS’de tanıştığımızı söylemiştim, anne. Zen’le birlikte oradaydım, o da oradaydı ve bir anda... kaynaştık.”

Bu şaşırtıcı derecede gerçekçi bir senaryoydu. Zen’e baktığında onun da onaylarcasına başını salladığını, ablasının arkasını kolladığını gördü. Bu hareketiyle Alpha’nın gözünde kesinlikle bir puan daha kazanmıştı.

“İlk kez nasıl tanışmıştınız?” diye ısrar etti annesi.

İlk kez mi? Ailesine tam olarak ne söylemişti?

“Arkadaşlarımla bir partiye gitmiştim. Beni ektiler ve Alpha da benimle eve kadar yürüdü.”

Küçük gökkuşağı tam bir hikâye anlatıcısıydı. Üstelik anlattığı kurgusal olaylar biraz ilgisini çekmiş, neden onun hakkında yalan söylediğini merak etmesine neden olmuştu.

“Peki ya senin ailen, Alpha?” diye sordu kadın.

“Anne,” diye azarladı Zephyr.

“Bir üvey kardeşim var.” Buzlu içecekten bir yudum aldı. Fazla meyveliydi. “Yarın evleniyor, onun düğününe katılacağız. Kardeşim dışında kimse yok.”

Kadın nihayet biraz yumuşamıştı. Alpha yanındaki genç kadının şefkatli yanını kimden aldığını görebiliyordu. “Evet, Zephyr söyledi. Bunu duyduğuma üzıldüm.”

Zephyr durgun havayı dağıtarak elini bir kez çırttı. “Artık gitmemiz gerekiyor.” Sandalyenin kolundan atlayıp muhtemelen çantasını almak için içeri koştu. Herkes onunla birlikte ayaklanmıştı.

“Size söyledi mi bilmiyorum ama...” diye söze girdi Alpha. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyordu. “Zephyr döndüğümüzde benim yanıma taşınacak. İstedığınız zaman onu ziyaret edebilirsiniz. Daha sonra uygun bir tören planlayabiliriz.”

Annesinin dudakları büzüldü. “Evet, söyledi. Evindeki her şeyi topladı bile. Her şey... çok ani ve çok kuşku uyandırıcı oldu. Ona hamile olup olmadığını, acele davranma nedeninin bu olup olmadığını sordum ama cevabı hayır oldu. Yalnızca âşık olduğu adamla evlendiğini, sebebin tamamen bu olduğunu söylüyor. İki yıl boyunca Alec Reyes’le birlikteydi ve bir kez bile evlilikten bahsetmemişti. Bu yüzden duruma anlam vermek bizim için çok zor.”

Lanet olası kumarbaz Reyes. Zephyr onunla iki yıl geçirmiş olabilirdi ama Alpha o adamın şansını yeniden denemesine izin vermeyecekti. O asla paylaşmazdı. Birlikte geçirdikleri süre

boyunca, onu becermeyi planlamasa bile kadın ona ait olacaktı. Bu küçük şeytana karşı koymak ne kadar zor olabilirdi ki?

Annesinin tepkisine bakılırsa, evlilik haberleri muhtemelen pek hoş karşılanmamıştı.

Alpha yeniden meraklandı. Zephyr neden onun için ailesiyle karşı karşıya gelmeyi göze almıştı?

Neyin peşindeydi bu kadın?

BÖLÜM SEKİZ

Zephyr

Bir keresinde okul gezisi için Los Fortis'ten yüz kilometre güneye gitmişti. Bu şimdiye kadar çıktığı en maceralı gezi olmuştu. Bunun dışında çıktığı tek yolculuk, bir saat uzaklıkta yaşayan teyzelerini ziyaret etmek içindi. Kıta bir yana, ülkeyi bile terk etmemişti. Böyle bir yolculuğu yapmamış olmasının yanı sıra, daha önce hiç uçağa binmemişti.

Victor ve Alpha'nın onu tanıştırdığı diğer adam -daha az seksi ama daha çekiciydi- olan Diaz, yolculuktaki korumaları olarak özel uçağın arkasındaydı. Hector onlarla gelmemişti. Belli ki, Alpha'nın sağ kolu olarak iki gün boyunca her şeyi kontrol altında tutacaktı.

Zephyr özel jetin içine, parlak bej koltuklara, pırıl pırıl ahşap masaya ve temiz duvarlara baktı. İlk kez Alpha'nın gerçekten de başarmış olduğunu anlıyordu. Gördüğü o yırtık pırtık kıyafetli çocuk; pahalı bir deri ceket giyen, özel jet sahibi bir adama dönüşmüştü. Zephyr ona söyleyemese de içinde gurura benzer bir duygunun kabardığını hissedebiliyordu. *Tanrı aşkına, keşke Adriana -yabancı bir yerde korkmuş küçük bir kızla arkadaş olup onu rahatlatan nazik, ölüm döşegindeki kadın-oğlunu şimdi görebilseydi...* Onunla çok gurur duyardı.

Pencereye dönüp kirpiklerini hızla kırıştırarak yanan gözlerine ve burnundaki sızıya engel olmaya çalıştı. Alpha çoktan onun amacından şüphelenmeye başlamıştı. Delinin teki olduğu ve boş yere ağladığını düşünmesi için adama daha fazla neden vermesine gerek yoktu.

Çok güzel saçları olan zayıf bir sarışın onlara biraz su uzattı. “Başka bir şey ister misiniz?”

Zephyr kadına teşekkür etti. “Küçük bir sorum var. Bu doğal saç renginiz mi?”

Sarışın şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Evet.”

Lanet olsun. “Çok hoş bir ton. Muhteşem görünüyorsunuz.”

Görevli ona hayretle gülümseyip gitti. Zephyr başını çevirdiğinde karşısındaki adamın onu anlamaya çalışıyormuş gibi olanları izlediğini gördü.

“Ne?” Alpha’nın onu nasıl analiz ettiğinin farkındaydı.

Kocasını bir süre hiçbir şey söylemedi, yalnızca onu inceliyordu. Zephyr adamın kafasından neler geçtiğini merak etse de rahatlamaya çalıştı.

Alpha söze, “Aramızdaki bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım,” diyerek başladığında duyacaklarına karşı hazırlandı. “Bana büyükannenin fonunu, aileme de fırtınalı bir aşkı bahane olarak gösteriyor olabilirsin ama benimle evlenmek için başka bir nedenin olduğunu biliyorum. Şu anda karım olmanın tek sebebi ilgimi çekmen. Amacının ne olduğunu bilmiyorum ancak yakında öğreneceğim. O yüzden bir an için beni kandırdığını düşünme.”

Tanrı aşkına, kocasının anlamasını umuyordu. Ancak birlikte onca zaman geçirdikten sonra bile onu hatırlamıyorsa bunun olacağından şüpheliydi. Yine de bunu Alpha’ya söylemeyecekti. Adamın ne kadar şüpheli olduğunu biliyordu, muhtemelen hamlesi geri teperdi. Alpha’nın hafızasındaki boşlukların gözündeki yarayla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Belki de beyni onu korumak için bazı şeyleri bloke etmişti. Zephyr bunun filmlerde olduğunu görmüştü ama gerçek hayatta da gayet akla yatkın bir durumdu. Travma hakkında bilgisi olan biriyle konuşana kadar ona hiçbir şey söylemeyecekti. Adamı yaşadıklarıyla yeniden sarsma riskini göze alamazdı.

Alpha'nın ona yeniden âşık olmasını sağlamalıydı. Dönüştüğü yeni adam, Zephyr'in olduğu yeni kadını sevmeliydi. Bu gerçekten olabilirdi.

“Benim hakkımdaki bilgileri nereden aldığını bilmiyorum,” diye devam etti Alpha. Sert ve derin sesi ona vahşi doğayı hatırlatıyordu. “Ama bunu da öğreneceğim. Umarım bu evlilik yalnızca büyükannenin yadigârları içindir çünkü aksi bir durum hiç hoşuna gitmeyecek.”

Onu tehdit etmesi oldukça ateşliydi. Ama bunu şu anda yüzüne söylerse, adamın durumdan hoşlanacağını pek sanmıyordu.

“Şimdi tek yapmam gereken, senin bir yalancı olup olmadığını anlamak.”

Zephyr suyundan bir yudum aldı. “Açık bir kitap gibiyim.”

Alpha onu taklit ederek suyunu içti. Boynundaki kasların hareketi öyle seksiydi ki... Tanrı aşkına, yıllar geçtikçe daha da seksi olmuştu. Zephyr onu yatakta, ayakta, duvara karşı, olabilecek her şekilde istediğini itiraf etmekten hiç utanç duymuyordu.

“Eğer yalancının teki değilsen...” Adam kadehini aralarındaki masaya koydu. Cam bardak elinde daha da kırılgan görünüyordu. “Bunu aramızdaki ilişkiden romantik bir şey beklememen için basit bir uyarı olarak kabul et. Sana olan merakım, romantik bir ilgi duyduğum anlamına gelmiyor. Eğer bu yönde bir beklentin varsa hayal kırıklığına uğrayacaksın. Ben âşık olmam.”

Yalancı. Âşık olurdu, sadece bunu yapmak istemiyordu. Zephyr onun duvarları olduğunu biliyordu. *Bu Alpha'nın güven konusunda tonla sorunu olduğu da açıktı.* Bu yüzden adamın uyarısını hafife almadı. Kocasının geçmişinin yüküyle bu sularda kürek çekmesi ve kıyıya ulaşabilmeyi umması gerekecekti.

“Çok yazık.” Hafifçe omuz silkti. “Sevgililerime bağlanmaya meyilliyimdir.”

“Ben senin sevgilin değilim,” diye hatırlattı Alpha.

Zephyr gülümsedi.

“Hiçbir zaman da olmayacağım,” derken adamın çenesi kassıldı. “Artık şehvet içimde bomboş bir his uyandırıyor. Zaten uzun vadede böylesi daha iyi.”

“Öyleyse ben ne olacağım? Oda arkadaşın mı?” diyerek ufak bir kahkaha attı.

Genç adam parmaklarını aralarındaki masaya vurdu, anlaşılan bir şeylere vurmayı seviyordu. *Tanrı aşkına, içindeki ses tam bir sapıktı.*

“Kendi odan olabilir.” *Tık, tık, tık.* “Evliliğimiz süresince birbirimizin varlığından keyif alalım. Seni yeterince ilgi çekici buluyorum. Samimi olabiliriz fakat araya cinsel bir ilişki sokarak işleri daha da karmaşık hale getirmemek en iyisi.”

“Kimyamız uyuyor,” diye altını çizdi.

“Acıdığım için seni öpmem sayılmaz.”

Acıdığı içinmiş. Adam da en az onun kadar istekliydi.

“Ateşli bir kimya ama,” diyerek öne doğru eğildi.

Adam omuz silkti. “Kardeşimin müstakbel eşiyle de kimyam uyuyor. Bu ona göre hareket ettiğim anlamına gelmez.”

Ah, vay canına. Gözlerini kırpıştırırken Alpha’nın birlikte olmayı düşündüğü biriyle tanışacağını düşündü.

Patlattığı bombadan sonra, “Kimya yalan söyler, Zephyr,” diye devam etti Alpha.

“O zaman gerçeği söyleyen nedir?” Adamın düşüncesini merak ederek başını yana eğdi.

“Kalp,” dedi Alpha. Sesinde hiçbir rahatsızlık yoktu.

“Peki seninki ne diyor?”

Dudaklarının yara almamış tarafı yukarı doğru kıvrıldı. “Hiçbir şey. Kahrolası yıllardır konuşmuyor. Ölü, yaralı, işe yaramaz bir kas parçası.”

Tanrı aşkına, duyduğu şey onu incitmişti. Alpha kendisine

duvarları öyle yüksek bir kule inşa etmişti ki, artık sınırları aşamaz haldeydi.

“Sen umutsun, gün ışığı. Daha iyi bir hayat için bir umut.”

Ona bunu söyleyen çocuk belli ki o kulede yaşıyordu ve tamamen ulaşılmaz bir noktadaydı. Ancak o gerekirse duvarlara tırmanıp en tepeye çıkacak ve sevgilisini kurtaracaktı. Yapacağı son şey olsa bile ona yeniden umut verecekti.

Adamın ondan uzak durma planı kesinlikle işe yaramayacaktı ama bunu kendine sakladı. Kocasını ayartacak ve teslim olana dek onu baştan çıkaracaktı. Bu dünyada hedefleri olan bir kadından daha güçlü bir şey yoktu. Alpha için yaptığı planların sağlam bir şaplağı da içerdiğini söylemek muhtemelen şu an için doğru olmazdı.

Elindeki su bardağını adama doğru kaldırdı. “Yalan söyleyen kimyalara.”

Alpha da kendi bardağını kaldırdı. “Ve ölen kalplere.”

Tanrı aşkına, onun için planladığı kalp masajı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu konuşmanın ardından bir sessizlik oluştu ama ikisi de bu konuda rahattı. Zephyr e-kitap okuyucusunu çıkarıp gizlice onu izlerken bir romana dalmış gibi yapıyordu. Alpha ise yalnızca camdan dışarı bakıyordu, düşüncelerinde kaybolmuştu. Görevli elinde içleri dopdolu sandviçlerle geri döndüğünde, Zephyr onunla tekrar sohbet etmek için bir bahane bulduğuna mutlu olarak okuyucusunu bıraktı.

“Senin gibi evrenin efendisi olan bir adamın uçaktayken diz-üstü bilgisayarında çalışacağını falan sanırdım,” diye takıldı sandviçini açarken.

Alpha sadece, “Okuyamıyorum,” demekle yetindi.

Zephyr duraksadı. Tamamen gafil avlanmıştı. Bu cevabı hiç beklemiyordu.

Şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü adam açık-

lama yapmaya başladı. “Büyürken çok paramız yoktu. Annem beni okula gönderdi ama o öldükten sonra bıraktım.”

“Özür dilerim.” Elini uzatıp adamı şaşırtarak yumuşak bir şekilde sıktı. “O zamana kadar okumayı öğrenmiş olmalısın.”

“Evet ama bu olduğunda...” Alpha göz bandını işaret etti. “Küçük şeyleri okumak zorlaştı. Bir süre sonra denemeyi bıraktım.” Zephyr adam merakla onu izlediği için kendini toparladı. “Genelde bu konuda konuşmam.”

Kalbinin küçük bir parçası erimişti. “Sırrın benimle güvende.” Alpha’ya küçük bir gülümsemeyle baktı ve adamın onunla bu kadar çok şey paylaştığı için rahatsız olduğunu belli ederek bakışlarını kaçırmamasını izledi. Şimdilik onu kendi haline bırakacaktı.

Adamın sandviç ambalajını çoğunlukla sol elini kullanarak yavaşça açtığını fark etmişti. Alpha’nın çoğu insanın alıştığı hangi küçük, günlük şeyleri başarmak için çok çalışmak zorunda kaldığını merak ediyordu. Evindeki her şey ses kontrollü müydü? Yaralanması görüşü ve hafızasından daha fazla şeyi mi etkilemişti? İşitme duyusu nasıldı? Peki ya dengesi? Zephyr onun yeterince iyi dövüşüp hareket ettiğini görmüştü ama bu doğal mıydı, yoksa yapmak üzere kendini eğittiği bir şey miydi?

Bir an sonra aklına bir şey geldi. “Mesajlarıma bu yüzden mi cevap vermedin?”

Alpha sandviçini bırakıp başını kaldırdı. “Telefonları sevmiyorum ve kimseye mesaj atmam. Numaramı yalnızca iş bağlantılarım biliyor ve sadece aramak için kullanıyorlar.”

Zephyr adamın onu görmezden geldiğini düşünmüştü. Yeni bedeni ve bunun onu nasıl etkilediği konusunda daha düşünceli olmalıydı. “Öyleyse artık ben de seni arayabilir miyim?”

Adam homurdanarak sandviçine odaklandı.

“Numaramı *karıcığım* olarak kaydeder misin?”

Alpha'nın ona attığı bakış kendinden daha güçsüz birinin derisini yüzebilirdi.

Zephyr kıkırdayarak tavuklu sandviçten bir ısırık aldı ve peynir ağzında eriyip giderken kendini durduramadan inledi. Ancak kafasını kaldırdığında Alpha'nın ona baktığını fark etti. Özgüvensizlik duygusu, özellikle insanlarla birlikte yemek yerken çirkin yüzünü gösteriyordu. İnsanların ne yediği konusunda ısrarcı davranmasına alışkındı. Bir yanı adamın da aynı şeyi yapmasını bekliyordu. Onun da, “*Çok fazla peynir yiyorsun!*” ya da “*Sadece iki ısırık almalısın...*” demesini bekliyordu.

Alpha onun ağzına baktı, tabağındaki sandviçini aldı ve bir ısırdan sonra başını salladı.

“Hmm.”

İşte bu kadardı.

Zephyr bir anlığına durup ekmeğe baktı ve az önce yaşananları düşündü.

Aslında hiçbir şey olmamıştı ama bir şey olmuştu da.

Ne yedikleri fark etmeksizin bir santim bile kalınlaşmayan, uzun boylu ve mükemmel vücutlu kadınlardan oluşan bir ailede doğmuştu. Annesi, teyzeleri, kuzenleri -aslında herkes- tarafından kısa boylu ve dolgun vücutlu olduğu için her zaman kasıtlı olarak alay konusu haline getirilirdi. Zen evlat edinilmiş olmasına rağmen ailelerinin genetiğine ondan daha çok uyuyordu.

On dokuz yaşındayken, hormonlarıyla ilgili bir dengesizlik yüzünden hızla kilo almıştı. Sonraki birkaç yılını bu hormonları ve kilosunu düşürmek için ilaç tedavisi görerek geçirmiş, nihayetinde kısa boyunun da etkisiyle kıvrımlı bir vücuda sahip olmuştu. Özenle pilates yapıyordu, vücudu esnek ve güçlüydü. Ayrıca şu anda şimdiye kadar olduğu en sağlıklı durumda olmasına rağmen etrafındaki insanlar her zaman ona -olabilecek en iyi niyetli şekilde- birkaç kilo daha vermesini söylüyordu. Dediklerine göre, o şekilde *çok daha güzel* görünecekti. Kah-

retsın ki, o zaten çok güzeldi. Kendine has bir tarzı vardı ve ilaçlarını alıyor, vücuduna özen gösteriyordu.

Ancak ilk defa Zen dışında biriyle yemek yiyip böyle bir yorum duymamıştı.

Belki bunun nedeni kendi vücudunun diğer insanların standartlarına göre kusurlu olmasıydı. Belki de karşısında bunun farkına varmayan ya da üzerine düşünmeyen bir adam olduğu içindi.

Nedeni her neyse, Alpha hiçbir şey söylememişti.

Bir de ondan herhangi bir romantik fikre kapılmamasını bekliyordu. Oysaki Zephyr çoktan kendini kaptırmıştı.

Lezzetli sandviçten bir ısırık daha aldı ve yemeklerine devam ettikleri sırada oluşan keyifli sessizliğin tadını çıkardı. Bu yeni adama gizlice biraz daha âşık oluyordu. Alpha ona yetişene dek, adamı ikisine de yetecek kadar çok sevecekti.

BÖLÜM DOKUZ

Zephyr

Alpha'nın üvey kardeşi cidden ateşliydi.

Zephyr ne beklediğini bilmiyordu ama havaalanında onları karşılayan zarif, çarpıcı ve mükemmel bir vücuda sahip adamı beklemediği kesindi. Ayrıca çok çekici biriydi. Ona şöyle bir bakıp Alpha'ya, "Kolundaki bu muhteşem varlık da kim?" diye sormuştu. Ardından uzanıp selamlamak için onu yanağından öpmüştü. Zephyr çoktan yanındaki huysuz deve âşık olmasaydı bu adam karşısında kendinden geçebilirdi.

Alpha ikisini tanıştırdıktan sonra mesafesini koruyarak söze girdi. "Müstakbel eşin nerede?"

Uçakta ona içini açtıktan sonra geri çekilmiş, Zephyr'in aralarındaki boşluktan sızan soğuğu hissedebileceği kadar uzaklaşmıştı. Adamın bunu arkadaş kalmaya yönelik aptalca ısrarı yüzünden mi, yoksa uçaktaki savunmasızlığı yüzünden mi yaptığını bilmiyordu. Ayrıca yeni bir ortamda oldukları için aralarındaki bu mesafeyi nasıl kapatacağından da henüz emin değildi.

Dante sıırttı. "Tempest büyükannesiyile kaliteli zaman geçirirken o da gizlice güzellik uykusuna yattı. İhtiyacı olduğundan değil ama annelik onu yoruyor."

Zephyr adama baktı. Müstakbel eşine duyduğu sevgi konusundaki açıklığı onu şaşırtmıştı. Karşılaştığı erkekler nadiren aşklarını bu adam gibi gururla taşırdı. *Buna rağmen* kendinden emin, ukala bir havaya bürünmeyi başaranların sayısı çok azdı. Lanet olsun, o kız şanslıydı. Dante'nin ilgi çekici bir kişiliği vardı.

Adam onlara Alpha'ninkinden biraz farklı, siyah renkli, büyük yük bir *Range Rover*'a kadar eşlik etti ve onun için arka kapıyı açtı. *Ah... aynı zamanda bir beyefendi.*

Zephyr gülümseyerek ona teşekkür etti ve etek yerine tayı giydiği için memnun bir şekilde içeri tırmandı. Kocasının geçen sefer yaptığı gibi onu kucağına alıp arabaya oturtmamasına şaşır-mıştı. Alpha kesinlikle bu mesafeli olma işini ciddiye alıyordu.

Hepsi koltuklara yerleştğinde Dante sorunsuz bir şekilde havaalanından çıktı. Arkalarındaki korumalarıyla birlikte başka siyah bir araba daha onları takip ediyordu. Buna hiç şaşırma-mıştı. Yalnızca internette yaptığı araştırmadan bile Dante Ma-roni'nin mafya dünyasında oldukça önemli biri olduğunu ve yakın zamanda ölen babasının ardından başa geçtiğini öğren-mişti. Ancak asıl merak ettiği şey, Alpha'yla nasıl tanıştıkları ve kocasının bu işlerin tam olarak ne kadarına bulaştığıydı. Mafya olamazdı çünkü Los Fortis hiçbir zaman onların merkezi olmamıştı. Adamın güvenlikle ilgili bir iş yaptığını biliyordu ama tam olarak ne olduğundan emin değildi. Eninde sonunda ne olduğunu öğrenecekti ve durumun onunla birlikte yaşaya-mayacağı kadar kötü olmamasını umuyordu. Hiçbir şart altında aşılması gereken bazı çizgiler vardı. Yine de adamın bir za-manlar nasıl biri olduğunu biliyordu, Alpha her zaman koruyu-cu bir kişiliğe sahip olmuştu. Zephyr onun insanlık dışı sınırları aşabileceği bir dünya hayal bile edemiyordu.

Her şeyin bir zamanı var.

Tenebrae, Los Fortis'ten çok farklıydı. İklim tropik olmak-tan çok ılıman sayılırdı. Uzaktaki tepeler, yaşadığı şehrin et-rafındaki ormanlardan daha koyu bir yeşil tonundaydı. Kara bulutların örtüsü Zephyr'in sadece şiddetli yağmurlar sırasında gördüğü bir şeydi.

Camı indirip yüzüne vuran serin, kuru rüzgârın tadını çıkar-dı. Gördüğü her şeyi dikkatle inceliyordu.

“Geldiğiniz için teşekkürler.” Dante bir süre sonra sessizliği bozdu. “Anlamı çok büyük.”

Alpha homurdandı. *Gerçekten* homurdanmıştı.

Zephyr adamı arka koltuktan sessizce izledi ve kendi karnından olan bir insana karşı neden daha çekingen olduğunu anlamaya çalıştı. Uçuşta olduğundan daha soğuk, daha katıydı ve bunun kendisinden mi, yoksa Dante’den mi kaynaklandığını bilmiyordu. Düğün gibi bir şeye katılması, üvey kardeşiyle aralarının iyi olduğunu düşünmesine neden olmuştu. Durum böyle değil miydi?

Dante sessizlikten rahatsız olmamış gibi, “Siz ne zaman evlendiniz?” diye devam etti. Öyle rahattı ki, Zephyr ondan hemen hoşlanmıştı.

“Pazartesi,” diye yanıtladı Alpha. “Mahkeme binasında.”

Dante dikiz aynasından arkaya baktı. “Hamile misin?”

Zephyr ani düğünleri yüzünden herkesin otomatik olarak hamile olduğunu düşünmesine bayılıyordu. Başını iki yana salladı. “Hayır, henüz birlikte bile-”

“Sadece altı aylığına,” diye sözünü kesti Alpha. Oldukça kaba davranıyordu. “Gerçek bir evlilik değil.”

Ah.

Zephyr böyle anlaştıklarını biliyordu ama gerçeği bu şekilde yüksek sesle söylemesi her şeyi çok... soğuk hale getirmişti. Küçümseyiciydi. *İlişkileri olduğundan daha azıymış gibi*. Sanki yaşadıkları o küçük anlar hiç gerçekleşmemiş gibiydi.

Dante yorum yapmayacak kadar düşünceli davranıp konuyu onu da kapsayacak şekilde değiştirdi. Ailesi ve işi hakkında sorular sordu, Zephyr’in söyleyebileceğinden çok daha fazla takdir ettiği normal bir sohbet ortamı oluşturdu.

Parmağındaki yüzüğe baktı. Daha önce gördüklerine hiç benzemeyen güzel bir parçaydı. Üzeri minik yakutlar, ametistler, safirler, zümrütlerle süslenmiş renkli ve eşsiz bir yüzüktü.

“Bir gün, param olduğunda, sana en güzel yüzüğü alacağım, gün ışığı.”

Burnunun yandığını hissettiğinde dışarı baktı. Hayatından kaybolup gitmeden önce onu gördüğü son gecede adamın fısıltıyla verdiği sözü hatırlamıştı. Yüzük onun için Alpha’nın anlayabileceğinden çok daha büyük bir değere sahipti. Adamın ona bir yüzük almasını beklemiyordu. Kendisi için bir tane almaya tamamen hazırды ancak Alpha bunu yapmıştı ve yüzük mükemmeldi. Zephyr onu parmağına taktığı o anı kalbinin bir köşesine saklamış, çırpınan rüzgârdaki bir kıvılcım gibi yakalamıştı. Adamın kendisini yeniden sevmesini sağlayamama ihtimaline karşın tekrar tekrar ziyaret etmek için o anıyı canlı, sıcak ve sevgi dolu tutacaktı.

Bazen üstlendiği görevin büyüklüğü onu korkutuyordu. O günlerden bu zamana kadar geçen yıllar içinde Alpha’nın neler yaşadığını bilmiyordu. Ne tür travmalar atlattığından, nelerden rahatsız olduğundan, kalbinin etrafına ördüğü duvarların aşılıp aşılamayacağından habersizdi. Eğer aşılabilme imkânları varsa, Zephyr yara bere içinde kalsa bile adam izin verdiği sürece bedenini onun olduğu köşeye sürükleyecek ve başını onunkinin yanına uzatacaktı. Sadece acele etmemesi gerekiyordu.

Adam onun ne istediğini -kendisini istediğini- anlarsa korkup arkasına bile bakmadan kaçabilirdi.

Alpha ve Dante şifreli kelimeler kullanarak işle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı. Sohbetten hiçbir şey anlamıyordu. Otuz dakika içinde şehrin dışına çıkıp yeşil bir tepeden yukarı, önlerinde duran büyük malikâneye doğru gitmeye başladılar. Dante’ye saygıyla başını sallayan güvenlik görevlileri uzun kapıları açtı. İçerisi tamamen farklı bir dünya gibi görünüyordu. Devasa malikâne, diğer taraftaki birkaç küçük bina, etrafı bir duvarla çevrili yeşil tepenin her bir yanı film seti gibiydi. Zephyr’in yaşadığı mahallenin tamamı bu alana rahatlıkla sığabilirdi. İn-

sanlar koşturarak mekânı süslüyor; bazıları sandalye, bazıları kutu, bazıları ise silah taşıyordu.

Zephyr gerçek hayatta hiç bu kadar çok silahı bir arada görmemişti. Victor'u sorguya çektiği sırada ceketinin içinde gördüğü dışında hiç silah görmemişti aslında.

Araba yolunun girişi kapandığında, Dante arabayı malikânenin çift kapısının hemen yanına park etti.

Zephyr kimsenin kapıyı açmasını beklemeden dışarı fırladı ve her şeyi dikkatle inceledi.

Vay canına.

Görevlilerden biri koşarak yanlarına gelmişti. Dante onu valizlerini misafir kanadına götürmesi için yönlendirdi. Misafirler için ayrı bir *kanatları* vardı. *Tam sosyete işi.*

Saçları ağarmış yaşlı bir kadın, yeşil bir battaniyeye sarılmış minik bir bebekle dışarı çıktı. Zephyr yanındaki Dante'nin bebeği kadından alıp geniş göğsüne yaslamasını ve takım elbisesine bulaşan salyalarını umursamadan şefkat dolu bir sesle onunla konuşmasını hayretle izledi. "Babanı özledin. Öyle değil mi, prenses?"

Bir an sonra odadan Zephyr'in hayatında gördüğü en tüylü kedi çıktı. Dante'nin bacaklarına sürtünerek tüm tüylerini adamın pantolonuna bulaştırmayı ihmal etmedi.

Zephyr'in yumurtalıkları *erimişti*. Bebekleri ve kedileri olan koca adamların olayı neydi böyle? Bu onun için adeta kedi nanesi gibiydi. *Kelime oyunu kasıtlıydı.*

Dante sonunda misafirlerine döndüğünde kocaman gülümseyordu.

"Alpha ve Zephyr, sizi prensesim Tempest'la tanıştırayım. Tempest, bunlar amcan ve yengen."

Yenge.

Zephyr o küçük bebeğin *yengesiydi*. Vay canına, daha önce hiç yenge olmamıştı.

Alpha'ya doğru baktı. Bunun onu da etkilediğini görebiliyordu. *Ölü kalpmiş, hadi oradan.*

Alpha'nın ailesi hakkında bildiklerini düşününce, amca olmanın ona ne yaptığını hayal bile edemiyordu. Sessizce adamın iri elini avucunun içine alıp sıktı ve kocası karşılık vermese de onu bırakmadı.

“Aman Tanrım, muhteşem bir kız!” Alpha olduğu yerde donup kalmıştı. Bu yüzden o bir adım öne çıkarak Tempest'in yumuşak yanağına dokundu.

Bebek esnerken zümrüt gibi gözleri kocaman açılmıştı. Ağzı babasını görünce ıslak bir gülümsemeyle aralandı. Mutlu bebek sesleri çıkardı ve gözleri daha iri, daha korkunç görünümlü adama kaymadan önce kollarım çırpı.

Zephyr tuttuğu eli yukarı kaldırdı ve adamın Tempest'in yumuşak tenine dokunmasını sağlarken bebeğin ağlamaması için dua etti.

Ancak bebek hiç ağlamadı. Küçük Tempest Maroni yalnızca kıkırdayıp salyasının akmasına neden oldu ve Alpha'ya da aynı ıslak gülümsemeyle baktı. Zephyr o andan itibaren bu küçük bebeğin kocasını minik serçeparmağının etrafında oynatacağını biliyordu.

Tempest adamı kesinlikle çok etkilemişti. Alpha bunu saklamaya çalışmıyordu bile.

“Gelmişsin.” Arkalarından gelen hayret dolu, boğuk bir sesle başını kaldırıp girişe baktı ve ağzının kocaman açıldığını hissetti. Göz kamaştırıcı, *gerçekten* göz kamaştırıcı bir tanrıça suda süzülen bir kuğu zarafetiyle onlara doğru yürüyordu. Mükemmel yüzünde nazik bir gülümseme vardı. Uzun boylu ve şık kadının yeşil gözleri bronz teninde parlıyor, koyu renk saçları buklelerle hacim verilmiş doğal dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Saçları *çok* güzeldi. Zephyr böyle kadınların mitolojiler dışında var olabileceğini hiç düşünmemişti.

Tempest'in annesi ve Dante'nin müstakbel eşi olduğu belli olan kadın yanındaki adama baktı.

Zephyr başını kaldırıp kocasına baktığında onun da kadını tanıdık bakışlarla izlediğini gördü.

Kimya.

Adam ondan *o anlamda* hoşlanmıştı.

Zephyr hiçbir zaman insanları -özellikle de kadınları- kıskanan biri olmamıştı. Ailesinde çok güzel kadınlar vardı. Her gün işyerinde çok güzel kadınlar görüyordu ve onların iyi hissetmesini sağlamayı seviyordu. Kıskançlık buna tamamen zıt bir duyguydu. Ama orada dururken, bir zamanlar sevdiği ve tekrar sevmek istediği adamın yanındayken midesinde çirkin bir şey kök salmıştı. Daha birkaç dakika önce onlar için bir gelecek kurma girişimini daha değersiz bir şeye indirgeyen adamın yanındaydı. Açıkça kendisini hatırlamayan ama karşısındaki tanrıçayı kesinlikle hatırlayan bir adamla evlenmişti. İçinde yer edinen kötü duygu, Dante'ye âşık olduğu ve ailesiyle mutlu olduğu belli olan bu tanrıçaya karşı değildi. Kendisinin bile hayranlık duyduğunu kabul ettiği bir şeye hayranlık duyduğu için kocasına da kızmıyordu.

Hayır. Bu çirkin his kendi özgüvensizliği idi. Yıllarca savaştığı ve artık geride bıraktığını sandığı özgüvensizliği ortaya çıkmıştı. Ona yeterli olmadığını söyleyen o sesi duyuyordu. Belki de asla yeterli olamayacaktı. Belki de yaptığı hiçbir şey bir fark yaratmayacaktı. Çok fazla seviyor, çok kolay güveniyor, çok sık inciniyordu ve belki de biraz kendini sertleştirmesi gerekiyordu. Ancak bunun sonucunda özünü kaybedeceğini bildiğinden hiç yapmayı denememişti. Duygularının incinmesi, öldüğünü hissetmekten daha kabul edilebilir bir şey olurdu. Kafasının içindeki çirkin düşünceler daha da korkunç bir hal alıyordu.

"Neredeyse otuz yaşındasın ve erkek arkadaşın yok mu? Sende bir sorun olmalı."

“Ne de iyi bir kızsın, nasıl hiçbir erkek sana âşık olmadı?”

“Kaçamaklar, kısa süreli flörtler... Tek uzun süreli ilişkide de ne oldu? Aldatıldın.”

“Gerçekten sevdiğin tek adam seni terk etti. Seni hatırlamıyor bile. İşte o kadar önemsizdin.”

“Kocan seni istemiyor.”

Kirpiklerini kırıştırarak gözlerini yakan yaşları uzaklaştırdı ve elini geri çekti. Tanışma faslı başladığında yüzüne bir gülümseme yerleştirmişti. Dante'nin eli Amara'nın beline sarılmıştı. Zephyr kocasının ona dokunmasını, kolunu omzuna atmasını, onunla birlikte olduğunu gösterecek herhangi bir şey yapmasını umdu. Ama öyle bir şey olmadı. Dante sonrasında kardeşiyle yalnız konuşmak istediğini söyledi.

Zephyr kendini çoktan kaybolmuş ve üzgün hissediyordu. Etrafa bir göz atacağını söyleyip yanlarından ayrıldı. Diaz onu güvenli bir mesafeden takip ediyordu.

Bazen böyle olduğunda, tamamen rasgele bir şey aklındaki gerçeğin olmadığını bildiği halde onu öz değerini sorgulamaya itiyordu Zephyr bundan nefret ediyordu. Düşünceleri gerçek gibi hissettiriyordu.

Malikânenin etrafından dolaşıp insanların düğün için dekorları kurduğu çardağa doğru yürüdü. Cebinden telefonunu çıkardı ve her konuda dürüst olabileceği tek kişiyi aradı.

“Zee! Yolculuk nasıldı?” Zen'in mutlu karşılaması kalbini hemen hafifletmişti.

Aralarında beş yaş olmasına rağmen, Zenith onun en iyi arkadaşındı. Çocukluklarından beri her gece birbirlerine sokulup gün içinde başlarına gelen her şeyi konuşmak gibi bir ritüelleri vardı. Onlara laf atan bir ezik, gerçekten beğendikleri bir adam ya da işte gördükleri kötü bir müşteri fark etmeksizin her şeyden konuşurlardı. Şimdiyse gece rutinlerini sohbet ederek yapıyorlardı. Başlangıçta yalnızca Zephyr konuşuyor olsa da

yıllar geçtikçe Zen de ona katılmaya başlamıştı. Zephyr artık kız kardeşinin en güvendiği kişi olduğunu biliyordu ve Zenith için de aynı şey geçerliydi.

“Çok iyi,” dedi ona. Tepenin etrafında dolaşırken gözleri malikânenin her bir yanını tepeden tırnağa inceliyordu.

Kız kardeşinin, “Ah, hayır,” diye mırıldandığını duydu. “Ne oldu?”

“Aslında hiçbir şey.” Dudaklarının titrediğini hissetti. “Sadece... bazen beni hatırlıyor olmasını diliyorum.”

“Ah, tatlım.” Zen onun ne hissettiğini çok iyi biliyordu. Kız kardeşi, Zephyr her evden gizlice sıvıştığında arkasını kollayan ve geri döndüğünde her şeyi anlattığı kişiydi. Alpha’yı ilk gördüğü andan son gördüğü ana kadar yaşanan her şeyi biliyordu. “Bunu yapmak istediğine emin misin? Hâlâ vazgeçebilirsin, biliyorsun.”

“Denemek zorundayım,” diye fısıldarken göğsü sıkışmıştı. “O artık farklı bir adam olsa da denemek zorundayım, Zen. Onu tekrar bulup hiçbir şey yapmadığımı bilerek yaşayamam.”

Kardeşi iç çekti. “Peki bu senin için nasıl gidiyor?”

Zephyr ufak bir kahkaha attı. “Sadece oda arkadaşı olmamızı istiyor.”

Zen telefonun diğer ucunda bir süre sessiz kaldı. “Öyleyse onun oda arkadaşı ol. Sahip olabileceği en iyi oda arkadaşı ol. Onu tanıyorsun, Zee. Tüm tuşlarını biliyorsun. Hepsine bas, onu test et. Böyle korkunç bir adamı kendisine âşık edebilecek biri varsa, o da sensin.”

Zephyr burnunu çekti. “İşte bu yüzden en sevdiğim kız kardeşimsin,” dedi telefona doğru.

Zen’in kıkırdadığını duydu. “Ben senin tek kız kardeşinim.”

Birkaç dakika daha konuştular. Çoğunlukla annesinin Alpha’nın kızının beynini yıkayan bir şeytan olduğuna inandığından ve onun “*Zephyr’in hayatından çıkacağı günü iple çek-*

tiğinden” bahsetmişlerdi. En azından Zen babasını daha açık fikirli olmaya ikna edebilmişti. Bu da bir şey sayılırdı.

Zephyr kız kardeşiyle vedalaştı, morali hâlâ bozuktı. Bir görevliye odasının yerini sorup misafir kanadına doğru ilerledi. Güneş batıyordu ve gökyüzü artık aydınlık olmaktan çok uzaktı. Zephyr binaya doğru ilerlerken tepenin bazı kısımları tamamen gölgelere gömülmüştü. Gözleri büyük malikânenin üzerinde dolaşıyordu.

Etrafı süzen bakışları bir tür çalışma odasının büyük penceresinde durdu. Dante ve Amara başka bir çiftle birlikte oturuyordu. Kocasının sırtı ona dönüktü. Hepsi içki içiyor, Amara bir şeylere gülüyor, tüylü kedi pencere kenarında uyukluyordu.

Yabancılarla dolu yeni bir şehirde ilk kez tek başına bulunuyordu. Dışarıda kalmıştı, onlardan biraz uzakta durmuş halde her şeyi izliyordu. Nedenini bilmesede bu durum ona acı vermişti. Alpha’yla evlenmiş olabilirdi ama bu grup her neyse, onların bir parçası değildi. Olmayı çok istiyordu.

Bir şeylere takılıp kalmayı bırak artık, diye azarladı kendini. Bu yolu o seçmişti ve kolay olmayacağını biliyordu.

Yüzü ona dönük olan tek kişi kocasının kardeşiydi. Dante başını kaldırdığında onunla göz göze geldi. Zephyr adamın tekrar ona bakmadan önce Alpha’nın oturduğu yere göz attığını görmüştü. Koyu renk gözlerinde şefkate benzer bir şey vardı. Zephyr sanki hiç rahatsız olmamış gibi rol yaparak ona güven verici olduğunu umduğu küçük bir gülümseme gönderdi. Arından evli, mutsuz ve yalnız bir şekilde odasına doğru ilerledi.

BÖLÜM ON

Zephyr

Alpha bütün gece odalarına gelmemişti. Zephyr odanın onlara ait olduğunu biliyordu çünkü ikisinin de çantaları oradaydı.

Yatakta öylece uzanmış, ona tamamen yabancı olan yerin tavanına bakmış, dönüp durmuş ve her şeye ağladığı için birkaç damla gözyaşı dökmüştü. Bazen yavru köpek videoları izler ve ağlardı. Bir keresinde regl dönemindeyken işyerinde bir müşteri saçma iltifat etmiş ve onun gözleri dolmuştu. Gözyaşı kanalları fazlasıyla doluydu, her zaman öyle olmuşlardı.

Ne zaman kederli hissetse yüzüğüne bakıyor ve kendisine bunun bir anlamı olduğunu hatırlatıyordu. Alpha farkında olmasa bile, adamın bu yüzüğü bulmasının *bir anlamı* vardı. Biraz zaman alacaktı ama onlar için savaşmaya devam etmeliydi.

Fakat sabahın erken saatleriydi ve daha fazla içeride kalamazdı.

En azından ilk gecelerini birlikte geçireceklerini düşünerek giydiği seksi pijamalarını çıkardı. Ardından taytla ince bir kazak giyerek birinci kattaki odalarından dışarı çıktı. Merdivenlerden indi, önceki akşam gördüğü çardağa gitti ve Los Fortis'te nadir görülen bir şey olduğu için bu yeni şehirdeki sisli sabahın tadını çıkardı.

Çalışanlardan birkaçı çoktan büyük düğün için hazırlıklara başlamıştı. Malikânenin arkasındaki çimenlik alan güzel bir peri masalından fırlamış gibiydi. Zephyr çardaktaki soğuk taş bankta oturmuş onları izliyor, böyle büyük bir düğüne sahip olup olmayacağını merak ediyordu. Hayali tüm ailesinin katıla-

cağı, muhteşem bir gelinlik ve duvakla herkesin kendini hayatının aşkına adadığını göreceği bir düğündü. Alpha'yla tanışana kadar ömrünü bir adamla geçirebileceğini hiç düşünmemişti. İki yılını ona vermiş olmasına rağmen, Alec için böyle bir şey hissetmediği de kesindi. Altı aylık anlaşmaları bitene kadar annesini bir şeyler planlamaktan alıkoymaya çalışacak ve en sonunda bir düğüne mi, yoksa boşanma davasına mı ihtiyacı olduğuna bakacaktı.

“Evliliğinizi kutlarım.”

Yandan gelen karanlık bir ses başını kaldırıp o tarafa bakmasına neden oldu. Bir adam çardağın sütunlarından birine yaslanmıştı. Üzerinde siyah, kapüşonlu bir *sweatshirt* vardı, ellerini ceplerine yerleştirmişti. Yüzü bu açıdan görünmüyordu.

Zephyr tereddütle, “Şey, teşekkürler,” diye cevap verdi. Gözlerini yeniden çalışanlara çevirdi. “Siz kimsiniz?”

“Bir arkadaş,” diye cevapladı adam. Sesinde bir gariplik vardı. Zephyr yeniden onun vücuduna baktı. Uzun boylu adam kaslı görünüyordu ama gereğinden fazla değildi. Sırtındaki kasların belirginliği bariz olsa da vücudu spor salonunda elde edilmiş gibi durmuyordu.

“Los Fortis'teki cinayetleri duydunuz mu?” diye sordu adam. Sesi hafif aksanlıydı. Zephyr onun muhabbet etmeye çalışıp çalışmadığını düşünerek doğruldu.

“Fahişe cinayetleri, değil mi?” Medyanın onlara verdiği isim buydu. Cinayetler son zamanlarda gazetelerde yer alıyordu ama henüz hiçbir şey çözülememişti.

“Evet.” Adam duruşunu dikleştirdi. “Kocanıza tetikte olmasını söyleyin.”

Zephyr birdenbire bir mafya liderinin evinde olduğunu ve yardım isteyebileceği herkesten uzakta, tek başına oturduğunu fark etti. Kaskatı kesilmiş, tüm vücuduna soğuk bir ürperti yayılmıştı.

Adam kıkırdadı. “Sizi öldürmek isteseydim, geçen hafta salondan çıkarken topuğunuz kırıldığında ölmüş olurdunuz, Bayan Villanova. Daha iyi korumalara ihtiyacınız var.”

Neler oluyordu böyle?

Soğuk taş bankın üzerinde donakalmıştı. Adamın eldivenli elini cebinden çıkarıp çardağı çevreleyen taş duvarın üzerine siyah bir zarf bırakmasını izledi. “Bunu kocanıza verin ve okuduğundan emin olun.”

Zephyr zarfa baktı. Başını kaldırdığında biraz önce adamın olduğu yerde kimse olmadığını gördü. Sanki o her şeyi hayal etmiş gibi ortadan kaybolmuştu.

Gücünü toplamak için derin bir nefes aldı, tüm vücudu ürpermişti. Duvara gidip adamın bıraktığı zarfı aldı, malzemesi kalın ve kaliteliydi. İçinden kâğıdı açmak gelse de bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Yalnızca kocasına özel gizli bir şey olabilirdi. Alpha onay verene kadar kâğıda elini sürmeyecekti.

Zarfı da alarak kaçak kocasını aramaya koyuldu.

Onu bulması biraz zaman almıştı.

Tek bir personel bile adamın nerede olduğunu bilmiyordu. Bu gerçekten çok saçmaydı. Göz bandı olan dev bir adamı kim nasıl gözden kaçırabilirdi ki? Düğün günü gelmişti, güneş çoktan doğmuştu ve tam tepede parlıyordu. Zephyr ise tuhaf malikânenin etrafında dolaşıp Alpha’yı bulmaya çalışırken gerçekten sinirlenmeye başlamıştı. Bir an için kocasının başka bir kadının odasında olup olmadığını merak etse de bu düşüncüyü hemen bir kenara bıraktı.

Adam bunu düşünmesi için ona bir sebep verene kadar, fazlasıyla aktif hayal gücünü kontrol altında tutacaktı. Alpha bir süredir kimseyle birlikte olmamıştı, eğer biriyle birlikte olmaya ihtiyaç duyarsa o hemen yanındaydı. Güven her ilişkinin yapı taşıydı ve güvenini kazanmak için onun da adama güvenmesi gerekiyordu.

Nihayet bir mola verdiğiinde, Alpha'nın eğitim kanadında olduğunu söyleyen korumalardan birine rastlamıştı. Elbette orada bir şeylere yumruk atıyor olacaktı. Yolu öğrendikten sonra elindeki zarfla birlikte tepeden aşağıya, eğitim binasına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Mülkteki insanların her gün yürümek zorunda oldukları için ekstra formda görünmelerine şaşırmamalıydı.

Sonunda gri binaya ulaştığında ağzı açık kalmış bir halde girişte durdu.

Beş gömleksiz adam ortadaki minderlerin etrafında toplanmıştı. Gömleksiz kocası ve gömleksiz Dante bıçaklarla birbirlerine saldırırken diğerleri tezahürat yaparak küfrediyordu. *Gerçek bıçaklarla.*

Zephyr hayrete düşmüştü. Alpha'nın fiziksel dezavantajına rağmen minderlerin etrafında dans etmesini, farklı açılardan gelen darbelerden kaçmasını, kendi bıçağıyla karşı saldırıya geçmesini, bantla sarılı ellerini, vücudundaki yara izlerini, dövme ve terle kaplı bedenini hayranlıkla izliyordu. Kocasının hareketlerini tekrar tekrar izlerken yüzü ısınmaya başlamıştı. Dante her ıskaladığında kıkırdayarak üvey ağabeyini kışkırtıyordu. Silahlar üzerinden bağ kuruyorlardı ve bu durum ona çok tuhaf gelmişti. Zephyr'in kardeşlik bağından anladığı içten konuşmalar ve dondurma yemektir. *Ama hey...* Onları tatmin eden şey buysa hiç önemi yoktu.

İki kardeş sahte dövüşlerine son verdiğiinde Dante ağabeyinin sırtına sertçe vurdu. Ardından onun durduğu yere doğru döndü. Kaşları saç çizgisine doğru yükselse de gülümseyerek öne çıkmıştı.

"Baldız. Bu şerefi neye borçluyuz?"

Tanrı aşkına, adam bir harikaydı. Geldiğinden beri öyle rahat hissetmesini sağlamıştı ki, Zephy gerçekten ona sarılabildi.

Bir şey söyleyemeden kocası Dante'nin arkasından atıldı. Yüz ifadesi öfkeliydi. "Burada olmamalısın."

Zephyr birden kocasma kızgın olduğunu hatırlamıştı.

Zarfı kocasının terli göğsüne doğru iterek, "Sen de dün gece odamızda olmalıydın ama hayat hayal kırıklıklarıyla dolu," diye tısladı.

Hemen sonra Dante'ye döndü ve yumuşak bir şekilde gülmüseddi. "Beni misafir ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette." Dante başını hafifçe çevirerek kardeşine yan gözle baktı. "Adamlardan birine sana eşlik etmesini söyleyebilirim." Gömleksiz adamlardan bahsediyordu.

"Kendisi dönebilir," diye homurdandı Alpha. Onun cevaplamasına izin vermemişti. Bu adamın sorunu neydi?

Her neyse.

Zephyr hiçbir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve düğün için hazırlanmak üzere odasına doğru ilerledi. Yolu yarılarmışken adımları duraksadı. Alpha'nın notu okuyamayacağına ancak bunu diğerlerine itiraf etmeyecek kadar gururlu olduğunu fark etmişti. Derin bir iç çekti ve öfkesinin bir kısmı göğsünden taşsa da geri döndü. Adamlar binadan ayrılmak üzereydi. Alpha diğerlerinden biraz ayrı kalmıştı, yan tarafa doğru gidiyordu. Zephyr onunla yarı yolda buluşarak yavaşça yürümeye başladı.

"İstersen senin için okuyabilirim," dedi yumuşak bir sesle. Gözlerine bakabilmek için başını geriye doğru eğdi.

Alpha hiçbir şey söylemeden sessizce zarfı ona uzattığında kalbi biraz daha yumuşamıştı.

Zarfı adamın elinden alıp açtı ve beyaz kâğıdı içinden çekip çıkardı. Kelimelere bakmak hüznülenmesine neden olmuştu.

Hırçın sesiyle, "Ne yazıyor?" diye sordu adam.

Zephyr yutkundu ve notu kelimesi kelimesine okudu.

"Onun kim olduğunu biliyorum. İyi niyetimin göstergesi

olarak bir sonraki cinayetinde suçu senin üzerine atacağı bilgisini paylaşıyorum. Yeniden temasa geçeceğim.”

Bu da neydi?

“İsim yazmıyor.”

Başını kaldırıp kocasına baktı. Alpha’nın çenesi kasılmıştı. “Bunu nereden buldun?”

“Bir adam verdi.” Zephyr yutkundu. “Ne demek istiyor?”

Adam elini yumruk yaparken bir adım daha yaklaştı. “Yüzünü gördün mü?”

Zephyr başını iki yana salladı. “Uzun boylu bir adamdı. *Sweatshirt* giyiyordu ama kapüşonu kapalıydı.”

Alpha elindeki kâğıdı aldı ve uzun bir süre tek gözünü üzerine diktikten sonra nefesini bıraktı. “Bununla daha sonra ilgileneceğim.”

Bu ciddi bir meseleydi. O adam kimdi ve neden kocasına kumpas kuran bir katilden bahsediyordu?

Alpha tepeye, misafir kanadına doğru ilerlemeye başlamıştı. Zephyr adamın onu orada tek başına bırakması karşısında kaşlarını çattı.

Az önceki öfkesi geri dönmüştü. “Bana özellikle kaba davranmanın bir nedeni var mı, yoksa her sabah böyle keyifli misin?” Uzun adımlarına yetişmeye çalışırken ses tonuna sahte bir neşe karışmıştı.

Alpha ona yan gözle baksa da sessizce yoluna devam etti.

“Burası gözler için tam bir şölen.” Zephyr onu kışkırtmaya çalışarak eğitim binasından çıkan gömleksiz erkeklere baktı.

Kocası cevap vermemiş, yalnızca ondan kaçabilecekmiş gibi daha hızlı yürümeye başlamıştı.

“Gözlerim bunu takdir etmiyor değil elbette. Ama beni buraya getirmenin amacı neydi ki?” diye devam etti. “Benim de bir gururum var. Bunu biliyorsun, değil mi? İnsanlara aramızdaki şeyin ‘gerçek bir evlilik’ olmadığını söylemek zorunda

değilsin.” Kelimelerini tırnak işareti yaparak vurguladı. “Dante muhtemelen seni kandıran bir şıllık olduğumu düşünüyordur. Gerçekten öyleyim ama bunu bilmesine gerek yok.”

Alpha yalnızca dinlemekle yetindi. Zephyr bu açıdan başını eğerek yürüyen adamın göz bandını ve yara izini görebiliyordu. Şimdi suyu test etme zamanıydı.

“Daha dün biri bana bunun ‘gerçek bir evlilik’ olup olmadığını ve düğünde takılmak isteyip istemediğimi sordu. Çok gururum okşandı ama...”

Adam öyle ani bir hareketle döndü ki, Zephyr takılıp düşmeden önce dengesini zar zor kurabildi.

“Kim?”

Bingo.

Zephyr başını iki yana salladı. “Önemi yok. Söylemek istediğim şey, bunu söylemen insanlara bir tür açık ilişki içinde olduğumuz izlenimini veriyor...”

Alpha’nın yaralı eli çenesine uzandı ve altından bakışları onu yakarken sözünü kesti.

“Bu açık bir evlilik değil. Ben paylaşmam.”

Ah, bu hoşuna gitmişti.

“Harika. Ben de paylaşılmak istemiyorum.” Onu başıyla onayladı ve ellerini kaldırdı. “Ama onlar bunu bilmiyorlar. Böyle davranırsan nasıl bilecekler ki? Şimdiden benimle flört eden biri oldu bile.” Alpha’nın parmakları çenesini daha sıkı kavradı. “Eğer evli bir kadın olduğumu açıkça göstermezsen, bu durum daha da büyüyebilir. Özellikle de ben böyle karşı konulmazken... Hatta birisi senin gazabını göze alıp beni düşük bütçeli bir suç filmindeymişiz gibi kaçırabilir bile...”

Ne olduğunu anlayamadan havaya fırlayarak kendini adamın omzunda buldu. Dünyası tepetaklak olmuş, damarlarındaki kan beynine hücum etmişti. Adamın avucu gerilen tayıntının üzerinden kalçasını tutuyordu.

“Karımla konuşursanız ölürsünüz,” dedi soğuk bir sesle.

Dante uzaktan ıslık çaldığında yüzünün kızardığını hissetti. Bu hayatı boyunca gördüğü “*Ben Tarzan, Sen Jane*” türden hareketlerin uç noktasıydı. Artık kesinlikle evli bir kadındı. Alpha orada dikilen adamlara bunu ilan etmişti. Hemen ardından onu düğün için hazırlanmak üzere odalarına götürmüştü. Zephyr sessizlik içindeydi. Adamın sahiplenici damarı hâlâ derinlerde bir yerde var olduğu için çok mutluydu. Alpha soğuk davranıyor olsa bile ondan etkilenmiyor değildi. Eğer son yirmi dört saat onun için bir işaretse, önünde çok uzun bir yol vardı. Ancak günü bir galibiyetle başlamıştı ve bunu memnuniyetle kabul edecekti.

Alpha onu omzunda taşımaya devam ederken içi sevinçle doldu.

Dante ve Amara’nın düğünü öyle güzeldi ki... Yalnızca ortam ve günün kendisi değil, çift de çok güzeldi. Onları tanı-mıyordu bile ancak Amara kucığında küçük Tempest’le dışarı çıktığında ağlamıştı. Dante’nin ona nasıl baktığını izledi. Çiftin gözlerindeki sevgi o kadar içtendi ki, uzun zaman önce yanındaki adamın ona böyle baktığı zamanları hatırlatmıştı. Gözlerinde o bakışı gördüğü tek adam Dante de değildi. Hemen yanındaki tehlikeli görünen adam da Amara’nın diğer tarafındaki göz kamaştırıcı kadına aynı şekilde bakıyordu. Bu adamlar buralarda ne yiyip içiyordu böyle? Bu aşkın şişelenip saklanması gerekiyordu. Zephyr o şişeyi karaborsada satıp bir mafya lordiçesi olabilirdi. Lordiçe? Böyle bir kelime var mıydı ki? Olmalıydı. Kocasının ona bir daha böyle bakıp bakmayacağını düşünürken burnunu çekti.

Alpha ona sessizce bir mendil uzattı. Üzerinde beyaz renkli resmi bir gömlek vardı. Zephyr adamın bunu özel olarak diktirdiğine emindi çünkü halihazırda bedenine uygun bir gömlek

bulmuş olmasına imkân yoktu. Yakası açık gömleğin kumaşı göğsünün üzerinde gerilmişti, şık lacivert ceket ise geri kalan her şeyi örtüyordu. Sakalı kısaltılmış, saçları geriye taranmıştı ve lanet olsun ki çok iyi görünüyordu. Adamın cebinde neden mendil olduğunu bilmiyordu ama sorgulamadan kumaşı aldı ve burnunu olabildiğince nazik bir şekilde sildi.

“Çok ağlıyorsun.” Zephyr gelen küçük sesle, az önce yanma oturan mavi gözlü çocuğa baktı. On yaşlarında olmalıydı ama kadının üzerindeki bakışları daha büyük olduğunu düşündürüyordu.

Zephyr mendiliyle burnunu sildi. “Ben duygusal bir kıyım.”

Çocuk yaşma göre oldukça dikkatli bir şekilde ona bakmaya devam etti. “Bunu nasıl yapıyorsun? Ağlamayı?”

Zephyr küçük arkadaşına odaklandı, sorduğu soru ilgisini çekmişti. “Ağlamak istediğimi hissediyorum ve gözyaşlarım akıyor. Sen hiç ağlamıyor musun?”

Çocuk başını iki yana salladı.

Lanet olsun. “Ağlamak istiyor musun peki?”

Başını onaylarcasına salladı.

Zavallı bebek.

“Bak ne diyeceğim.” Kadın fısıldamak için ona doğru eğildi. “Gözyaşlarını boşa harcamak zorunda kalma diye ben senin için de ağlayacağım. Ne dersin?”

Küçük çocuk kirpiklerini kırıştırdı, bacağı huzursuzca aşağı yukarı hareket ediyordu. “Başka biri benim yerime ağlayabilir mi?”

Bu garip bir soruydu. Zephyr cevap veremedi, Tempest’in büyükannesi çocuğu almaya geldi. “Gel, Xander. Ön tarafta oturmamız gerekiyor.”

Çocuk öne doğru gittiğinde kadın da düğüne döndü. Bir an için küçük çocukların ağlamayı bile bilmediği bir dünyaya adım attığı düşüncesiyle dikkati dağılmıştı. Bu ona, Alpha’yı ilk kez

RUNYX

annesini kaybetmenin acısıyla kükrerken gördüğü anı hatırlattı. Dönüp kocasına baktı. Adam her daim çattığı kaşlarıyla kıpırdamadan oturuyordu. Bu dünyanın o çocuğu tamamen öldürüp öldürmediğini ya da dönüştüğü tek gözlü canavarın içinde bir yerlerde, hâlâ var olup olmadığını merak etti.

BÖLÜM ON BİR

Alpha

Yeni karısı onu çileden çıkarıyordu.

Onu bir tepki vermesi için kışkırttığı düğün sabahından beri kadının yüzünde kendinden memnun bir ifade vardı. Bu kısmen eğlenceli ve büyüleyici, çoğunlukla da sinir bozucuydu.

Alpha o gece kadından uzak durmuş; misafir odalarından birine çekilmeden önce Tristan, Dante ve onların kadınlarını Los Fortis'te olup biten her şey hakkında bilgilendirmişti. Tristan'ın sevgilisi Morana ilginç bir vakaydı. Alpha'nın hayatını didik didik etmiş, öğrendiklerini hiç çekinmeden ona anlatmıştı. Alpha kadının temkinli davrandığını hissediyordu ama onu suçlayamazdı. Tristan da kendisinden çok hoşlanmıyordu. Ancak Dante ve Amara her ikisinin de ortak ilgi alanıymış gibi görünüyordu, o yüzden durumu sorun etmemişti. Sonuçta üvey kardeşi için oradaydı. Dante oldukça sağlam bir adama benziyordu ve bıçaklarla arası da çok iyiydi. Alpha buna ancak saygı duyabilirdi.

Bir parçası diğer kardeşi Damien'la tanışıp tanışamayacağını merak ediyordu. Fakat Dante'nin düğününe gelmediği için bunun olabileceğinden şüpheliydi. Yine de her şeyden uzakta kendine bir hayat kurması onun için iyiydi. Dante'yi uzun süredir tanımasa da, Amara ve Tempest'i törende görünce kardeşinin adına mutlu olmuştu. Onların dünyasında aşka benzer bir şey bulmak ve bunu sürdürmek nadir görülen bir şeydi. Dante'nin bunu neredeyse on yıl boyunca başarmış olması ise gerçekten takdir edilesiydi.

Yeni karısıyla birlikte törenden kısa bir süre sonra ayrılmışlardı. Alpha kendi bölgesine dönmek ve notu Hector'la paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Zephyr'e zarfı kimin bıraktığına dair bir tahmini vardı. Bu durum başlı başına endişe vericiydi ancak meseleyi önce arkadaşıyla tartışmak istiyordu. O bir yazıyı bile okuyamıyor olsa da Hector evrak işlerinde bir dâhiydi. Tüm belgeleri okur, düzenler ve onları beladan uzak tutardı. Genç adam ayrıntıları yakalamak konusunda harikaydı ve Alpha'yla imparatorluğuna kimsenin beklemeyeceği kadar sadıktı. Eğer bu gerçekten bir sürüyse, Hector Alpha'nın Beta'sı olmalıydı.

Victor da mükemmeldi ancak üzerinde çalışması gereken öfke sorunları vardı. Muhtemelen birkaç yıl daha işi öğrenirse ağabeyinin şirketi yönetmesine yardımcı olabilirdi. Fakat güvenlik konusunda iyiydi ve Alpha'nın küçük karısıyla çoktan bir yakınlık kurduğu için onun koruması olarak görev yapıyordu.

"Ormanda yaşadığını bilmiyordum," dedi sinir bozucu küçük baş belası. Şehir dışına doğru ilerleyen arabada hemen yanında oturuyordu. Victor sessizce sürmeye devam ederken Alpha da sessizliğini korudu.

Zephyr'i bitmek bilmeyen kutuları ve bavullarıyla birlikte dairesinden almışlardı. Bu kadar küçük bir kadının tüm bu eşyalara ne için ihtiyacı olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

Birlikteliklerine karısı kadar sevinen tek kişi kız kardeşiymiş gibi görünüyordu.

Ayrılmadan önce kapının eşiğinde durmuş, uzun süre sarılıp ağlamışlardı.

İki kız kardeşin ne kadar yakın olduğu düşünüldüğünde, Alpha kızın tüm bu meselenin gerçek nedenini bilip bilmediğini merak ediyordu.

Zephyr yan taraftan, "Sen de yapraktan bir etek giyip sarma-

şıklarda sallanıyor musun?” diye takıldı. Alpha sonunda döndü ve ona çoğu insanı korkutacak gözlerle baktı. Karısı ise yalnızca gülümseyerek yanıt verdi. *Bu kadını ters çevirip nefis kışını tokatlamayı öyle çok istiyordu ki...*

Kahretsin, gerçekten de onu çileden çıkarıyordu.

Victor ön tarafta gülmekten neredeyse boğulurken dişlerini sıktı. Victor’u severdi ama normalde insanlardan nefret eden bu yakışıklı çocuğun karısıyla bu kadar kolay bir dostluk kurmasından rahatsız olmuştu. Karısının da onun üzerinde böyle bir etkisi olmasından hoşlanmıyordu. Ancak hepsini görmezden geliyormuş gibi davranıyordu. Böyle olması çok daha iyiydi. Zephyr’in baştan çıkarıcı küçük dokunuşlarını, en olmadık nedenlerle ona seslenirken çıkardığı küçük sesleri, onu süzen gözlerini ve vücudunun sert kısımlarında kasıtlı olarak oyalanan bakışlarını görmezden geldiği gibi... Konuşurken kadının dudaklarının ne kadar dolgun görüldüğünü ya da bazen karısına yaklaştığında narenciye kokusunun burnunu nasıl okşadığını düşünmüyordu. Boyu yüzünden göğüslerini nasıl görebildiğini ve aletinin o göğüslerin arasında nasıl görüneceğini de...

Zephyr’in dövüşten sonraki öpüşmeleriyle dünyasını tepe taklak etmesinin üzerinden bir ay geçmişti. Hâlâ kadının tadını hatırlıyor, günde en az iki kez o dudakları yeniden tatmak istiyordu. *En az.*

Ancak hem fiziksel hem de duygusal olarak bunu yapmaması onun için en iyisiydi. Karısı küçüktü ve kontrolünü kaybederse onu ciddi şekilde incitebilirdi. Son cinsel ilişkisinden sonra, kadere meydan okumaması çok daha doğrudu. Zephyr’in ona sevgililerine bağlandığını söylemiş olması da mesafesini korumasını sağlıyordu. Süre dolduğunda ve evlilikleri sona erdiğinde -ki sona erecekti çünkü kadının nedenlerini öğrenecek ve merakını yatıştırmış olacaktı- ikisini birbirine bağlayan herhangi bir şey olmadan öylece yollarına devam edeceklerdi.

Zephyr'e başka bir oda verecek ve ona daha hafif hissettiren varlığının tadını çıkaracaktı. Muhtemelen karısından biraz daha *alfajores* pişirmesini de isterdi. Onlardan en son ne zaman yediğini hatırlamıyordu. Evet, bu mükemmel bir plandı.

Şehir geride kaldığında dışarıdaki manzara değişmiş, sert yol daha engebeli hale gelmişti. Yerleşkeye yaklaştıkça yeşillikler artıyordu.

Araba ufak bir kayanın üzerinden sarsılarak geçerken küçük bir el bacağını kavradı. Alpha dönüp baktığında kadının gün ışığında parlayan yüzüğünü gördü. Zephyr'in elinin aletinin etrafında nasıl görüneceğini merak etmişti. Parmak uçlarının birbirine değeceğinden bile şüpheliydi.

Genç kadın gergin bir kahkaha atarak düşüncelerini dağıttı. "Beni ormana götürüp tüm eşyalarımıyla birlikte ıssız bir yere bırakmayacaksınız, değil mi? Vahşi doğada bir gün bile hayatta kalamam. Hayatta kalma becerilerim saç maşasıyla bir şeyler yakmaktan ibaret, onun için bile elektriğe ihtiyacım var. Ayrıca sürünen hiçbir şeyi de sevmem. Güzel başına bela olduğumu biliyorum ancak bunu yapmaz..."

Alpha göğsünden yukarı yükselen kahkahayı hissetmişti ama pencereden dışarı bakıp kadının gevezeliklerini dinlerken içinde tuttu. Gülümseme dürtüsü, dudağının yaralı tarafını kıvrılmaya zorlama arzusu onun için tamamen yeni bir duyguydu. Merakını yatıştırmak istemesinin bir diğer nedeni de buydu. Zephyr dünyasına girmeden önce en son ne zaman gülümsemek istediğini hatırlamıyordu. Gökyüzünün keskin griliğinde rengârenk bir patlama, ölüm diyarında yeşeren bir yaşam filizi, yalnızca cenazelere tanıklık etmiş bir alanda kurulan şenlikti o. Alpha artık bunu deneyimlediği için, bir bağımlı gibi daha fazlasını istiyordu.

Zephyr'in kendi hayal gücünün esiri olup saçmalamaya başladığı zamanlarda yaptığı gibi, "Nefes al," diye araya girdi.

Ağızından çıkan kelimeler yine çok hızlı duyulmaya başlamıştı. Zephyr susup nefes aldı ve bir özür mırıldanıp sessizliğe gömüldü.

Alpha bunun çok şirin olduğunu düşünüyordu, üstelik bu kelimeyi sevmiyordu bile. Ama gerçekten öyleydi. Karısının yerleşkesine ve köpeklerine vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlandığını inkâr edemezdi. Onu konuk evine yerleştirmekle hemen bitişiğindeki yatak odasını hazırlatıp kadere meydan okumak arasında gidip geliyordu. Belki de mutfak yanındaki misafir odası orta yolu bulmak için daha uygun olurdu. Ancak dışarıdan gelebilecek herhangi bir saldırıya en açık yer orasıydı.

Hayır. Güvenliği için, ona kendi odasının bitişiğindeki odayı verecekti. Yalnızca güvenliği için. Bunun Zephyr'i ne kadar çekici bulduğuyla hiçbir ilgisi yoktu. Hem genç kadına sarılmak hem de tohumlarını vücudunun her yanına bulaştırmak istemesiyle, içindeki bu iki dürtünün eşit derecede güçlü olmasıyla, saf ve ahlaksız arzularının mükemmel bir dengede çarpışmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Zephyr'in ağızını becerdikten sonra o güzel memelere boşaldığım hayal edebiliyordu. Kadın zirveye ulaşmak için çılgınlıklar atarken onu parmakladığını, yalvarana dek istediğini vermediğini gözünde canlandırabiliyordu. *Kahretsin, Alpha onun üzerindeyken kadın öyle güzel görünürdü ki...*

Zephyr'in yerde öylece otururken ne kadar mutlu olacağını zihninde canlandırması hiç de zor değildi. Parlak gözleri, kızarmış teni ve mutlu gülümsemesiyle... Alpha'ya 'istakozum' gibi saçma bir sevgi sözcüğüyle seslenmeden hemen önce (ki o sabah evinden aldığı sırada Zephyr tam da bunu yapmıştı), kadını olmakla tehdit ettiği küçük, ona özel sürtüğü gibi görünürken...

Bu çok saçmaydı.

Bir yanı gülümsemek istese de hiçbir şey belli etmeden toparlandı.

Bu kadın onu kesinlikle çileden çıkarıyordu.

BÖLÜM ON İKİ

Zephyr

Kısa ve sarsıntılı bir yolculuğun ardından arabadan indi. Bir kemer şeklinde arazinin çevresini saran taş patikadan aşağıya doğru ilerlemeye başladı. Çiçekler ve yeşilliklerin arasından yürürken bacaklarına değen elbisesinin, yakınlarda bir yerde akan suyun sesinin tadını çıkarıyordu. Yolun sonuna ulaştığında manzara daha da netleşerek donup kalmasına sebep olmuştu.

Ona adamın ormana yakın bir yerde yaşadığını söylediklerinde, açık arazide bir kulübe ya da büyük bir ev beklemişti. Beklemediği şey, önünde duran devasa yapıydı. Başım arkaya doğru eğerken içinde yaşamak bir yana, şehirden yalnızca yirmi dakika uzakta böyle bir şeyin gerçekten var olması karşısında çenesi düşmüştü.

“Evine hoş geldin.” Onları karşılayan Hector gülümsedi ve kutularından birini *yerleşkenin* içine taşıdı. En azından onlar buraya öyle diyorlardı.

Bu yer de yanında duran adam gibi bir *canavardı*. Her şeyi Alpha mı yapmıştı?

“Vay canına,” diye mırıldandı etrafını dikkatle incelerken. Görülecek çok fazla şey vardı.

Tepenin üzerine üç farklı yerleşim yeri inşa edilmişti. İlk ve en alttaki yerde zamanla aşınarak açık kumtaşı rengine dönüşmüş eğimli çatıları olan, on ikiden fazla küçük kulübe vardı. Zephyr etrafta birkaç kadın ve erkek, hatta iki tane de çocuk görmüştü. Diğer uçta gri, tek katlı bir bina vardı ve dışında iki koruma duruyordu. Daha büyük ama daha az sayıda, daha ara-

lıklı ve eşit şekilde yayılmış aynı yapıda küçük binalar vardı. Ancak yerleşkenin en yüksek kısmına döndüğünde dudaklarından hayret dolu bir nefes döküldü.

En tepede yakından görmek için can attığı ahşap, taş ve camdan yapılmış büyük bir malikâne bulunuyordu. Taş merdivenler en tepeye kadar uzanıyor, paralel uzanan siyah metal bir korkuluk tüm katları birbirine bağlıyordu.

Maroni mülkünü daha yeni ziyaret etmişti. Hiçbir şeyin oradan daha ekstra olabileceğini düşünmemişti. *Öyle yanılmıştı ki...*

Orada durup, Alpha'nın kendisi için yarattığı imparatorluğu izlerken bir duygu dalgası gözlerini yaktı.

"Bir gün bu bok çukurundan kurtulacağım. Göreceksin."

Kurtulmuştu. Kahretsin, gerçekten de kurtulmuştu. Başarmıştı. Zephyr işte o anda adamın gerçekten de içinde bulunduğu koşullardan kurtulduğunu, sokaklardaki çocuğu geride bıraktığını ve kendi yerleşkesine sahip olarak şehrin yöneticisi haline geldiğini anladı.

Kalbi öyle bir mutlulukla dolmuştu ki... Adamın bakışlarının üzerinde olduğunu fark ettiğinde gözyaşlarını sildi.

Yan tarafa baktığında gözleri onunkilerle buluştu. Alpha'nın bakışlarını izlerken göğsüne keskin bir his oturmuş, boğazı düğümlenmişti.

Kocasının iri eli çenesini buldu. Adam yüzünü yukarı kaldırarak altın gözleriyle gözyaşlarının izini takip etti. Başparmağı ıslak yanağına dokunuyordu.

"Daha önce kimse evime böyle bir tepki vermemişti," dedi yumuşak bir sesle. Yüzündeki şaşkınlık çok açıktı.

Zephyr burnunu çekti. "Ben şaşırtmak için yaşıyorum."

Alpha kadının gözyaşını başparmağının ucuyla sildi. Eli yanağında, gamzesinin belirlediği yerde duraksamıştı. "Bundan hoşlanmadım."

Zavallı adamın öğrenmesi gerekiyordu. Zephyr fazla duygusal biriydi.

Avuç içleriyle yüzünü sildi ve kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. Alpha çenesini bırakıp merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı. Hector kaslı kollarında kutulardan birini taşıyarak önden gidiyordu. Victor'un arabayı park etmeye gettiğini tahmin etti.

Güneş tepenin üzerinde ıslıl ıslıl parlıyor, bahara yeni girmiş olmalarına rağmen tenini terle kaplıyordu. Yazın sıcaklar acımasız olacaktı.

“Güvenlikte toplam iki yüzden fazla adamımız var.” Hector merdivenleri tırmandıkları sırada ona yerleşkeyi anlatmaya başladı. “Birkaç dövüşçü de var ve çoğu şehirde kalıyor. Ana eğitimimiz sanayi bölgesinde gerçekleşiyor. Birinci Kat'taki tüm evler tesisteki personeller için. Bir hizmetli ve ailesi de orada yaşıyor. Kocasını güvenlik şefi. Bir de çocukları var. Hepsiyle daha sonra tanışırsın.”

Zephyr her şeyi hayretle dinliyordu. “Ya diğer personeller?”

“Korumalar var elbette,” diye bilgilendirdi Hector. “Araziyi koruyan ve ormanın kontrolü ele geçirmesini önleyen beş adam var. Sonra bir aşçı, etraftaki diğer yardımcıları ve diğerleri... Hepsi Birinci Kat'ta yaşıyor. Şurası da...” Yandaki gri binayı işaret etti. “Dinlenmeleri, birlikte vakit geçirmeleri için. Daha çok ortak bir bina sayılır. Patron çalışanlarının boş zamanlarında ne yaptıklarına çok karışmıyor, o yüzden orası rahat bölge.”

Tepeye çıktıkça rüzgâr daha da şiddetlenmişti, elbisesinin etekleri uçuşuyordu. Arkasından gelenlerin görmesini istemediği için elleriyle kalçasının altından kumaşı tutmak zorunda kalmıştı. Önünden yürüyen kocasına baktı. Kalçaları o kot pantolonun içinde öyle sert ve ağzına layık görünüyordu ki... Onu avuçlama dürtüsü birden aklına bir fikir getirdi.

“Kocacığım,” diye seslendi tatlı tatlı. Alpha dönüp ona sor-

gulayan, biraz da bıkkın gözlerle bakarken sırtı kasılmıştı. “Arkamdan yürümenin bir sakıncası var mı?”

Adamın yara izi olmayan kaşı çatılırken ifadesi yüzünün diğer tarafıyla eşleşmişti. Ancak yine de iç çekti ve onun öne geçebilmesi için kenara çekildi. Zephyr adama tatlı bir gülümsemeyle bakarken gamzesini gördüğünden emin oldu. Ardından ellerini arkasından çekerek işin geri kalanını rüzgârın yapmasına izin verdi.

Adamın, en güzel yerlerinden biri olan kalçasına bakarken içine çektiği küçük nefesi duyduğunda kendi kendine gülümsedi. Rahatsız edici bir tercih olsa da o seksi, kırmızı tangayı giydiği için mutluydu. Kalçalarını biraz daha fazla kıvırmaya başladı. Alpha’nın durduğu yerden elbisesinin altını, kalçalarının arasına sıkışmış kırmızı danteli göreceğini biliyordu. Tabii ki, adam bunu bildiğinden haberdar olmak zorunda değildi.

Ah, bundan zevk alıyordu.

Hector’la konuşmaya devam ederek, “Peki ya bu ortadaki kulübeler?” diye sordu. İnatçı kocasma daha fazla eziyet etmek için kalçalarının sallandığından emin olmuştu.

“Onlar gözcüler için.”

“Gözcüler mi?” Bu kelimeyle kaşları havaya fırlamıştı.

“Kendimize böyle diyoruz. Toplamda altı kişiyiz. Beş erkek, bir kız. Patronun ana ekibi. Ama şu anda yalnızca Victor ve ben burada kalıyoruz. Diğerleri... görevde.”

Bu sadece yerleşke için değil, her anlamda çok ilginç bir güç dengesiydi. Zephyr büyük kulübeleri geçerken dudağını ısırды. Alpha’nın servetini nasıl kazandığını merak ediyor, yaptığı işin ayrıntılarını öğrenmek istiyordu.

Nihayet en tepeye vardıklarında duraksadı. Gördükleri ona çok fazla gelmişti. Sol tarafında bambu mobilyalarla döşenmiş büyük, ahşap bir veranda vardı. Sonsuz yeşil manzaraya bakarken uçuruma ne kadar yakın olduklarını fark etti. Sağındaki

masmavi, büyük ve kavisli yüzme havuzu yapının kenarına dek uzanıyordu. Orada duran herkes doğruca dışarıyı görebilirdi. Havuz malikânenin etrafını sararak arkasında kayboluyordu.

Zephyr karşısındaki eve; çimento, taş, ahşap ve camdan oluşan çarpıcı tasarıma baktı.

Verandanın arkasında, her şeyi saklayan uzun bej perdelerin ardına gizlenmiş cam bir duvar uzanıyordu. Tanrı aşkına, yağmurlu bir günde içeriden görünen manzara büyüleyici olmalıydı. Tam önünde, menteşesi hafifçe ortaya doğru bakan hem uzun hem de geniş bir gövdeye sahip ahşap bir kapı vardı.

Yüksek sesli, birden fazla havlama sesi hayranlık dolu bakışlarını aniden bölünmesine sebep oldu.

Derisi kırışmış yaşlı bir kadın büyük kapıyı açarken Alpha da onun yanına gelmişti. Üç büyük köpek hızla kocasına doğru ilerliyordu. Kuyruklarını şiddetle sallarken havlıyor, adamı yeniden evde gördükleri için bacaklarının etrafında dans ediyorlardı.

Zephyr daha önce hiç köpeklerin etrafında bulunmamıştı. Onları severdi. Köpek yavrusu videolarına da bayılırdı. Fakat beline kadar gelen sivri dişli üç köpeği bir arada görmek donup kalmasına neden olmuştu. Onun aksine Alpha yere eğilip her birinin kulak arkasını, başını, karnını okşuyordu. Zephyr'in kalbi adamın yüzünde gördüğü yumuşak ifadeyle eriyip gitmişti. Alpha'nın köpeklerine olan şefkati gözüyle görüp elleriyle tutabileceği kadar somuttu. *Pekâla*. Bebekleri, kedileri ve şimdi de köpekleri olan erkekler... Zephyr onlara bayılıyordu.

Sahiplerinin orada olmasından memnun olan köpekler nihayet ona döndü. İçlerinden biri hemen öne atılarak bacaklarını koklamaya başladı. Burnu kadifemsi ve sıcacıktı. Dışarı sarkan dili hemen dizini bulurken Zephyr hafifçe gıdıklanmış ve bu his kıkırdamasına neden olmuştu.

"Bu Bear," dedi Alpha köpeğin kadına nasıl davrandığını izlerken.

“Onu sevebilir miyim?” diye sordu Zephyr. Bu tüylü tanışma için izlemesi gereken protokolü bilmiyordu.

Alpha başıyla onayladığında elini uzattı. Bear elini yalamadan önce koklamış ve ardından kaşınması için başını hareket ettirmişti. Zephyr onun başındaki yumuşak tüyleri okşadı. Köpek kulaklarını aşağı indirip daha fazlası için başını yukarı kaldırmıştı bile.

Zephyr gülümseyerek onu daha sert sevdi. “Sen ve ben çok iyi anlaşacağız, Bay Bear. Öyle değil mi? Yoksa sen kocaman bir sevgi yumağı mısın?”

Bear cevap olarak dilini dışarı çıkardı.

Bir an sonra, başka bir köpek daha kardeşine katıldı. Bu seferki temkinli yaklaşıyordu. Tüyleri Bear’inkinden daha koyu bir kahverengiydi. Yeni köpek açık ayakkabılarını koklayıp parmaklarını yaladı. Bir süre sonra da verandanın kenarına doğru ilerleyip ahşap duvarın dibindeki farklı bitkileri koklamaya başladı.

“Bu Bandit’ti,” diye tanıttı Alpha ikinci köpeği. “Onun yanındayken çoraplarına dikkat et. Onları bir daha asla bulamazsın.”

Zephyr kıkırdadı. Alpha’nın yanında kulaklarını dikmiş, onu sert bakışlarla izleyen üçüncü köpeğe baktı.

“Peki bu seçkin beyefendi kim?” Köpeğin burnundaki yara izlerini fark etmişti.

Alpha onun başını okşadı. “Bu Baron. Çok sosyal değildir. Onun yanında ani bir hareket yapmadığım sürece sana pek bulaşmaz. Ve bu da...” Onları meraklı gözlerle izleyen kadına döndü. “Leah. Uzun yıllardır hizmetlimdir. Leah, bu da Zephyr.”

Zephyr kadına gülümsedi. “Eşiyim. Bana Zee de lütfen.”

Leah eş kelimesine fazla şaşırmamıştı. Zephyr kadının geliş hakkında önceden bilgilendirilmiş olduğunu fark etti. “Hoş geldin, Zee. Çantaların nerede?”

Hector başıyla evi işaret etti. “Vic ve çocuklar arka taraftan ge-

tiriyorlar.” Zephyr’e dönerek, “Arka tarafta kullanabileceğin bir asansör var. Ben eşyalarını odana bırakacağım,” diye açıkladı.

Baron’u kaşımaya devam ederken, “Onları bitişikteki yatak odasına koy,” diye emretti Alpha. Bear başını kadının ayaklarının üzerine bırakmıştı.

Zephyr gülümsemesini bozmamış, bitişik odayı istemediğini belli etmemişti. Asıl istediği şey, adamın yatağında ona sarılmaktı.

Her şeyin bir zamanı var, Zee. Artık buradasın. Bugünün zaferi de bu.

Hizmetlilerine, “Leah,” diye hitap etti kocası. “Zephyr’e evi gezdirip yerleşmesine yardımcı olur musun? Akşam yemeğine kadar dönerim. Nala’ya söyle lütfen, ona göre hazırlık yapsın.”

Leah onun karısını orada bırakıp gitmesini tuhaf bulduysa bile, bunu yüzünün kırışmasına ve gözlerinin kenarlarının çizgilerle dolmasına neden olan bir gülümsemeyle saklamıştı. “Elbette, Alpha. Benimle gel.” Zephyr’in elini tutarak onu kapıya doğru çekti.

Zephyr kocasının ısıklık çaldığını ve köpeklerin -biri tembellik ediyor, biri geziniyor, biri de patisiyle kulağını kaşıyordu- dikkat kesildiğini görmüştü.

“İçeri,” diye emretti Alpha. Bu midesini altüst ederken köpekler de onun adımlarını eve doğru takip etmeye başlamıştı.

Kahretsin. Adam böyle kendinden emin davrandığında çok seksi oluyordu. Yatakta da mı böyle olacaktı? Zephyr’e de bir şey yapmasını emredecek ve karşı koyarsa ona bunu yaptırmamanın bir yolunu bulacak mıydı? Eğer itaat etmekte geç kalırsa kocası onu sertçe tutup istediği pozisyona sokar mıydı? Öyle çok merak ediyordu ki...

Bunları düşünürken elini bir yelpaze gibi salladı. Adamın bakışları kararmıştı.

Zephyr gülümsedi.

RUNYX

Şimdi adamın sinirleri daha da bozulmuş gibi görünüyordu.

Her seferinde biraz daha baştan çıkararak onu kazanacaktı. Şimdilik, adamın evini kendisinin de evi haline getirmesi gerekiyordu.

BÖLÜM ON ÜÇ

Zephyr

Bear ona bayılıyordu. Tüm tur boyunca peşinden gelmesinin, bacaklarını koklayıp yalamasının, kuyruğunu coşkuyla sallamasının ve umut dolu kahverengi gözleriyle Zephyr'in durup başını okşamasına sebep olacak türden bakışlar atmasının başka bir açıklaması olamazdı. O da bu köpeğe şimdiden âşık olmuştu.

Diğer yandan, Baron'un daha az umurunda olamazdı. Köpek pencere kenarındaki yerine oturmuş, etraftaki hiç kimseyle ilgilenmeden dışarıdaki manzarayı izlemeye başlamıştı. Bandit ise ortalıkta görünmüyordu.

Leah turuna ana kapıdan başladı. "Evde ana yatak odası dışında dört yatak odası daha var. Hepsi banyolu. Burası aslında bir oturma alanı ama köpekler burada Alpha'dan daha fazla zaman geçiriyorlar. Çoğunlukla manzaranın ve güneşin tadını çıkarıyorlar işte. Evin tamamı bu iç bahçenin etrafında tasarlanmış."

Zephyr kadının bahsettiği yere baktı. Bahçenin tasarımı karşısında gerçekten hayrete düşmüştü. Muhteşem bir alan, gömme oturma alanını çevreliyordu. Üç kenarlı oturma bölümünde oldukça rahat görünen bej kanepeler vardı. Bir kilimin üzerine yerleştirilmiş orta sehpa ahşap bir kütük şeklindeydi ve kanepenin önündeki duvara büyük bir düz ekran monte edilmişti. Bu alan, etrafını çevreleyen bahçe nedeniyle kısmen gözlerden uzaktı. Ana kapının solundaki duvarı bir cam kaplıyor ve geniş, ahşap merdivenler en sağdan başka bir kata doğru çıkıyordu.

Açık mutfağa ve altı kişilik ahşap, rustik görünümlü bir yemek masasına giden iki alçak basamak ise kapının hemen önündeydi. Onun arkasındaki sürgülü kapılar, evin önünden arkaya doğru uzanan havuzun bulunduğu başka bir verandalı alana açıyordu. *Olağanüstü* bir yerdi.

Her şeyi sindirmeye çalışırken, “Vay canına,” diye mırıldandı. Leah’nın güldüğünü duymuştu.

“Evet, alışmak biraz zaman alıyor. Ama çok güzel, değil mi?”

“Ah, evet,” diye mırıldandı. Tek bir ayrıntıyı bile kaçırmak için olduğu yerde dönüyordu. “İnşa edildiği sırada burada mıydın?”

“Hayır,” diye yanıtladı Leah. Onu mutfaktan arka verandaya doğru yönlendirmekle meşguldü. Şaşırtıcı bir şekilde, arka tarafta daha küçük başka bir yapı vardı. Malikânenin üst yarısından dışarıdaki binanın üzerine ahşap bir köprü uzanıyordu. Arkadaki veranda kapıya taş basamaklarla bağlıydı.

Leah kadına, “Burası bir konuk evi,” diye bilgi verdi. “Alpha normalde misafirlerini şehirdeki otelde ağırlar ama bazen önemli insanlar burayı ziyaret etmek istiyor. Alpha evinde yabancılardan hoşlanmaz, suçu köpeklere atıyor.” Yaşlı kadın sırttı. “Yabancıları ısırıklarını söylüyor. Bunu duyunca konuk evine gitmeyi seve seve kabul ediyorlar tabii.”

Zephyr güldü. Adamın kendi alanını korumak için insanları köpeklerini üzerine salmakla tehdit ettiğini görebiliyordu.

Arka verandada akan suyun sesi daha yüksekti. “Burada bir akarsu mu var?”

Yaşlı kadın yerleşkenin yan tarafını işaret etti. “Biraz ileride bir şelale var. Ana yatak odasından görebilirsin.”

Artık gözleri kocaman açılmıştı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Gel sana göstereyim.”

Yaşlı kadın ona önce mutfağı gezdirdi. Her şeyin yerlerini

gösterip rutinleri anlatmıştı. Aşçı sabahları erkenden geliyor, o günün yemeklerini pişiriyor ve Alpha'nın istediği zaman yiyebilmesi için hepsini dolaba koyuyordu. Adam çoğunlukla çalıştığı ve eve geç geldiği için sabit bir yemek saati yoktu. Patronun sessizliği sevdiğini bildiklerinden herkes akşamları evi terk ediyordu. Leah evle ilgilenmenin yanında köpekleri zamanında beslemekle görevliydi. Alpha onları sabahları koşuya çıkarıyor, kendisi şehir dışındaysa bu sorumluluğu Leah'nın kocası üstleniyordu.

Leah'nın gösterdiği salonun içinde bir yatak odası daha vardı. Alpha orayı çalışma odasına çevirmişti. İlkinden daha küçük olan başka bir yatak odası da hemen onun yanında yer alıyordu. Temiz fakat tamamen boştu.

Zephyr tüm bu alana sahip olup köpekleriyle yalnız kalmanın, koca bir günün ardından bomboş bir eve gelmenin adam için nasıl bir şey olduğunu merak etmişti. Alpha bundan hoşlanıyor olabilirdi ama Zephyr nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. O eve geldiğinde her zaman birileri, ailesi ya da kız kardeşi orada olurdu. Şimdi de adam ve köpeklerinin yanına gelmeyi umuyordu.

Leah merdivenleri çıkarken evle ilgili detayları anlatmaya devam etti. "Bu katta sadece iki oda var. Burası ana yatak odası." Yaşlı kadının araladığı ağır ahşap kapı, ailesinin evine sığacak kadar büyük bir odaya açılıyordu.

Şimdiye kadar gördüğü en büyük yatak, oymalı büyük bir başlıkla odanın solunda yerini alıyordu. Dört direkli bir kar-yolaydı, düz beyaz duvara yaslanmış yatağın ahşap iskeletinin üzerinde bir tül bulunuyordu. Bu yatağa Alpha'dan dört tane sığar ve yine de boş yer kalırdı. Zephyr o yatağa gömülmek istiyordu. Odada çok fazla eşya olmamasını garip bulmuştu. Duvarlar çıplak, yatak dışında her yer bomboştu. *Fazla* temiz görünüyordu.

Gözlerini odadan ayırıp kapalı bir balkona açılan sürgülü cam kapıya baktı. Üzerindeki demir çerçeveden bir hamak sarkıyordu. Zephyr evin bu tarafından, sık yeşillikler arasında uzaktaki küçük şelaleyi görebiliyordu. Kesinlikle *büyüleyiciydi*.

Leah yatağın karşısındaki diğer bir odaya bağlanan kapıyı gösterip, “Süitiniz bu tarafta,” dediğinde ana geri döndü. İçeri girdiğinde balkonu olmayan çok daha küçük bir odayla karşılaştı ama buranın şelale manzarasına bakan büyük bir penceresi vardı. Kutularından dördü çoktan yerleştirilmişti, Bandit birinin etrafını koklamakla meşguldü.

“Teşekkür ederim,” derken odadan çıkan yaşlı hizmetliye gülümsedi.

Küçük ama rahat yatağına uzanıp tüm evin zihninde oturmasına izin verdi. Çok güzel olmasına rağmen adamın evinde kesinlikle kişisel hiçbir şey olmadığını fark etmişti. Ne bir fotoğraf, ne ilgi alanlarını yansıtan bir eşya ne de buranın *ona* ait olduğunu haykıran bir şey vardı. Sanki adam yerleşkenin inşasından sonra kendi eviyle ne yapacağını unutmuş gibiydi. Güzel olsa bile durumun biraz trajik olduğunu inkâr edemezdi. Alpha bu yeri bir yuva haline getirmek için daha fazlasının gerektiğini bilmiyor muydu, yoksa bir yeri yuva yapmakla ilgili hiçbir fikri mi yoktu? Yarattığı bu güzel cennette kendini evinde hissediyordu muydu, yoksa uykusunda hep huzursuz muydu? Eşyalarını yerleştirirken aklında birçok soru, kalbinde ise hüznün vardı.

Sonraki birkaç saatini eşyaları yerleştirip, tanımadığı iki genç adam ve Victor tarafından odasına taşınmaya devam eden kutularla çantaları boşaltmakla geçirdi. Hector muhtemelen Alpha’yla birlikte gitmişti.

Bear her yeni gelen eşya için heyecanla kapıya fırlarken, Bandit çıkardığı eşyaları kokluyordu. Çoraplarından çok iç ça-

maşırlarıyla ilgilendiği ortadaydı. Zephyr onu sarı dantelli sütyenini alıp kaçmaya çalışırken yakalamış ve köpek gözlerini üzerinden ayırmamış olmasına rağmen çamaşırı tam zamanında önünden geri çekmişti.

Akşamüstü gelen aşçı kendisini Nala olarak tanıtmış, Zephyr'e evlerindeki ilk gecesi olduğu için onlara özel bir yemek pişireceğini söyleyip mutfığa gitmişti. Eşyalarını yerleştirmeyi bitirdiğinde saat akşam sekizdi, hem aç hem de bitkin bir haldeydi. Mahkeme salonundaki düğününden beri doğru düzgün uyuyamamıştı ve yorgunluğun vücudunu ele geçirdiğini hissedebiliyordu.

Bear odasının bir köşesinde uyuklamakla meşguldü. Gün boyu ona eşlik eden tek kişi bu köpekti.

Yerleştiği odaya geçici de olsa bir ruh kattığı için sevinçle etrafına bakındı. Yemeğe inmeden önce duş almaya karar vermişti. İç çamaşırı çekmecesine giderek şeftali rengindeki transparan, seksi geceliğini küçük vibratörüyle birlikte yatağın üzerine koydu. Hemen ardından soyunup duşakabinli küçük banyosuna girdi ve günün yorgunluğunu üzerinden attı.

Alt kattan gelen ani havlama sesleri kocasının geldiğini gösteriyordu.

Havlusuna sarınıp ıslak, parlak kızıl tonundaki saçlarıyla içeri girdi. Alpha birbirine bağlı odalarının kapısında, gözünü yataktaki iç çamaşırıyla oyuncağa dikmiş halde duruyordu.

Zephyr istese bile bundan daha mükemmel bir zamanlama olamazdı. Alpha başını kaldırdı ve havlusunun örttüğü kısımları altın rengi bakışlarındaki ateşle tepeden tırnağa inceledi. Öyle bir ateşti ki, Zephyr'in nemli teninde izlerini bırakıyordu. Meme uçları sertleşmişti. Kocasının havlusunu üzerinde tutan yerde oyalandığını fark etti. Havlunun düşmesini nasıl da istiyordu...

Büyük bir rahatlıkla ellerini saçlarına götürdü. Havlu ha-

fifçe kalçalarının üzerine çıkarken kıvrımlarını ortaya sermiş, göğüslerini yukarı doğru itmişti. Alpha her şeyin farkındaydı ve kot pantolonundaki büyük sertliğe bakılırsa, adamın bundan hoşlandığını söylemek mümkündü.

“Yemek yedin mi?” diye sordu masumca. Kocasının zihninde onu çırılçıplak kalana dek soyduğunun farkındaydı.

“Hayır,” diye homurdandı Alpha. Sesi şehvetin etkisiyle daha da derin çıkıyordu. Ellerini iki yanında yumruk yaptı ve aniden topuklarının üzerinde dönerek kapıdan çıkıp kendi banyosuna girdi. Kapıyı arkasından çarparak kapatmıştı.

Zephyr aldığı tepkiden memnun bir şekilde geceliğini üzerine geçirdi. Kıvrımlarını saran ve vücudundan aşağı süzülen kumaşı çok sevmişti. İç çamaşırlarının ona özgüvenli, seksi ve arzulanır hissettirmesine bayılıyordu. Özellikle bu parça dolgun göğüslerini inanılmaz gösteriyordu. Bedenini uzun, ipek bir sabahlıkla örttü ve hareket ettikçe teninin görünmesi için gevşekçe bağlayarak merdivenlerden mutfığa indi.

Bear de peşinden koşarak ona katılmıştı. Baron ise Bandit’in hemen yanında uyukladığı kilimden kafasını kaldırıp onu görmezden gelmeye devam etmeden önce sertçe bakmıştı.

Köpekler dışında ev boştu. Kapılar kilitlenmiş, perdeler çekilmişti.

Alpha’yla yalnız kalmıştı.

Güneş bir süre önce batmış, ev akşamın karanlığında otomatik olarak aydınlanmaya başlamıştı. Gündüz ona inanılmaz gelen manzara gece biraz korkutucuydu. Her yer zifiri karanlıktı ve Zephyr daha önce hiç ormana bu kadar yakın, şehrin bu kadar dışında olmamıştı. Su ve hayvan seslerini duyuyor, insanların eksikliğini hissediyordu fakat uzakta görebildiği hiçbir şey yoktu. Tepenin aşağısında, en solda şehrin ışıkları parılıyordu. Alpha’nın burada bu kadar uzun süre tek başına rahatça yaşaması çok garipti. Zephyr bir gece bile dayanamazdı.

Leah'nın turu sayesinde mutfaktaki her şeyin yerini biliyordu. Nala'nın onlar için pişirdiği nefis kokulu *carbonara* ve sarımsaklı ekmeği dolaptan çıkardı. Ardından hızla iki kişilik masayı hazırlamaya koyuldu. Biraz kırmızı şarap çıkarıp yemeğe eşlik etmesi için iki kadehe doldurmuş, iki bardağa su koyup ortaya da bir mum yakmıştı.

Mükemmeldi.

Yukarıdan gelen ayak sesleri üzerine arkasını döndüğünde, spor şortuyla bol bir tişört giymiş kocasını gördü. Saçları duştan dolayı hâlâ ıslak ve dalgalıydı. Alpha kurduğu düzene göz gezdirse de yorumda bulunmamıştı. Sadece onun için hazırladığı yere oturmak için masaya ilerlemişti.

“Harika kokuyor, değil mi?” diye sessizliği bozdu. Yemek servisine başlamıştı. “Nala ne zamandır seninle birlikte?”

“Birkaç yıldır,” diye cevapladı Alpha. Yemeğin olduğu tabağı aldı ve kendine koymadan önce onun tabağına iki dilim bıraktı. “AV Güvenlik’te çalışan kızlardan birinin annesiydi.”

Bu onun için bir fırsattı. “AV Güvenlik tam olarak ne yapıyor? Sokaklarda yaşayan insanlara bir tür koruma sağladığınızı biliyorum ama gerçekte nasıl işliyor?”

Alpha yemeğini bölmeden önce onu inceledi. “AV çoğunlukla seks işçilerine güvenlik sağlıyor ama insanların gitmek istemediği bölgelerden tahliye de yapıyoruz.”

Zephyr öne doğru eğildi. İlgisini çekmişti. “Seks işçilerine güvenlik mi sağlıyorsunuz?”

“Seks işçileri sürekli tehlike altındadır. Pezevenklerinden, müşterilerinden, sokakta yürüyen herhangi birinden bile zarar görebilirler.” Sanki daha fazlasını anlatıp anlatmamayı düşünmüş gibi duraksadı ve biraz sonra devam etti. “Annem bir seks işçisiydi, tecavüz sonucunda dünyaya geldim. Annem bir keresinde dayak yemişti... İşte o gün, bunların hiçbirini kabul etmeyeceğime karar verdim. Sokaklarda bir ün kazanmıştım. Korunmak isteyen herkese adımı verdim.”

Zephyr adamın annesi hakkında konuşmasına şaşırmıştı. Annesinin yaşadıklarını yaşamış bir kadının onun gibi genç bir kıza bu kadar nazik davranmasına da öyle... Bu kadarı bile Adriana'yı olağanüstü kılmak için yeterliydi. Ancak bu konuda yorum yapmaktan kaçınıp konuşmanın diğer tarafına odaklandı.

“Bunun için sana para mı ödüyorlar?”

“Para istemiyorum ama çoğu ödeme yapmak istiyor. Dövüşlerden yeterince kazanıyorum zaten.”

Zephyr makarnasından bir ısırık aldı. Lezzeti karşısında zevkle inlemişti. “Dövüş parasını nasıl alıyorsun?”

“İnsanlar bahse giriyor, ben dövüşüyorum. Kazanırsam parayı alıyorum.”

Kelimelerini sanki bu konuyu defalarca anlatmış gibi kullanıyordu. Zephyr başını iki yana salladı. “Yani dövüşmek sana şehrin yarısını satın alacak kadar para kazandırdı?”

Alpha lokmasını yavaşça çiğnerken onu izledi. “Artık sadece büyük dövüslere çıkıyorum. İnsanlar yüz binlerle bahis oynuyor.”

Zephyr neredeyse boğulacaktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ciddi misin sen? O kadar parayı öylece saçıyorlar mı?”

“Bahislerini genellikle detaylıca düşünürler,” deyip omuz silkti.

Bu gerçekten büyüleyiciydi. Zephyr tüm sektör bir yana, seks işçileri ya da kavgalar hakkında bile hiç düşünmemişti. Şimdi kafasında sorular dönüp duruyordu.

“Nala'nın kızına ne oldu?” diye sordu Zephyr.

“Öldü.”

“Çok üzüldüm.”

Köpekler yavaşça masaya doğru gelmiş, sessizce bir kenara oturmuşlardı. Gözleri yemeğin üzerindeydi.

“Peki ya bu üçü?” Zephyr köpeklere gülümseyerek ekmek-

ten bir ısırık aldı. Kahretsin, cidden harikaydı. Yüksek bir inilti çıkardığında kocası boğazını temizledi.

“Onları yaklaşık dört yıl önce buldum,” dedi tereddütle. Bir şeyler düşünüyordu. “Yeraltında bir köpek dövüşündeydik. Muhbirlerimizden biriyle buluşmaya gitmiştim. Bu üçü...” Çatalıyla köpekleri gösterdi. “Bir ara sokağa atılmışlardı. Soğuk bir geceydi ve ağlıyorlardı, ben de onları ısıtmak için arabama götürdüm. Sonrasında da onları bırakamadım.”

Zephyr’in kalbi eriyip gitmişti. Alpha koruyup kollayan bir adamdı, her zaman öyle olmuştu. Zephyr’in onun hakkında en çok sevdiği şeylerden biri de buydu.

Uzanıp kocasının eline dokundu, tenini üzerinde hissetmekten hoşlanıyordu. Hafifçe parmaklarını sıktı. “Sen iyi bir adam-sın.”

Alpha elini çekti. “Bana gözlerinde yıldızlarla bakma, Zephyr. Derimin altında bir canavardan başka bir şey olduğumu düşünüyorsan kendini kandırıyorsun.”

Zephyr şarap kadehini ona doğru kaldırdı. “O zaman dünyanın senin gibi daha fazla canavara ihtiyacı var.”

Altın rengi gözü irileşti. Dudaklarının yara almamış tarafı karısının inandığı şeylere meydan okuması karşısında aşağıya doğru bükülmüştü. Alpha’nın kirli sakalı gözüne çarptığında, Zephyr belki de yüzüncü defa onların teninde nasıl bir his uyandıracığını merak etti. Nefesi kesilirken adamın parmaklarının çatalının üzerinde gerildiğini gördü.

“Bu bir randevu gibi hissettiriyor,” diye mırıldandı Zephyr.

“Bu bir randevu değil.”

İnatçı adam. Yine de onun duvarlarını yıkabilirdi.

“Sen öyle diyorsan, yakışıklı.”

Kocası cevap vermedi ve sessizleşip yemeğini hızla bitirdi. Zephyr’in yemeği bitmeden kalkıp bulaşıkları topladı. Ardın-

dan sert bir sesle, “İyi geceler,” diyerek odadan aceleyle çıktı. Köpekler onun gidişyle salona iyice yerleşmişti.

Zephyr iç çekip yemeğini bitirdi ve kendini yalnız hissetmek için kardeşine günüyle ilgili bir mesaj attı. İşini bitirdikten sonra toparlanıp merdivenlerden yukarı çıktı. Salondaki hareket sensörlü ışıklar o çıkarken otomatik olarak sönmüştü.

Odasına girdiğinde aralarındaki kapının da kapalı olduğunu gördü.

Sabahlığını çıkarıp şifoniyerin üzerine bıraktı. Yatağın etrafındaki tülü indirdi ve yavaşça dönen tavan vantilatörüne baktı.

Kenardan vibratörünü aldı, meme uçları serin havanın etkisiyle gerilmişti. Oyuncağını açıp gözlerini kapattığında sessiz vızıltı odayı doldurdu. Elleri külotunun altına kaymış, parmakları ıslaklığıyla buluşmuştu.

Göğsünü kavrarken derin bir nefes aldı. Öpüşmeleri sırasında adamın saçlarını geriye doğru nasıl çektiğini hatırlamıştı. Zihninin eski zamanlara kaymasına izin verdi. Alpha’nın alev alev yanan altın rengi gözleriyle ona ateşli bir şekilde baktığı, dudaklarını yumuşak bir şekilde öpüp keşfettiği, ellerinin o dönemde küçük olan göğüslerinde şefkatle dolaştığı zamanları hayal etti. Şimdi adamın ona bakışlarını düşününce dokunuşlarının şefkatli olacağından şüpheliydi. *Hayır*. Alpha şimdi saçlarını çeker, kalçalarına şaplak atar ve onu aletin üstüne yerleştirirdi. Zephyr uyum sağlamaya çalışırken kulağına edepsiz şeyler fısıldardı.

Bu fanteziyle kalp atışları hızlanmıştı. Vibratörünü klitorisine yerleştirirken parmakları içine kaydı. Titreşimli cihaz ona zevk verirken ağzından sessiz bir inilti dökülüyordu.

Hayallere dalmışken gözlerini kapalı tuttu. Ofisinde adamın tehdit edercesine söylediği sözleri hatırlamış, zihni her birini daha da müstehcen hale getirmişti. Alpha şimdi zihninde saçlarını atkuyruğu şeklinde tutuyor, bir öpücük için dudaklarına

ulaşana kadar başını geriye çekiyordu. İçinde yle derinlere girecekti ki, Zephyr yatağa gmlecekti. Hassas meme uçları çarşaflara srtnse bile saçlarındaki eller onu yerinde tutacaktı.

Ah, Tanrım.

Parmaklarını daha derine itmeye çalıştı. Kendini becerirken elleri ıslak, ahlaksız bir ses çıkartıyordu. arşaflar ıslaklığıyla lekelenirken içindekinin kocası olduğunu hayal etti. Vücudu aldığı zevkle sızlarken vibratörü klitorisine daha sert bastırdı. Orgazmın eşiğindeydi ancak henüz tam olarak oraya varmamıştı.

Yan tarafından gelen bir sesle aniden gözleri fal taşı gibi açıldı. Kalbi hızla atarken hemen başının yanındaki eli ve üzerine eğilen gömleksiz adamı gördü. Altın rengi gözü ziyafet çekmek üzere olan bir şahin gibi kadına odaklanmıştı.

Zephyr orgazmın sınırında geziniyor olsa da daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu. *Ona* ihtiyacı vardı ve bunu istemekten hiç de utanmamıştı. “Lütfen,” diye yalvarırken vücudu çarşafların üzerinde kıvranıyordu.

“Tadına bakmama izin ver,” dedi adam emredercesine. Zephyr elini kocasının ağzına götürüp yarasına dokundu. Adam parmaklarını sertçe emmeden önce dudakları ıslaklığına bulanmıştı. Alpha’nın şiddetli hamlelerini meme uçlarında, karnında, merkezinde hissedebiliyor; kadınlığı boşluğun etrafında kasılıp duruyordu. Alpha dilini parmaklarının etrafında döndürdü. Gözleri alev almak üzereymiş gibi görünüyordu. Zephyr vibratörünü yasladığı yerde, klitorisinde bir hareketlilik hissetti.

“Tanrım,” diye inledi dudaklarını ısırarak.

Adamın eli -büyük, yaralı, sert eli- hızla bacaklarının arasına girmişti. Parmakları keşfetmeye, onu baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Onları doğrudan içine kaydırmişti. Öyle derinlerine dokunuyordu ki, iki kalın parmağıyla onu aralarken Zephyr kasıldığını hissetti.

Vibratörü yavaşça çekerken adam hırladı. “Oyuncağını orada tut.”

Nefesi bu komutla kesiliverdi. Adam onu parmaklarıyla, sert ve hızlı bir şekilde beceriyor; aletin yapacağı hareketleri taklit ediyordu. Zephyr’in göğüsleri ağırlaşmıştı. Bacaklarını kıvrıp kadınlığını biraz daha araladı. İçinde daha önce hiç hissetmediği bir zevk yükselirken topukları yatağa gömülmüştü.

Vibratörünün klitorisine sürtünmesi ve adamın en derin kuytularına giren parmakları arasında, onu paramparça edecek bir patlamaya doğru koşuyordu. Adamın vücudunun kontrolünü eline alışında abartısız bir güven vardı. Zephyr’in ilkel beyninin takdir ettiği bir güvendi bu, varlığını tamamen içgüdülerine indirgemişti. Çiftleşme arzusuyla yanıp tutuşan temel, ilkel içgüdülerine dönmüştü. Alpha’nın üzerindeki hareketleri güçlüydü. Parmakları kadınlığının duvarlarını sert hamlelerle aralarken kayıtsızlığı onu delicesine tahrik ediyordu.

Bir an sonra adam bileğinin açısını değiştirdi. Parmaklarını yukarı doğru kıvrımış, çığlık atmasına neden olan o noktayı bulmuştu. Damarlarından lavlar akarken boynu kasıldı. İçi öyle yoğun bir zevkle yanıyordu ki kalçaları sarsılmaya başlamıştı. Baş yastığa gömülürken sırtı orgazmın etkisiyle yay gibi gerilmiş, gözlerinin ardında noktalar belirmişti. Kadınlığı içindeki acımasız parmakların etrafında kenetlenirken her bir kasılmayı hissediyordu.

“Oyuncağını çekersen, ben de parmaklarımı çekerim.”

Bu tehditle vibratörünü daha sıkı kavradı. Diğer eli adamın göğsünü bulmuş, tenine gömülmüştü. Klitorisindeki titreşimler Alpha’nın merhametsiz parmaklarıyla birleştiğinde art arda orgazm olmaya başladı. Bu sonsuz döngü çığlıklar atmasına, ağlamasına, dudaklarından inilti dökülmesine neden olmuştu. Vücudu ulaşabildiği son zevk damlasına kadar titrerken kalbi öyle hızlı atıyordu ki, Zephyr bir an için göğsünden fırlayacağını düşündü.

Bedenini ele geçiren yoğun duygular dakikalarca, saatlerce, belki de günlerce devam etti. Tam olarak bilmiyordu. Her düşüncenin, hatta her şeyin izini kaybetmişti. Elinde hislerinden başka bir şey kalmamıştı. Çok fazla his vardı. Kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Ama hayır, Alpha durmamıştı. Onu parmaklarıyla becermeye devam edip Zephyr'in eli aşağı düşmeye başladığında vibratörü klitorisine bastırmıştı. Şimdi onun sayesinde zevkin çok fazla, çok yoğun, çok dayanılmaz hale geldiği bir boşlukta süzülüyordu.

Muhtemelen bayılmıştı.

Bilmiyordu.

Bir an sonra bilincini yeniden kazandığında vücudu hareket-siz ve ağırdı. Vibratörü tutan eli yana düşmüştü. Kalbi yavaşça normal hızına dönerken kaslarında hâlâ küçük zevk titreşimleri dolaşıyordu.

Gözlerini açtığı anda Alpha'nın onu izlediğini gördü. Çenesinin çizgileri gergindi. Gözlerindeki ateş hâlâ öyle bir seviyedeydi ki, kadınlığı bitkin bir şekilde çırpınmaya çalışıyordu. İşte o anda, adamın parmaklarının hâlâ içinde olduğunu fark etti.

Az önce ne olduğunu bilmiyordu.

Lanet olsun.

Alpha parmaklarını ağrıyan kadınlığından çıkarıp doğruldu. Zephyr adamın şortundaki şişkinliği görmüştü. Ancak bu konuda bir şey yapmak bir yana, hareket bile edemeyecek kadar bitkin durumdaydı. Adamın dönüp odasına gitmesini ve kapıyı arkasından kapatmasını izledi. Onu birlikte ıslattıkları çarşafların üzerinde yalnız bırakmıştı.

BÖLÜM ON DÖRT

Zephyr

Resmen fişkırarak boşalmıştı.

Hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Hiç cinsel deneyimi olmadığından da değildi. Birkaç partneri olmuş, bunlardan ikisi onu orgazma ulaştırmayı başarmıştı. Seksten her zaman zevk almıştı, bundan asla utanç duymamıştı da. Ancak yine de tam anlamıyla boşalmak için yaratılmamış kadınlardan biri olduğuna inanıyordu.

Nasıl da yanılmıştı. Alpha güçlü parmaklarının birkaç darbesiyle bu inancını yıkıp geçmişti.

Ertesi sabah çarşafı değiştirip işe gitmek için hazırlanırken bir önceki geceyi düşündü. Şehvetin ve orgazm sonrası yaşadığı mutluluğun buhranından kurtulmuştu. Tam o anda, cinsellikle hiçbir şeyi karmaşıklaştırmak istemediğini söylemesine rağmen adamın onu istediğini fark etti. Yaptıkları şeyden daha cinsel bir şey olamazdı. Onlar için bir ilkti bu.

On yıl önce ilişkileri bu kadar cinsellik dolu değildi ancak bu onun çaba göstermemesinden kaynaklanan bir durum değildi. Zephyr o zamanlar on sekiz, adam ise neredeyse yirmi iki yaşındaydı. Alpha daha iyi bir hayat kurana dek onunla yatma konusunda kararlı davranmıştı. *Sanki o bunu umursuyordu da...* Fakat adamı daha önce görmüştü. Tanrı aşkına, bir kere sinde bir kızı duvara yaslayıp siktiğini görmüş ve kıskançlıktan çatlamıştı. O gece Zen'e ağladığını hatırlıyordu. Küçük kız kardeşinin mantıklı bir öneride bulunup adamla konuşmasını, Alpha'nın o zamanlar onun varlığından bile haberi olmadığını

söylediğini de... Zephyr tavsiyesine uyup cesaretini toplamış ve bir akşam adama yaklaştı.

Alpha ona âşık olmuştu. Ama bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Zephyr derin bir nefes aldı. Alpha artık onundu ve önemli olan tek şey de buydu. Adamın tavrı aralarında bir şey başlatmıştı. Bu bugün için bir zaferdi.

Bir adım daha.

Yüzüğünün salonun ışıkları altında parıldamasına bayılmıştı. Gün içinde, düzenli müşterilerinden ikisi üzerinde çalışırken, gözleri taşların çalışma alanındaki ışıklarla nasıl parıldadığına kaymaya devam etti. Tanrı aşkına, nasıl da hoşuna gidiyordu... Parmağındaki ağırlığını, adamın onun için mükemmel bir yüzük seçtiğini hatırlatmasını, gören herkesin hayranlık dolu sesler çıkarmasını sevmişti. Bacaklarının arasındaki sızıyı, her hareket ettiğinde parmaklarının içinde olduğunu hatırlamayı, bakışları yansımaları bulduğunda yüzünde gördüğü ışıltıyı da öyle... Gözleri resmen parlıyordu ve bunu görmeye bayılıyordu. Evlilik ona yakışmıştı. *Onunla* evlenmek yakışmıştı.

Yeni müşterilerinden birinin saçını keserken, yeni evlerine dönmek için duyduğu heves içinde giderek artıyordu. Gece-nin nasıl geçeceğini bilmiyordu ama tekrar adamın varlığına kavuşmak istediğini biliyordu. Kulağa tuhaf gelse de kocasını özlemişti.

Düşüncelerinden sıyrılarak en yeni müşterisinin söylediklerine odaklandı.

“Parmağındaki epey güzel bir yüzük.”

Bütün gün bu konuda iltifatlar almıştı ve sabahtan beri aptal gibi gülümsüyordu. Fakat kadının ses tonundaki bir şey bakışlarını keskinleşmesine sebep oldu. Parmağını tam olarak üzerine bastırabileceği kadar bariz bir şey değildi, sadece kadının sesindeki bir şeyler... yanılttı.

“Teşekkür ederim,” deyip kibarca gülümsedi. Ardından kah-verengi saç tutamını parmaklarının arasında tutup hızlıca kesti.

“Bayan Villanova, değil mi?” diye ısrar etti kadın.

Zephyr onu incelerken yüzündeki kibar gülümsemeyi korudu. Kırklı yaşlarının ortasında, sert kahve gözlerinin kenarları kırışıklıklarla dolu bir kadındı bu.

Soru karşısında sessiz kaldı.

“Kocanız kızlarla ilgileniyor, bunu biliyor muydunuz?” Yanıt beklemiyordu. “Sokaktaki kızları kendi koruması altına alıyor, onlara daha iyi seçenekler sunuyor. Kötü bir iş. Ama en azından evde olmadığı zamanlarda gecelerini nerede geçirdiğini merak etmek zorunda kalmazsınız. Böyle bir adam evlilik hayatından memnun olmayacaktır, anlarsınız ya.”

Zephyr teninin karıncalandığını hissetse de bir tepki vermedi. Bu kadında onu rahatsız eden bir şeyler vardı ve nedeni yalnızca kocası hakkında bildikleri değildi. Bu müşteri midesi-ni bulandırıyor, sanki çürük bir şeyin kokusunu da yanında getirmişti.

Kadının sözlerini daha fazla dinlemek zorunda kalmamak için fön makinesini çalıştırdı. Yaptığı saç olabildiğince çabuk bitirmiş ve her zaman yaptığı kadar iyi görünmesi için neredeyse hiç zaman harcamamıştı. Asistanlardan birine başıyla işaret vererek son rötuşları yapmasını istedi. Ardından tiksindirici kadını geride bırakarak biraz soluklanmak için asıl tezgâha gitti.

Resepsiyonist kaşlarını kaldırdı. “Kötü bir öğle yemeği mi?” Bu ‘berbat bir müşteri’ için kullandıkları bir şifreydi.

Zephyr zayıf bir şekilde gülümsedi, aklında binlerce soru vardı. Hiçbiri kocası hakkında değildi, onun ne yaptığını zaten biliyordu. Fakat o kadın ve onun kim olduğu... İşte bu bir gizemdi. Kocası hakkında tüm bunları nereden biliyordu ve daha da önemlisi, işyerinde tüm bunları ona anlatmasının arkasındaki amaç neydi? Bunun ne anlamı vardı ki?

Söz konusu iblis kasaya gelip ödeme yaparken bir yandan da keskin gözlerle onu izliyordu. Yanından geçip çıkışa doğru ilerlemek üzereydi ki hafifçe eğildi.

“Birlik’in gözü şimdi senin üzerinde.”

Ardından çekip gitti.

Zephyr bunun ne olduğunu bilmiyordu fakat üye olmak isteyeceği türden bir kulübe benzemediği kesindi. Bu tuhaf karşılaşmaya kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Tanımadığı bu kadın yüzünden huzursuz hissetse de gününe devam etti. Saatini doldurup salondan çıktığında, tam zamanlı koruması ve şoförü Victor’u büyük araca yaslanmış halde buldu. Genç adam gazetesini okurken yanından geçen birkaç kadın da onu süzüyordu.

Zephyr ön sayfadaki “*Sokaklarda bir seri katil mi?*” başlıklı haberi gördü. Tenebrae’deki düğünde eline geçen zarfta bahsedilen katil bu muydu?

Kocasının adını bile söylemeden, “Trident’ta mı?” diye sordu.

Victor gazeteyi katlayıp başıyla onayladı.

“Güzel. Beni ona götür, lütfen.”

Salonu yalnızca birkaç blok ileride olduğu için gökdelenlere ulaşmaları birkaç dakikadan fazla sürmemişti. 28. kata çıkma-
larının daha uzun sürdüğü bile söylenebilirdi.

Akşamın bu saatinde, güneş şehrin üzerinde batarken, ortak alanda şaşırtıcı bir şekilde gündüz olduğundan daha çok erkek vardı. Asansörden çıktığında hepsi dönüp bakmış, çoğu kişi onu saygıyla selamlamıştı.

Patronlarının karısı olmak onu daha yüksek bir mertebeye çıkarmıştı tabii.

“Hey.” Hector onu karşılamaya gelirken kel kafası her zamanki gibi ışıktaki parlıyordu.

“Hey, içeride mi?” diye karşılık verdi gülümseyerek. Ondan daha uzun, daha güçlü ve kesinlikle daha kaba erkeklerle dolu

bir odada tek kadın olduğu için tedirginlik duymalıydı. Ancak hepsinin kocasının adamları olduğunu bilmek; en uzun, en güçlü, en acımasız kişinin kocası olduğunu ve *ona ait* olduğunu bilmek midesinde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu. Alpha henüz onu sevmese de, Zephyr bu adamlardan birinin kocasının gazabına uğramadan kendisine dokunamayacağını bildiği için öyle güvende hissediyordu ki...

“Telefonda.” Hector sıırttı. “Ama sen girebilirsin.”

Zephyr başını sallayarak çantasını omzuna attı. Ardından üstünü daha fazla dekolte gösterecek şekilde düzelitti ve kapıyı çalıp içeri girdi.

Alpha onun kapıyı kilitlemesini izlerken sandalyesinde arkasına yaslandı. Altın rengi gözleri karısını bulmuştu.

Masanın üzerindeki telefonundan bir kadın sesi duyuldu. “İşten ayrılmaya hazırlanıyor.” Zephyr bir an için tereddüt etti. Alpha’nın hoparlörü kapatmasını bekliyordu fakat adam hiçbir şey yapmadı. Bakışlarını ondan ayırmıyordu.

Kocasının bu yönünü görmek ilgisini çekmişti. Merakla çantasını yere bıraktı ve masanın etrafından dolaşıp kucağına yerleşti. Kollarını boynuna dolamış, başını da çenesinin altına sokmuştu. Adamın vücudunun bu temasla sertleştiğini hissetti. Gözlerini kapatıp kokusunu içine çekerek kollarını biraz daha sıktı. Tanrı aşkına, kokusuna bayılıyordu. Öyle sıcak ve erkek-siydi ki... *Misk gibi, vahşi orman ve ıslak toprak gibi, ev gibi.*

“Bunu gizlemiyor da,” diye devam etti kadın. “Adamın bir sonraki cinayeti o olabilirmiş gibi bir his var içimde.”

Alpha’nın elleri hâlâ sandalyesinin kollarındaydı. Vücudu onun altında kaskatı kesilmişti.

Kocası sırf karşılık vermediği için geri çekileceğini düşünüyorsa çok yanıliyordu. Zephyr inat ve kararlılıktan yaratılmıştı. Adam nihayet bıkip kollarını ona dolamak zorunda kalana dek sarılacak ve o duvarları yıkacaktı. Alpha’nın göğsüne iyice

sokuldu. Siyah gömleğinin ilk üç düğmesinin açıkta bıraktığı tenini, göğüs kafesindeki yara izinin kenarını izledi.

Alpha telefondaki kadına, “Gözünü kadının üzerinden ayırma,” diye emretti. Sesi her zamankinden daha sertti. Zephyr bunun kocasına olan yakınlığından kaynaklandığını düşünmekten hoşlanmıştı. “Bir şeyler ters giderse anında bilmek istiyorum.”

Karşıdaki kişi, “Anlaşıldı, patron,” diyerek telefonu kapattı. Ofiste sessizlik hüküm sürüyor, ormanın üzerinde batan güneşle birer birer yanan ışıklar tüm şehri aydınlatıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Alpha. Ellerini kendine saklamak konusunda ısrarcıydı.

Zephyr gülümsedi. “Sarılıyorum.”

Adam derin bir nefes alırken göğsünün yanağına doğru yükseldiğini, ardından tekrar indiğini hissetmişti. Kahretsin, diğer tarafa oturmalıydı. Kalp atışlarını kaçırmıştı işte. *Bir dahaki sefere.*

“Bu sözleşmenin bir parçası değil,” diye hatırlattı Alpha. Elleri kolçakları sertçe kavramıştı.

Tanrı aşkına, bazen çok tatlı oluyordu.

“Bana aklımı başımdan alan orgazmlar yaşatman da değildi. Ama hey, şikâyet ettiğimi duymadın.”

“Aklını başımdan alan mı?”

Elbette buna odaklanacaktı.

“Aklımı başımdan alan, kemiklerimi eriten, ayak parmaklarımı kıvıran, dünyamı sarsan orgazmlar.”

Adam cevap vermese de Zephyr onun memnun olduğunu hissetmişti. *Erkekler.*

“AV’nin koruması altındaki şu kızlar?” diye söze girdi gömleğinin düğmesiyle oynarken. “Onları tanıyor musun?”

Alpha sol elinin parmaklarıyla kolçağa vurmaya başladı. Zephyr’in ona verdiği yüzük kaba ve büyük elinin üzerinde çok zarif duruyordu. “Hayır, hepsini değil.”

“Ama hepsi gönüllü olarak orada, değil mi?” Emin olması gerekiyordu. “Zorla falan gelmediler yani?”

Adamın geri çekilip ona baktığını hissetti. “Bu da nereden çıktı?”

Zephyr sabahki kadınla karşılaşmasını anlattı, altındaki vücudun yeniden kasıldığını hissetmişti. Alpha hoparlöre bastı.

“Victor. Zephyr’in işyerinden bugünün kamera kayıtlarını alın. Oraya girip çıkan her müşteriye görmek istiyorum.”

Zephyr adamın gömleğiyle oynamaya devam ediyordu. “Bu Birlik’le ilgili, değil mi? Kötü bir şeyler oluyor.”

Alpha onu ne doğrulamış ne de yalanlamıştı.

“AV’deki kızlar...” diyerek bekledikleri sırada Zephyr’in dikkatini dağıttı. “Bu dünyaya kendi istekleriyle gelmemiş olabilirler ama çıkmak o kadar kolay değil. Birçoğu buna alışıyor da, normal hayattan korkuyorlar. Çok fazla kişi kazandığı paranın keyfini çıkarıyor. Birçoğu da kaçmak istiyor fakat nasıl yapacağını bilmiyor.”

“Sen çıkmalarına yardım edemez misin?” Gerçekten bilmek istiyordu. Adamın dünyası kendininkine sızmaya başlamıştı ama hâlâ nasıl işlediğini anlamıyordu.

Alpha keyiften yoksun bir şekilde gülümsedi. “Ben bir kahraman değilim, Zephyr. Beni bir kahraman olarak görmemen en iyisi. Bu kadınlara en fazla bir seçenek sunabilirim: Bana katılıp güvende olmak ya da emniyetsiz bir yaşam sürdürmek. Bir kez bana katılırlarsa, istedikleri zaman ayrılmakta özgür olurlar. Ama ben iyi ve ahlaklı bir adam değilim. Seni orgazma ulaştırdığım kadar kolay bir şekilde öldürebilirim de. Kan ya da zevk suların, ellerime ikisi de yakışıyor.”

Bu muhtemelen ona tek seferde söylediği en uzun şeydi ve hazmetmesi oldukça çok zordu. Zephyr erdemli bir kadın olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu ama bunun ne kadarı yetiştirilme tarzından kaynaklanıyordu? Sıcak ve sevgi dolu bir

aileyle değil de sokaklarda tek başına bir hayat sürseydi yine aynı şekilde hisseder miydi?

Amaç hayatta kalmak olduğunda doğru ya da yanlış umurunda olur muydu?

Bu soruların cevabını bilmiyordu. Alpha'nın ahlak anlayışı her zaman biraz çarpık olsa da Zephyr eskiden tanıdığı çocuğu değil, adamın şimdi olduğü kişiyi kabul etmek zorundaydı.

Kocasının boynundaki kollarını hafifçe sıktı. Sözlerine karşılık vermese de adamın hafifçe rahatladığını hissetmişti.

Her gün bir adım.

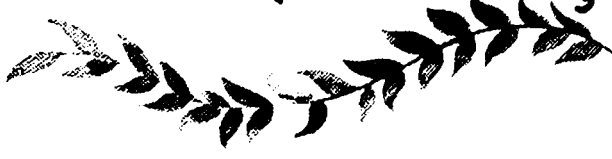
İKİNCİ KISIM

YERKABUĞU

“Ve günün sonunda, hepimiz insandık,
Sevgi fikriyle sarhoş olmuş, yalnızca sevginin,
Kırık ruhumuzu iyileştirebileceği fikrine inanmıştık.”

-Christopher Poindexte

BÖLÜM ON BEŞ

Zephyr

Sonraki ay boyunca bir rutine girmişlerdi.

Pazartesiden perşembeye kadar Alpha erkenden kalkıp köpekleri dışarı çıkarıyor, sonra da adamlarıyla antrenman yapıyordu. Zephyr ise işe gitmek için hazırlanıyordu. Şimdiye kadar etrafta yalnızca yemek pişirmeye gelen Nala'yı, evle ilgilenen Leah'yı ve koşu sonrasındaki köpekleri görmüştü. En çok bağlandığı köpek kesinlikle Bear'di. Peluş oyuncaklara ve kucaklanmaya ihtiyaç duyan bir sevgi yumağıydı o. Uyandığı andan itibaren peşine takılan da genellikle o oluyordu. En sevdiği sütyenlerden birini bulup oyuncağı yapmayı başaran Bandit ise oldukça dengesizdi. Yalnızca kendisi istediği zaman yanına geliyordu. Baron huysuz sahibi dışında hiçbir şeyi umursamıyordu, ne kadar dikkatini çekmeye çalışsa da ona bakmıyordu bile.

Hafta içlerinde o da kuaför salonuna gidiyor ve mesaisi bittiğinde Trident'a, Alpha'nın yanına uğruyordu. O telefon görüşmelerini yaparken adamın kucağında oturmak gününün en sevdiği kısmıydı. Hector bazen içeri giriyordu ve ikisi konuşurken kocası ellerini kolçaklardan hiç çekmeden onun orada oturmasına izin veriyordu. Adamın özel toplantılarına katılmasına müsaade etmesi ona umut veriyordu.

Bu sayede yeni Alpha hakkında çok şey öğrenmişti. Haftada bir gözcüleriyle buluşup güncellemeler aldığını, işten ayrılmak isteyen kızları öldüren katil konusunda endişe ettiğini, Birlik'in adamdan hoşlanmayan bir kuruluş olduğunu biliyordu artık.

Ayrıca telefon görüşmelerini dinlemek ve adamlarının ona

itaat etmesini izlemek de çok fazla şey öğrenmesini sağlamıştı. Alpha hem saygı duyulan hem de korkulan biriydi. Kızlar ona minnet duyuyordu. En önemlisi, adam kendisi için dünyanın geri kalanının görmediği bir şey inşa etmişti. Dışarıdakiler için o yalnızca bir emlak kralıydı. Ancak yeraltı dünyası için ciddiye alınması gereken bir adamdı. Zephyr tamamen normal bir geçmişe sahip olduğundan, kocası hakkında öğrendiği her küçük şey karşısında şaşırıyordu.

Trident'ta geçirdikleri vakitten sonra eve dönüyor, birlikte yemek yiyorlardı. Eğer adamı bir dizi ya da film izlemeye ikna edebilirse -ki genellikle bunu yapıyordu- birlikte oturup bir şeyler izliyorlardı. Birlikte geçirdikleri zaman hayatına anlam katıyor, kalbine kan pompalıyordu. Daha önce hiç hissetmediği kadar hayatta hissediyordu. Daha çok konuşan taraf oydu ama Alpha da söylediklerini dinliyordu. Bu kalbini öyle yumuşatıyordu ki... Ailesi, günü, hayalleri hakkında ne kadar gevezelik ederse etsin kocası her kelimeyi dinliyordu. Çoğuna cevap vermese de ona karşı çok anlayışlıydı. Yalnızca bu kadarı bile -adam sürekli olarak bunun sadece birkaç ay süreceğini ve sona yaklaştıklarını hatırlatsa da- umudunu korumasını sağlıyordu.

Cuma günleri, Alpha imparatorluğunu kontrol etmek için şehre iniyordu. Zephyr de ailesiyle akşam yemeği yiyip ertesi sabah eve dönmeden önce geceyi Zen'le geçiriyordu. Babası onu delicesine mutlu gördüğü için Alpha'ya ısınmış olsa da annesi hâlâ aynı durumdaydı. *Evlilikleri ona fayda sağlamış olsa bile...* Kızının zor fakat çok zengin bir adam olan Villanova'yla evlenmesi sosyal statüsünü kesinlikle yükseltmişti.

Zephyr hafta sonlarını LFS'de kız kardeşiyle geçiriyordu. Ardından eve, kocasının yanına dönüyordu. Her günü muhteşem bir aile saadeti idi işte.

Alpha'nın kendini tutması dışında.

Duygusal ve fiziksel olarak, aralarında nasıl kapatacağını

bilemediği bir uçurum vardı. Adamı ne kadar baştan çıkarmaya çalıştıysa da işe yaramamıştı. Odasına hiç gelmiyor, ona sarıldığında Zephyr'e dokunmuyor, yarı çıplak olduğunda dönüp bakmıyordu bile. Zephyr olabilecek en açık bikinileri satın almış ve gülünç derece büyük havuzun kenarında yüzmüştü. Alpha ise bu sırada kulak tıkaçlarıyla verandada oturup onun hiç de zevk almadığı *rock* parçalar dinlemişti. Gözleri bir kez bile ona dönmemişti. Zephyr akşam yemeği için bilinçli olarak iç çamaşırı giydiğinde bile adam bakışlarını boynunun üzerinde tutmuştu. Vibratörünü en yüksek ayarda çalıştırmasına rağmen aradaki kapı hep kilitliydi.

Haftalar geçtikçe hayal kırıklığı da artmıştı. Bazı açılardan ilerleme kaydediyormuş gibi hissederken, bazı açılardan da köşeye sıkışmış hissediyordu. Adam hâlâ aralarındaki ilişkiyi geçici olarak adlandırmakta ısrarcıydı. Sözleşmeye takılıp kalmıştı ve Zephyr artık onun ev arkadaşı olmasına rağmen hâlâ isteksiz davranıyordu. Gerçekten geçiciymiş gibi... Sanki şimdi çekip gitse de adam için hiçbir şey değişmeyecekti.

Bu durum bazen onu gerçekten de aşağı çekiyordu.

Fakat Alpha'nın bunu görmesine izin vermemek konusunda kararlıydı. Adamın kasıtlı olarak aralarına koyduğu mesafenin onu günden güne, azar azar, parça parça nasıl yıprattığını görmesine izin vermiyordu. *Öylesine söylediği bir sözün hatırlamasını dilediği anıları nasıl geri getirdiğini görmesine...* Alpha o anıları hatırlıyor olsaydı, onu kollarına alabilirdi. Zephyr ikisi için savaşmayı bırakabilirdi. Fakat adamın bunların hiçbirini görmesine izin vermiyordu. Şu anda kocasına yalnızca gülümsemelerini ve sevgisini veriyor, adamın bir zamanlar yaptığı gibi ona tekrar âşık olmasını umuyordu.

Ancak bu umut her geçen gün azalıyordu.

İş gününün ardından omuzları çökmüş bir halde gökdelenin girişinde durdu.

Sürekli kendinden parçalar vermekten ve her gün umut etmekten yavaş yavaş yorgun düşüyordu. Bir aydır evlilerdi fakat adam onu bir kez bile öpmemiş, sarılmamış, sevgisine hiçbir şekilde karşılık vermemişti. Odasına geldiği o tek gece, bir hattan başka bir şey değildi.

Orada dikildiğini gören Victor, “İyi misin?” diye sordu.

Zephyr içinden gelmese de gülümsedi.

“Evet, sadece... düşüncelere dalmışım sanırım.”

Victor bir an için tereddüt edip onun omzunu sıktı. Zephyr genç adama minnettardı. Victor onun için iyi bir arkadaş olmuştu.

Bir yanı sıra ona karşılık vermeyecek kocasına sarılmak için binaya girmek istemiyordu.

“Biliyor musun?” Kararını vermişti. “Şurada bir şeyler yiyeceğim.” Sokağın karşısındaki diğer gökdelenin kafesini işaret etti. “Sen önden git.”

Victor’un cevap vermesine fırsat bırakmadan karşıya geçip kafeye girdi. Bir an sonra köşede kendisine bir yer bulup *cap-pucino*’sunu sipariş etmişti bile. Beklerken sessizce yüzüğüyle oynadı. Aklındaki soruları düşünüyor, içine şüphe tohumları sızıyordu. Zen’le hafıza kaybı konusunda görüş almak için tıbbi bir uzman bulmak konusunda konuşmuştu. Kız kardeşinin tavsiyesi, şehirdeki kimseye yaklaşmaması yönündeydi. Adamın sahip olduğu bağlantılar ve karısı olduğu gerçeği göz önünde bulundurulduğunda, o da durum hakkında şüphe uyandırmak istemiyordu.

Kahvesini yudumlayıp telefonuna baktı. Numarayı aramadan önce bir an için tereddüt etmişti.

Birkaç kez çaldıktan sonra boğuk bir kadın sesi cevap verdi. “Doktor Amara Maroni.”

Zephyr bu kadına âşıktı ve bundan utanmıyordu bile. Birkaç gün önce kocasının çalışma odasında Dante’nin iletişim

bilgilerini bulmuştu. Hemen yanında da Amara'nınkiler vardı. Terapist olduğunu bildiği için numarasını hemen kaydedivermişti. Daha da önemlisi, o aileden biriydi ve Alpha için tehlike oluşturmazdı.

“Merhaba, Amara,” diye selam verdi. “Ben Zephyr Villanova. Alpha'nın karısı. Düğününüzde kısaca tanışmıştık.”

“Ah, evet.” Zephyr kadının sesindeki hayreti duyabiliyordu.

“Konuşmak için iyi bir zaman mı?” diye sordu parmağını bardağının kenarında gezdirirken. “Profesyonel görüşüne ihtiyacım var... Birisi hakkında.”

Arka plandan bir ses geldi. Bir an sonra, Amara ciddi bir sesle geri dönmüştü. “Elbette. Öncelikle, bana söyleyeceğin her şeyin aramızda kalacağını bilmeni istiyorum. Konuşmak istediğin her neyse tamamen açık olabilirsin. Ben buradayım.”

Gerçek bir tanrıça.

Zephyr köşesinde yalnız olduğundan emin oldu ve derin bir nefes aldı. “Birkaç yıl önce tanıdığım biri bir kaza geçirdi. Yakın zamanda... bu adamla tekrar karşılaştım ama beni ya da o kazayı hatırlamıyor. Sorum şu ki... Bu kişiye birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlatmam onu olumsuz etkileyebilir mi? Yani beyni onu korumak için bazı şeyleri geride tutuyor olmalı, değil mi? Yoksa...” Gerginliği yüzünden ağzından bir şey kaçırma- dan önce kendini toparladı ve sözünü yarıda kesti.

Amara onu dinledikten sonra cevap vermek için bir süre bekledi. Konuştuğunda sesi yumuşacıktı. “Beyin çok karmaşıktır, Zephyr. İnsanları korumak için travmalarını tüm yaşamları boyunca kilit altında tutabilir. Bu kişiyle son zamanlarda hiç vakit geçirdin mi?”

“Evet.”

“Yine de seni hatırlamıyor mu? Tek bir şey bile? En ufak bir aşinalık belirtisi bile yok mu?”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak.

Amara'nın ses tonu şimdi empati doluydu. "O zaman üzgünüm. Bu gibi durumlarda önerim hastaya mevcut travmatik olayı ya da onunla ilişkili herhangi bir şeyi hatırlatmamaktır. Bazı durumlarda son derece olumsuz tepkileri, hatta psikotik çöküşleri tetikleyebilir. Eğer beyni seni ya da sana dair anılarını bastırıyorsa, yapılacak en iyi şey, ilişkiye yeniden başlamak olacaktır."

Zephyr masaya baktı. "Bunu denedim ama işe yaramıyor."

Amara bir an için duraksadı. "Bu kişi Alpha mı?"

"Evet."

"Çok üzgünüm." Sesindeki şefkat neredeyse onu paramparça edecekti.

Zephyr burnunun sızladığını hissediyordu. "Yardıma için teşekkür ederim. Sadece... şu anda ne yapacağımı bilemiyorum."

Ardından tüm hikâyeyi, evlilik konusunda çevirdiği dolapları, Alpha'nın aralarına koyduğu mesafeyi onu bir an için bile yargılamayan kadına anlattı.

Konuşmayı bitirdiğinde, Amara tekrar söze girdi. "Bazı tavsiyelerim var ama bir profesyonelden çok bir arkadaş olarak."

"Çek tetiği gitsin."

Amara kıkırdadı. "Bunu bu insanların yanında söyleme. Seni ciddiye alırlar."

Zephyr gülümsedi ancak bir şey söylemeden önce kadının konuşmasını bekledi.

"Alpha'yı çok iyi tanımıyorum," dedi Amara. "Ama o ve Dante bazı yönlerden birbirlerine çok benziyorlar, bu da oldukça mantıklı. Benim durumumda, Dante'yi her zaman harekete geçmeye iten tek şey mesafeydi. Özellikle de benim aramıza herhangi bir şekilde mesafe koymam onu tetikliyordu. Bunun Alpha'da işe yarayacağını söylemiyorum ama bir çıkmazda olduğunu düşünürsek, bu sizi her iki yöne de çekebilir."

“En azından hâlâ bir umut olup olmadığını ya da sonumun gelip gelmediğini görebilirim.”

Bu fikir üzerinde düşündü. Hoşuna gittiğini inkâr edemedi. Sürekli aralarındaki mesafeyi kapatan kişi olmaktan bitkin düşmüştü. Belki biraz durup şarj olması, arkasını dönüp gitme- se bile adama doğru yürümeyi kesmesi gerekiyordu. En azından denemeye değerdı. Tavsiyeyi veren kadının Dante gibi bir adamla ilişkisini on yıldan fazladır sürdürdüğü düşünöldüğünde... *Kesinlikle* denemeye değerdı.

“Teşekkür ederim, Amara,” dedi içtenlikle. “Bana öyle yardımcı oldun ki...”

“Lafı bile olmaz. Benimle konuşabileceğini düşünmene gerçekten çok sevindim.” Arka planda Tempest’in çığlıkları duyulduğunda kadın iç çekti. “Hatırlat da bir daha asla çocuk yapmayayım.”

Zephyr dudaklarının kıvrıldığını hissetti. “Dante yardım etmiyor mu? İlgili bir baba olduğunu sanıyordum.”

“Ah, öyle,” diye onayladı Amara. “Tempest bir şeylerle oynarken ve mutluyken. Ama huysuzlandığımda ya da beni çileden çıkardığında ilgili mi diye soruyorsan... Kesinlikle hayır. Adeta evin içinde kayboluyor. Sanki adamda bir tür radar var. Ben de onunla arama biraz mesafe koymayı düşünüyorum.”

Zephyr kıkırdadı ve Amara’nın gidip bebeğiyle ilgilenmesine izin verdi. Kahvesini yudumlarırken morali yeniden bozulmuştu. Bu yüzden kendisine istediğı kadar vakit ayırmaya karar verdi. Karamelli *latte* sipariş edip telefonundan bir şatoda geçen gotik bir aşk romanı okudu. Müşteriler gelip gitmiş, hava yavaşça kararmıştı. İki saatin ardından nihayet hesabı ödeyip dışarı çıktığında kendini hâlâ kötü hissediyordu.

Tek istediğı eve gitmekti.

Neyse ki, gitmesini söylemesine rağmen Victor kafenin hemen dışındaki arabada onu bekliyordu. Adamdan onu geri gö-

türmesini isteyerek arabaya bindi. Hafta içinde oldukları için aslında şu anda Trident'ta olması gerekiyordu ancak iyi hissettiği söylenemezdi. Victor'un dikiz aynasındaki sorgulayıcı bakışlarını görmezden geldi. Yarım saat içinde, şehrin trafiğine rağmen, o tanıdık ahşaptan kafes görünmüştü. Arabadan çıktı ve tepenin arkasından çalışanlarla selamlaşarak asansörün olduğu yere doğru yürüdü. Henüz içeri bile girmeden Bear ve Bandit'in havlamaları onu karşılamış, yüzüne engel olamadığı bir gülümseme yerleşmişti. Köpekler onu yalayıp kuyruklarını sallıyorlardı, burada olduğu için sevinmiş gibi görünüyorlardı. Baron bile verandaya uzanmadan önce ona, "*Ah, geri dönmüşsün!*" der gibi havladı. Bu saatte ev çoktan boşalmıştı.

Zephyr hemen bir duş aldı ve haftalardır devam eden rutinlerini bozarak ilk kez tek başına yemek yedi. Ardından etraf karanlık olmasına rağmen aklını boşaltmak için Bear'ı da yanına alarak çevredeki patikada yürüyüşe çıktı. Buradan çok fazla geçmemiş olsa da, yol ona yeşilliklerin içinde rahat edebileceği kadar tanıdık geliyordu. Her yirmi adımda bir devriye gezen güvenlik görevlilerinin de yardımı oluyordu elbette.

Bir süre sonra eve döndü. Kapıyı açıp Bear'ın tasmaını çözdüğünde kocasının hiddetli bakışlarıyla karşılaştı.

Tanışmalarından bu yana ilk kez adamı görmezden gelerek merdivenlere doğru ilerledi.

Geçerken kocasının eli kolunu kavramış ve yüzünü kendisine çevirmişti.

"Neredeydin?" diye bağırdı. Zephyr sadece onun göğsüne bakıyordu.

Adamın parmakları çenesini kavradı. Öyle uzun zaman olmuştu ki, Zephyr dokunuşunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu. Kahretsin, bu öyle üzücüydü ki...

Kafasını yukarı kaldırdığında Alpha'nın altın rengi gözleri kadının yüzünü inceledi. Zephyr öylece durup ona izin verdi.

Sessiz kalmıştı ki bu onun yapacağı bir şey değildi. Yalnızca durup adamın istediği her şeyi görmesine izin verdi.

“Neredeydin?” diye sordu Alpha. Sesi şimdi daha sakindi.

Zephyr omuz silkti. “Sadece yürüyüşe çıkmıştım.”

Başparmağı çenesinde gezindi. “Bugün ofise gelmedin.”

Umut. Aptalca, salakça bir umut.

“Bekliyor muydun?” diye sordu. Sesinin içindeki umudu gizleyemiyor olmasından nefret etmişti.

Adam cevap vermediğinde iç çekti. Ne bekliyordu ki? Ona sarılmasını, onu beklediğini, onun için endişelendiğini ve sorunun ne olduğunu görmek için eve erken geldiğini söylemesini mi? Kocasını tüm bunları yapmış olabilirdi. Fakat aralarında ciddi bir şey olduğunu inkâr etmek konusunda böylesine ısrarcıyken bunları asla kabul etmezdi.

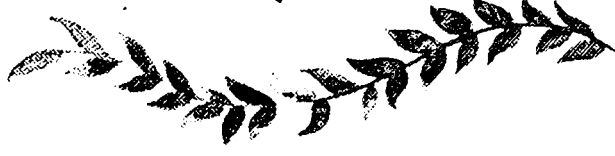
Zephyr yutkunarak onun elinden kurtuldu. “İyi geceler, Alpha.”

Adamın arkasından keskin bir nefes aldığını duydu.

Ona hiç Alpha dememişti.

Anlaşılan her şeyin bir ilki vardı.

BÖLÜM ON ALTI

Zephyr

Zephyr iki gündür keyifsizdi ve Alpha'nın ofisine gitmekten kaçınıyordu. Buna rağmen aptal kalbi yemek rutinlerini atlamasına izin vermemiştir. Daha önce yanında hiç kimse olmadığı için adamın onunla birlikte yemek yemekten keyif almaya başladığını biliyordu. Yalnız yemek berbat bir şeydi ve Zephyr bunun farkındaydı. Bu yüzden canı ne kadar sıkın olursa olsun akşam yemeklerini kesinlikle atlamıyordu. Yemek masasında iç çamaşırı giymeyi bırakmıştı tabii. Onun yerine artık her zamanki pijamalarını giyiyordu. Şu anki durumda kocasını baştan çıkarmaya niyetli değildi. Adam onun ruh halini regl dönemine mi, yoksa başka bir şeye mi bağlıyordu bilmiyordu. Alpha da bir şey söylemiyordu.

Fakat Amara haklıydı.

Kocasını açıkça bir şey yapmamış olsa bile onu daha çok izlemeye başlamıştı. Artık onu kontrol etmek için Victor'u daha sık arıyordu. Zephyr hâlâ yemek yiyorsa, kendi yemeğini bitirdikten sonra bile masada oturuyordu. Hatta dün gece odalarındaki ortak kapıyı hafifçe aralık bırakmıştı. Ancak bunların hiçbirisi bir zafer gibi hissettirmiyordu. Bunun yerine, adamın onu test ettiği hissine kapılmıştı. Yine de planın nereye varacağını görmesi gerekiyordu. Aralarında patlamak ve önüne çıkan her şeyi yıkıp geçmek için zaman kollayan bir yanardağ vardı. Bakıldığında uykuda görünüyor fakat lavlarla fokurduyordu. Zephyr artık mizah ve gevezeliğiyle aralarındaki gerilimi azaltmıyor, sessiz kalıp adamı onlar aynı odadayken havayı ağırlaştırıyor

o şeyle yüzleşmeye zorluyordu. Bunun için yapılacak bir şey yoktu. Yanardağın ağzında durup lavların yerkabuğundan çıkışını izliyor ve onu mahvedebileceğini biliyor olsa da yalnızca bekliyordu. Magmanın üzerine düşen ve bereketli topraklara dönüşene dek onu ıslatan yağmur olmak istiyordu. Adamın kurumuş köklerine kadar sızmak, kalbinin toprağını beslemek ve onu yeniden hayatla doldurmak istiyordu.

Adamla evli olmasına rağmen bir ayı aşkın süredir pek bir ilerleme kaydedememişti. İki gündür ilk kez Alpha'nın ofisine geldiğinde, omuzları çökmüş halde düşüncelerini gözden geçirirken ormanın üzerinden batan güneşi izledi. Trident'a gelmişti çünkü adamdan uzak kalmak onu daha da mutsuz etmekten başka bir işe yaramıyordu. Bir şeyler değişmişti ama hâlâ yeterli değildi.

Kilitlenen ofis kapısının sesi boşlukta yankılanarak düşüncelerini böldü.

Arkasında hissettiği varlığıyla adamın farkına vardı. Sıcaklığı donmakta olan kalbini ısıtıyordu. Kocasının bu özelliğini her zaman sevmişti. Küçük ve güvende hissettirmesini, aynı anda onu hem ateşe verip hem de ısıtabilmesini... Alpha'yla tanışmadan önce, adamın varlığının düşüncesi bile onu büyülerdi. Fakat onun gerçek benliği, tüm düşüncelerini silip atmıştı. Haftalar boyunca ne olduğunun ya da olmadığıнын bir önemi yoktu. Zephyr şimdi adamın gerçek benliğine daha derinden âşık olmaya başlamıştı. Alpha'nın dönüştüğü adamı; çalışanlarıyla, köpekleriyle ve yalnızca onunla olan ilişkisini seviyordu. Yaralarını utanmadan taşımasını, başına gelen her şeyi atlatmış olmasını ve savaşlardan daha güçlü çıkmasını seviyordu. Tenine bir zırh gibi işlediği azmi, çevresinden gördüğü saygıyı, savunmasızlara gösterdiği nezaketi... Alpha, uğruna cehenneme düşmeye değer bir adamdı. Bazen adam gardım biraz olsun indirip ona yumuşak gözlerle baktığında kalbindeki umut alevleniyordu.

Zephyr onu hâlâ seviyordu. Fakat adam sevmiyordu.

Bunu hem kabulleniyor hem de bu gerçek yüzünden acı çekiyordu.

Masadan çantasını almak için pencereden uzaklaştı. Ancak kolundaki el onu yeniden durdurdu. Alpha bunu sık sık yapıyordu. Onu olduğu yere sabitliyor ve anlamaya çalışırcasına yüzüne bakıyordu.

“Ne tür bir oyun oynuyorsun?” diye sordu bakışlarını ona dikerek. Nihayet son birkaç gündür artan gerilimi kırıyordu.

Güzel.

Zephyr kolunu çekmeye çalıştı. Ancak kocası onu bırakmıyordu, tutuşu sıkı olmasa da kararlıydı.

Oynadığı oyunu adamın yüzüne haykırabilmeyi diliyor olsa da yapamazdı. Bunu adama yapamazdı. Delicesine sevdiği fakat onu hatırlamayan, sevmeyen, hatta ona güvenmeyen kocasıyla kendi yarattığı bir durumda kapana kısılmıştı. Bu durum onu çılgına çeviriyordu. Ölmekte olan umudu onu çileden çıkarıyordu.

Adamı göğsünden iterek ters ters baktı. “Bırak beni.”

“Bana amacının ne olduğunu söyleyene kadar bırakmayacağım, Zephyr.”

Bir süredir ona gökkuşağı dememişti. Tıpkı onun da Alpha’dan başka bir şey demediği gibi...

“Amacım,” dedi histerik bir şekilde. “Beni sevmeni sağlamaktı.”

Alpha kolunu sıkıca kavradı. “Gidemezsin çünkü sana inanmıyorum.”

Ah. Kalbinde artık küçük bir çatlak vardı.

“Bana doğruyu söyle,” dedi Alpha. Öyle soğukkanlı ve kendinde görünüyordu ki... Zephyr’in aksine o hiç etkilenmemiş gibiydi. “Artık sabrım tükeniyor.”

“Sabırsızlığın benim sorunum değil.”

“Ama öfkem öyle,” dedi tehlikeli bir şekilde. “Beni kızdırmak istemezsin, Zephyr.”

Ne yapacağını bilemez bir halde kocasına baktı. Ona bir şey söylemek, zihinsel durumunu riske atmak anlamına geliyordu ve Alpha çoktan iyileşmişti. Dikkatini başka yöne çekmenin tek bir yolu vardı. “Ne yapacaksın, seni canavar?” dedi onu kasıtlı olarak kışkırtarak. Kolunu adamın elinden sertçe çekip almıştı.

Alpha’nın bakışlarında bir şey parladı. Genişleyen burun delikleriyle ona bakıyordu. Kilitli kapının ardında, aralarındaki gerilim gittikçe yükseliyordu.

Zephyr bir nefes daha alamadan adam onu pencereye yasladı. Göğüsleri cama yaslanmıştı. Arkasındaki iri vücut ve tanıdık koku aniden irkilmesine neden olmuştu.

Alpha ne tür bir oyun oynuyordu?

“Bana yalvardığın şeyi sana vereceğim. Evet mi, hayır mı?” diye hırladı kulağına doğru. Zephyr’in saçlarını avuçladı ve eliyle başını geriye doğru çekti. Ona dokunmasının üzerinden öyle uzun zaman geçmişti ki... Zephyr bu hisler içinde boğuluyordu.

Onu sorgulayışında, başını arkaya çekişinde ve bedenini cama yaslayışında karanlık bir şeyler vardı. Zephyr adamı böyle aniden tetikleyecek ne yaşandığını bilmiyordu. Vücutlarının birleşmesinden başka bir şey istememesine rağmen, neler olduğunu anlamak için başını çevirip adama bakmaya çalıştı.

Alpha’nın saçındaki eli hareketini kısıtlıyordu.

“Ne...”

“Evet mi?” Alpha sözünü bitirmesine izin vermemişti. Boyununu geriye doğru çekerek devam etti. “Yoksa hayır mı?”

Bu onun dönüştüğü adam hakkında keşfettiği şeylerden biriydi. Saçlarına karşı bir takıntısı vardı. Adamın onları çekiştirmekten, saç telleriyle oynamaktan hoşlandığını fark etmişti. Sebebi onu kontrol etmek istemesi miydi, yoksa başka

bir şey miydi bilmiyordu. Ancak o da bundan zevk alıyordu. Kafa derisini çekiştirmesinden, iradesine boyun eğmesini sağlamasından, arzulandığını hissettirmesinden... Sanki adamın kontrolünün sınırlarını zorlamıştı ve kocası artık kendine engel olamıyordu. Saçında yumruk olan eli, Zephyr'in tutunduğu bir çapa haline gelmişti. Alpha'yı neyin yönlendirdiğini bilmiyordu ama bu şey her neyse, adam oradaydı işte. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

“Evet,” diye fısıldadı.

Kelimeler henüz dudaklarından dökülmemişti ki, adamın iri ve sert eli elbisesinin altına kayıp bedenini havaya kaldırdı. Alpha'nın iç çamaşırının bir tarafını avucunun içine alıp ipeği kalçasını sıkacak kadar sertçe çektiğini hissetti. Kumaş dikiş yerinden kopup yırtılmadan hemen önce sesi odanın içinde gürültüyle yankılandı.

Zephyr'in nefes alış verişleri hızlandı. Hareket etmekten aciz vücuduyla adamın sert tavırları ellerini pencereye bastırmasına neden olmuştu. Avuçlarının altındaki soğuk cam ve vücudunun arkasındaki sıcak beden tam bir tezat oluşturuyor; vücudu adam için hazırlanırken teni beklentiyle titriyordu.

Nihayet.

Bunu, bu adamı öyle uzun zamandır istiyordu ki; artık bundan öncesini hatırlamıyordu. İlk öpüşmeleri de buna benzer bir şeydi. Kadın metal bir çite yaslanmıştı ve adam da hemen arkasındaydı. Zephyr'in arkasında diz çökmüş, dili içine dalmadan önce kadınlığını aralamıştı. Adamın herkesin girebileceği bir yerde onu yiyip bitirdiğini ve ardından ayağa kalkıp onu kendi etrafında döndürdüğünü hatırlıyordu. Dudaklarında zevk suları varken öpmüştü onu. Bedenini çitlere öyle bir bastırmıştı ki, Zephyr metalin sertliğini günlerce sırtında hissetmişti.

Sıradan ilk öpüşmelere göre fazlasıyla edepsiz olduğunu inkâr edemezdi. Ancak öylesine onlar gibiydi ki... Mükemmeldi. Adam onu cama doğru iterken hâlâ hatırladığı bir şeydi.

Alpha bazı açılardan hiç değişmemiştir.

Parmaklarının ıslaklığını kontrol ettiğini hissetti. Kadınlığına erişebilmek için bacaklarını biraz daha aralamıştı. Parmak uçları onun zevk aldığından emin olmanın keyfini çıkarıyor, hafifçe klitorisini okşuyordu. Çekilmeden önce bir an için parmaklarını hafifçe içine kaydırды. Yalnızca olabilecek görmesine yetecek kadar kısa bir andı.

“Sikeyim, sırlıklam,” diye hırladı boynuna doğru. Elini sağ dizinin altından geçirip bacağına yukarı çekti. Zephyr tek ayağının üzerinde parmak uçlarına yükseldiğinde adam onu sertçe aralamıştı. “Öfkem seni tahrik mi ediyor?”

Evet, ediyordu. Konuşmasına gerek bile yoktu. Adam cevabı biliyordu. Cama yasladığı vücudu, arkalarında yanan ışıklar ve kafasını kaldıran herkesin onu -adamın onu tuttuğu yerde nasıl da hareketsiz kaldığını- görebilecek olduğu gerçeği nabzını hızlandırmıştı.

Alpha’nın fermuarının sesini duyduğunda aletini dışarı çıkardığını anladı. Sonra sırlıklam kadınlığına değdiğini hissetti. Tanrı aşkına, bunu yapmak istiyordu. Adamı o kadar çok istiyordu ki... Alpha’nın içinde olmasını, az önce olduğunu söylediği canavar gibi onu azdirmasını, tüm dünyanın hâkimi olduğunu bilmesi için bedenine sahip olmasını, onu gelecek yıllarda hatırlayacağı kadar çok sevmesini istiyordu.

Bir an için nefesini tuttu. Kalbi boğazında atıyor; heyecanı, nihayeti ve kaçınılmazlığı adama karşı savunmasız bir hale gelmesine sebep oluyordu. Alpha tek bir kelime daha söylemedi. Yalnızca saçlarıyla dizini sıkıca kavradı ve tek bir hamleyle, haftalardır üzerinde asılı duran fırtına bulutunun dağılmasını sağladı.

Zephyr’in dudaklarından yüksek sesli bir çığlık dökülmüştü. Ellerini destek almak istercesine cama bastırırken sertçe nefes alıyordu. Büyüklüğe uyum sağlamaya çalışıyor, kadınlığı

acının kıyısında hissettiren keskin bir zevkle adamın etrafında çırpınıyordu. Alpha aletini yavaşça içeri doğru itmeye başlamıştı, santim santim kadınlığına yerleşiyordu. *Tanrı aşkına, öyle büyüktü ki...* Sıcak sertliği onu tamamen dolduruyordu. Başı geriye doğru düştü. Alpha'nın vücudunun nerede bittiğini, kendisinin nerede başladığını bilmiyordu. Şimdiye kadar birlikte olduğu herkesten daha büyük, hatta devasa hissettiriyordu ve adamın orantılı cüssesini düşündüğünde buna şaşırمامıştı bile. Fakat duvarları onu karşılamak, uyum sağlamak, zevk vermek için mücadele ederken bacaklarının arasındaki gerginliğin çok iyi hissettirmesine şaşırmıştı.

Göğüsleri soğuk cama baskı yapıyor; meme uçları arkasındaki sıcak bedenin hissettirdikleriyle sertleşiyordu. Saçını çektiiren eller kan akışının yönünü değiştirmişti. Kalçaları adama karşı kıvrılarak hareket ediyor, acı ve zevk çizgisini tekrar yakalamak istiyordu.

Adam birkaç santim geri çekilip yeniden içine girdi. Zephyr kalçalarındaki baskıyla pencereye doğru savrulmuştu. Gözleri aşağı kaydığında cam kırılırsa ne kadar yüksekten düşeceğini fark etti. Bu tehlike hissi içinde karanlık bir şeyi uyandırmıştı. İçindeki arzuyu daha da artıran bir şey... Şimdi zevk suları yarın hatırlayıp kızaracağı şekilde bacaklarının arasından akıyordu. Şu anda umurunda bile değildi. Kendini olabilecek en iyi şekilde tükenmiş hissediyordu. Alpha'nın arzusu öyle somuttu ki, aleti içinde nabız gibi atarak onun kalp atışlarıyla eşleşiyordu.

Tanrı aşkına, çok tahrik olmuştu. O kadar tahrik olmuştu ki, adamın neden günaha boyun eğdiği onun için önemli bile değildi. Tek önemseddiği nihayet boyun eğmiş olmasıydı.

“Daha sert,” diye ısrar etti. Cama tutunup kendini ayakta tutmaya çalışırken sesi soluksuz bir talepten ibaretti. Alpha'mn pantolonunu kalçalarında hissediyordu. Adamın sadece elbisesini yukarı kaldırıp külotunu yırtması ve fermuarını açarak içi-

ne girmiş olması duvarlarının aletinin etrafında kenetlenmesine sebep olmuştu. Bu aciliyet onu öyle etkiliyordu ki...

Camdaki yansımalarına baktı. Alpha'nın iri bedeni karanlık, göz bandı gölgeliydi ve altın gözü kalçalarının üzerindeydi. Yara izi kısa sakallarının arasında kayboluyordu. Zephyr elini adamın boynuna koyup sıcak tenine dokundu ve dokunuşuyla gözlerinin kapanmasını izledi.

Kahretsin.

Haftalar, aylar, yıllar süren özlem o anda yeniden açığa çıkmıştı. Gözleri yanarken kalbi sıkıştı. Alpha'nın göremeyeceğini bildiği için yaşların akmasına izin verdi ve içindeki sertliğe odaklandı. Öyle derine baskı yapıyordu ki, neredeyse biraz rahatsız edici hissettiriyordu.

Adam istediği gibi daha sert hareket etmeye başlamamıştı. Bunun yerine yavaşça çekilip yine çok yavaş bir şekilde aletini tekrar içine itmişti. Sonsuzluk gibi gelen bu sürede kocasının gövdesini, damarlarını, sıcaklığını, her bir yanını kadınlığında hissetmişti. Baş geriye düşerken parmakları adamın boynuna saplandı. Onu ayakta tutan tek şey adama tutunan eliydi. Tamamen onun merhametine kalmıştı. Alpha ise kendi istediği hızda devam ediyordu.

Kalçalarını ne kadar hareket ettirirse ettirsin, onu içinde ne kadar sıkarsa sıkınsın, adam daha hızlı hareket etmiyordu. Ancak içinde çok derin bir noktaya inmişti. Öyle derindi ki, adam sonuna kadar ittiğinde rahatsız edici bir şekilde dolu hissetti. Alpha duvarlarının etrafında daha da kasılmasına neden olan bir açıyla o noktaya bastırıyordu. Kulağına çarpan nefesi düzensizleşmişti.

“Daha sert, lütfen,” diye yalvardı. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Sınıra kadar gelip geri çekilmek yerine onu sınırın ötesine itecek amansız bir güce ihtiyaç duyuyordu. Adam tekrar tekrar elinden almadan önce yalnızca bir anlığına orgaz-

mın onu sarhoş etmesinden yorulmuştu. Bedeni cama öyle sert bastırılmıştı ki, kendisine dokunmak için elini aşağıya doğru hareket ettiremiyordu bile.

Yakarışlarına rağmen adam hâlâ kontrollüydü. Kalçalarını bir kez daha hareket ettirdiğinde gözleri kapandı. Adam içindeki o tatlı, yakalanması zor noktaya çarptığında göz kapaklarının ardından yıldızlar patladı. Alpha bunu defalarca kez tekrarladı; yavaşça, kontrollü bir şekilde içine girdi, geri çekildi ve kalçalarını hareket ettirdi. Zephyr'in kalp atışları öyle hızlanmıştı ki... Nabızı boğazında, boynunda, kadınlığında şiddetle atıyordu. Şehvet karnında günahlar taşıyan bir yılan gibiydi. Kıvrılıp damarlarında sürünüyor, zehrin her santimini tükettiğini hissedene kadar tenini ısıyor, onu içindeki arzuya bağımlı hale getiriyordu.

O noktaya hiç durmadan, istikrarlı bir şekilde çarpmaya devam etti. Diğer eli de klitorisine kaymıştı. Zephyr bacaklarının titremeye başladığını, dizlerinin sarsıldığını, sert nefeslerinin inlemelere dönüştüğünü hissedene kadar kocasının eli onu acımasızca okşadı. Tüm duyuları birleştikleri yere, o sızının yayıldığı noktaya odaklanmıştı. Zephyr titreyen bir yığına dönüştüğünde kalçaları adamın parmaklarının altında sarsıldı. Vücudu aşağı kayarken onu ayakta tutan tek şey içindeki sertlik ve saçındaki büyük eldi. Alpha tarafından hareket ettirildiğini, vücudunun tamamen onun kontrolü altında olduğunu hissediyordu. Bir an sonra boşaldı. Öyle şiddetliydi ki, tırnakları kocasının boynuna gömüldü ve orgazmından aldığı güçle onu kanatmasına sebep oldu. Gözleri kapalıydı, vücudu yanıyordu. Dudakları sessiz bir çılgınlıkla aralanmıştı. Havayı yutarken boğazının hâlâ titrediğini hissediyordu.

Adam içinden çıktığında zevk suları kadınlığının dışına akmıştı. Alpha'nın elleri onu terk ederken titreyen çenesiyle cama tutundu. Adamın elleri şimdi aletin üzerindeydi. Birkaç sani-

ye içinde kocasının sıcak menilerini çıplak kalçalarında hissetti. Daha yeni boşalmış olmasına rağmen anın ahlaksızlığı onu tahrik ediyor, daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Dakikalar ya da saatler sürmüş olabilirdi. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Alpha bacağına serbest bırakıp bir adım geri çekilirken rahatlayan vücudu hâlâ cama yaslanmıştı.

Adamın fermuarının sesini duyduğunda gözlerini açıp yansımadan kıyafetlerini düzelttiğini gördü. Alpha'nın bir şey söylemesini, kendisine dokunmasını, yumuşak bir öpücük vermesini ya da herhangi bir şey yapmasını bekledi. Ancak kocası birkaç saniye sırtına baktıktan sonra yalnızca yumruklarını sıkıp gevşetti. Zephyr orgazm sarhoşluğunun adamın dönüp ofisten çıkmasıyla bir boşluğa dönüşmesini izledi. Bacaklarından aşağıya damlayan meniler ve midesinde ağır bir yükte soğuk camın önünde kalmıştı.

BÖLÜM ON YEDİ

Alpha

“Sen bir pisliksin, biliyorsun, değil mi?” Dante’nin telefon-daki alaycı sesi onu hazırlıksız yakalamıştı.

Jasmine’in AV merkezindeki kızlardan biriyle konuşmasını izlerken aklı tamamen başka bir yerdeydi.

“Senden haber almak da çok güzel,” diye mırıldandı. Etrafında olup bitenler dikkatini dağıtıyordu. Katil son olay yerinde onun DNA’sını bırakmıştı. Karısı günlerdir zihnini kurcalayıp duruyordu. Muhbirleri kayıp kızlar konusunda yeni haberlerle geri dönmüştü. Birlik açıkça onu saf dışı bırakmaya çalışıyordu. Çok fazla şey oluyordu ancak kafası tamamen oyunun dışındaydı.

Bir de hepsinin yanında gözü delicesine kaşınıyordu.

Kahretsin, mızımızlanıyordu sanki. Alpha mızımız bir adam değildi. Bugünlerde kendisine ne olduğunu bilmiyordu.

Dante’nin iç çektiğini duydu. “Amara düğünden sonra bu kadar çabuk gitmene üzüldü. Tempest da öyle.”

Alpha homurdandı. “O daha bir yaşında bile değil.”

“Yani?” diye itiraz etti adam. Alpha kardeşinin küçük prensesi hakkında bir şey söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Pislik herif hayatındaki iki kızın boyunduruğu altındaydı ve bundan hiç utanmıyordu.

“Evliliğin nasıl gidiyor?” diye sordu Dante. Sesinde sınırlarına ya da özeline saygı duyduğunu gösteren bir işaret yoktu. *Evliliği*. Bir saçmalık, bir oyun olarak başlamıştı ve şimdi ne olduğunu bile bilmiyordu. Karısının yakınlığından ne kadar

hoşlanmaya başladığını, kadının sevimliliğiyle onu nasıl da eğlendirdiğini ve maskaralıklarıyla onu nasıl baştan çıkardığını itiraf etmekten nefret ediyordu. Ortada bir sır olduğundan kuşkulananmaya başlamıştı. Evlilik nedenlerini bilmediği için önlerindeki birkaç ayda aralarına biraz mesafe koymak en iyisiydi. Özellikle de kadın böyleyken... Zephyr gökdelene gelmeyi bırakana kadar her şey harika gidiyordu.

Ofisinde oturup kapıyı izlediğini, Zephyr gelmeyince içinde bir şeylerin kıpırdandığını hatırlıyordu. Victor'u aramış, o da kadının eve gittiğini söylemişti. Alpha onun hasta olabileceğini düşünerek işlerini toparlamıştı. Ancak eve gittiğinde karısının boş yemek tabağını yıkayıp kurumaya bıraktığını görmüştü. Onsuz yemek yemişti. Bunu... bunu birlikte yapıyorlardı.

Zephyr geri geldiğinde, Alpha bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı. Karısı kendinde değilmiş gibiydi.

Sonra ona *Alpha* demişti. *Kocacığım* değil, *yakışıklı* değil, "*balkabağı turtam*" gibi saçma bir isim değil. *Alpha*.

Bu onu öyle öfkelendirmişti ki... Öfkelenmesine daha da çok kızmıştı. Hayatında ilk kez adını duymaktan nefret etmişti. Orada durup karısının sessizce uzaklaşmasını izlerken içinde kötü ve çirkin bir şey kök salmıştı. Üstelik bu şey, kadın onunla pijamalarının içinde akşam yemeği yemeye başladığında, öylece uyumaya gidip kendisine yaklaşmaya çalışmadığında ve artık ona sarılmadığında yok olmamıştı.

Zephyr duvarlarının ardına sızmıştı. Bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Alpha savunmasız kalacak bir adam değildi. Özellikle de küçük bir kadına karşı... Buna rağmen dün gece karısı yine ondan kaçmak üzereyken, savunması ofisin camlarına çarparak paramparça olmuştu. Zephyr onu uçurumun kenarına sürüklemiş, Alpha da onu becermişti. *Lanet olsun, öyle iyi hissettirmişti ki...* Ama onun içindeyken düşündüğü gibi kontrolünü

kaybetmemiştir. Şimdi aklında aralarındaki dinamikte üstünlüğü yeniden ele geçirmek için bir plan vardı. Zephyr'i yavaşça becererek ikisini de tatmin edecek, bu cinsel gerilimi azaltıp karısını mutlu edecek ve mesafesini koruyacaktı. Yalnız olması en iyisiydi. Kadın dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ona çok fazla yaklaşıyor, teninin altına işliyordu. Niyetinin ne olduğu artık umurunda bile değildi. Yalnızca evliliğin vaat ettiği sürenin zevk içinde geçmesini istiyordu. Birlikte geçirdikleri zaman er ya da geç sona erecekti. Karşılıklı olarak tatmin olmuş halde kendi yollarına gideceklerdi.

Bu iyi bir plandı.

Dante'nin sorusuna, "Bu yüzden mi aradın?" diye cevap verdi.

Dante kıkırdadı. "O kadar kötü, ha?"

Şerefsiz.

"Her neyse." Üvey kardeşinin sesi şimdi daha ciddiydi. "Morana bir şey buldu. Birlik buradaki binayı gerçekten de senin adına tahsis etmiş ama birileri tarafından ihbar edilmişler. Hesaptaki kullanıcı adı 'c_cellat'. IP adresi Los Fortis'in merkezinden geliyor. Adresi sana mesaj atarım."

Fortis Celladı.

Ne sikim oluyordu böyle?

Katil, Birlik'in bir parçası mıydı? Alpha ve imparatorluğunu hedef alması söylenen ajanlarından biri miydi? Ya da geçmişte haksızlık ettiği, yalnız çalışan biri miydi? Düştüğünü görmekten mutluluk duyacak düşmanlarının sayısı hiç de az değildi ve anlaşılan katil belli bir sebepten ötürü ona kumpas kuruyordu.

"Kontrol edeceğim," dedi düşüncelerinin çoğunu kendine saklayarak. Dante'yi ve onun babasına hiç benzemediği gerçeğini takdir etse de, bir parçası ortak geçmişleri hakkında acı duyuyordu. Alpha hiçbir şekilde iyi bir adam değildi. Dante'nin onun kazanmak için kanını akıtmak, annesini kurtarması için

Lorenzo Maroni'ye yalvarmak zorunda kaldığı kaynaklarla büyümüş olduğu gerçeği hâlâ içine batan bir dikendi. Önceki deneyimlerinin Dante'yle olan ilişkisini etkilemesine izin vermemeye çalışıyordu. Özellikle kardeşi onunla iyi bir ilişki kurmak konusunda böylesine ısrarcıyken... Ancak bazen aklına düşüyordu işte. İnsanlara kolay kolay güvenmezdi ve açık fikirli olmaya çalışsa da, sonunda adamla arasının tamamen iyi olmasını umuyordu. Kalbindeki bir aileye, herhangi bir aileye sahip olma arzusu çok şiddetliydi...

Bir gün kendine ait bir ailesi olacağını hiç düşünmemişti. Özellikle de annesi yanlarında olmadığı takdirde bu dünyaya bir çocuk getirmeyi hiç düşünmediği için... Kendi deneyimlerinden, anne sevgisinin bir çocuğu nasıl biçimlendirdiğini iyi biliyordu ve hiçbir zaman bir kadını görüp çocuklarını onun doğurmasını istediğini hissetmemişti. Zephyr'in harika bir anne olacağından emindi ama ona güvenmiyordu. Karısı ondan bir şeyler saklıyordu ve kötü niyetli olduğunu hissetmese bile, bu durum onun için rahatsız ediciydi. Çok daha farklı bir geçmişe sahip bir kadının ondan ne saklayabileceğini anlamıyordu.

Jasmine'in hafifçe başını salladığını gördü. Dante'yle görüşmesini tamamlayıp ona yakında temasa geçeceğini söyledi.

Muhbiri yanına gelirken, "Siyah kapüşonlu bir adam gördüğünü söyledi," diye söze başladı. "Kaçan başka bir adam daha varmış. Kapüşonlu olan, zarfı arabama bırakanla aynı kişi."

Başka bir zarf daha ortaya çıkmıştı. Bu kez, üzerinde olay yerinde bulunan sperm lekesinin olduğu bir zarf... *Alpha'ya ait sperm lekesinin*. Adamları düğünde aldığı uyarı sayesinde suç mahallini örtbas edebilmişti.

Alpha tamamen şaşkına dönmüştü. Son zamanlarda sperm bıraktığı tek yer karısının kalçalarıydı ve bilgisi olmadan -özellikle de binada onca güvenlik kamerası varken- birinin oradan spermlerini çalmış olabileceğinden şüpheliydi. Yalnız kaldığında emin olmak için kontrol edecekti.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu konuşmalarına devam ederek.

Jasmine başını iki yana sallayıp odadan çıktı. Hemen ardından Hector ve Zephyr içeri girdi. Karısı yorgun görünüyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Hoşuna gitmemiş olması da canını sıkıyordu.

Kadın girişte duraksadı. Dün gecedan sonra işlerin nasıl değişmiş olabileceğini merak ederken gözlerinde belirsizlik vardı. Alpha her şeyi yüzüne vuran bu kadının ondan nasıl bir şey saklıyor olabileceğini merak etti.

Hector kaşlarını kaldırarak Zephyr’e, ardından da Alpha’ya baktı. Aralarında bir tür gerginlik olduğu belliydi. Bu da kadının hiç hoşlanmadığı türden sahte bir gülümsemeyle ona bakıp yanma gelmesine neden oldu. Son birkaç haftadır her akşam yaptığı gibi kucağına değil, koltuğunun koluna tünemişti. Bu da *hiç* hoşuna gitmemişti.

Kaşlarını çattı fakat yüzünün yaralı tarafı ona dönükken kadının bunu göreceğinden şüpheliydi.

Hector kollarını göğsünde kavuşturarak, “Bu pisliği indirmemiz gerek, patron,” diye homurdandı. “Kızlar uzun zamandır böylesine dehşete düşmemişti.”

Gerçekten de olanlar dehşet vericiydi. Cinayetlerin hızı sebebiyle tüm şehir alarma geçmiş; polis nihayet vakalar üzerinde ciddi bir şekilde çalışmaya başlamıştı. Alpha’nın departmandaki adamları buldukları her şey hakkında onu bilgilendiriyordu, şimdiye kadar kendi başına öğrenemeyeceği bir şey duymamıştı. Basın olayı büyütüyor; failden *Sokak Katili*, *Fortis Celladı*, *Kızıl Deşici* gibi çeşitli isimlerle bahsediyorlardı. Korku sokaklarını sarmıştı ve Alpha her şeye uzaktan şahit olduğu ofisinden olayların tam ortasına çekilmişti. Katilin bulunması gerekiyordu. *Bir an önce.*

Zephyr adamın hemen yanındaki yerinden, “Onun... so-

kakları temizlediğini mi düşünüyorsunuz?” diye bir tahminde bulundu. Polisin, katilin sokakları temizleyip yüksek riskli kişilerden arındıran biri olduğuna dair uydurduğu yaygın teoriye atıfta bulunmuştu. Medya bu teoriyi tüm gazetelere ve kanallara yaymış olsa da tamamen yanlıştı.

“Hayır. Cinayetlerinde bir örüntü var,” dedi Alpha. “Sokakta gördüğü rasgele insanları öldürmüyor. Kurbanları, en azından şu ana kadar bildiklerimizin hepsi sokaklardan kurtulmak isteyen kızlardı.”

“Yani onları işin içinde mi tutmaya çalışıyor?” Zephyr’in sesi kuşkuluydu. “Ama neden?”

“Bence mesele bundan daha büyük.” Hector dikkatle patronuna baktı. “Kızlar onun kurbanları ama hedefi sensin. Senin için önemli olduğunu bildiği şeyin peşinde ve seni tuzağına çekiyor. Asıl soru bunun nedeni. Neden sen? Neden şimdi? Eğer iki yıldan uzun bir süredir bu cinayetleri işliyorsan, neden şimdi suçu senin üzerine yıkmaya ve olay yerlerine sahte kanıtlar yerleştirmeye başladı? Bir şey onu harekete geçirmiş olmalı. Daha fazla hasara yol açmadan önce onu yakalamalıyız.”

Alpha her kelimesine katılıyordu. “Jasmine ve Victor’u son olay yerine götür. Gidip siz de bir kontrol edin, etrafı soruşturun. Birilerinin görmüş olabileceği her şeyi bilmek istiyorum. Bana o mesajı bırakan adamla nasıl temasa geçeceğimi de.”

Hector başıyla onayladı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Alpha bilgisayar ekranını açıp köşede onun için özel olarak tasarlanmış ses simgesine tıkladı. “Dün akşam sekizden itibaren tüm güvenlik görüntülerini istiyorum.”

Verdiği komut işlenirken simge vızıldamış ve birkaç saniye içinde, dün gece binanın farklı açılarını gösteren kayıtlar bölünmüş ekranlarına ulaşmıştı. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu.

Ofisinin bulunduğu ekrana tıkladığında görüntü yakınlaştı.

Siyah-beyaz kayıtlarda ikisini izlerken karısının nefesinin kesildiğini duydu. Alpha onu gizlediği için kadının vücudu kameranın görüş açısına girmemişti. Yalnızca adamın yukarı kaldırdığı bacağı görünüyordu. Aletini içine iterken kot pantolonu aşağıdaydı.

Kanının tekrar aletine hücum ettiğini hissetti. Hoparlörlerden gelen ses ona ağır nefeslerini ve kadının iniltilerini hatırlatıyordu. Bedeni ve aleti de kocamandı. Zephyr'ın onu nasıl içine alabildiğini bilmiyordu ama lanet olsun ki, kızın ıslak kadınlığının sertliğinin etrafında sıkılaşması uzun zamandır hissettiği en güzel şeydi.

Kot pantolonunun fermuarını açarak aletini ortaya çıkardı. Elini üzerinde gezdirirken kadının gözlerinin kendisine döndüğünü hissedebiliyordu. Sanki içindeki barajda bir çatlak vardı artık. Tam olarak kırılmamış olsa da giderek daha fazlası dışarı sızıyordu. Alpha daha fazlasını istiyordu.

“Evet mi, hayır mı?” dedi daha önce sorduğu soruyu tekrarlayarak. İlişkilerine yalnızca fiziksel olarak devam etme kararına sadık kalacaktı. Aralarındaki gerilim çok fazlaydı. Elinden geldiğince direnmeye çalışmıştı ama Zephyr ona canavar dediği anda içinde bir şeyler kopmuştu. Neyse ki, kontrolünü gerçek canavarının dışarı çıkmasına izin vermeyecek kadar elinde tutabiliyordu. Kendini kontrol altında tuttuğu sürece bunu yapabilirlerdi. Üstelik bu şekilde kadın için çok daha az tehlike olurdu.

Zephyr tereddüt ettiğinde, başını kaldırıp sandalyesinin koluna tünemiş olan kadına baktı.

Güzel gözleri onu inceliyor; gözbebekleri büyüdükçe elanın içindeki yeşiller kayboluyordu. Bakışları aletinde değil, yüzündeydi. Karısı daha yakına eğildi ve dudaklarını ağzının köşesine, yara izinin tam üzerine bastırdı. Göğsüne sızan bu öpücük içinde bir şeylerin gürlemesine neden olmuştu.

Başını çevirip kadının dudaklarını tamamen hapsetmek, yeniden tatmak ve ona arzuyla karşılık vermesinin tadını çıkarmak istiyordu. Ancak bu kadını öpmesi çok tehlikeliydi.

Neyse ki, kadın onu öpmesine fırsat vermeden geri çekildi.

“Evet,” diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Tahrik olduğu açıktı.

Kadın cevabını geri alamadan ya da yeniden düşünmeden onu hızla kucağına çekti. Sırtını hızla göğsüne yaslamış ve yüzünü monitöre doğru çevirmişti. Yukarıda her kim varsa karısı bugün elbise giydiği için ona teşekkür ederek kumaşı kenara itti. Dün yırttığı iç çamaşırını yatmadan önce aletini sıvazlamasının ardından çekmecesine yerleştirmişti.

Zephyr ıslanmıştı ama her zamanki kadar değildi.

Kulağına doğru, “Benim için nasıl da küçük bir sürtük olduğunu izle. Sadece benim için,” dedi alçak bir sesle. Parmaklarının altında kadınlığının kayganlaştığını hissedebiliyordu. Nedeni sözleri mi, görüntüsü mü, yoksa içinde bulundukları an mıydı bilmiyordu. Umursamıyordu da. Zephyr artık yeterince hazırdı. Bu yüzden ellerini karısının kalçalarında tutarak aletini içeri doğru kaydırды.

Kıvrımlı poposu adamın leğen kemiğine yaslandı. Alpha sertliğini derinlere iterken Zephyr’ın sırtı zevkle gerilmiş, elleri önündeki masaya düşmüştü. Pozisyonu değiştirerek kadının ayaklarının yere basmasını sağladı. Zephyr kendini aletin üzerinde hareket ettirirken kadınlığının duvarları onun etrafında kasılıyordu. *Siktir*. Aldığı zevk omurgasından yukarı fırlamıştı. Karısını sertçe kendine çekmek, aletini derinlerine itmek ve rahmini doldurmak istiyordu. Zephyr’ın o şekilde nasıl görüneceğini hayal etti. Menileriyle doluyken, dokunuşuyla boşılırken... Bu görüntü zihnini sarsmıştı.

Zephyr yavaşladığında kalçalarını tekrar kavradı ve hareket etmesine yardım etti. Kadınlığı onun için aralanırken başını sandalyesine yasladı.

Ancak kapı çalındığında karısı üzerinde hareketsiz kaldı.

Videoyu durdurup sandalyesini masaya yaklaştırdı. Kadının duvarları hâlâ hamleleriyle dalgalanırken onu kucağında tutmaya devam etti. Masa bedenlerinin alt kısmını gizliyordu.

“İçeri gel.”

Zephyr’in şaşırdığını hissetmişti, parmak eklemleri bembeyaz kesilse de hiç kıpırdamadan duruyordu. Başını dik tutuyor, sanki ekranda çok önemli bir şey varmış ve tamamen ona odaklanmış gibi monitöre bakıyordu.

Keşif görevinde olan iki adamı ofise girdi. Karısını kucağında gördüklerine şaşırmamışlardı bile. Haftalar boyunca merkezdeki herkes onu bir şekilde orada görmüştü ve bu durum artık kimsenin dikkatini çekmiyordu.

“Patron.” Adamlardan biri onu başıyla selamladı. “Yirmi yıl önce Birlik’e bir grup kızın sevkiyatı yapılmış. Tenebrae’den Xalin’e, oradan da Los Fortis’e gelmişler. On beş kız. O zamanlar şehirde herhangi bir yeraltı faaliyeti olmadığından kızlar buradan teslim edilmişler. On ikisinin izini sürdük. Dokuzu ölmüş. Üçü Birlik’in emrinde. Üçü ise kayıp.”

Bu tüyler ürpertici raporu dinlerken kadının içinde hâlâ sert olması çoğu insanı rahatsız ederdi. Alpha’nın ise umurunda bile değildi. Karısını olduğu yerde tutmaya devam etti. Adamın konuşmasını izlerken titreyen bedeninin, Zephyr’in soğukkanlılığını zar zor koruduğunun tek göstergesi olduğunu hissediyordu.

“Peki Luna Caine?” diye sordu. Yalnızca üvey kardeşine söz verdiği bilgilerle ilgileniyordu.

“Kayıplardan biri,” diye yanıtladı adam. “İzini sürüyoruz ama biraz zaman alacak.”

Alpha başıyla onayladı. Artık gitmesini söyleyebilirdi ancak küçük karısına işkence etmekten, onun tamamen masum görünmeye çalışmasından hoşlanmıştı. Monitöre odaklanmış

halde, özel küçük fahişesi gibi aletinin etrafında kasılmasından zevk alıyordu.

Kahretsin, adam öyle tahrik olmuştu ki...

Bu yüzden adamlarıyla konuşmaya devam etti. Onlara raporun her detayını sorduğunda garip bulsalar bile yorum yapmamışlardı. Ayrıca karısına da bir kez bile dönüp bakmamışlardı. Buna sevinliyordu, ikisi de yetenekli adamlardı ve onları kaybetmekten hiç hoşlanmazdı. Sahiplenme duygusu onun için hem şaşırtıcı hem de tedirgin ediciydi ancak bunu kadının kendi soyadını taşımasına bağlıyordu. Bir ünü vardı, Zephyr onun ismine bağlı olduğu sürece bu ünün bir parçası olacaktı. Herkesin bunu hatırlamasını ve karısına da aynı saygıyla davranmasını istemesi son derece doğaldı.

Konuşmalarını sürdürdüğü sırada elini yavaşça kadının eteğinin altına sokarak klitorisine bastırdı.

Zephyr'in vücudu donup kalmıştı. Parmakları masanın kenarını öyle sert kavırıyordu ki, Alpha bir an için pembe ojeli tırnakların kırılacağından korktu.

Sonra klitorisini okşadı.

Adamlar rapor vermeye devam ediyordu.

Kadınlığı onu öyle sert sıkıştırmıştı ki, Alpha içindeki ateşin başına doğru yükseldiğini hissetti.

Onu okşamaya devam etti.

Adamlar da konuşmayı sürdürdü.

Kadın hâlâ titriyor, vücudunun üst kısmını sabit tutmaya çalışırken kalçaları sarsılıyordu.

Alpha klitorisini parmaklarının arasında sertçe sıkıştırdı.

Bir an sonra, Zephyr kucağına boşalmıştı. Omuzları derin bir iç çekmiş gibi hafiflerken dudaklarının arasından gürültülü bir nefes döküldü.

Alpha tam o sırada adamları gönderdi. Patlamaya rahatsız edici derecede yakındı ama kurduğu planın içine girmek istemiyordu.

Kalçasına bir şaplak atıp karısını ayağa kaldırdı. Ardından masadan birkaç mendil alarak eline boşaldı. Aldığı zevk yatıştıktan sonra da vücudunu temizleyip aletini tekrar pantolonunun içine soktu.

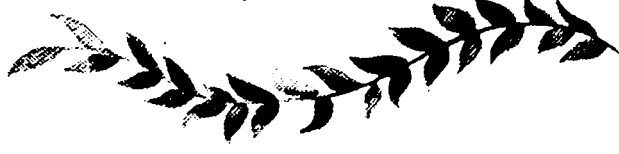
Zephyr işi biter bitmez yeniden üzerine çıkmıştı. Tüm vücudu titriyordu. Alpha karısının nefeslerini düzene sokmasına izin verirken videoyu tekrar oynattı. Bu kez ekrana yansıyan sevişmelerinin sonrasına odaklanmıştı.

Videonun tamamını izledi. Siyah-beyaz ekranda kendisinin ayrıldığını ve kadının üzerini düzelterip masasındaki mendillerle kendini temizlediğini görmüştü. Zephyr kullanılmış mendilleri köşedeki çöp kutusuna atıyor ve sabah temizlik görevlileri çöpü almaya gelene kadar ofis boş kalıyordu. Katil o mendilleri sonrasında herhangi bir yerden almış olabilirdi.

Ancak asıl soru şuydu: Katil sperm örneğini bulacağını nereden biliyordu? Şans eseri miydi, yoksa daha haince bir plan mıydı?

Alpha bunu bilmiyordu. Karısının yumuşak, uysal bedeninin kendisine sokulduğunu görmezden gelerek videoyu tekrar izledi.

BÖLÜM ON SEKİZ

Zephyr

Kafasının karışık olduğunu söylemek hafif kalırdı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Son iki haftadır kocası “cinsel temas yok” politikasına sırtını dönmüş, ilişkileri göz açıp kapayıncaya kadar ev arkadaşlığından seks partnerliğine evrilmişti. *Tabii hakkında hiçbir fikri olmadığı şartlar ve koşullarla birlikte.*

Zephyr sanki büyük bir orgazmdan kıl payı uzakta değilmiş gibi, kocası adamlarıyla rahatça sohbet etmişti. Ona heyecan verici ve biraz da skandal yaratacak şekilde sahip olduktan sonra onu eve götürmüştü. Adam köpekleri selamlamıştı, ardından birlikte yemek yemişlerdi. Zephyr bulaşıkları kaldırırken Alpha onu mutfak tezgâhının üzerine yaslamış ve saçlarını eline dolayarak, “Evet mi, hayır mı?” diye hırlamıştı.

Zephyr evet demiş ve adam onu becermişti. Öyle yavaş, öyle kontrollüydü ki; Alpha’nın hızlanmamak için kendine vurduğu zinciri kırmak, canavarı dışarı çıkmaya ikna etmek istiyordu. Konuşmaya çalışsa da adam yalnızca saçlarını geriye çekip boynunu eğmişti. Kocasının içinde öyle derin bir yere çarpıyordu ki, bir noktadan sonra tüm mantıklı düşüncelerini kaybetmişti. Rahatlamasının ardından Alpha tarafından yatağına taşınmış ve gece odasında yalnız kalmıştı.

O zamandan beri, Alpha onu evin her yerinde beceriyordu. Yatağında, kanepede, balkonunda. Hatta hamakta dizlerinin üzerindeyken ya da duşakabine yaslanırken bile. *Her yerde.* Üzgün olduğundan değildi ama bu durum kafasını karıştırıyor,

tatmin olmasını engelliyordu. Adam ona istediği zaman, istediği yerde sahip oluyordu ama kendini uzak tutmak konusunda ısrarcıydı. Her zaman kontrollü ve yavaştı, sonrasında onu hep yalnız bırakıyordu. Ayrıca hiç içine boşalmamıştı. Zephyr başlangıçta bunun korunma amaçlı olduğunu, adamın tutkunun etkisiyle prezervatifleri unuttuğunu düşünmüştü. Bu yüzden kocasına sorun olmadığını, doğum kontrol hapi kullandığını söylemişti. Sözleri hiçbir şeyi değiştirmemişti tabii. Alpha yine de içine boşalmıyor, ona sarılmıyor ya da öpmüyordu. Fiziksel olarak hiç olmadıkları kadar yakın olsalar da, Zephyr kendini adamdan hiç şu anda olduğu kadar uzak hissetmemişti.

Eskiden olduğu gibi konuşmayı bırakmışlardı. Zephyr ne zaman konuşmaya başlasa, ne zaman yenik düşüp ona gerçeği söylemeye karar verse adam onu yakalayıp tekrar aynı pozisyona sokuyordu. Her zaman arkası dönükken ona sahip oluyordu. Her zaman yavaş ve istikrarlıydı. Her zaman bir mesafe vardı.

Bu artık içinde ağlama isteği uyandırıyordu.

Adamın bunu yapmasından nefret ediyordu. Onu yavaşça becerdikten sonra orada tatmin olmamış, daha fazlasını ister halde bırakmasından... İki hafta boyunca bunu öyle çok kez yapmıştı ki. Ancak yine de adamın sorusuna hiçbir zaman hayır diyememişti. Hem adamın içinde olmasından hoşlanıyor; hem de *bu sefer* daha iyi olacağı, *bu sefer* ona sarılacağı umudunu taşıyordu.

Fakat adam hiç sarılmıyordu.

Zephyr geçen hafta boyunca daha huysuz, daha içine kapanık olmuştu ve bundan nefret ediyordu. Ona sarılmak için ne kadar uzanırsa, adam da o kadar uzaklaşıyordu. Onunla konuşmak, iletişim kurmak istedikçe Alpha'nın duvarları daha da yükseliyordu sanki. Artık ne yapabileceğini bile bilmiyordu.

Havuzun kenarına yaslandı ve artık onun için güzelliğini yitirmiş olan manzaraya baktı. Hafta sonuydu, aynı zamanda

da izin günüydü. LFS'ye gitmeden önce sabahı güneşin altında geçirmeyi planlamıştı. Köpekler verandada tembellik yapıyordu ve Zephyr hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmamış olsa da suda olmayı seviyordu. Sırtüstü yüzerken, mavi gökyüzüne bakıp doğanın seslerini dinlerken neredeyse birkaç dakikalığına kendini unutabiliyor ve zihninin içindeki dünyaya kaçabiliyordu.

Havuzun diğer tarafından gelen gürültülü su sesi gözlerini açmasına neden olurken hayal dünyasını yıkıp geçti.

Kocasının bedeni suyu usulca ikiye böldü ve yüzeye çıkmadan önce dibe daldı. İri eliyle suyu geriye doğru iterken altın rengi gözü güneşte parlıyordu.

Zephyr adama her yaklaştığında kalbinin hâlâ böyle çarpıyor olmasından nefret ediyordu.

Küçük aptal.

Havuzun duvarına yaslandı ve dirseklerini kenara koyup Alpha'nın güçlü kulaçlarla kendisine doğru ilerlemesini izledi. Adam önünde durduğunda yüzleri aynı hizadaydı. Zephyr ona bakmaya devam ederken ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Muhtemelen adam da aynı şeyi yapıyordu.

Sessizce elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla yan taraftaki yara izine dokundu. Ardından ağzının köşesine kadar ilerleyip bir kez daha denedi.

“Nasıl oldu bu?” diye sordu usulca. Parmaklarının altında yara izinin derin oyuklarını hissediyordu.

“Bilmiyorum.” Adamın sesi hırçındı. Kolları onu hapsetmek için iki yanına doğru uzanmıştı.

Tam da düşündüğü gibi. Hafızasının kalıcı olarak kaybolmuş ya da hasar görmüş olma ihtimali giderek daha gerçek hale geliyordu. Eğer son on yılda aldığı bir yaranın nedenini ve birlikte geçirdikleri ayları hâlâ hatırlamıyorsa, ileride bir gün hatırlayacağından şüpheliydi. Zephyr bununla barışmak zorundaydı.

Her ne kadar istese de, onu geçmişleri hakkındaki gerçeği Alpha'ya söylemekten alıkoyan nedenlerden biri de buydu. Adamın onu unutmasının bir nedeni vardı. Peki ya hafızasında, beyninin onu açıkça korumaya çalıştığı bir şeyi tetikleyecek olursa? Ya zihninin bastırıldığı ağır bir travmayı açığa çıkarırsa?

Alpha'nın ne kadar yol kat ettiğini, bu dezavantajın üstesinden gelmek için ne kadar çalıştığını, kaybettiği gözüne ne kadar uyum sağladığını gördükten sonra bunu riske atamazdı.

Parmakları yavaşça göz bandına doğru kaydı, derinin dokusunu hissediyordu. Alpha kıpırdamadan durarak keşfetmesine izin veriyordu.

Tereddütle adama baktı. "İzin verir misin?"

Havuzun kenarını kavrayan kolları kasılmıştı. Parmağı göz bandının üzerindeyken adamın nefeslerinin hızlandığını hissedebiliyordu. Tam orada, o havuzda güpegündüz bir şeyler oluyordu. Alpha'nın tek gözü onun üzerindeydi, biraz sonra hissedilir bir şekilde başını salladı. Bir şeyler oluyor, değişiyor, yeniden düzene giriyordu. Zephyr kalbi hızla çarparken bandı adamın başına gelene kadar yavaşça yukarı kaldırdı.

O an kalbi paramparça oldu.

Göz kapağı iyileşmiş, derisi yüksek ihtimalle yaralandığı zaman dikilmişti. Kafa derisinden başlayan iz, göz kapağının üzerinden geçen dikey, çirkin bir çizgiden ibaretti. Bir zamanlar orada ona sevgiyle bakan güçlü, güzel, altından bir küre vardı. Onun neşeyle, ateşle, şefkatle parladığını görmüştü.

Bir şey bunu adamdan çalmış, benliğinden söküp almış ve geride bu izden başka bir şey bırakmamıştı.

Gözleri yanarken, kirpiklerinin üzerindeki yara izine hafifçe dokundu ve kabarık etini hissetti. Parmakları oraya temas ettiğinde Alpha gerilmişti. Diğer gözü keskin bir dikkatle onu izliyordu. Zephyr deri göz bandının altına sakladığı yara izini inceledi ve öne doğru eğilip üstüne yumuşak bir öpücük kondurdu.

Alpha kesik bir nefes aldı. Sıcak nefesi boynuna çarpıyordu.

Aralarında ne olursa olsun, adam ikisi hakkında ne düşünürse düşünsün; içten, önemli, son derece özel bir şey paylaşıyorlardı. Bu her şeyden daha önemliydi, değil mi? Bu ona her şeyden daha fazla umut veriyordu.

Adam sonunda içini açmıştı. Zephyr'in yalnızca orayı evi haline getirmesi gerekiyordu.

Yara izine yumuşak, nazik öpücükler kondurdu. Çenesinin kenarlarını elleriyle tuttu ve avucunda sakallarının baskısını hissederken pürüzlü çizgiyi takip etti. Yanağından öpüp yara izini takip ederek ağzının köşesine kadar inmişti. Alpha'nın onu nasıl tuttuğunun farkındaydı. Vücudu gergin ve sert olmasına rağmen yine de şefkatini kabul ediyordu. Zephyr ise özgürce veriyordu o duyguyu. Adamı kalbinin arzuladığı gibi seviyordu. Açıkça, utanç duymadan, doyasıya.

Ağzının köşesinde durup ona bakmak için bir santim geri çekildi. Göğsü aldığı derin nefeslerle yükseliyordu.

Dövuşte kucağına atladığı o ilk geceden beri adamı öpmemişti. Evdeki tüm bu kargaşa boyunca kocası onu bir kez bile öpmemişti. Ancak o dudaklarını hissetmek için can atıyor, tadını almak için içten içe yanıyordu. Daha önce hiç böylesine bir açlık duymamıştı. Alpha tam orada ama öyle uzaktaydı ki...

Bakışlarını adama çevirdi. Yaşadıkları an aralarında öylece duruyordu. Gözlerini kapatırken yakarışları, arzusu açıkça ortadaydı. Orada bekliyor, dua ediyor; adamın onu tekrar yapayalnız bırakmamasını, aralarındaki mesafeyi kapatıp göğsünde çırpınan kalbini yeniden hayata döndürmesini umuyordu.

Alpha onu yavaşça havuzun duvarına doğru itti. Nane kokulu nefesi yüzünde gezinirken kolları iki yanında kasılmıştı. Göğsü onunkine baskı yapıyordu. Meme uçları öyle hassastı ki, adamın vücuduna yaslanır yaslanmaz sertleşmişlerdi. Zephyr kıpırdamadan durdu. Toprağın akışını değiştirmesini bekleyen

bir nehir gibi, nereye götürürse oraya akıyor, ne yöne dönerse oraya kıvrılıyordu.

“Bunu yapmamalıydın, Zephyr.”

Sözlerinde gözlerini daha sıkı kapatmasına neden olan yumuşak, ölümcül bir tını vardı. *Zephyr*.

Ona öyle uzun zamandır “gökkuşağı” dememişti ki, artık bu isim de “gün ışığı” gibi bir anıya dönüşüyordu. Rahatlamaya ihtiyaç duyduğunda çıkarmak üzere zihnindeki çekmecelerden birinde sakladığı bir isim oluyordu...

Hiçbir şey söylemeden yalnızca adamın yüzünü tutmaya devam etti. Alpha’ya bir zamanlar kim olduğunu söyleme dürtüsüyle zihnini kendisinden koruma dürtüsü çatışıyordu. Eğer adamı akli başında ve güvende tutacaksa bu yükü seve seve üstlenirdi.

Çok üzücüydü ama Alpha’yı özlemişti.

Adam tam karşısındaydı ama vücudundaki her hücreyle onu özlüyordu.

“Bana bak,” diye emrettiğinde itaat etti. Gözleri aralanmış, bakışları kocasının kilerle buluşmuştu.

Adamın başparmağı çenesine uzanıp yüzünü kavradı ve hemen ardından başını eğdi.

Kalbi göğsünde şiddetle atıyordu, adam dudaklarını onun kilerle bastırırken bakışlarını ondan ayırmıyordu. Kocasını yavaşça geri çekilip ona bir şahin gibi baktığında dudaklarının arasından titrek bir nefes döküldü. Bir an sonra, Alpha yeniden üzerine atıldı ve içinde alevlenen hiddeti gizleyen yumuşak bir öpücük daha kondurdu.

Zephyr gözlerini kapayıp adamın dudaklarının yarattığı hisse teslim oldu. Sakalları ağzının etrafına sürtünüyor; dili tadına bakarken çenesi onu sabit tutuyordu. Kendini tamamen bu dokunuşa bırakırken parmaklarıyla yeniden adamın yarasına dokundu.

Tam o anda baraj *tüm gücüyle* patlayıvermişti.

Bir an sonra kocası onu duvara yasladı. Onu hazine koyundaki bir barbar gibi yağmalarken dudakları aralanmıştı. Alpha ulaşabildiği her şeyi alıyor; onu sahiplenirken kontrolü de ele geçiriyordu. Su etrafını sararken Zephyr yalnızca bacaklarını adamın kaslı beline dolayıp başını yana eğmekle yetindi. Alpha onu nereye götürürse oraya gidiyor, adam ruhundan beslenirken onu takip ediyordu.

Dudakları, dişleri, dili. Öylesine özensiz, aç ve saldırgandı ki... Zephyr hiç o anda hissettiği kadar değer verildiğini, arzulandığını, istendiğini hissetmemişti.

Havuzda uzun dakikalar boyunca öpüştiler. *Defalarca kez.* Alpha bir noktada bikini üstünü kenara kaydırıp göğsünü sıktı, Zephyr kıvrana kadar meme ucunu çekiştirdi. O da tırnaklarını adamın sırtına geçirdi ve karnına baskı yapan sertliğe sürtündü. Alpha çenesini ısırp ona nefes alması için zaman tanıdıktan sonra yeniden tadına bakmak için üzerine atıldı. Ona doyamıyormuş, hayatta kalmak için öpücüğüne ihtiyaç duyuyormuş, bu günahları için bir kurtuluşmuş gibi davranıyordu.

Zephyr havuzda ne kadar kaldıklarını, ne kadar süre öpüştiklerini bilmiyordu. Adımları düşünmeden dahi bilen bedenleri ve sanki bunu yıllardır yapıyorlarmış gibi hissettiren bir eşzamanlılıkla dünyanın en eski dansına eşlik ediyorlardı.

Ancak sonra havlama sesleri içinde oldukları baloncuğu aniden patlattı.

Alpha geri çekildi. Göğsü yükselirken dudakları hafifçe şişmiş, altın rengi gözbebeği irileşmişti. Nefeslerini düzene sokmaya çalışan Zephyr'in ise kalbi dopdoluydu, vücudu alev alev yanıyordu. Yalnızca kocasına baktı. Kalçalarındaki eller bir an için sıkışmış, ardından derin bir nefes alıp onu serbest bırakmıştı. Alpha göz bandını düzelterip suyun altına dalarak diğer tarafa doğru yüzmeye hazırlandı.

Zephyr adamın kendini havuzdan dışarı atmasını izledi. Alpha güçlü bedeninden aşağı süzülen su damlalarıyla birlikte havlusunu bıraktığı sandalyeye gitti. Büyük havluyu kalçalarına sararken, köpeklerin havlamasına neden olan şeye bakmak için dönmüştü. Hector verandada durmuş, yüzü asık bir şekilde patronunu bekliyordu. Köpekler etrafını sarmıştı, yüzündeki ifade iyi görünmüyordu. Zephyr her şeyin yolunda olup olmadığını merak etti.

Her zamanki mayosunu giyiyor olsaydı sudan çıkardı ama evde minicik bikiniler giymeye başlamıştı. Vücudu konusunda daha önce hiç olmadığı kadar rahattı. Karnını, poposundaki selülitleri, bacaklarının arasında boşluk olmamasını ya da kalın kollarını düşünmüyordu. Alpha'nın önündeyken, adam ona böyle bakarken, kadına böyle şeyler hissettirirken nasıl düşünebilirdi ki? Ancak dışarı çıkıp Hector'a tüm bunları göstermeyeceği de kesindi.

Alpha verandaya doğru yürürken belindeki havluya bir düğüm attı. Zephyr'le birlikte havuzda olan adam her adımda kayboluyor, yerini karanlık yeraltı dünyasının lideri alıyordu. Köpekler uzaklaşmadan önce onu koklamıştı. Bear kadının havuzun kenarında yüzdüğü yere gelip kaşması için kafasını eğmişti.

“Tekrar uzaklaşacak mı dersin, Bay Bear?” diye sordu köpeğe usulca başını okşayarak. Gözleri büyük bir ciddiyetle konuşan kocası ile sağ kolundaydı. Köpek kadına havladı.

“Ben de uzaklaşmamasını umuyorum.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM ON DOKUZ

Zephyr

Adamın uzaklaşıp uzaklaşmadığını bilmiyordu ama ortadan kaybolduğu kesindi. İstemsizce bunun kendisi yüzünden olduğunu düşünmek istemiyordu.

Alpha o gece eve gelmemiştii ve ertesii gece de yoktu... Zephyr bekledi, bekledi ve biraz daha bekledi.

Kocası ateşli öpüşmelerinden sonra Hector'la evden ayrılmış ve bir daha da geri dönmemişti. Zephyr ise LFS merkezinden sonra geri dönmüş, film izlerken akşam yemeğini yemiş ve kocasının geri dönmeyeceği belli olunca köpeklerle çevrili kanepede uyuyakalmıştı. Bunun nedeni daha önce hiçbir evde yalnız uyumamış olmasıydı. Etrafı ormanla sarılı bir evde odasına çıkma düşüncesi tüylerini ürpertiordu. En azından köpeklerle o kadar kötü olmamıştı. Özellikle de ayaklarının dibine kıvrılan Bear öyle tatlıydı ki... Narin vücudunun yükselip alçalması sinirlerini biraz olsun yatıştırmıştı.

Nala sabah gelip onu uyandırdı. Hemen ardından köpeklerle ilgilenmek için Leah eve geldi. Zephyr de Victor'la birlikte işe gitti ve sonrasında eve dönüp biraz daha bekledi. Tekrar ve tekrar.

Ertesi akşam, tesisteki diğer çalışanlarla takılmak için Birinci Kat'a indi. Akşam yemeğini Zen'le konuşarak yedi ve köpeklerle birlikte yeniden kanepeye uzandığında Bear kafasını şefkatle onun karnına yasladı.

Alpha günlerdir onunla temasa geçmeyi denememişti bile. İçgüdüleri bunun kendisi yüzünden olduğunu düşünmek istiyor

olsa da düşüncelerini bir kenara bıraktı. Acil bir işi çıkmış olabilirdi. Belki de onu arayamayacak kadar meşguldü. Victor'a birkaç günlüğüne evde olmayacağı mesajını iletmesini söylemişti. Hepsi bu kadardı işte. Sorun yeraltı dünyası, katil ya da hakkında hiçbir fikri olmadığı başka bir şey de olabilirdi çünkü adam onunla iletişim kurmuyordu.

Bu yüzden, her ne kadar adamın Victor'dan kendisiyle ilgili güncel bilgileri aldığını bilse de durumu kişisel algılamamaya çalışıyordu. Yine de berbat bir şeydi bu. Öfkeli miydi, yoksa incinmiş miydi? Bu sorunun cevabını bilmiyordu.

"Hey, Zee!" diye seslendi kız kardeşi. LFS binasında kalan kadınların televizyon izledikleri ya da masa oyunları oynadıkları uzun ortak salonun arka tarafında duruyordu.

Zephyr sorgularcasına ona baktı.

"Burada seni görmek isteyen küçük bir hanımefendi var."

Zephyr bakışlarının kardeşinin yanındaki genç kıza kaymasına izin verdi. Midesinde alevler yükselmişti. Düz siyah saçlara ve ölü gibi bakan gözlere sahip olan kız on dört yaşından büyük olamazdı. Ancak dişlerini gıcırdatmasına neden olan şey kızın yüzünün sağ tarafındaki morluktu.

Ah, canavar.

Zephyr gülümsemeye devam ederken hemen önündeki sandalyeyi işaret etti.

Sesini hafif ve yumuşak tutarak, "Buraya gel, tatlım," dedi teşvik edercesine.

Genç kız acı çekiyormuş gibi yavaşça ilerlediğinde parmakları makasının etrafında kıvrıldı.

"Saçına dokunabilir miyim, tatlım?" diye sordu. Küçük kız koltuğa tereddüt edercesine oturmuştu.

Bazı şiddet mağdurlarının saçlarına ya da başlarının belirli kısımlarına kimsenin dokunmasını istemediğini tecrübelerinden biliyordu. Bu durum kalbini ne kadar kırıyor olsa da kıza sorması gerektiği kesindi.

Genç kız başıyla onayladı.

Zephyr ona yumuşak, cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktı. “Çok güzel saçların var. Nasıl bir şey istediğini biliyor musun?”

Bu defa iki yana sallamıştı.

Zephyr sarı saçlarını yüzünün yanlarına doğru kaldırdı ve gözlerini morluktan uzak tuttu.

Birisi bu küçük meleği çok fena dövmüştü. Zephyr o piçi bulup küvette boğmak, saç kurutma makinesini de suyun içine atmak istiyordu.

Bakışları karşısındaki aynadan kızın gri gözleriyle buluştu. “Ne düşünüyorsun? Böyle kesersek yumuşacık olur ve tam bu-
raya düşer, ne dersin?”

Kız çenesi titrese de başıyla onayladı.

Zephyr işe koyulmak için bir an daha beklemedi. Sandalyesini ayarlamış ve taşınabilir lavaboyu başının arkasına taşıyarak kızın saçını hızlıca yıkamıştı. Kafa derisine masaj yaparak onu biraz rahatlatırken isimsiz kıza her adımda ne yaptığını anlatıyordu. Başındaki farklı sinirlerden bahsederken sesini duyan küçük meleğin rahatladığını gördüğü için gevezelik etmeye devam etmişti. Ona asla kişisel bir şey sormuyordu. Böylesine korkunç şeyler atlatan insanların istemedikleri sürece konuşmadıklarını erkenden öğrenmişti. İşini bitirip saçları temizledikten sonra kızın başına bir havlu sardı ve sandalyesini düzeltti.

Taşınabilir lavaboyu kaldıran kardeşi de onlara katılmıştı.

“Birazdan havalara uçacaksın, tatlım,” dedi yanlarına otururken. “*Cinderella*’yı biliyor musun?”

Zephyr havluyu çıkarıp makasını ve tarağını hazırlarken kız başıyla onayladı.

Zen konuşmaya devam etti. “Zee iyilik perisi gibidir. İşini bitirdikten sonra yepyeni hissedeceksin. Şu güzel sarı saçlara da bir bak!”

Tanrı aşkına, kız kardeşini çok seviyordu. İnsanları böyle-sine çok önemsemesini ve onları kendilerine inanmaya teşvik etmesini de öyle...

Hemen işe koyuldu. Neredeyse yirmi dakika sonra, çıkardığı işten oldukça memnun kalmıştı. Şimdi kızın tüm görünüşü tamamen değişmişti. Şık bir *bob* kesimle şekillendirilmiş saçları çenesine doğru düşüyor, stile kadınsı bir hava katan seyrek perçemler gri gözlerini ortaya çıkarıyordu.

“Beğendin mi?” Yaptığı işin genç kızın gözlerinde bir şeyler uyandırdığını görmekten mutlu olmuştu.

“Evet,” diye fısıldadı kız. İlk kez konuşuyor, gözleri kendi yüzünü inceliyordu. Bakışları aynadan Zephyr’inkileri bulduğunda tek bir bakışla ona sözlerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını göstermişti. Genç kadın hafifçe omzunu sıktı. “Çok güzel görünüyorsun.”

Kız bir damla gözyaşını sildi, şimdi daha dik oturuyordu. Zen’e başını salladığında birlikte uzaklaştılar.

Zephyr istasyonu temizlerken genç kızın gözlerindeki bakışı düşündü. Hafta sonlarında izin saatlerini burada geçirmesinin sebebiydi o bakış. Günün sonunda parmakları acısa da, eve gidip ağladığı günler olsa da... Her saniyesi buna değerdi.

“Bayan Villanova.”

Arkasından kadınsı bir ses geldi. Başını çevirdiğinde uzun zaman önce saçlarını yaptığı kızlardan biri olan Jasmine’i gördü. Genç kadını o zamanlar yüzünde bulunan damgadan hatırlıyordu. Şimdiyse o damga kadının çenesini bir sanat eserine dönüştüren çiçekli dövmeyle kapanmıştı.

“Jasmine?”

Kadının gözleri kocaman açıldı. “Beni hatırlıyor musunuz?”

“Elbette.” Zephyr gülümseyerek kadının son gördüğünden ne kadar farklı görüldüğüne baktı. “İyi görünüyorsun,” dedi Jasmine’e. “Bekle... artık Bayan Villanova olduğumu nereden biliyorsun?”

Jasmine önündeki boş sandalyeye oturdu. “Alpha’nın göz-cülerinden biriyim. Victor bana onun yanına taşındığınızı söyledi. Kendimi doğru dürüst tanıtmaya vakti geldi diye düşündüm.”

Bir saniye, Alpha’nın geçen gün bahsettiği Jasmine bu muydu? Dünya ne kadar küçüktü.

Jasmine ona doğru baktı. “Victor bana Alpha’nın sizi yalnız bıraktığını da söyledi.”

Zephyr’in omuzları çökmüştü. Geceleri iyi uyuyamıyordu, kanepede yatmaktan boynu tutulmuştu, regl olmak üzereydi ve duygusal sağlığı pek iyi değildi. Yapmak istediği son şey kocası hakkında konuşmaktı çünkü kızgınlığını dile getiremeyecek kadar yorgundu. Bir şeylerle oyalanmak için kadının saçlarına dokundu.

“Geçen yıl bir olay oldu,” dedi Jasmine sessizce. Çevrelerinde onları izleyen birileri olduğunu aynadan görmüştü. “Alpha yanlışlıkla bir kadının kalçasını kırdı, şey... kızla birlikteyken işte. O zamandan beri hiç kimseyle birlikte olmadı.”

Zephyr duraksadı, dikkatle onu dinliyordu. Kocasını ciddi şekilde incitmişti. Onunla asla son noktaya ulaşmamasının nedeni buydu anlaşılan. Canavarın yeniden ortaya çıkmasına izin vermek istemiyordu. Tanrı aşkına, korumacı yapısı adamı çıldırtıyor olmalıydı. Şimdi her şey mantıklı gelmeye başlamıştı.

Zephyr merakla, “Bunu bana neden anlatıyorsun?” diye sordu.

“Çünkü size borçluyum,” dedi Jasmine. Gözleri hiddetle bakıyordu. “Onunla neden evlendiğinizi bilmiyorum ama sizi uyarmam gerektiğini düşündüm. Büyük dövüş turnuvalarından birine katıldı, üstelik bunu birkaç yıldır yapmıyordu. Sizinle evde olmak yerine üst üste geceler boyunca arenada olması bir şeyler söylüyor.”

“Benden kaçmak istediğini mi?”

“Kesinlikle. Alpha Villanova pek çok şey olabilir ama korkak bunlardan biri değil.” Jasmine sandalyeden kalktı. “Söyleyeceklerim bu kadardı.”

Zephyr parmağındaki yüzüğe, adam kendisini geri çekmeden hemen önce ona verdiği yüzüğe baktı. Bu zorlu yola yeniden girmesi gerekiyordu. *Yalnızca son bir deneme.*

Aptal kalp.

LFS’deki mesaisini tamamlayıp kız kardeşine sarıldı. Bina-
dan çıktığında Victor’u arabaya yaslanmış, telefonda konuşur-
ken buldu.

“Beni ona götür,” dedi emredercesine. Genç adam şaşkınlıkla yüzüne baktı.

“Ah...” Victor bir an için tereddüt etti. “Bu gece bir dövüşte.”

“Biliyorum. Götür beni, yoksa kendim giderim.” Ardından arabaya bindi. Victor telefon görüşmesini bitirip sürücü koltuğuna oturdu ve park yerinden çıkıp işlek caddeye girdi.

Burada arkadaş olduğu tek adama, “Sık sık dövüşüyor mu?” diye sordu. Zamanının çoğunu koruması olan Victor’la geçirdiği için ondan laf almaya çalışması oldukça mantıklıydı. Ayrıca daha önceki deneyimlerinden genç adamın konuşturması kolay biri olduğunu da biliyordu.

Victor yavaşça sağa, sanayi bölgesine doğru döndü. “Hayır. Genelde yalnızca enerjisini atmak istediğinde böyle davranır. Biz gençken her gece sokaklarda dövüşürdük ama birkaç yıldır büyük arenaya çıkmıyordu.”

“Ama son bir haftadır dövüşüyor, öyle mi?” Doğrulamak istiyordu.

“Evet, hanımefendi.”

“Ah, Tanrı aşkına. Bana öyle demeyi kes.”

“Pekâlâ, hanımefendi.”

Off.

Victor bir deponun otoparkına girdi ve çenesini oraya doğru çevirdi. “İşte burası.”

Güzel. Victor’dan birkaç saniyeliğine arabadan inmesini istedikten sonra hızla sutyenini çıkardı. Normalde kesinlikle desteğe ihtiyaçları olduğundan göğüslerini serbest bırakmazdı ancak Alpha’yı uçurumun kenarına sürüklemesi gerekiyordu. Saçlarını çözüp yataktan yeni kalkmış gibi görünmeleri için parmaklarıyla kabarttı ve perçemlerini düzeltti. Mavi bluzunun dekoltesinden hafifçe göğüslerinin görüldüğünden emin oldu. Arabadan inerken tişörtünün eteklerini kot şortunun içine sokmayı da ihmal etmedi. O gün için file çoraplarını seçtiğine memnun olmuştu. Sevimli beyaz sırt çantasını da taktığında gerçekten hazırды.

“Gidelim.”

Victor onu bloktaki en büyük depoya götürdü. Yaklaştıkça içeriden gelen tezahüratlar giderek yükseliyordu. İlk gördüğü dövüşten çok daha yüksek olduğu kesindi.

Adamı kendi ortamında göreceği için biraz heyecanlıydı. On yıl önce, Alpha onun dövüşlere gelmesine hiç izin vermemişti. Buranın onun gibi bir kıza göre olmadığını söylemişti. Şu anda içinde yürüdüklerine benzeyen, karanlık bir otoparkta tanışmışlardı ve...

Victor düşüncelerini bölerek, “Bu gece büyük bir dövüş olacakmış gibi görünüyor,” diye mırıldandı.

Zephyr kafasını toparlamak için silkindi ve ana tekrar odaklandı.

İçeri girdiklerinde bunun çok ama çok daha büyük bir dövüş olduğunu hemen anlamıştı. Bu kez deponun içi bir tür dövüş ringi gibiydi. Ortada adını bilmediği, iplerle çevrili platformlardan biri duruyordu. Ayrıca bu sefer çok daha büyük ve seçkin bir kalabalık vardı. Çoğunlukla erkekler ve birkaç kadından oluşan seyirciler ringin bir tarafındaki sandalyelere oturmuş,

tezahürat yapan diğer gruptan ayrılmıştı. Şimdi köşelerde daha fazla silahlı fedai vardı, ayrıca yanlarında oyuncular üzerine bahis oynayan bir adam bulunuyordu.

Victor onu ön taraftaki boş bir sandalyeye götürdü. Zephyr'in oturduğu yer ringe üç metre bile uzakta değildi.

Tam o sırada bir spiker ringe atladı ve kalabalığı susturmak için kollarını havaya kaldırdı.

"Bayanlar ve baylar!" Sesi geniş alanda adeta gürlüyordu. "Sezonun ilk dövüşüne hoş geldiniz! İlk dövüşçümüz Rusya'dan gelen, rakiplerini teker teker doğramasıyla ünlü, kıtasının en iyi dövüşçülerini eğiten o adamın bizzat kendisi. Bayanlar ve baylar, karşınızda Yıkıcı!

Zephyr şaşırtıcı derecede yakışıklı ve uzun boylu olan adamın sakın bir şekilde ringe atlamasını izledi. Üzerinde hiçbir şey yoktu ve saçları neredeyse beyaza yakın bir sarı tonundaydı. Zephyr, adamın belirgin kaslarıyla sol elindeki parlak alyansı da gözden kaçırmamıştı. Yıkıcı seyircilere öylesine bir baktı, hareketsizce dururken neredeyse sıkılmış gibiydi. Açık renkteki gözleri dikkatle üzerlerinde gezindi. "Ve... Riviera'dan buraya kadar tüm rakiplerini katleden, Zebani!

Tanrı aşkına, bu isimleri kim bulmuştu?

Yirmili yaşlarının başında görünen zayıf, çevik bir çocuk ayağa fırladı ve gülümseyerek kalabalığa el salladı.

Spiker zili çalıp geri çekildi.

Zebani parmak eklemlerine bir tür eldiven taktıktan sonra hızla Yıkıcı'nın üzerine atlamıştı. Fakat adam eğilip Zebani'nin boynunu tuttu ve yalnızca beş saniye içinde kırdı.

Genç çocuğun cesedi ringe yığılırken Zephyr hayretle derin bir nefes aldı. Elleriyle ağzını kapatmıştı. Kalabalık çılgına dönmüş, para el değiştirmeye başlamıştı bile. İki fedai Zebani'nin bedenini alıp götürdü.

Öylece oluvermişti işte.

CELLAT

Ölmüştü.

Adam ölmüştü.

Victor'un kolunu çekiştirdi. "Az önce ne oldu burada? Bu ne biçim bir kavga böyle? Geçen sefer böyle bir şey olmamıştı!"

Victor başını iki yana salladı. "O yerel bir dövüştü, istediklerini yapabiliyorlardı. Bu dövüş uluslararası. İkisinden birinin ölmesi daha çok para kazandırıyor."

"Alpha bu... ölüm maçlarında mı dövüşüyor yani? Rakiplerini öldürüyor?"

Victor güldü. "Neden hâlâ nefes alıyor zannediyorsun? Ona boşuna *Cellat* demiyorlar."

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Dövüştüğünü bilmek bir şeydi ama görmek... Tanrı aşkına, kusacaktı.

Başını dizlerinin arasına yaslayıp derin bir nefes aldı. Elleri titriyor, haftalardır zihninde dönüp duran sorular düşüncelerini kurcalıyordu. Onunla bir ilişkiye girmek gerçekten de boyunu aşıyor olabilir miydi? Adamı yeniden sevebilmek için onu evlenmeye ikna etmek bir hata mıydı? Bu karanlık sokaklarda yürüdüğü onca yıldan sonra, Alpha artık birisini sevebilecek miydi ki?

Zephyr adamı yeniden bulduğundan beri ilk kez kendi karanlıktan emin olamıyordu. Karanlığı görüyor, karanlığın var olduğunu biliyor, hatta o karanlıktan sağ çıkanlara yardım etmeye çalışıyordu ama o karanlığa ait değildi. Kalbinde ışık vardı. Pek çok açıdan dünyanın acımasızlığından hâlâ etkilenmemişti ve bunun için minnettardı.

Ne halt ediyordu böyle?

"Zee?"

Tanrım, şimdi olmaz. Büyük bir anksiyete krizinin eşliğindeyken olmaz.

Onu aldatan eski sevgilisi Alec yanına oturduğunda derin bir nefes verip doğruldu. Adamın yakışıklı yüzü onu orada gördüğü için hayretle kırıışmış, gözleri doğruca göğüslerine kaymıştı.

Tanrı aşkına. Zephyr tam bir aptaldı.

“Bu adamı tanıyor musun?” diye sordu Victor. Eli belindeki silaha giderken adamı ortadan kaldırmaya hazırıldı.

Zephyr iç çekti. “Evet. Git buradan, Alec,” dedi eski sevgilisine. Gözlerini yüzüğünden ayırmıyordu.

Adamın parmaklarının kızıl saçlarını okşadığını hissetti. “Güzel renk. Bugünlerde Villanova’nın fahişesi olduğunu duydum.”

Aslında *karısıydı*. Ancak eski sevgilisinin aklının nasıl çalıştığını çok iyi bildiği için onu düzeltmedi. Alec ilgi göstermesi için onu kışkırtacak, bunu bir fırsat olarak görecekti. Bu yüzden adamı sadece görmezden geldi.

“Ne kadar iyi sakso çektiğini biliyor mu?”

Alec yalnızca bir tepki bekliyordu. Zephyr dişlerini sıkarak başını dik tuttuğunda adam hafifçe saçını çekiştirdi. “Seni seviyorum, Zee. Küçük, sıkı vücudunu özledim. Benimle arkaya gel.”

Tanrı aşkına, iki yıl boyunca bu pislikle birlikte olduğuna inanamıyordu. Hep böyle iğrenç miydi bu adam?

Spiker tekrar devreye girdi ve herkesi sessizliğe davet edencesine alkış tuttu. “Son maçımız, bayanlar ve baylar,” diye gürledi yeniden. “Geçen yılın şampiyonu Killroy’un Kraken’i ve tek gözlü canavar Cellat’ımız arasında!”

Geçen yılın şampiyonu olan iriyarı, koyu tenli adam ringe atladı ve zıplayıp kaslarını esnetti. Öyle kendinden emin ve odaklı görünüyordu ki... Zephyr adamın her bir hareketini dikkatle izledi.

Ardından kocası... Hayır, *Cellat* ringe çıktı.

Zephyr onu hiç böyle görmemişti.

Nefesini tuttu. Elleri kalçalarında yumruk olurken adamın ringin ortasına doğru yürümesini ve parmaklarının etrafındaki sargıyı düzeltmesini izledi. Muhtemelen uzun saçlarını yüzünden uzak tutmak için başına bir tür bandana geçirmişti. İri vücudu ve yara izleri odadaki tüm gözlerin önündeydi. Altında yalnızca siyah bir spor şortu vardı. Zephyr onun tek gözle nasıl dövüştüğünü, mükemmel gören rakibi karşısında bu dezavantajı nasıl telafi edebildiğini merak ediyordu.

Kocası boynunu esnetip parmaklarını büktü. Başını kaldırdığında gözleri doğrudan onu bulmuştu.

Zephyr'i orada gördüğüne şaşırmış gibiydi. Ardından gözleri yanında duran ve tamamen unuttuğu Alec'e kaydı. Bakışları çok ama çok karanlık bir şeyle gölgelenirken çenesi kasıldı, parmakları tekrar kıvrıldı. Zephyr kocasının vücudunun her ayrıntısını inceledikten sonra saçlarındaki ele doğru baktığını gördü.

Alpha saçlarını çok seviyordu.

Kalbi boğazında düğümlenmişti. Zil çaldığında adamın rakibine dönmesini izledi. Alpha'nın vücudu sanki çok yüksek, çok dik bir uçurumdan aşağı düşmek üzereymiş gibi gergin ve diken üstünde görünüyordu.

Spiker ringe çıktığında dövüş başladı.

Adamlar birbirlerinin etrafında dönüyor, gözlemliyor ama bir hamle yapmıyorlardı. Kraken bir bıçak çıkarıp sağa doğru eğildikten sonra aniden sola, Alpha'nın kör noktasına kaydı. Hızla hareket ederek rakibinin göğsünü kesmişti.

Zephyr sandalyesinin kollarını kavradı. Parmak eklemleri bembeyaz kesilirken vücudu adrenalinden dolayı titriyordu.

Alpha kesiğe tepki vermemişti bile. Yalnızca yerde yuvarlanıp çevik bir hareketle ayaklarının üzerine inmişti. Kraken ise onunla birlikte dönmüş, adamın sırtına ulaşmasına asla izin vermemişti.

Tekrar hamle yapsa da ıskaladı. Alpha karşılığında adamın karnına sert bir tekme atmıştı. Kraken darbenin şiddetiyle arkaya doğru sendeledi. Ardından toparlanıp silkindi ve öfkeli bir şekilde tekrar rakibinin üzerine atıldı. Ancak Cellat tam o anda bileğini tuttu ve Kraken'in arkasına geçerken kolunu geriye doğru bükte. Serbest eliyle adamın bıçağı tutan bileğini yakalayıp rakibinin boynuna götürdü.

İzlediğinden emin olmak için bedenlerini ona doğru çevirdiğinde, Zephyr hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüştü.

İstese bile gözlerini kaçıramazdı artık.

Alpha bakışlarını ondan bir an bile ayırmadan rakibinin boğazını santim santim kesti.

Kalabalık etrafında çılgına dönmüştü. Alpha'nın adını haykırıyor, kan hücum eden kulaklarında birer uğultuya dönüşen sözler söylüyorlardı.

Zephyr hareket edemeden izlemeye devam etti.

Alpha adamdan uzaklaşarak cesedin yere düşmesine izin verdi. Göğsüyle kolları kan ter içindeydi ancak gözü karısından ayrılmamıştı. Elindeki bıçakla ringden atladı ve ona doğru yürüdü. Bakışları bedenini öyle yakıp geçiyordu ki, nefes almak bile çok zorlaşmıştı.

Kocası bacaklarının arasına girdiğinde başını geriye eğdi. Alpha çenesinin kalçasına degeceği kadar yakına gelmişti. Bıçağı kaldırdığında, Zephyr ne olduğunu anlayamayarak gözlerini kocaman açtı.

Nihayet gözlerini üzerinden ayıran Alpha'nın bakışları yan tarafa kaymıştı.

Döndüğünde eski sevgilisinin koltuğunda donup kaldığını gördü. Bıçak adamın saçlarını tutan elinin hemen altındaydı, derisinde bir kan çizgisi görünene kadar bastırılmıştı.

Alpha yavaşça, "Seni bir daha karımın yanında görürsem oradaki senin boynun olacak," diye hırladı. "Anlaşıldı mı?"

Alec yutkunup başını salladı.

“Öyleyse siktir git.”

Ardından bıçak onun çenesini buldu. Alpha neredeyse her zaman yaptığı gibi çenesini tutup dikkatini tekrar üstüne çekmişti.

“Kimim ben?” diye sordu sessizce. Zephyr’in yüzü adamın beliyle aynı hizadaydı. Gözlerini adeta büyülenmiş gibi kocasından ayıramıyordu.

“Ne?”

“Kimim. Ben?”

Zephyr yutkundu. “Kocam.”

Ağzının yara izi olmayan tarafı hafifçe kıvrılsa da neşesi gözlerine ulaşmamıştı. Bir nefes daha alamadan, Alpha boştaki eliyle saçlarını kavradı ve kafa derisini hissizleştirecek şekilde çekiştirdi. Bıçak çenesinden aşağıya inerken nefesi kesilmişti. Metalin keskin ucu boynundan aşağıya inip göğüs dekoltesinde durdu. Adamın verdiği bu kafa karıştırıcı sinyaller karşısında Zephyr karmakarışık hisler içinde kalmıştı.

“Peki sen kimsin?”

Zephyr dudakları aralandı. “Karın.”

Alpha bıçağın sağ göğsünün yamacından aşağıya, sert meme ucuna doğru ilerlemesine izin verdi. Geniş tarafıyla tam da üzerine vurduğunda Zephyr derin bir nefes aldı. Vücudu ısınmıyor, ıslaklığı bacaklarının arasında birikiyordu.

“Benim.”

Zephyr bu tek kelimeyle yok olmuş, parçalara ayrılmış, işi tamamen bitmişti. Vücudundaki her bir hücre adamın onu böyle aleni ve hükmedici bir biçimde sahiplenmesiyle alev alıyordu. Alpha söylediklerini vurgulamak için bıçağını kenara fırlatıp eğildi. Onu omzuna aldığı anda dünyasını bir kez daha altüst etmişti.

BÖLÜM YIRMI

Zephyr

Alpha onu kalabalığın arasından deponun arka tarafında bir yere götürürken vücudu adamın geniş omzunda sallanıyordu. Kalçaları göğsündeki kanla yapış yapış olmuştu. Serbest göğüsleri aşağı sarkıyor; yerçekimi nedeniyle onu neredeyse yakasından fırlamakla tehdit ediyorlardı.

Kocası bir amaç uğruna yürürken kalçalarındaki eliyle alanını işaretliyordu. Etraflarındaki insanlar durmadan haykırırcasına bağırıyor, çılgınlıklar atıyor ve iğrenç önerilerde bulunuyordu.

Bir kapı açılıp kapandığında nihayet ayaklarının üzerine indi. Bir tür soyunma odasında kocası onu masanın üzerine bırakmıştı. Başka bir şey algılayamadan, adamın eli saçlarına doklandı ve başını geriye doğru çekti. Vücudu onunkine yaslanmış, ölü adamın kanı kadının göğsüne bulaşmıştı. Şortundaki büyük sertlik kadınlığına baskı yapıyordu.

“Canavarı istiyordun,” diye hırladı dudaklarına karşı. “Sikeyim, burada işte.”

Dudakları öfkeyle kadının kollarının üzerine kapanmıştı. Derin, karanlık ve ahlaksız bir öpücük bu. Şehvet doluydu. Zephyr’i tüketiyor, sahipleniyor ve adamın çektiği saçlarından kıvrılan ayak parmaklarına kadar onu yakıp geçiyordu. Bir mağara adamının bir ayıyı avladıktan sonra karısına, bir korsanın gemilerini ele geçirdikten sonra genç bir kıza, bir savaş lordunun ise ejderhalarını öldürdükten sonra kadınına vereceğini hayal ettiği türden bir öpücük.

Üzerinde hak iddia eden, güç ve açlık dolu bir öpücüktü. Kanının kaynamasına ve başının dönmesine neden olan bir öpücük... Zephyr adamın dili ağzındayken tamamen kontrolden çıkmıştı. Alpha'nın ağzı hâlâ onunkinin üzerindeydi ve boştaki eli göğsünü kavrayıp acıtana dek sıkılmıştı. Zephyr'in dudakları derin bir nefes almak için aralandığında adam geri çekildi. Altın gözüyle onu izlerken yüzü her zamankinden daha karanlık, daha sert, daha ateşliydi.

Göğsündeki eli gevşedi, ardından bakışlarını onun üzerinden ayırmadan meme ucuna vurdu.

Dudaklarından bir çığlık kaçıvermişti.

“Daha yüksek sesle,” diye emretti Alpha. Büyük avucuyla diğer göğsünü tokatladığında eli yine meme ucuna isabet etmişti. *Lanet olsun.* Islaklığı bacaklarının arasında öyle birikmişti ki, adamın gövdesinin etrafına doladığı bacaklarını sıkmaya başladı. Kocası ilk kez böyle bir şey yapıyordu. Tanrı aşkına, şimdi onu daha da çok istiyordu. Biraz daha yakına eğilip yeniden dudaklarına uzandığında Alpha geri çekildi. Parmakları hassas meme ucunu sertçe çekti ve bir şaplak daha attı. “Daha yüksek sesle.”

Zephyr tekrar inledi. Göğüslerindeki ağırlık artarken gözleri kapanmış, meme uçları heyecanla kabarmıştı.

Kocası yumruğunu saçlarına bir kez daha dolayıp başını geriye çekti. Kafasını boynuna gömüp kokusunu içine çekerken dudakları kulağında durmuştu. “Dışarıda olmamız hoşuna gitti mi?”

“Evet,” diye mırıldandı Zephyr. Adamın parmakları sert meme ucunu çekiştirip tekrar tekrar sıktı. Kalçalarını adamın sert ereksiyonuna karşı ritmik hareketlerle sallarken vaat edilen zevki kovalıyordu.

“Canavarı mı istiyorsun, benim küçük sürtüğüm?” Kulağındaki boğuk sesle nefes nefese kaldı. Adamın söyledikleri içindeki edepsiz bir noktaya dokunuyordu. *Tanrım, evet.* Onun için

utanmaz bir kadın olmak istiyordu. Alpha'nın ona istediği her şeyi yapmasını istiyordu.

"Evet." Daha fazla hareket etmeye çalıştı ancak çabası tamamen boşunaydı. Alpha bedenini olduğu yere sabitlemişti, bu hareketiyle onu daha da arzulamasına neden oluyordu. Adam şu anda her ne istiyorsa yapabilirdi, Zephyr tamamen onun merhametine kaldığını biliyordu.

Alpha sertliğini kıyafetlerinin üzerinden klitorisine doğru bastırdı. Aynı anda saçını ve meme ucunu çekiştirmiş, kulak memesini ısırmişti. Vücudundaki kan ve ter onunkini kaplarken çenesi titriyor, aldığı zevk zirveye çıkıyordu. Eğer adam durmazsa birazdan boşalacaktı. Kana ve adamın kokusuna tepki veren temel içgüdüleri yüzünden miydi? Alpha normalde her gün boşalmasını sağlarken, bir hafta boyunca bundan mahrum kalmış olması mıydı nedeni? Belki de adamın sahiplenici doğasıydı? Zephyr cevabı bilmiyordu. Ancak kocası meme uçlarını çekiştirip tokatladıkça, sert uzunluğunu klitorisine defalarca sürttükçe orgazmın içinde yükseldiğini hissetmişti. Zevk kanında dolaşırken başı geriye düştü. Saçındaki elinden göğüslerindeki parmaklarına, boynundaki dudaklarından kadınlığına yaslanan aletine kadar her şey vücudunu aşırı duyarlı getiriyordu. Artık bu duygu seline dayanamayacaktı.

Neredeyse çılgılık atarak adamın kollarında paramparça oldu.

"Beni nasıl ıslattığına bak." Alpha bacaklarının arasındaki bariz ıslaklığı işaret etti. Zephyr'in vücudu adamın onu darma-dağın edeceği umuduyla kendini hazırlıyordu.

"Orada, altında çınlıplak olduğun bu kahrolası bluzla otur-
dun. Başka bir adamın senin nefesini solumasına izin verdin,"
diye fısıldadı usulca. Boynuna doğru konuşurken sesi kulağa tehlikeli geliyordu. "Bir dahaki sefere, ben seni haftalarca hareket edemeyeceğin kadar sertçe siktiğimde teninde onun kanı olacak. Dizlerinin üzerine çök."

Yutkunurken kalbi hızla kaburgalarına çarpıyordu. Kendini yere bırakırken aklı karışmış, adamın saçlarındaki eli onu olduğu yere mıhlamıştı. Alpha şortunu indirerek ilk kez kendini bu şekilde gösterdiğinde nefesi kesildi. Adamı her zaman arkasında ya da kıyafetlerin üzerinde hissetmişti. Vücudunun iyi olduğunu biliyordu ancak bunu görmek, *ne kadar* iyi olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Alpha kesinlikle onu sertçe becerebilir ve aletini haftalarca içinde hissetmesini sağlayabilirdi.

Aletini dudaklarının arasına almak için öne doğru eğildi. İlk kez tadına bakmak istiyordu. Fakat adam bir eliyle olduğu yerde kalmasını sağladı ve diğer eliyle mastürbasyon yaparak onu izledi. İri eli aletin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor, göğüslerini hedef alıyordu. Zephyr göğüslerinin birbirine bastırırken dekoltesini derinleştirdi ve bluzunu aşağı çekerek onları kocasına gösterdi. Sert meme uçları adamın dokunuşlarının etkisiyle sızlıyordu.

Alpha bu manzara karşısında inledi, başı geriye düşmüştü. Boşalırken kolundaki izin yanındaki ve boynundaki damarlar dışarı fırlamıştı. Biraz sonra ılık menileri göğsüne çarptı.

Adamın işi bittiğinde, Zephyr daha hızlı nefes almaya başlamıştı. Kocasının istediği gibi boşalmasını sağlayamamıştı fakat bu şekilde dağıldığını gördüğü için bunu umursamıyordu.

Alpha saçlarını bıraktıktan sonra odadaki dolaplardan birine gidip temizlenmesi için ona bir havlu uzattı. Zephyr ayağa kalktığında bacakları titriyor, dizleri ağrıyordu. Göğsündeki sıvıları elinden geldiğince sildi. Ardından birkaç metre ileride duran adama bakarak üstünü düzeltti. Kocasını soğukkanlı ve sakin haline geri dönmüştü bile.

“Buraya gelmemeliydin.”

Aralarına mesafe koyuyordu. *Yine.*

Zephyr dudaklarını büzerken öfke, acı ve özlemin içine olduğunu hissetti.

“Geri dönmedin.”

Adam dönmemişti. Günlerce gelmemişti. Haftalarca. Yıllarca. Zephyr ise hep beklemişti.

Adam onu bir yol kenarında yalnız bırakmış, bir daha geri dönmemişti. Tanrı aşkına, bir parçası bu yüzden ondan öyle nefret ediyordu ki...

Zephyr adamın göğsüne bastırarak aralarındaki mesafeyi kapattı. “Beni terk ettin.” Çenesinin titremesinden nefret etmişti. Uzak tuttuğu anılar bu savunmasız haliyle üzerine akın ediyordu. “Beni unuttun,” diye fısıldadı. Daha fazla içinde tutamıyordu. Bu sır, damarlarındaki bir zehre dönüşmüştü ve adamı korumaya çalışırken onun ruhunu kemiriyordu.

Alpha’nın yara izi olmayan kaşı çatılırken bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. “Seni unutmadım.”

“Unuttun.” Gözleri adamın boynuna kaydı, kendi boğazında bir düğüm hissediyordu. “Bunun farkında bile değilsin.”

Alpha’nın eli kadının çenesini buldu. Ne demek istediğini anlamaya çalışan kocası, yüzündeki sert ifadeyi görmesi için onu kendine doğru çevirmişti. Anlamayacaktı. Asla anlamayacaktı.

Zephyr aniden kendini tamamıyla *tükenmiş* hissetti. Alpha onu kendine çekiyor, itiyor; sonra tekrar çekiyor ve tekrar itiyordu. Zephyr artık tükenmişti, verecek bir şeyi kalmamıştı.

Darmadağın olurken başını adamın göğsüne yasladı. Muhtemelen bedenlerinin birinin kanıyla kaplı olmasını umursaması gerekiyordu ancak rahatsız hissedecek kadar bile gücü yoktu. Kalbinin yere çakıldığını, duygularının bir kez daha çirkin bir düşüşe geçtiğini hissedebiliyordu. Tek istediği eve gidip uymak ve kendini daha iyi hissedene kadar yerinden kıınıldamaktı. Ancak nerede uyuyabileceğini bile bilmiyordu. Malikânedeki odasında yalnız kalmak onu rahatsız ediyordu, kanepe kemiklerini ağrıtıyordu, kocası ise onu yatağında istemiyordu.

Her şey üzerine bir anda çökmüştü.

Ne düşünüyordu ki?

Mesele de buydu ya. Düşünmüyordu. Yalnızca hissetmiş, kararlarını aklıyla değil, kalbiyle vermişti. Alpha gözünü kaybettiği kaza yüzünden onu hatırlamıyordu ve görünüşe göre, o zamanları asla hatırlamayacaktı. Zephyr derinlerde bir yerde, birlikte zaman geçirmenin adamda duygusal bir tepki uyandırabileceğini ummuştu. Adamın son on yılını hissetmekten kaçınarak geçirdiği gerçeğini hesaba katmamıştı. Alpha'ya geçmişlerini anlatabilirdi ama ne anlamı vardı ki? Kocasını cinsel olarak çekici buluyor, sahipleniyordu ancak bu duygusal bir bağlılık hissettiği anlamına gelmiyordu. Adam için aralarına mesafe koymak kolaydı. Uzaklaşmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu çünkü zaten ona hiç bağlanmamıştı ki... Zephyr'i yeni bir şehirde yalnız bırakmış, evine götürüp onu günlerce yalnızlığa terk etmişti. Eğer adamı bulmak için buraya gelmeseydi; Alpha muhtemelen evliliklerinin geri kalanını uzakta, sürekli onu peşinden koşturarak geçirecekti.

Tanrı aşkına, tam bir *aptaldı*. İçindeki umuda çok hızlı bağlanan aşırı duygusal bir aptaldı.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı, adamın göğüs kafesine düştü.

Annesi haklıydı. Bu evlilik bir maskaralıktan ibaretti.

Alpha'nın kokusunu içine çekmek için derin bir nefes aldı. Fiziksel ve zihinsel olarak uzaklaşmadan önce bunu hafızasına işlemişti. Artık bu işin peşini bırakması gerekiyordu. Gitmesi, kendini toplaması ve hayatlarında yarattığı bu karmaşayı düzeltmesi gerekiyordu.

Bu bir hataydı. İyi niyetli, aşktan doğan bir hata olsa da öyleydi işte.

Bir adım uzaklaştı. Alpha uzun bir an boyunca ona bakmış, başparmağı yanağındaki gözyaşının üzerinde gezinmişti.

“Ne oldu az önce?” diye sordu usulca. Zephyr adama bakmaktan kaçınarak kıyafetlerini düzeltti.

“Gitmem gerek.” Kocasının elini bırakıp kapıya doğru yöneldi.

Alpha’nın eli onu durdurmuştu. “Ne oldu az önce?” diye tekrar sordu adam. Zephyr ona nasıl cevap vereceğini bilemediği için derin bir nefes daha aldı. Ancak yine de konuşmamıştı. Zaten iletişimleri de berbattı. Kolunu hafifçe kavrayan parmaklarından kurtulup kapıyı açtı.

Victor dışarıda nöbet tutuyor, birinin onların olduğu tarafa gelmesini engelliyordu.

“Ceketini verebilir misin lütfen?” diye sordu korumasına. Kendini kirli, sefil ve hayatında ilk kez gerçekten aşağılanmış hissediyordu.

Victor tek bir kelime etmeden ceketini çıkarıp ona uzattı. Bakışlarını hemen arkasında varlığını hissedebildiği adama dikmişti. Zephyr kocasının altın renkli gözünün onu delip geçtiğini hissedebiliyordu ama görmezden geldi.

Victor sandalyenin üzerine bıraktığı çantayı ona uzattığında, Zephyr ceketini üzerine sardı ve oradan uzaklaştı. Çantayı alıp başını eğdi, ardından depodan çıkıp karanlık otoparka doğru yürüdü. Nefesleri artık titrekti. Arabaya bindiğinde Victor da sürücü koltuğuna yerleşmişti.

“Eve mi?” diye sordu kontağı çalıştırırken. Hayır, eve gitmek istemiyordu. Malikâne ona bir ev gibi gelmiyor, kendini oraya ait hissetmiyordu. Kalbini tekrar tekrar ortaya atmasına rağmen reddedildiği bir yerde nasıl evindeymiş gibi hissedecekti ki?

“Kız kardeşimin dairesine götür beni, lütfen.”

Victor’un dikiz aynasından ona baktığını görmüştü ancak koruması yorum yapmadı ve gecenin içine doğru sürdü.

Zephyr pencereden dışarı bakarken başını cama yasladı. Dü-

şüncelerini süzgeçten geçirip ne hissettiğini anlamaya çalışıyor, içindeki duygu karmaşası kafasını karıştırıyordu. Bir yanı hâlâ geri dönüp onlar için savaşmak istiyordu. On yaşındayken Alpha'dan etkilenen, on sekizinde genç adama âşık olan ve şimdi onu yeniden bulan yanı... O parçası, ilk gece dövüşte olduğu gibi adamın kollarına atılmak ve kendisini sevmesini sağlayabileceği umuduyla kocasının yanında kalmak istiyordu.

Ancak başka bir yanı, daha karanlık bir yanı aşkıyla alay ederek umudunu aşağılıyordu. Bunun mümkün olabileceğini düşündüğü için bir aptal, denediği için tam bir salak olduğunu söylüyordu. Birkaç haftadır kendini daha fazla incinmeye hazırlamaktan başka bir şey yapmamıştı. Alpha onu kasten incitmemiş olsa da, kalbini kırabilecek güce sahipti. Tenebrae'de onu yalnız bıraktığında, kardeşine bunun 'gerçek bir evlilik' olmadığını söylediğinde, evine götürdüğü ilk zaman onu yeni bir yerde terk edip gittiğinde hissettiklerini tekrar hatırlamıştı.

Bir adım ileri, on adım geri gidiyordu ve o artık... tükenmişti.

Araba eski apartmanının önünde durduğunda arabadan inip zorlukla kapıya doğru yürüdü. Şifreyi girdikten sonra ona eşlik eden adama döndü.

"Kardeşimle kalacağım," dedi Victor'a. Hâlâ adamın ceke-tine tutunuyordu. "Yarın işe gitmeyeceğim, o yüzden burada kalmana gerek yok. Ceketini temizletip geri getireceğim."

Victor ona endişeyle baktı. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at."

Zephyr hafifçe gülümsedi ve kapıyı arkasından kapatarak binaya girdi. Ayakları onu eski dairesinin önüne getirdiğinde zili çaldı. Geç bir hafta sonu gecesiydi. Zen genellikle bu saatlerde uyumaz, bir polisiye dizisi izlerdi.

Kapı açıldığında şaşkın kız kardeşi yüzüne hızla bir bakış atıp onu içeri çekti. "Ah, Zee."

Zephyr ağlamaya başladı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Zephyr, On Yıl Önce

Buluştukları eski okul otoparkı, köşe dönüldüğünde tüm çocukların buluşmak için gizlice geldiği âşıklar sokağına çıkmayı saydı ürkütücü olabilirdi.

Zephyr çitin yanında, binanın arkasındaki gölgeli alanda bekliyordu. Bir yerlerde bir okul partisinin seslerini duyuyordu. Burası onun okulu ya da mahallesi değildi ve evine iki kilometre uzaklıktaydı. Ancak burası dünyalarından uzakta buluşabilecekleri en gizli yerdı. Alpha'nm kendi mahallesine yaklaşmasını istemiyordu. Ailesi öğrenmeden onu evinin yakınlarına getiremezdi ve annesi de bunu asla kabul etmezdi.

Bileğindeki saate baktı. Birkaç ay önce on sekizinci yaş gününde adamın ona verdiği bir hediye idi bu. O gece adamın başka neler verdiğini hatırlayınca yüzü kızardı. Onu yaslandığı çite doğru itmiş ve bedenini yiyip bitirmişti. Zephyr daha fazlasını istiyordu. Alpha'yı istiyordu.

Sağ tarafından gelen bir ses başını kaldırmasına neden oldu. Adamın kendisine doğru koştuğunu gördüğünde yanaklarına bir gülümseme yayıldı. Siyah bir tişörtle kot pantolon giyen Alpha'nm koyu renk saçları ıslak ve dağınıktı. Zephyr'in kişisel alanına girip yüzünü büyük ellerinin arasına aldı ve dudaklarını onunkilerin üzerine eğip onu sertçe öptü.

“Gülümsemeni yemek istiyorum, gün ışığı,” dedi ağzına karşı. “Bütün olarak yutmak ve içimi onunla aydınlatmak istiyorum.”

Zephyr daha geniş gülümsedi. Adamın kendisini istediği

kadar öpmesine izin verirken parmaklarını nemli saç tellerinin arasından geçirmişti. Alpha'yla tanışmak kaderinde vardı. Mahallesinde yaşayan bir arkadaşı sayesinde yıllar boyunca gözünü çocuğun üzerinde tutmuş olsa da, iki ay öncesine kadar onunla hiç konuşmamıştı. Arkadaşıyla adamın dövüşünü izlemeye gittikleri gün, arkadaşı onu sevgilisi için bırakıp gitmişti. Zephyr genç adamı gördüğünde yalnız ve korkmuş halde eve dönmeye çalışıyordu. Arabası olmadığı için Alpha onunla birlikte yürümüşü. Beş kilometre boyunca durmadan konuşmuşlardı. Birkaç yıl önce onu gördüğünü, annesiyle tanıştığını ve yıllar boyunca uzaktan onu izlediğini itiraf etmişti o gece. Alpha ise onu evinin önünde bıraktıktan sonra tekrar görüşmek istemişti.

O zamandan beri duyguları öyle derinleşmiş, öyle yoğunlaşmıştı ki... Zephyr sonsuza dek birlikte olacaklarını biliyordu. Aşkları tıpkı anne babası ve büyükannesiyle büyükbabası gibi kaderlerinde vardı. Alpha'yla her zaman bir bağı olmuştu çünkü birbirleri için yaratılmışlardı.

Alpha dudaklarını ona bastırırken bir anlığına irkildi. Zephyr geri çekilip nedenini görmek için yukarı baktı. Adamın dudaklarının kenarı hafifçe morarmıştı.

“Dövüşten mi geliyorsun?” Çürüğe hafifçe dokundu. Adamın neredeyse sıvı altın kadar açık, yoğun kehribar rengi gözleri onu izliyordu. Zephyr onun dövüşmesinden hoşlanmıyordu ama Alpha'nın üzerine titrenmesinden hoşlandığını biliyordu.

“Sen bir de diğerini gör.” Genç adam boğuk bir kahkaha attı. Zephyr'den yalnızca birkaç yaş büyük olmasına rağmen hayat tecrübeleri onu sertleştirmiş, yaşının ötesinde olgunlaştırmıştı. Alpha bunun birlikte geçirdikleri kısıtlı zamanı etkilemesine izin vermemeye çalışıyordu. Sevgilisini çitlere yasladı ve boyunun omzu ile birleştiği yere öpücükler kondurdu.

“Çok yakında,” dedi bıraktığı küçük ısırıkların arasında.

“Bir araba alıp seni evinden alacağım. Buraya kadar yürümek zorunda kalmayacaksın artık. Bir *Jeep* alacağım.” Onun kokusunu içine çektiğinde, Zephyr adamm en sevdiği parfümü sık-tığına memnun olmuştu. “Ayrıca seni şehirden uzakta uzun bir gezintiye çıkaracağım. Bunu ister misin?”

Gülümseyip yıldızlara baktı. “Hmm.”

“Bir gün, bu bok çukurundan kurtulacağım. Zengin olacağım. Senin için bir ev inşa edeceğim. Köpekler alacağım. Köpekleri seviyorsun, değil mi?”

Teoride öyleydi. “Sanırım.”

Alpha boynuna doğru bir kahkaha attı. “Ve bir gün, param olduğunda sana dünyanın en güzel yüzüğünü alacağım, gün ışığı. Kabul eder misin?”

Zephyr geri çekildi, genç adamm tıraşlı yanaklarını kavramıştı. “Bundan daha fazla istediğim bir şey yok.”

Alpha dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Gün ışığım. Beni içten içe aydınlatıyorsun.”

Zephyr sözleri karşısında eriyor, adam konuşmaya devam ederken gözleri yanıyordu.

“Senin için daha iyi bir adam olmak istememe neden oluyorsun.”

Ah, tanrım. Onu ağlatacaktı.

Zil sesi duyulunca Alpha uzaklaştı. Telefonu açıp hattın diğer ucunda konuşan kişiyi dinlerken usulca genç kızın saçlarıyla oynuyordu. “Tamam, bana iki dakika ver.”

Zephyr gözlerinde sessiz sorularla adama baktı.

Alpha ona hınzırca gülümsediğinde çocuksu bir yakışıklılığa bürünmüştü. “Sana bir sürprizim var.”

Zephyr’in kalbi göğsünde çırpındı. “Ne?”

Genç adam başını iki yana sallayıp geriye doğru yürüdü ve sırtarak onu işaret etti. “Orada kal. Yerinden kımıldama. Geri geleceğim.”

Kız güldü. “Peki ya sen burada yokken bir çocuk benimle flört etmeye gelirse?”

Alpha’nın gözleri karardı. “Ona benim olduğunu söyle. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa kaçacaktır.”

Genç adam saçlarını alnından geriye doğru itti ve köşeyi dönerek gözden kayboldu. Zephyr ise hâlâ kıkırdıyordu.

Gözünü sokağa dikti ve yüzünde bir gülümsemeyle beklemeye başladı.

On dakika.

Gülümsemesi yavaşça soldu.

On beş dakika.

Karnına bir ağırlık oturdu.

Otuz.

Sevgilisini aradı. “*Aradığınız numaraya ulaşamıyor.*”

Kırk beş.

Gözlerini köşeye dikerek yürümeye başladı.

Bir saat.

Köşeyi dönüp yola doğru yürüdü. Bomboştu.

İki saat.

Tekrar aradı. “*Aradığınız numaraya ulaşamıyor.*” Tekrar. “*Aradığınız numaraya ulaşamıyor.*”

Sonra tekrar. “*Aradığınız numara hatalı. Lütfen numarayı kontrol edin ve daha sonra tekrar deneyin.*”

Yolun kenarında bekledi. Öyle paniklemişti ki... Ancak bir şeyin gecikmesine neden olduğundan, Alpha’nın geri dönüp onu korkuttuğu için özür dileyeceğinden emindi.

Fakat gelmedi.

Şafak çöktüğünde bile o gelmemiştir.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Alpha, Günümüz

Bir şeyler ters gidiyordu.

Verandada durup manzaraya bakarken göğsünde bir boşluk vardı. Köpeklerle yaptığı koşudan yeni dönmüştü ve neyin ters gittiğini tam olarak kestiremiyordu ama bir şeyler kesinlikte yanlıştı.

Bunun nedeni Dante'nin iki gün önce arayıp gizli görevdeki adamı Vin'den yeni haberler aldığını söylemesi miydi? Kayıp kızlar konusunda araştırma yapması için gönderdiği adamlardan birinin, izi bulunamayan üç kızla ilgili bazı bilgilerle geri dönmüş olması ve ona detayları anlatmak için buluşmak zorunda olmaları mıydı? Belki de şehirdeki cinayetlerin son birkaç hafta içinde aniden durmuş olması ve bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu içten içe biliyor olmasıydı.

Bunların hiçbirisi olmayabilirdi de. Belki de nedeni yalnızca evinin, içinde yaşamaya başladığı günden beri ilk kez bomboş hissettirmesiydi.

Her şey boştu. Sessizdi. Çok sessizdi. Kahkaha sesi yoktu, kadınsı sataşmalar yoktu, hoparlörlerden hiç hoşlanmadığı *pop* müzikler çalmıyordu. Yalnızca kendisi ve yalnızlığı vardı, tıpkı daha önce istediği gibi. Şimdiyse bunu istemiyordu.

Sadece kız kardeşine gitti, dedi kendi kendine. Yakın olduklarını ve Zephyr'in kardeşini özlediğini biliyordu. Önemli bir şey değildi.

Ancak içindeki bir şey aynı fikirde değildi. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Bunun büyük bir şey olduğunu biliyordu.

Geriye çekilmesinden sonra karısının nasıl da içine kapandığını hatırladı. Tanrı aşkına, kendini gezegendeki en büyük piç gibi hissediyordu. Belki de öyleydi. Zephyr soyunma odasında ona bakmaktan kaçınmıştı ve bunu hiç yapmazdı. Sürekli ona bakıyor, vücudunu incelemek için her zaman yeni nedenler buluyordu ve Alpha bunu öyle çok seviyordu ki... Karısının gözlerinin hasarlı bedenini açıkça ve içtenlikle takdir etmesini seviyordu. Ona baktığında ışıldamasını seviyordu. Farkında olmadığını düşündüğü anlarda bile karısının gözleriyle onu takip etmesini seviyordu.

Alpha bunu özlemişti. Uzakta olduğu tüm bu süre boyunca Zephyr'i özlemişti.

"Beni unuttun."

Karısı bu söylediğiyle bir şey kastetmişti. Alpha ne olduğunu bilmiyor olsa da bu sözler onu rahatsız etmeye devam ediyordu.

Kadının en başından beri onun hakkında bir şeyler bildiği, bir şeyler sakladığı açıktı. Alpha birdenbire bunun hayatının hatırlayamadığı bölümüyle bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Karısıyla konuşmaya ihtiyacı vardı.

Kahvesini getirdiğinde, "Ah... Zee yukarıda uyumaya başlamıştır umarım," dedi Leah.

Alpha kaşlarını çatarak fincanı aldı. "Teşekkür ederim. Ne demek istiyorsun?"

"Sen yokken kanepede uyuyordu." Leah başını iki yana salladı. "Sanırım köpeklerin etrafında olmak ona daha iyi hissettiriyordu. Evde tek başına kalmak onun gibi şehirli bir kız için korkutucu olmalı."

Kahretsın, o tam bir pislikti. Yokluğunda kadının ne hissedeceğini hiç düşünmemişti bile.

Alpha ne zaman şehirden ayrılrsa, Zephyr geceyi ailesinin evinde geçiriyor ancak o eve döndüğünde geri geliyordu. Bunu nasıl düşünmemişti?

Bear verandadaki köşesinden sızlandı, duygu dolu gözleri hüznü bakıyordu. Kadına en çok bağlanan oydu ve Zephyr olmadığı için küsmüştü. Bandit bile muhtemelen kokusunu almak, bir parça daha giysi çalabilmek için karısının odasına doğru gidiyordu. Baron'un ise umurunda bile değildi.

Köpeklerin kafasını okşadıktan sonra kahvesini yudumlayıp manzaraya baktı.

Zephyr geri döndüğünde bunu telafi edecekti.

Her şey yoluna girecekti.

Hiçbir şey yolunda değildi.

Karısı ortadan kaybolmuştu.

Üç gün boyunca eve gelmesini bekledi ancak kadın hiç gelmedi. Odası, eşyaları, onu becerdiği yerler, Bandit'in takıntı haline getirdiği sarı sutyen... Hepsi onunla alay ediyordu. Her şeyi berbat edecek bir şey yaptığını bildiği için kadını biraz rahat bırakmaya karar vermişti.

Dördüncü gün onu aradı.

Zephyr telefonu açmadı.

İçine bir şey oturmuştu.

Karısının işyerine uğradığında ona bütün hafta boyunca izin aldığını söylemişlerdi. Victor'dan ceket konusunda ona yazmasını bile istemişti, üstelik o ceketin kadında olmasından nefret ediyordu. Ancak karısı mesajı okumamıştı bile.

Şimdiyse ilk kez, durumun başka bir şey olduğundan endişeleniyordu. Alpha'yı görmüş olması; onu gerçek, canavar haliyle bir adamın boynunu keserken görmüş olması kadını ürkütmüş müydü? Rakibinin kanını ilkel bir yaratık gibi kadının bedenine bulaştırması? Artık onun ve dünyasının bir parçası olmak istemediğini mi fark etmişti? Yoksa nedeni başka bir şey miydi?

"Beni unuttun."

Kelimeler kafasının içinde bir suçlama gibi çınlıyor, kadının bu sözleri söyleme şekli aklından çıkmıyordu. Aralarındaki mesafe ona son aylara geriye dönüp bakması için ani bir netlik kazandırmıştı.

Zephyr ondan hiçbir şey istememişti, ilgisine karşılık vermesini bile. Buna rağmen geri çekilerek, eşine karşı temkinli davranarak çok ama çok büyük bir hata yapmış gibi hissediyordu.

Şimdi karısının eski apartmanının önünde oturmuş, tüm olasılıkları teker teker düşünüyordu. Bu saçma evlilik onun için ne zaman bu kadar önemli hale gelmişti?

Hector ön taraftan, “İçeri girecek misin?” diye sordu. Karısıyla arasında bir şeyler olduğunu biliyor olsa da burnunu sokmamıştı.

Sağ göz çukurunda hissettiği hayalet ağrı, deri bandın altındaki izin kaşınmasına neden oluyordu. Kadının yumuşak dudaklarının onu vücudunun en çirkin yerinden öptüğünü hatırlayınca göğsündeki ağırlık daha da artmıştı. Bu his karşısında derin bir iç çekti. Kahretsin, ilişkilerini ne kadar batırmıştı?

Dişlerini sıkarak arabadan indi ve kapıya ilerleyip dairenin düğmesine bastı.

Zenith’in sesi hoparlörden gelirken vızıltı kesildi. “Kim o?”

“Alpha,” dedi küçük makineye. Hattan gelen sessizliği duyuyordu. Zenith’in onu dışarıda bırakmayacağını umdu. İki kız kardeşin ne kadar yakın olduğu düşünülürse, kadının şu anda onun hakkında pek de iyi şeyler düşündüğünü sanmıyordu. Gerekirse kahrolası kapıyı kırardı ama bundan olabildiğince kaçınmak istiyordu. İşleri gereksiz yere zorlaştırmamanın bir anlamı yoktu.

Neyse ki, kapı bir vızıltıyla açıldı ve sonunda içeri girdi. Zephyr’in onunla geri dönmek istemeyebileceği ihtimaliyle uzun zamandır ilk kez korkmuştu. Karısını kaybetmek isteme-

diğini anlayınca olduğu yerde durdu. Henüz olmazdı. Kadının ışığından yeterince parça alamamıştı. Aralarında yaşanacak o kadar çok şey vardı ki... Kasıtlı olarak ikisini de mahrum bıraktığı onlarca şey vardı. İstese de istemese de bu kadın içeri sızmıştı ve şimdi onun gitmesini istemiyordu. Annesi öldüğünden beri ilk kez kaybedecek bir şeyi olduğunun farkına varmıştı.

Göğsünü ovuşturdu. Zephyr'in bir daha geri dönmeyeceğini düşününce göğsünden derin bir hırıltı kopmuştu.

Hayır. Neyin yanlış gittiğini bulacak ve düzeltecekti.

Peki yapamazsa?

O daha düşüncelerini tamamlayamadan dairenin kapısı açıldı. Zenith yaşına yakışmayan bir ciddiyetle onu süzüyordu. Dairenden çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Gözlerinde kararlı bir bakışla ona bakarken haftalar önceki gergin kızıdan eser yoktu.

“Ben Zephyr'in kan bağıyla kız kardeşi değilim,” diye söze başladı. Sesi kasvetliydi. “Ailemiz beni küçükken evlat edinmiş. Çocukluğumun onlardan önceki kısmını pek hatırlamıyorum ama bu aileye girdiğimde yalnız hissettiğimi ve korktuğumu hatırlıyorum.”

Alpha bunları dinlerken kadının nereye varmak istediğini anlamaya çalıştı. Zenith onu karısından uzak tuttuğu için biraz canı sıkılmıştı.

“Zee bana bir kez bakmış ve beni sevdiğine karar vermişti,” dedi kız o günleri hatırlarken. Artık sesi titriyordu. “Beni tanımıyordu bile ama umurunda değildi. O günden sonra beni hep sevdi. Geceleri gizlice yatağıma gelirdi çünkü yalnız uymaktan korktuğumu biliyordu. Bana iyi hissettirdiğini bildiği için benimle saatlerce konuşurdu. Onu sevediğim zamanlarda bile, bana tüm sevgisini verdi. Beni farkında olduğundan çok daha fazla şekilde kurtardı. Anne babamızı seviyorum ama bugün olduğum kişiye dönüşmemin tek nedeni kız kardeşim ve

onun bana olan koşulsuz, sonsuz sevgisi. O böyle biri. İnsanları sevmek şekli bu. Onun sevdiği herkes bu dünyadaki en şanslı insandır.”

Alpha her kelimedede göğsündeki taşın daha da ağırlaştığını, bir yükün organlarını çekiştirildiğini hissediyordu. Zenith’e duyduğu saygı bir kademe daha artmıştı. Birini böylesine şiddetle koruyan herkes onun için takdir edilesi bir noktaya erişirdi. Ancak koruduğu kişinin kız kardeşi olması çok daha fazlası için yeterliydi.

Zenith sessizce, “Seni seviyor,” dedi aralarındaki boşluğa doğru. Alpha’nın dünyasını altüst etmişti. “Bunu sana söylediğim için beni öldürecek ama seni çok uzun zamandır seviyor.”

“Beni unuttun.”

Siktir.

Zephyr hayatının bir parçasıydı. Bir zamanlar o da kadını sevmiş miydi? Hatırlayamadığı bir zamanda ölü kalbi ona karşı bir şeyler hissetmiş miydi?

Zenith onun çalkantılarından habersiz -belki de umursamaz- bir tavırla devam etti. “Nasıl ve ne zaman olduğunu anlatıp anlatmamak ona kalmış. Seninle evlenmek için bu planı yapmasının tek nedeni seni özgürce, kalbinin arzuladığı gibi sevebilmektir. Bir ihtimal, sadece bir ihtimal, senin de karşılığında onu sevmeyi öğreneceğini umuyordu.”

“Amacım beni sevmeni sağlamaktır.”

Zephyr bunu söylemişti ve Alpha ona inanmamıştı.

İçinde bir şeyler kıpırdandı. Zenith’in sözlerinin üzerinde bıraktığı ağırlığı atmaya çalışarak yeniden göğsünü ovuşturdu. Zephyr’in sırf sevdiği için onunla evlenecek kadar ileri gitmiş olması inanılır gibi değildi. Kimse gizli bir amaca sahip olmadan bir şey yapmazdı. Ama Zenith’e inanacak olursa, karısı tam da bunu yapmıştı.

“O solup gidiyor.” Zenith’in sesi titriyordu. Ona bakan göz-

leri öfkeyle nemlenmişti. “Ondan uzaklaştığın her gün daha da soluyordu ve ne yaptın bilmiyorum ama birdenbire uçurumun kıyısına geldi.”

Alpha ne yapmıştı? Soyunma odasını yüzüncü kez zihninde canlandırdı. Her şeyin nerede yanlış gittiğini bulmaya çalışsa da hâlâ anlamıyordu. Vücuduna kan bulaştırdığı zaman mı olmuştu? Üzerine boşaldığında mı? Zephyr’e orada olmaması gerektiğini söylediğinde? Tüm bunları zihninde yüzlerce kez tekrarlamış ve hâlâ karısını tam olarak neyin bu hale getirdiğini anlayamamıştı.

Zenith’in söyleyecekleri bitmemişti. “Yatağında, depresyonda ve ara sıra ruh hali değişse de bu seferki... onu böyle görmek canımı yakıyor. Eğer o kapıdan içeri gireceksen, bunu yalnızca onun daha iyi hissetmesini sağlayabileceksen yap. Tek bir şansın var.” Bir adım daha yaklaşarak parmağını onun yüzüne doğru kaldırdı. “Şunu açıklığa kavuşturalım, enişte. Kim olduğun umurumda bile değil. Eğer onun kalbini bir kez daha kırarsan seni mahvederim ya da bunu denerken ölürüm.”

Kahretsin, baldızını gerçekten seviyordu. O anda, karısının yanında onun gibi biri olduğu için gerçekten mutlu olmuştu. Zenith’in kendisini mahvedebileceğini düşünmese de içindeki şiddet dürtüsünü takdir ediyordu. Fakat dışarıda oyalanarak yeterince zaman harcamıştı. Artık karısını bulma zamanıydı.

Dikkatle kapıya bakarak, “Nerede o?” diye sordu.

“Başına gelen en güzel şeyin elinden kayıp gitmesine izin verme.” Zenith bir adım geri çekildi ve kapıyı açarken ona ters ters baktı. “Yatak odasında. Sağdaki kapı.”

Alpha kendisini toparlayıp içeri girdi ve doğruca gösterdiği kapıya gitti. Arkasında ne bulacağını bilmiyordu ama bunun için savaşmaya hazırды.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Zephyr

Battaniyesine bir koza gibi sarınmak, yumuşak yastıklarla temiz çarşaflara uzanmak ve dünyadan saklanırken zamanın geçip gitmesini izlemek gibisi yoktu.

Daireye geldiği andan bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Ağlamış, duş alıp vücundaki her izi silmiş ve saçlarını tıpkı kalbi gibi maviye boyamıştı. Bir kadının değişmek istediğini saç renginden daha iyi hiçbir şey gösteremezdi. Biraz daha ağladıktan sonra işten bir hafta izin almış ve yalnızca uyumuştur. Uyandığında da yatağından çıkmamıştı. Hiç çıkmak istemiyordu. Yıllar önce geçirdiği hormonal dengesizlikten beri yaşadığı depresif dönemlerden birinde olduğunu bilse de bundan rahatsızlık duymuyordu. Hissettiklerine engel olamazdı ve böyle hissediyor olması son derece normaldi. Eğer bu depresif bir boşluksa, tam olarak içinde boğulacaktı. Kıyıya çıkıp çıkmayacağını bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yatakta olduğu süre boyunca her şeyi akışına bırakmaya, adamı ve anılarını unutmaya karar vermişti. Kendini daha iyi hissettiğinde bir avukatla konuşup boşanma evraklarını hazırlatmaya kararlıydı. Victor'a bir mesaj gönderecek, eşyalarının kutulanarak geri gönderilmesini isteyecekti. Alpha için bir sesli mesaj kaydedecek ve adama evliliğin yürümediğini söyleyecekti. Ona mutluluk dileyerek hayatını hiçbir yük olmadan yaşaması için adamı özgür bırakmalıydı.

Düşüncesi bile gözlerini yaşartıyordu ama her şeye rağmen

bunu yapacaktı. Alpha'nın gitmesine izin verecekti. Belki bir gün tekrar bir adamla mutlu olabilirdi.

Asla yeterli olamayacaksın.

Sevgini veriyorsun, veriyorsun, veriyorsun ve yine de her şeyi kaybediyorsun.

Kimse seni sevmeyecek.

Kafasındaki çirkin ses ona fısıldayıp duruyordu. Zephyr ondan saklanarak kozasının altına iyice gömüldü.

Bu yalnızca bir dönemdi. Zephyr bunu da atlatacak ve en azından dışarıdayken eski neşeli haline geri dönecekti. Kız kardeşinin daha fazla endişelenmesini istemediği için bunun yakında gerçekleşmesini umuyordu. Çok uzun sürerse ailesi olaya dahil olur ve yarardan çok zarar getirirdi. Zephyr tekrar zihnini hafifçe uyuşturan o ilaçlara başlayacak, sonunda çok daha iyi olacaktı.

Sen değersizsin, seni aptal. Çok fazla güveniyorsun. Bunun asla bir önemi olmayacak.

Belki ilaçlar o kadar da kötü bir fikir değildi. İçinde yayılan, sevdiği aydınlığı gölgeleyen, her seferinde yeni bir çirkin düşünceyle zihnini yavaş yavaş ele geçiren siyah çamuru geri itebilecek herhangi bir şey...

Karanlık odasının kapısının açıldığını duyduğunda battaniyelerin altında kaldı. Gelenin yalnızca onu kontrol etmek isteyen kız kardeşi olduğunu biliyordu.

İyi olacaktı.

İyi olacak ama sevmeyecekti. Asla sevmeyecekti.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapalı tutarak içindeki hislerin geçip gitmesini bekledi. Gececekti. Ne kadar kötü olursa olsun, her şey geçerdi.

Kapı tıkırdayarak kapandığında kımıldamamıştı bile. Uyumayı ve bu karanlıktan kaçabilmeyi umuyordu.

Şiltenin kalçasının altında kalan tarafı çöktüğünde, Zen'in

nabzını kontrol edip onu bir süreliğine rahat bırakması için dua etti. Kız kardeşi, şiddet mağdurlarıyla yaptığı çalışmalar sayesinde, birinin belirli bir zamanda neye ihtiyacı olduğunu anlama konusunda gerçekten iyiydi. Her zaman öyle olmuştu. Sessiz olmasına rağmen öyle empati dolu biriydi ki... Zephyr'in de şu anda çirkin hislerinin kimseye dokunmadan ortaya çıkmasına izin verecek bir alana ihtiyacı vardı.

Battaniye yukarı kalktığında arkasma bir beden yerleşti.

Güçlü kollar belini sararak onu iri, sert bir vücuda doğru çekti. İçgüdüsel olarak tanıdığı orman ve misk kokusu tüm duyularını sarmıştı.

Zephyr donup kaldı. Tamamen kaskatı kesilmiş halde bu gelişmeyi anlamaya çalışıyordu.

Geleceğe dair yaptığı tüm tahminlerde -ki aşırı aktif hayal gücü sayesinde pek çok tahmin yapmıştı- Alpha'nın onu bulmaya geldiği tek bir olasılık bile yoktu. Her seferinde adamın evlilikten kurtulduğu için sevinip onu kendi haline bırakacağını, her zaman olduğu gibi yaşamaya devam edeceğini varsaymıştı.

Bu gerçekten beklenmedikti ve ne hissedeceğini bilmiyordu. Onun orada olmasından mutlu muydu? Üzgün müydü? Öfkeli mi hissediyordu? Yoksa kırgın mıydı? Acı mı duyuyordu? Adamı seviyor muydu? Ne hissediyordu?

Duyguların çiçekler gibi güzel ve renkli olmasını diledi. Böylece hangi zamanda hangisini istediğini seçebilirdi. Belki bazıları için duygular böyleydi. Ama onun için işler bu şekilde ilerlemiyordu. Çiçeklerinin dikenleri vardı ve kanamasına neden oluyorlardı.

Adamın onu ilk kez bu şekilde kucakladığı gözünden kaçmamıştı. Bedenini saran sıcaklığın ve gücün battaniyelerinden daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Buna rağmen adamın kollarının arasında rahatlayamıyordu. Yara bere içindeki

kalbi adamın hem işkence çektiren hem de iyileştiren kişi olduğunu biliyordu. Öyle yorgundu ki, bu savaşı yüreğinin vermesine müsaade etti. Alpha onca zaman içinde şimdi mi sarılmak istemişti? Zephyr ona izin verse de adamın kendisine o izni vermediği, onu reddettiği ya da şefkate ihtiyaç duyduğunda çekip gittiği hiçbir seferi aklından çıkarmamıştı.

Alpha'nın kolu beline dolanırken vücudunu hafifçe sıktı. Dudakları boynunun altına bir öpücük kondurdu. Diğer kolunu da başının altına yerleştirerek vücudunu iyice kendisine yapıştırdı. Kafasım onun omzuna gömüp kokusunu içine çekti ve geniş avucuyla karnında yumuşak daireler çizdi. Kadının vücuduna sardığı kolları ara ara sıkılaşıyordu.

Zephyr hain kalbinin adamın şefkatli dokunuşları karşısında çırpınmasından nefret etmişti.

“Seni özledim, gökkuşağı.”

Alpha'nın boğuk sesiyle söylediği sert sözler gözlerini kapatmasına neden oldu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bunu yapmıyordu. *Hayır. Hayır.*

Zephyr'in planı bu değildi. Alpha her şeyi bozuyordu. Plana göre o biraz duygusal haliyle debelenecek, sonra da adama ses kaydıyla bir açıklama yapıp boşanma belgelerini gönderecekti. Kocasının onu özlediğini söylememesi gerekiyordu, şimdi olmazdı. Artık gökkuşağı dememesi ve ona kesinlikle kendisi için önemliymiş gibi sarılmaması gerekiyordu.

Zephyr dudaklarını birbirine bastırırken kaskatı kesildiğini hissetti.

“Konuş benimle, lütfen.”

Hayır.

Söyleyecek bir şeyi yoktu.

Alpha'nın eli kolundan aşağı inip onunkini tuttu ve parmağındaki yüzüğü çevirdi. Adamdan büyük bir umutla aldığı yü-

züktü bu. Şimdi kocası parmaklarını birbirine geçirmişti. Sert ve büyük eli onunkini tutarken çok ama çok şefkatliydi.

Burnu sızlamaya başlamıştı.

Alpha'nın bunu yapmaması gerekiyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı boynuna doğru.

Durmalıydı artık.

Ne için özür diliyordu ki? Zephyr'i on sekiz yaşındayken terk ettiği için mi? Onu hatırlamadığı için mi? Şu anki ilişkilerinde hiç çaba göstermediği için miydi? Zephyr'in sevgisini kabul etmediği ve ona güvenmediğinden mesafesini koruduğu için miydi? Zephyr'i kalbinin etrafındaki dikenli tellere takılıp kan dökceği kadar sert bir hayat sürdüğü içindi belki de? Hiçbiri adamın hatası değildi ki... Hiçbirini bilerek yapmamıştı. Alpha her zamanki Alpha'ydı ve Zephyr de Zephyr'di işte. Belki de, yalnızca belki de, birlikte olmamaları gerekiyordu.

“Konuş benimle, gökkuşağı,” diye mırıldandı kulağına. “Lütfen.”

Hayır.

Adam buradan gitmeliydi. Bunu onlar için daha da zorlaştırmamalıydı.

Zephyr gözlerini kapalı tutup yutkundu. Tüm duyuları arkasındaki adamı yeniden anımsıyordu.

Alpha sessizce, “Gözümü nasıl kaybettiğimi bilmiyorum,” diye söze girdi. “O zamana dair hafızam... bomboş. Bir kaza mıydı, yoksa biri beni öldürmeye mi çalıştı hatırlamıyorum. İkisi de olabilir. O kısımla ilgili pek bir şey hatırladığımı söyleyemez.”

Zephyr duraksadı, kocasının bunları neden anlattığından emin değildi. Zamanında adama ufak bilgi kırıntıları için yalvarmış ve kocası da onu defalarca kez reddetmişti. İçindeki genç kız ona karşı bir şeyler hissetse bile, şimdi olduğu kadın kızgınlık doluydu.

Sessiz kalmaya devam etti.

Alpha usulca, “Anılarımın bir parçasıydın, öyle değil mi?” diye sordu. Zephyr’in içinde bir şeylerin titremesine neden olmuştu. Ona böyle hissettirdiği için adamın canı cehennemeydi.

“Evet.” Sesinin çatlamasından nefret ediyordu.

Verdiği yanıt karşısında adamın rahatladığını hissetti. “Birlikte miydik?”

Sessizce başını salladı.

“Ayrıldık mı?”

Hayır. Ayrılmamışlardı.

“Beni terk ettin,” dedi gözlerini kapalı tutarak. “Bana beklememi, bana göstereceğin bir şey olduğunu söyledin ve bir daha geri dönmedin. Nedenini bilmiyordum... seni o geceki dövüşte görene kadar. Şimdi gözünü alan her neyse, o gece bir şey olduğunu biliyorum. Ama on yıl boyunca bilmiyordum. Öldün mü, beni terk mi ettin, yoksa ilgini mi kaybettin diye düşünüp durdum.”

Alpha hafifçe karnını okşadı. “Hatırlamıyorum.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı. “Sorun değil.”

Tanrı aşkına, yüzleşmelerden nefret ederdi ama en iyisi artık her şeyi açıklığa kavuşturmaktı.

“Sana...” diye söze başladı. Ardından yutkunup devam etti. “Sana söylemedim çünkü temiz bir sayfa açmamızı, bana tekrar âşık olup olamayacağını görmek istemiştin. Fakat aynı zamanda zihninin sakladığı her neyse sana onu hatırlatma ve bazı travmalarını yeniden tetikleme riskini almak istemiyordum.”

Tanrı aşkına, bu gerçekten çok zordu.

“Ama ikimiz de değiştik. Sen farklı bir adamsın, ben de farklı bir kadını ve kalbim seni hâlâ seviyor olsa da...”

“Zephyr-”

“Sanırım ihtiyacım olan son buydu. Denedim ve olmadı ancak bunu sorun etmiyorum. Gerçekten. Fakat artık gitmene

izin vermeliyim. Hayatıma devam etmeliyim. Belki başka birini bulup hep istediğim aileye sahip olmalı ve seni anılarıma gömüp...”

Birden sırtüstü çevrilmiş ve yoğun bir ifadeyle ona bakan kocasının iri bedeni üzerinde belirmişti. Alpha kollarıyla onu yatağa hapsederken, “Bir daha söyle,” diye meydan okudu. Sesi bir bıçağın keskin ucu gibiydi.

Zephyr kafa karışıklığıyla kirpiklerini kırıştırdı.

Kocası daha yakına eğildi ve mavi saçlarını okşadı. “Saçma dokunan adamın elini kestim, Zephyr. *Hayatına devam ettiğin* adama ne yapacağımı sanıyorsun?”

Nefesi kesilmişti.

Bunu hiç beklemiyordu.

“Seni hatırlamıyor olabilirim,” diye fısıldadı. Dudakları neredeyse onunkilere değiyordu. “Ama artık benim karımsın. Benim. Bunu değiştirmene izin vermeden önce tüm şehri kanla yıkarım.”

Adam öyle içten davranıyordu ki, Zephyr bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

“Yalnızca altı ay için öyleydim.” Geçmişteki sözlerini adamın yüzüne vurmuştu.

Alpha cevap olarak boynuna sessiz bir öpücük kondurdu.

Zephyr tekrar, “Bir sözleşme imzaladık,” diye hatırlattı. Kalbinin hızla kaburgalarına çarpmasından nefret ediyordu.

Kocası burnunu öptü. “Seninle işim bitmedi, küçük gökkuşağı. Eve dön.”

“Peki ya işin bittiğinde?” Zephyr başını yana çevirdi. “Git, Alpha,” dedi ona ismiyle seslenerek. Bunu yapmasından adamın hiç hoşlanmadığını biliyordu. “Yorulдум. Hayatlarımıza devam etmemiz ikimiz için de en iyisi.”

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi kocası sertçe. Yanına yerleşip onu tekrar kollarının arasına çekti.

Zephyr kaçmaya çalışsa da adam onu yakınında tuttu.

Bu onu çıldırtıyordu. Kadın ona sokulduğu zamanlarda adamın hiç umurunda olmamıştı. Önüne ne koyarsa ona muhtaç olduğu, sevgisini ona sunarken hiç utanmadığı zamanlarda... En savunmasız olduğu anda ona dokunmamıştı bile.

Şimdi hüznü, acısı ve öfkesi bir araya gelmişti. Adamın göğsünü tırmalamak, ona verdiği acının en ufak bir kısmını bile hissetmesini sağlamak istiyordu.

Hayır: Ona gerçeği söyleyecek ve gitmesine izin verecekti.

Adamın gömleğinin altından görünen dövmesine baktı.

“Bana *alfajores*’ten annen bahsetti.”

Alpha’nın kaskatı kesildiğini hissetmişti.

Tepkisini görmezden gelip sessizce annesiyle tanışmasını, onunla geçirdiği iki günü ve kadının Alpha’dan nasıl bahsettiğini anlattı. Adamı hastaneyi yerle bir ederken gördüğünü söylememiş, onun için çok özel bir şeye tanık olduğunu bilmesini istememişti.

Alpha uzun bir süre sessiz kaldı. Öğrendiği her şeyi sindirmeye çalışıyordu.

Bir an sonra, “Beni nasıl buldun?” diye sordu. Zephyr bir iç çekti.

“Okulda senin mahallende yaşayan bir arkadaşım vardı. Bana senden bahsetti. Onu görmeye gittiğimde ara sıra seni de görürdüm. Bir süre böyle devam etti işte.”

“Yani beni takip ediyordun?”

Teknik olarak öyleydi. Ancak onun niyeti asla meraktan öte bir şey değildi. Alpha’yla konuşacağını hiç düşünmemişti ve kesinlikle bir sapık gibi onun huzurunu kaçırmıyordu.

Sessizliğini korudu.

Alpha başına yumuşak bir öpücük kondurdu, sırtını okşadı ve onu iri bedenine yasladı. Zephyr’i sakinleştiriyordu. Bu kesinlikle işe yarıyordu, içinin yumuşadığını hissetmişti. Fakat

bir yanı, kendinden verip duran o parçası hâlâ kendini geri çekiyordu.

Sen lanetlenmişsin. Kabul et.

Muhtemelen öyleydi.

“Boşanmalıyız,” diye mırıldandı adamın göğsüne doğru. Son kez gitmesini sağlamaya çalışıyordu. “Sana bildiğim her şeyi anlattım. Bitti. Merak edeceğin başka bir şey yok. Bu... bu asla yürümeyecek. Yürüyebileceğine inanıp peşine düştüğüm için aptalın tekiyim. Daha fazla zaman kaybetmeyelim, tamam mı?”

“Gitmene izin vermeyeceğim, Zephyr.” Kocasının eli kalçasında gezindi. Aralarındaki boşlukta yankılanan sözler yumuşacıktı.

Zephyr’in kalp atışları hızlandı. “Ama...”

“Gökkuşağının nasıl oluştuğunu biliyor musun?”

Zephyr kaşlarını çattı. “Güneş ışığı bir yağmur damlasının içinden geçtiğinde.”

“Kendimi bildim bileli hayatım grilerden ibaretti,” dedi adam usulca. “Asla son bulmayan yağmur fırtınaları ve gök gürültülü bulutlardan. Sen bunların arasından süzülüp parlak renkler, coşku ve *yaşam* getirdin. Bulutlar hâlâ orada ama gözlerimi onları görecektik kadar uzun süre gökkuşağından ayıramıyorum. Sen bir şeyleri değiştirdin ve bunun gitmesine izin vermeyeceğim, Zephyr. *Senin* gitmene izin vermeyeceğim. Bunu hemen aklından çıkar.”

Zephyr’in gözleri yanıyordu.

Bu çok güzeldi. Alpha’nın onu böyle görmesi çok güzeldi. Adama hâlâ öfkeli olmasına rağmen, nedenini bile bilmeden ona sıkıca sarıldı. Kollarında hıçkırı hıçkırı ağlarken son hatıralarında ilk defa ona sarılmıştı.

ÜÇÜNCÜ KISIM **MERKEZ**

“İnsanları kurtaramazsın,
Onları yalnızca sevebilirsin.”
-Anais Nin

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Zephyr

O gece eve geri dönmedi.

Ama kocası onunla kaldı. Gece boyunca ona sarıldı, ağlayıp kendisine vurmasına izin verdi fakat onu kendinden hiç uzaklaştırmadı. Zephyr bir süre sonra bitkin bir halde uykuya dalmıştı. Gözlerini açtığı anda kocasının parmaklarının hafifçe sırtını okşadığını, yanağının ise adamın göğsünde olduğunu gördü.

O sabahtan beri aralarındaki dinamikte bir şeyler değişmişti. Zephyr bunun nedeninin kendisini geri çekmesi mi, yoksa adamın daha fazla vermeye başlaması mı olduğunu bilmiyordu. Ancak hiçbir şey kesinlikle aynı değildi.

O geceyi de kız kardeşinde geçirmişti. Alpha da onlarla kalmış, yanından bir an olsun ayrılmamıştı. Zephyr'in savunmasız olduğunu görüyor ve ona zaman tanıyordu. Kocasıyla birlikte odasından çıktığında Zen'in *Criminal Minds* izlediğini görüp kız kardeşinin yanına oturmuştu. Alpha da kanepenin diğer tarafına yerleşmişti, Zenith'le aralarında sessizce konuşmuşlardı. Ardından birbirini ardına dizinin bölümlerini izlemişlerdi. Zephyr uykuya daldığında Alpha onu yatak odasına götürmüş fakat sonrasında gitmişti.

Ertesi sabah yalnızca kahvaltıyla değil, tasmalı köpekleriyle birlikte geri dönmüştü.

Bear, özel bebeği onu gördüğünde hiç durmadan kuyruğunu sallamaya başlamıştı. Serbest kaldıkları anda sevgiyle üzerine atılıp yere düşmesine sebep oldu. Zephyr ona sarılırken köpek de ellerini yalıyordu.

Alpha mutfak tezgâhının yanındaki tabureye otururken alaycı bir ifadeyle, “Evde mızımızlanıp duruyordu,” diye açıkladı. Diğer iki köpek dairenin içinde dolanarak yeni kokuları keşfediyordu. Baron kız kardeşini koklarken Zenith neşeyle köpeği izledi. Bandit de Zen’i herkese yaptığı gibi yalayarak karşılamıştı.

Tam o sırada Hector açık kapıdan içeri girdi. Zen’i süzdükten sonra Zephyr’i başıyla selamladı.

“Hey, Zee. İyi misin?”

Zephyr ona gülümsedi. Bir yandan da başım kucağına yaslayan ve motor gürültüsü gibi mutlu sesler çıkarmaya başlayan Bear’i okşuyordu.

“Bu yaptığın çok sinsice,” dedi Alpha’ya. Köpeği artık kucağına almıştı. “Onları beni geri dönmeye ikna etmek için getirdin.”

Alpha’nın ağzının yara almamış tarafı hafifçe seğirdi. Göz bandı sabah güneşinde parlıyordu.

Zen yan taraftan güldü. “Pekâlâ. Ne kadar romantik olsanız da benim gitmem gerekiyor.” İpek eşarbını boynuna doladı. “Bu arada, annem ve babam seninle konuşmak istiyor. Onları arasan iyi olur.” Alpha’ya baktı. “Enişte.”

Alpha başını salladı. “Baldız.”

Bu çok tatlıydı.

Zen daireden çıktığında Hector da onu takip etti. Onları köpeklerle yalnız bırakmışlardı.

“Aileni akşam yemeğine davet etmelisin,” diye önerdi Alpha. Altın gözünde hınzır bir parıltı vardı.

“Bunu yalnızca geri gelmem için söylüyorsun.”

Adam cevap vermedi ama tahmini doğruydı. Zephyr yine de kendini hazır hissetmiyor, bu yüzden uzak durmaya devam ediyordu. Alpha ise ısrarcıydı. Önceden, akşamları adamı işyerinde ziyaret eden Zephyr’di. Ancak şimdi kocası işi bittiğin-

de salonun dışında bekliyor, ardından onu eski dairesine kadar götürüp sert bir öpücükle eve bırakıyordu. Her gün aynıydı işte. Bu yeni rutinleri haline gelmişti. Alpha ona kahvaltı ve köpekleri getiriyor, onu işe bırakıp alıyor, her gün bunları tekrarlıyordu. Her seferinde onu eve götürmeye çalışıyor; Zephyr reddettiğinde bile vazgeçmiyordu.

Onu yavaş yavaş yeni kalbine kabul eden, bırakmayı inatla reddeden yeni Alpha çok garipti. Bu rutin, Zen'in adama bir şans daha vermesini söylediği noktaya kadar böyle devam etmişti. O yüzden Zephyr de evine gitmeye karar vermişti. Her şey aynıydı ama farklı hissettiriyordu. Belki de farklı hissedenden kendisiydi.

Leah onu gördüğüne çok mutlu olmuş, evin onsuz bomboş olduğunu söylemişti. Nala da aynı şekilde sevinçliydi. Kimse-nin onun kadar yemeklerinin değerini bilmediğini söylüyordu. Alpha karısını orada gördüğüne mutlu olsa da çantasını ana yatak odasına götürmekten başka bir şey yapmamıştı.

Zephyr ailesini arayıp onları hafta sonu akşam yemeğine davet etti. Amara'yla konuştuktan sonra ona bazı gelişmelerden bahsetti. Ardından eski odasına gidip yatağına uzandı.

Bu depresif dönemin olayı da buydu. Zephyr genelde kendini toparlardı ama bazen olmuyordu işte. Bazen depresyon onu fark edilecek ölçüde değiştirirdi. Bazen, işler ne kadar iyi gidiyor olursa olsun, yalnızca duvara bakıp her şeyin geçip gitmesine izin vermek istiyordu.

Onunla birlikte yatağa bir ağırlık yerleşti.

Bear.

Köpek ufak sesler çıkararak yanına uzandığında Zephyr gülümseyerek yumuşak tüylerini okşadı.

“Sence iyi olacak mıyız?” diye sordu sessizce.

Başını köpeğin karnına yasladı.

“Buradan sonra nereye gideceğimi bilmiyorum.”

Güçlü kollar, dizlerinin ve boynunun altından kayarak onu kolayca havaya kaldırdı.

“Şimdilik yatak odamıza gidiyorsun,” dedi kocası sertçe. Onu bitişik kapıdan geçirip büyük yatağa bıraktı.

Zephyr yerleşmeden önce şiltenin üzerinde bir kez zıpladı. Kocasının kapıları kapatmasını ve evde giydiği bol yeleği çıkarmasını izledi. Soyunup yatağa doğru ilerleyen adamın kasları dalgalanıyordu. Zephyr içgüdüsel olarak geri çekildi, Alpha’nın bu yönünü hiç görmemişti. Bakışları adamın yara izlerinde, dövmelelerinde, kaslarında, her yerinde geziniyordu.

Alpha ellerini başının iki yanına yerleştirdiğinde gözü ona odaklanmıştı. “Artık burada uyuyacaksın.”

Zephyr yutkundu. “Bunu sadece beni tekrar kendine çekmek için yapıyorsun.”

“Kesinlikle öyle yapıyorum.”

Adama bakarken bedenini yatağa bıraktı. Yorulmuştu. Sonra yan dönerek balkona açılan uzun cam kapılardan dışarı baktı. Şelalenin ve hayvanların sesini dinlediği sırada adamın arkasına yerleştiğini hissetmişti.

Gece boyunca deliksiz uyudu. Adam ona sıkıca sarılmış, bir kez olsun kollarının arasından çıkmasına izin vermemişti. Bir kez olsun kadın yalnızca aldıklarıyla yenilenirken adam kendinden veriyor, veriyor ve veriyordu.

Sabah yakıcı bir sıcakla uyandı, bir fırındaymış gibi terliyordu. Öyle sıcak bir bedene hapsedilmişti ki... İnledi ve gerçekten de orada olup olmadığını görmek, olanların gerçekliğine inanmak için boynunu çevirdi. Kocasının onu eve getirdikten sonra taşıdığı (*taşıdığı!*) ana yatak odasında olup olmadığını...

Alpha uyuyordu.

Adamı uyandırmamak için elinden geldiğince nazikçe döndü ve sabahın ilk ışıklarında onu izledi.

Deri göz bandı komodinin üzerinde duruyordu. Yüzünün yaralı tarafı her zamanki gibi asık görünse de diğer tarafı rahatlayıp gevşemişti. Kaşları uyanikken olduğu kadar sert değildi. Zephyr yavaşça her detayı incelerken yüzünden boynuna doğru indi. Büyük yara izi göğsünün sağ tarafından aşağıya doğru uzanıyor ve kaburgalarının hemen altında, sanki biri bir bıçağı sürükleyip oraya saplamış gibi görünen iyileşmiş dokunun üzerinde son buluyordu. Yara izlerinin etrafını kabile dövmeleri süslüyordu. Sanki onları görmüş ve vücuduna işlemeye karar vermiş gibi... Dövmelerin belirli bir şekli ya da yazısı yoktu. Yalnızca desenlerden ibaretti.

Diğer küçük yara izleri gövdesini kaplıyordu. Onları teker teker saydı. *Dokuz*. Çok fazla yara izi vardı.

Karın kaslarının yanındakine şefkatle dokundu. Sadece hayatta kalmanın değil, kendine ait bir kabileyi yönetirken *tek başına* hayatta kalmanın onun için ne kadar zor olduğunu bir kez daha düşünmüştü. Adama kızgın olsa da bu övgüye değirdi.

“Dokunuşun.” Alpha’nın derin, uyku dolu sesiyle irkildi. Elini geri çekse de adam yıldırım gibi bir refleksle parmaklarını yakalamış ve tekrar yara izinin üzerine koymuştu. Altın renkli gözünü yavaşça aralamıştı, diğeri alacalı doku yüzünden kapalıydı. Kocasının onu bu şekilde görmesine izin vermiş olması karşısında tekrar hayret etti.

“Dokunuşum?” dedi cümleyi tamamlaması için teşvik ederek.

Adamın iri ellerinden biri yanağını okşadı. “Dokunuşunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Açlıktan ölmek üzere olan bir adama, açlığın nasıl bir his olduğunu unutana kadar her gün ziyafet verdin ve sonrasında onu elinden aldın.”

Tanrı aşkına, bir zamanlar tanıdığı o çocuk gibi konuşuyordu. Genç Alpha ona hep çok güzel şeyler söyler, sokakların belalı çocuğuyken bile yalnız kaldıklarında kulağına o sözleri fısıldardı.

“Seni unuttuğum için özür dilerim,” dedi adam sessizce. Zephyr o anı, kocasının içtenliğini, yumuşaklığını, dokunuşunu içine çekti.

Uzanıp yara izini okşadı. “Bu senin hatan değil.”

Alpha eğilip ona şefkatli bir öpücük verdi. “Bu işi yürüteceğiz, değil mi?”

Zephyr’e bunu ilk kez soruyordu. Kendisine geri dönmesini emretmediği ilk seferdi bu.

“Peki ya gitmek istediğimi söylersem?” Burnunu adamın kine sürttü.

“Seni yatakta tutarım.”

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. “Nasıl yapacaksın bunu?”

Alpha cevap vermedi. Yalnızca onu altına çekip devasa kollarının arasına hapsetti. Başını eğip usulca boynunu öperken vücudu üzerinde yükseliyordu. Dudakları hassas noktası olan omzuna kadar inmişti. “Seni baştan çıkaracağım.”

Zephyr kıkırdadı ve adamın beline tutunarak boynunu geriye yatırdı. “Sihirli aletinle mi?”

Kocasının dudağının sol tarafının yukarı kıvrıldığını hissetmişti.

Yan taraftan gelen telefon sesiyle kafasını çevirdi.

“Annem arıyor.” Telefonu kapıp adamı itti fakat Alpha yerinden kımıldamamıştı bile.

“Zephyr.” Annesinin hoparlörden gelen sesi canlıydı.

Alpha başını eğip pijamasının üstünü dişleriyle çekiştirerek aşağı indirdi ve göğüslerini kocaman avuçlarının arasına aldı. Ne halt ediyordu bu adam böyle?

“Günaydın, anne,” diye selamladı annesini. Alpha bir göğsünü sıkıp diğer meme ucunu yavaşça yalarken başını yastığa bırakmıştı. Hassas tenine sürtünen kısa saçlar yaşadığı hissi artırıyordu. Parmaklarını kocasının saçlarının arasına sokarken diğer eliyle de telefonu tuttu.

“Sizin apartmandan Bayan Billie beni aradı. Neden geçen hafta kız kardeşinle birlikte olduğunu söylüyor? Kocanı terk mi ettin?” Annesinin sesindeki umut gerçekten inanılmazdı. Kocasının şu anda hayattaki tek amacı buymuş gibi memeleriyle ziyafet çektiğini bilseydi ne diyeceğini merak ediyordu.

Adam dişleriyle meme ucunu çekiştirirken Zephyr dudağını ısırdı ve annesine cevap vermek için nefesini toplarken boğazından yükselen iniltiyi bastırdı.

“Hayır, anne,” diye mırıldandı olabildiğince normal görünmeye çalışarak. “Zen beni özlemişti sadece. Yalnız yaşamaya alışık değil... Ah, bu yüzden ben de birkaç günlüğüne ziyarete gitmeye karar verdim.”

“O da neydi öyle?”

Kocasıydı. Ona işkence ediyor, göğüslerini ısırp meme uçlarını ağızına alıyor ve o yatakta, adamın altında arzuyla uzanırken diliyle ahlaksız şeyler yapıyordu. Alpha’nın kendini tuttuğu zamanlarda bile, seks her zaman iyi yaptıkları bir şey olmuştu. Zephyr şimdi onu içinde hissetmenin nasıl olacağını merak ediyordu.

“Hiçbir şey,” diye cevap verdi annesine. “Sadece... Köpekleri gezdiriyorum.”

Adamın elleri neden aşağı iniyor ve bacaklarını aralıyordu ki?

Zephyr onu durdurmaya çalıştı. Ama kocası iç çamaşırını tam ortasından yırtarak karşılık verdi, gözü resmen parlıyordu.

“Güzel,” dedi annesi. Arkasından mikrodalga fırının sesi geliyordu. “En azından biraz egzersiz yapıyorsun.”

Zephyr moralinin bozulduğunu hissederek gözlerini tavana dikti.

“Anne, seni birazdan ararım,” dedikten sonra telefonu kapattı. Çenesi kasılmıştı.

Alpha ona bakarken sol kaşı sorgularcasına çatıldı.

Zephyr adamın araladığı bacaklarına baktı. Annesinin sürekli sıkılaştırması gerektiğini söylediği selülit dolu kalçalarına. Genelde böyle şeylerin onu etkilemesine izin vermezdi. Ancak kendine güvenini kaybettiği depresif bir dönemden geçtiği için kusurlarını görmek ve herkesin ona aşılamaya çalıştığı şeylere inanmak kolaydı.

Bacaklarını kapatmaya çalışsa da Alpha onları yerinde tuttu.

“Sence ben güzel miyim?” diye sordu adama. Ne diyeceğini gerçekten merak ediyordu.

Zephyr toplumun standartlarına uygun olduğunu düşünmüyordu ama kendisini beğeniyordu.

Alpha başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Ne oldu?”

“Soruma cevap vermedin.”

“Bence...” Bacaklarını aralayıp oraya yerleşti ve altın gözünü ona çevirdi. “Sen hem benim gökkuşağım hem de hazinemsin. Hiçbir şey...” *Isırdı.* “Asla...” *Yaladı.* “Bununla...” *Emdi.* “Karşılaştırılmaz.”

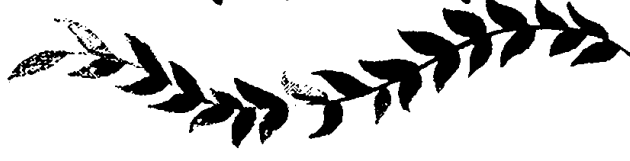
Pekâlâ, o kazanmıştı.

“Sen sapkın *Güzel*’sin, ben de *Çirkin*, unuttun mu?” Sıcak nefesi vücuduna çarpıyordu. “Şimdi bu canavarın seni yiyip bitirmesine izin ver.”

Alpha onu baştan aşağı yalayarak kadınlığını iyice araladı. Dili öyle günahkâr bir şekilde tenine değiyordu ki...

Zephyr sırtüstü uzanıp elleriyle kocasının başını kavradı ve adamın ona dünyanın en güzel kadını gibi hissettirmesine izin verdi.

BÖLÜM YİRMİBEŞ

Zephyr

Bir cinayet daha işlenmişti. Bu kez olay yerinde Alpha'nın saçı bulunmuştu.

Zephyr hayretle arabada yanında oturan kocasına baktı ve adamın ofisine gitmeyi bıraktığından beri neler kaçırdığını dinlemeye devam etti.

Alpha'nın şehirdeki kulüplerinden birine gidiyorlardı. Zephyr'in kızlardan bazılarıyla tanışma isteği nihayet yerine getirilecekti.

Kendini geri çekmesinin kocasını gerçekten bu kadar etkileyip etkilemediğini, onu gerçekten özleyip özlemediğini merak ediyordu. Belki de Alpha için sadece rahatlıkta yanında olacağı biri haline gelmişti. Bu sorunun cevabını bilmiyordu ama nedeni her neyse adam bir şekilde çabalıyordu. Fiziksel ve duygusal olarak çaba gösteriyordu, bu onun için her şey demekti.

Alpha hâlâ pek konuşkan sayılmazdı ama son birkaç gününü onunla gerçekten bağ kurmak istediğini göstererek geçirmişti. Geçmişleri hakkında sorular soruyor, yaralanması ve ardından gelen iyileşme sürecini anlatıyor, Zephyr'in onu daha önce görmediği bir şekilde görmesine izin veriyordu. O da bunu takdir ediyordu.

Birlikte yemek yemek, yatağa gitmeden önce birlikte dizi izlemek ve kadınlığını yalamak kocasının en sevdiği şeyler haline gelmişti. Zephyr adamın ona bu anları yaşatmak için yoğun programından zaman ayırdığını biliyordu. Bu da ona her şeyden daha çok değer verildiğini hissettiriyordu.

Bazı geceler adam parmaklarını ya da oyuncağını kullanıyor ve Zephyr'e aklının ucundan bile geçiremeyeceği türden zevkler yaşatıyordu. Bazı geceler ise dili ve dişleri işin içine giriyordu ancak tatmin olduğundan kesinlikle emin oluyor ve uyuyana kadar ona sarılıyordu. Buna rağmen hiç onunla birlikte zirveye çıkmaya çalışmamıştı. Zephyr bunun nedeninin son yaptıkları seferde adamı bırakıp gitmesi olup olmadığını bilmiyordu. Fakat kocası onu içeri almaya çalışıyordu ve Zephyr kesinlikle adamın çabasını görüyordu. Yine de temkinli davranmayı ihmal etmiyordu elbette. Defalarca reddedilmekten dolayı kalbi hâlâ tam olarak iyileşmemişti.

Adamın içinde olmasını özlüyordu ancak kocası yine mesafesini koruyordu. Zephyr bunun nedenini bilmiyordu. Alpha'nın bu yeni sürümüyle birlikte gelen diğer parçalarını da sevmişti. Daha öncesinde hep o konuşur, adam da dinler ve ara sıra yanıt verirdi. Şimdiyse o konuşuyor, adam da karşılık vererek onu daha fazla konuşması için cesaretlendiriyordu. İnsanların yanında huysuz halini korumaya devam etse de özel hayatında yumuşamaya başlamıştı. Daha önce sakladığı başka bir yönünü görmesi için ona izin vermişti.

"Önce sperm, şimdi de saç," dedi Hector arabamn ön tarafından. Victor da yolcu koltuğunda oturuyordu. "Bu iş çığırından çıktı."

Zephyr pencereden dışarı bakarken düşüncelere dalmış kocasını izledi. Dudağını ısırırken korku geçen hafta kendisi için yarattığı mutluluk balonunu işgal etmişti. Şehirdeki bir seri katil, ciddi şekilde kocasını suçluyordu ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Bu Alpha'nın gücünü isteyen biri miydi, yoksa geçmişinden bir hayalet miydi? Eğer geçmişinden biriyse, Alpha onu hatırlıyor muydu? *Ah, Tanrım*. Gözleri adamın yüzündeki yara izine kaydı.

"Yara izin," dedi yüksek sesle. Alpha ona bakmak için yü-

zünü yana çevirdi. Görüş alanının dışında, göz bandının olduğu tarafta oturduğu için boynunu tamamen hareket ettirmişti.

“Ne?” diye sordu. Yüzünün sol tarafı ciddiyetle doluydu.

“Bu katil...” Sözüünü yarıda kesti. Ön tarafta oturan iki kardeşin adamın hiçbir şey hatırlamadığı gerçeğini bilmeyebileceğini fark etmişti. Yutkunup yeniden konuştu. “Daha sonra konuşuruz.”

Alpha hafifçe başını sallamadan önce bir süre onu inceledi.

“Geldik,” dedi Victor. Zephyr dışarı baktı ve şimdiki zamana odaklandı.

Sanayi bölgesine girmişlerdi. Daha açık olmak gerekirse, haftalar önce onun daha büyük bir arenada dövüştüğünü görmeye geldiği otoparkta duruyorlardı.

Alpha arabadan inip yanına geldi. Üzerinde bir elbise yerine kot pantolon olmasına rağmen onu kalçalarından tutup yere indirdi. Zephyr kocasının bunu yapmaktan hoşlandığını fark etmişti. Gücüyle onu arabaya bindirmekten ve Zephyr’in onun yanında daha küçük, daha güvende hissetmesini sağlamaktan hoşlanıyordu...

“Teşekkürler.” Adama gülümsediğinde bakışlarının gamzesinde oyalandığını gördü.

Alpha büyük elini onun beline koyarak adımlarını dövüşün olduğu depoya yönlendirdi. Zephyr o gece yaşadığı duygu seli yüzünden hemen yanındaki binayı fark etmemişti. Rasgele bir binadan başka bir şey olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu. Kapısında yalnızca *Club 69* yazılı neon bir tabela asılıydı.

Ne kadar orijinal.

Tabelaya gözlerini devirdi ve önlerinden yürüyen Hector’un arkasından içeri girdi. Victor onları arkadan takip ediyordu. Zephyr içeriği gördüğünde nefesinin kesildiğini hissetti.

Bir yeraltı kulübünün neye benzeyeceğiyle ilgili kurduğu hayallerin, bununla uzaktan yakından alakası yoktu. Deponun

tamamı seksenli yılların mafya filmlerinden fırlamış şık bir gece kulübü gibiydi. Açık alanın zemini ahşaptandı ve sol taraftaki uzun bar cilalanıp ağzına kadar doldurulmuştu. Ortadaki dans pistinin her iki yanında da rahat oturma alanları vardı. Bir dizi merdiven, etrafı camla çevrilmiş VIP alan olduğunu düşündüğü yere çıkıyordu. Her taraf şık kahverengiler ve kırmızılarla kaplanmıştı. Zephyr buna şaşırmmamalıydı. Kocasının iç tasarım zevkine dair gördüklerine bakılırsa, adam kesinlikle abartılı ortamlardan hoşlanıyordu.

Gün ışığında mekân, barda oturup konuşan birkaç kadın dışında çoğunlukla boştu.

Jasmine'i hemen tanıdı.

Kadın dönüp onlara baktığında Zephyr'e doğru gülümsedi. "Bakın kimler gelmiş. Bay ve Bayan Villanova burada!"

Yalan söylemeyecekti. Bunu duymak onu her seferinde öyle heyecanlandırıyordu ki...

Jasmine'le birlikte oturan diğer iki kadın dönüp merakla ona baktı. Bir başka kız daha kenarda oturuyordu, Hector o tarafa doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Turlamaya mı geldiniz?" diye sordu Jasmine. Çenesinde güzel gül dövmeleleri vardı.

Zephyr başıyla onayladı. "Kızlarla... tanışmak istedim."

Jasmine başını sallamadan önce kaşları havaya fırlamıştı. "Hepsi burada değil. Bunlar Irina ve Katelin. Gelin sizi tanıştırayım."

Alpha barın arkasındaki başka bir adamla, belki de müdürle konuşmaya giderken Zephyr diğer kadını takip etti.

Ondan en fazla birkaç yaş büyük olan iki kadının gözlerinde meraklı bakışlar vardı.

"Beklediğimiz gibi değilsin," dedi Katelin onu tepeden tırnağa süzerek. Gözlerinde kötü niyet yoktu. "Sen... küçücüksün."

Zephyr güldü. “Öyleyim. Ben Zee.”

Ağır bir aksanla, “Tanıştığımıza memnun oldum, Zee,” dedi Irina. “Bizimle tanışmaya gelmenin alışılmadık olduğunu söylemeliyim.”

Zephyr omuz silkti. “Sadece bu yeri ve AV’yi sizden öğrenmek istedim. Yabancı olduğum için işi daha iyi anlamak istiyorum, bilirsiniz işte.”

Onu tuhaf bulsalar bile bunu belli etmeyecek kadar kibar insanlardı. Zephyr sonraki birkaç dakikayı kadınlarla konuşarak geçirdi. Kocasının imparatorluğunun işleyişini şimdi daha iyi anlıyordu. Dinlediği hikâyelerden herkesin AV’nin güvenliği altında çalışmaktan ne kadar memnun olduklarını fark etmişti.

Öğrendiğine göre, Jasmine’in babası on iki yaşından beri pezevenkliğini yapıyordu. Bu kadının ayrılmaya çalıştığı, babasının da onu ölümüne dövdüğü zamana kadar böyle devam etmişti. Alpha onu LFS’ye gönderene ve para karşılığında onu gözcülerinden biri yapana kadar...

Irina serbest çalışıyordu. Onu bir arabaya alan iki adam tarafından tecavüze uğramıştı. Korunmaya ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde hareket halindeki araçtan atlamıştı ama bir pezevenk istemiyordu. AV’ye de bu yüzden gelmişti.

Katelin ise sekiz yaşından beri Birlik’te köle olarak çalışıyordu. Zengin bir beyefendi onu satın aldığı anda adamı öldürüp adını değiştirmiş ve AV’ye kaçmıştı.

Zephyr onlarla konuşurken tüm seks işçilerinin aynı şekilde çalışmadığının da farkına varmıştı. Katelin’in para için zamanını geçirdiği tek bir adam vardı ve sonrasında istediği gibi hayatın tadını çıkarmakta özgürdü. Irina haftada iki kez müşteri bulmak için kulübe geliyordu. Jasmine artık seks işçisi olarak çalışmıyordu bile.

Buzlu suyunu yudumlarken, “Dövüş geceleri,” dedi Irina. “İş için özellikle iyi oluyor. Arena hemen yan tarafta. Dövüşten

sonra insanlar içmek, konuşmak ve daha fazla para harcamak istiyor. O zaman tıklım tıklım dolu oluyor burası.”

Lanet olsun.

Zephyr sektördeki tüm insanların böylesine korkunç geçmişleri olup olmadığını, hepsinin seks işçiliğiyle maskelenen büyük travmalardan kurtulup kurtulmadıklarını merak etti. Hayatında ne kadar şanslı olduğunu fark etmişti. Onunla ilgilenen iyi birer anne babanın çocuğu olarak dünyaya gelmenin, onu seven bir kız kardeşe sahip olmanın ve gittiğinde onu özleyecek kadar seven bir adam bulmanın ne kadar ayrıcalıklı olduğunu...

Alpha'nın kadınlar için yaptıklarının boyutunu şimdi anlıyordu. Bu kadınlara bir seçenek sunmuştu ama daha da önemlisi, sürekli tetikte olan insanlara güvenlik ve umut vermişti. Geceleri korku duymadan uyuyabilmenin, istediklerinde bir çıkış yolu olduğunu bilmenin onlar için nasıl bir his olduğunu kavrayamıyordu bile.

Zephyr şanslıydı ve öyle olmayan kadınlarla birlikte oturuyordu. İçinde onlar için bir şeyler yapma isteği uyanmıştı. Ama ne yapabileceğini bilmiyordu. Saç şekillendirmek ve bir dereceye kadar yemek pişirmek dışında hiçbir becerisi yoktu. Onlara biraz neşe verebileceği, birkaç mutlu an yaşatabileceği ne yapabilirdi? Cevabı henüz bilmiyordu.

Kaslı bir el beline dolandı. Taburenin yüksekliği sayesinde neredeyse kocasıyla aynı boya gelmişti.

“İşin bitti mi?” diye sordu Alpha. Sesi derin ve karanlıktı.

Zephyr başıyla onaylayıp kadınlara hafifçe gülümsedi. “Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim.”

Kızlar başlarıyla selam verip el salladılar. Alpha bu sırada onu tekrar kalçalarından tutup ayağa kaldırmış ve adımlarını dışarıya doğru yönlendirmeye başlamıştı.

“Memnun oldun mu?” Otopark artık diğer taraftaki insanlarla çok daha kalabalıktı. Zephyr merakla onları izledi.

“Neler oluyor?”

“Bu gece dövüş gecesi,” dedi Hector onlara katılarak. “Final karşılaşmasından önce yarı finalleri bitirecekler.”

Bir saniye, turnuva gibi bir şey miydi bu? “Bir unvan için falan mı?” Daha önce hiç spor izlemediği için bu işin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu.

Hector kıkırdadı. “Hayatta kalmak için. Dövüşen çoğu adam oraya isteyerek gitmez.”

Bekle, ne? Gözü arenanın girişindeki kocasına kaydı. “Hector ne demek istiyor?”

Alpha iç çekti. “Dövüşçülerin... sahipleri var. Onları eğitiyorlar ve her dövüşte bahisler oynanıyor. Herhangi bir kural olmadığından, dövüşler genellikle ölümle sonuçlanır.”

Midesi altüst olmuştu.

Girişin dışındaki adamları izledi ve bahsettikleri dinamiği görüp göremeyeceğini anlamaya çalıştı.

Yıkıcı dedikleri dövüşçüyü, geçen gece saniyeler içinde rakibinin boynunu kıran adamı tanımıştı. Boksör şortu ve yeleğiyle kenarda duruyordu. Buz sarısı saçlarının bu tropik şehre yakıştığı pek söylenemezdi. Gözleri uzaktaki bir şeye takılmıştı. Takım elbiseli iki adamın yanında durmuş, itaatkâr bir ifadeyle bakan bir başka dövüşçüyü izliyordu...

“Çocuk ölmek istiyor,” dedi Hector sessiz dövüşçüyü işaret ederek. “Yıkıcı ligdeki en acımasız ölüm makinelerinden biridir. Çocuğun duruşuna bakılırsa, o da bunu biliyor.”

Öyle derin bir kuyuydu ki bu... Zephyr ölüm işiyle uğraşan koca bir endüstri olduğunu bilmiyordu. Bunu bir kez olsun düşünmemişti bile.

“Öyleyse sen neden hâlâ savaşıyorsun?” Alpha’ya doğru baktı. Birisi tarafından zorlanmadığı halde neden adamın her seferinde canını böyle riske attığını anlamaya çalışıyordu.

Kocası geniş omzunu silkti. “Ünümü gençken yaptığım sokak dövüşleriyle kazandım. Bazen bir mesaj vermek için ringe

çıkınam gerekiyor.” Tek gözüyle ona baktı. “Bana ya da benim olana bulaşmamaları için.”

Eğer bu şekilde onun dikkatini dağıtmaya çalışıyorsa, gerçekten işe yarıyordu.

Zephyr son cümleyi ve arkasında yatan anlamı aklından atarak konuşmaya devam etti.

“Geçen gece bu yüzden mi ringdeydin? Yoksa benden kaçmak için mi dövüşüyordun?”

Adamın sırtının gerilmesinden ikincisi olduğunu anlamıştı.

İç çekti. “En azından tekrar o ölüm arenasına dönmek zorunda kalmayacaksın.”

Adamın duraksaması kalbinin teklemesine neden olmuştu ve bu kesinlikle iyi bir şey değildi. “Noldu?”

“Ringe çıkmak zorundayım. En azından turnuva için bir kez daha yapmalıyım.”

Damarlarındaki kan ağırlamıştı. “Ne? Neden?”

“Çünkü çoktan bir maça çıktım ve kazandım.” Alpha uzanıp onu tuttu. Ölümüne dövüşmekten bahsederken Zephyr’in saçlarını anlatıyormuş gibi rahattı. “Şimdi havlu atmak yanlış bir mesaj verecektir.”

“Ama...”

Çenesindeki parmakları sıkılaştı. “Benim dünyam böyle işliyor, Zephyr. Gönderdiğin mesaj olduğun adamı gösterir. Burada kocan olabilirim ama dışarıda? Onların Alfa’sıyım. O ringde dövüşeceğim ve sen de sevgili karım, geçen seferki gibi en önde oturup bana tezahürat ederek herkese küçük görünsen de zayıf olmadığını göstereceksin.”

Zephyr kalbi çarparken kocasına baktı. Kafasını çevirdiğinde Yıkıcı’nın onları izlediğini görmüştü. Eğer söyledikleri doğruysa, adam yakında bir ölüm makinesiyle dövüşecekti ve o da tüm bunları izlemek zorunda kalacaktı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Alpha

Gün içinde Zenith'ten haber almak onun için sürpriz olmuştu.

Havluya yüzünü sildi. Göğsü ter içindeydi, çalan telefon antrenmanını yarıda kesmişti. Çok yakında dövüşe çıkacaktı. Yıkıcı'yla rakip olacağını bildiğinden uzun zamandır ilk kez bir dövüşe hazırlanıyordu.

Telefonunu alıp kulağına götürdü. Yaralı gözü ter yüzünden hayali bir sızıyla kaşınıyordu.

“Baldız,” diye selamladı. Neden karısının değil de kız kardeşinin aradığını merak ediyordu. Aklına gelen tek şey LFS olmuştu.

Zenith, “Enişte,” diye karşılık verdi. Ciddi ses tonu dikkatini toplamasını sağlamıştı.

“Ne oldu?” diye sordu. Karısına bir şey olduğunu düşünmek bile göğsünü sıkıştırıyordu. Kadının sesinin bu kadar kasvetli çıkmasının tek nedeni bu olabilirdi.

“Eve şimdi geldim ve bir zarf buldum,” dedi Zen. “Senin adına gönderilmiş.”

Siktir.

O kadar insan varken neden Zenith aracılığıyla ona bir not gönderiyordu ki? Jasmine'i anlayabilirdi. Zephyr'i de öyle. Fakat Zenith'in evine not bırakmak hiç mantıklı değildi.

Arenanın yakınındaki sanayi bölgesinde dövüşçüler için kurduğu eğitim merkezine baktı. Zen'in yaşadığı yerden yaklaşık on beş dakika uzaklıktaydı.

“Onu bana getirebilir misin?” diye rica etti. “Acil olabilir.”

Zenith kabul ettiğinde kıza adresi söyledi. Telefonu kapatıp üstünü değiştirmek için soyunma odasına gittiğinde aklı sorularla doluydu.

Telefonu tekrar çaldı, arayan bu sefer karısıydı.

“Gökkuşağı.” Zephyr’in sesini hoparlöre verdi ve kot pantolonunu yukarı çekti. “Kız kardeşinin aradığını varsayıyorum?”

“Tanrım, yine aynı siyah zarf olayı mı?” dedi karısı hızla. Sesi tatlı ve kadınsıydı.

“Sence son olay yerindeki DNA örneğin hakkında bir şey biliyor mudur? Onunla buluşacak mısın? Polislerin seni yapmadığın bir şey için tutuklamaya çalışmasını istemiyorum.”

“Nefes al,” dedi emredercesine. Yaşanan bu korkunç gelişmeye rağmen içi bir parça neşeyle dolmuştu.

Karısının derin bir nefes alıp serbest bıraktığını duydu. Zephyr ona itaat ederken dudaklarındaki hareketi hissetmişti. Bunu çok sık yapıyordu. Alpha’nın içinde bir şeylerin hafiflemesine neden olan şeyleri öyle bir doğallıkla yapıyordu ki... Üstelik kadının bunun farkında olup olmadığını bilmiyordu bile. Karısı eve geri geldiğinden beri daha çekingen davranmıyor, kendini az da olsa onun hissedebileceği kadar geri çekiyordu. Bu bok gibi hissettiriyordu tabii. Fakat aynı zamanda içinde bir ateş de yakmıştı. Karısının onu tekrar eskiden olduğu kadar açık ve bütünüyle sevmesini sağlamak, aklındaki tüm şüpheleri kovmak konusunda kararlıydı. İkisinin arasında güven sorunu olan kişi kendisiydi.

Biraz sakinleştikten sonra, “Oraya ulaştığında Zen’den notu okumasını iste,” dedi Zephyr.

Alpha içgüdüsel olarak gerilmişti. Küçük kelimeleri okuyamadığını birilerinin bilmesinden hoşlanmıyordu. Neden böyle olduğundan emin değildi. Ancak reklam panolarındaki tabelaları ve büyük posterleri ne yazdıklarını anlayacak kadar iyi

seçebilirken, daha küçük yazı tiplerine odaklanmaya çalışmak başını ağrıtıyordu. Sorun görüşüyle ilgili değildi. Tek gözüyle hem yakını hem de uzağı net bir şekilde görebiliyordu. Bu yalnızca kaybettiği gözüyle ilgili artık anlayamadığı başka bir tuhaflıktı.

Bunu yalnızca gözcüleri bilirken neden karısına da söylediğini bilmiyordu. Belki de içgüdüleri derinlerde bir yerde kadının bu güvene layık olduğunu biliyordu. Belki de Alpha onca zaman bu hissi dinlemeyecek kadar kalın kafalıydı.

İnsanlara güvenmekten nefret ederdi.

Ama karısına güvenmeye başlamıştı ve dolaylı yoldan onun kız kardeşine de güveniyordu. Zaten başka seçeneği de yoktu. Hector şehir dışında olduğu için arabayı diğer adamlarından biri kullanıyordu ve notu okuması için ona vermeyeceği kesindi. Zenith kesinlikle daha iyi bir seçenektir.

“Tamam,” diyerek telefonu kapattı. Bir an sonra, genç kadına karşı bu kadar sert olmaması gerektiğini fark etti. Alpha herkese karşı böyleydi.

İç çekerek telefonunu cebine koydu ve alacakaranlıkta otoparka çıktı. Ufkun bir ucundan yükselen bulutların ardında gün batıyordu.

Arkasındaki eğitim binasından çıkan biri yanına geldi.

Yıkıcı.

Alpha bir zamanlar onu tanıyordu. Daha genç bir adamken sokaklarda onunla dövüşmüştü. Nefret dolu o çocuk, içindeki öfkeyi kullanarak endüstriye tonla para kazandıran bir silaha dönmüştü.

“Adrik,” dedi onu gerçek adıyla selamlayarak. Bir insanın nasıl bu kadar beyaz saçlara sahip olabileceğini merak ediyordu.

Yanındaki tehlikeli adam, “Alpha,” dedi parmaklarını çıtlattırken. “Ben ringe çıkıyorken turnuvaya katılmamalıydın.”

Alpha bundan kesinlikle kaçınmıştı. Adrik daha zayıf ve birkaç santim daha kısa olmasına rağmen ringde ona karşı avantajını kullanabilecek muhtemelen tek adamdı. O da sokaklardan geliyordu ve adamın büyüdüğü yerdeki sokaklar çok daha sertti. Adrik ringe çıktığında dikkate alınması gereken bir güç olarak yetiştirilmişti.

Adama cevap vermedi.

Adrik gözlerini ileriye dikerek sol elindeki yüzüğü çevirdi. “Seni öldürmek istemiyorum, Villanova. Ben de ölmeye hazır değilim. Yapmam gereken şeyler var. Ödemem gereken borçlar...”

Alpha’nın adamın üzerindeki bakışları keskinleşti. Yıkıcı hakkında daha fazla araştırma yapması gerekecekti. Yeraltı dünyasında yeterince önemli olduğunu düşündüğü herkes hakkında dosyaları vardı ve yanındaki adama ait bilgiler oldukça eskiydi. Belli ki, o zamandan bugüne bazı değişiklikler olmuştu.

Ses tonunu kasıtlı olarak hafif tuttu. “Bana dokunmana izin verirsem karım bundan hiç hoşlanmaz. Sahiplenici biridir.”

Adrik kıkırdarak elindeki su şişesini dudaklarına götürdü. “Şanslısın. Benimki ilk fırsatta beni parçalardı.”

İlginçti. Çok ilginçti.

“Yani ikimiz de ölmüyoruz,” dedi Yıkıcı. “Bunu isimlerimizi lekelemeden nasıl yapacağız peki? Bir düşün.”

Ardından binaya geri döndü ve onu söyledikleri üzerine düşünürken bıraktı. Sözlerinde oldukça haklıydı.

İtibarlarını zedelemekten bu kavgadan kurtulmalarının bir yolu olmalıydı.

Alpha bunları düşünürken gümüş rengi bir taksi park yerine yanaştı ve Zenith içinden çıktı. Kız kardeşlerin bunca zaman şehirde herhangi bir kişisel ulaşım aracı olmadan yaşayabilmelerine gerçekten şaşırmıştı. Zephyr’in araba kullanmayı bilmediğini öğrenmişti. Karısı bir gece Hector neredeyse kaza yap-

mak üzereyken araba kullanmaktan ne kadar korktuğunu uzun uzun anlatmıştı. Zenith'ten ise haberi yoktu.

Güzel genç kadın yanına doğru gelmişti. Çantasını karıştırıp zarfı çıkarırken yüzü ciddiye.

“Benim için oku, lütfen,” diye rica etti. Zen'in nedenini anlamadan önce kahverengi gözlerini deri banda çevirdiğini görmüştü. *Akıllı kız.*

Zenith zarfı yırttı ve daha önce gelenlere benzeyen bir not çıkardı.

“Tanışma vaktimiz geldi,” dedi yüksek sesle. Kelimesi kelimesine yazılanları okudu. “Bunu bir nezaket göstergesi olarak kabul et. Gerçeği öğrenmek istiyorsan, gece yarısı Old Town İskelesi'nde buluşalım. Yalnız gel. Seninle bir daha temasa geçmeyeceğim.”

Alpha bahsedilen yerin tam olarak neresi olduğunu biliyordu. Nehrin hemen yanındaki eski, terk edilmiş iskeleydi. Yıllar önce ufak bir selde yerle bir olduğundan beri kimsenin gitmediği bir yerd.

Bu bir tuzak olabilirdi. Şu ana dek öğrendiklerine göre, notları ona gönderen kişi katilin bizzat kendisiydi ve onu bu yere çekmek istiyordu. Ama içgüdülerinin ona söyledikleri başkaydı. İçinden bir ses bu kişinin, hakkında hiçbir zaman bir dosya elde edemediği tek adam olduğunu biliyordu. Bu adam bir efsaneydi ve adını aldığı gölgelerin içinde yaşıyordu.

Zenith'ten notu alırken kendisinin araba kullanamayacağını ama adamlarını da oraya götüremeyeceğini bildiğinden baldızına baktı. “Araba kullanabilir misin?”

Zenith hayretle gözlerini kırıştırdı, isteği karşısında şaşkına dönmüştü. “Evet.”

Başını salladı. “Güzel. Beni oraya götürmen gerekiyor.”

Zen kol saatine baktı. “İskeleye varmak trafikle birlikte iki saat sürer. Orası şehrin diğer ucunda.”

Anlaşılan pencereden etrafı incelemek için biraz vakti olacaktı. “Yerleşkeye gel. Yemekten sonra gideceğiz.”

Yedek şoförüne onları yerleşkeye götürmesini söyledi. Kafasında çok fazla şey vardı. Ertelemediği tüm sorular gündeme geliyordu. Dün Trident’taki cinayet masası onu ziyaret etmiş, cinayetler sırasında nerede olduğu ve neden birinin suçu onun üzerine atmak istediği konusunda Alpha’yı sorguya çekmişti. Mazeretlerinin çoğu sağlandı ve polisler onun maaş bordrosu altındaydı. Ancak böyle bir pisliğin şehrinde dolaşması; yalnızca koruduğu insanları hedef alıp öldürmesi değil, aynı zamanda bunun için sistematik olarak onu suçlaması kesinlikle rahatsız ediciydi.

Zephyr onları verandada karşıladı ve Alpha duş alıp yemek için masayı hazırlarken kız kardeşine evi gezdirdi. Köpekler mutfağın etrafına tünemişti. Baron her zaman yaptığı gibi herkesi görmezden gelmekle meşguldü. Bear karısına ayı elinde tutuyormuş gibi bakıyordu. Bu kadın söz konusu olduğunda, oğlu da tıpkı onun gibi bir aptala dönüşmüştü. Bandit ise karısının dolabından çaldığı yeni sutyeni çiğniyordu. Bu seferki kadının yeni saçlarına uyan bir mavi tonundaydı.

Alpha onun saçlarını her zaman sevmiştir. Dalgalı ve iki kez avucunun içine dolayabileceği kadar uzunlardı. Alnına dökülen kısa perçemlerle gülümsediğinde çok sevimli oluyordu ve bu neredeyse her zaman gerçekleşiyordu. Ancak gülümsemelerin hepsinin aynı olmadığını fark etmişti. Zephyr bazen istemese bile insanlara nezaketen gülümsüyordu, işte böyle tatlı biriydi. Karısı içindeki canavarı dürtene kadar gülümsemenin nasıl bir his olduğunu unutmuş olan Alpha’nın tam tersiydi. Bazen ağladığında da gülümsüyordu. Bu durum onu şaşırtmasına rağmen karısı çok fazla ağlıyordu. Böyle gülümsediğinde dudakları öyle titriyordu ki, Alpha onları kendi dudaklarıyla sabitlemek istiyordu. Bazen kadının gülümsemesi hınzır ve yaramazdı.

Gözlerindeki yeşil, kahverengi beneklerden daha fazla parlarken yanağındaki gamze derinleşiyordu. Bu gülümsemeyi görmek, kadını ters çevirip kışını tokatlamak istemesine sebep oluyordu.

Ancak sonra ona yumuşak bir şekilde gülümsüyordu. Şefkatiyle göğsünü titreten o gülümseme favorisiydi. Nezaket onun çok uzun zamandır aşına olduğu bir şey değildi. Acımasız, çirkin ve canavarca hayatı; pürüzler, kanayan yaralar ve bencil çıkarlar içinde geçmişti. Peki ya Zephyr? O iyilikten, ışıktan ve merhametten ibaretti. Karısının varlığı bile dünyada iyi bir şeyler olduğunun; acının, kederin ve karanlığın ötesinde onun için artık bu küçük kadının şeklini almış bir neşenin var olduğunun kanıtıydı.

Her ne kadar saçlarını kendi deyimiyle “hüzünlü” bir maviye boyamış olmasından hoşlanmasa da... Bu rengi yeniden değiştirmesini umuyordu. Saç tellerini gördükçe kadını inatçılığı yüzünden nasıl neredeyse kaybettiğini hatırlıyordu.

Akşam yemeğinin sonuna kadar Zephyr ve Zenith çoğunlukla sohbet etmişlerdi. Ona çocukluklarını ve genç yaşlarındaki çeşitli maskaralıklarını anlatıyorlardı. Etrafı güzel yemekler ve oğullarıyla çevrili olan Alpha, bu iki kadınla birlikte oturup şakalaşırken ilk kez bir aile duygusunun içini kapladığını hissetmişti. İçten içe bunu çok uzun zamandır istiyordu. Bir noktadan sonra, böyle bir şeye asla sahip olamayacağına inanmaya başlamıştı. Zephyr geldiğinde ilk düşündüğü artık tek başına yemek yemek zorunda kalmayacağı, biriyle o yemeği paylaşabileceği gerçeği idi. Yanındaki kadının varlığıyla büyük kanepesinde oturma hissi ve birlikte bir dizi izleyip, sıcak bedenini ona bastırması... Üstelik bir de eve döndüğünde yalnızca köpekleri tarafından değil, karısının onu görmekten duyduğu o gerçek sevinçle karşılanması vardı. Zephyr yavaş yavaş, hayatındaki bazı şeyleri değiştirmişti. Ufak ufak. Kadın bir anda

durana kadar Alpha bunun farkında bile olmamıştı. Şimdiyse karısı onun hayat damarlarından biriydi. Yaşamayı için hayati önem taşıyordu.

Zephyr'e bunu söylemek istemiyordu ama kadının onlar ve ilişkileri için yapabileceği en iyi şey onu terk etmektir. Bu onu yeterince sarsmış; gözlerini açmasını ve bu kadınla bir hayat kurmayı istediğini, onunla bir gelecek arzuladığını fark etmesini sağlamıştı.

Hayatına kattığı tüm o küçük şeyler olağanüstüydü.

Artık tek sorun fizikseldi. *En azından onun açısından.*

Karısı yatakta harikaydı. Ne istediğinin farkında olan bir kadındı ve bunu dile getirmekten de asla çekinmiyordu. Ayrıca kendisini ona ve vereceği her zevke tamamen teslim etmişti. *Lanet olsun, karısına zevk vermeyi çok seviyordu.* O küçük sesleri ve yüksek sesli talepleri duymayı. Boşalıp onu sıırılsıklam ederken vücudunun titrediğini ve kıvrandığını görmeyi. Dolgun göğüslerini ellerinde hissetmeyi ve onu tekrar tekrar tatmayı... Bunları hep sevmişti.

Ama daha fazlasını istiyordu ve buna nasıl sahip olacağını bilmiyordu. Başlangıçtaki hallerine geri dönemezdi. Alpha pek çok açıdan kendini geri çekmişti ve bu da ona ihtiyaç duyduğu kontrolü sağlamıştı. Fakat şimdi kadını masanın üzerine yatırıp saçlarını çekmek ve masanın bacakları kırılana dek onu becermek istiyordu. İçine boşalmak, aşağı süzülen menileri tekrar içeri itip orada kaldıklarından emin olmak, karısını tepeden tırnağa işaretlemek istiyordu. Arzusunun gücü onu korkutuyordu. Kontrolünü kaybedip kadını ciddi şekilde incitebileceğinin farkındaydı ve bunu yaparsa kendisiyle yaşayamazdı. Zephyr ondan çok daha küçüktü. Kadınlığı öyle dardı ki, aletini içine kaydırıldığında eğer sert davranırsa onu parçalayabileceğini biliyordu. Artık kadından uzaklaşması mümkün değildi.

“Sanırım annem onu kabulleniyor,” Zenith bulaşıkları top-

larken onu işaret etti. “Bana ikiniz için düzgün bir düğün organize etmek istediğini söyledi. Kurbağayı unutuyor artık.”

Zephyr iç çekti. “Düğün istiyor muyuz ki?”

Bu sözler karşısında kızmıştı. “Gitmiyorsun.” Sesi daha çok bir hırıltı gibiydi.

Zephyr ona baktı. Son zamanlarda alıştığı bir bakıştı bu. *Hayatlarına devam etmeleri* gerekip gerekmediğinden emin olmadığını söyleyen bir bakıştı. *Sanki buna izin verecekmiş gibi.* Eğer karısı bunu yapmayı denerse, takip edilmenin gerçek anlamını öğrenecekti. Alpha’nın her ihtimale karşı bir planı vardı. Her yerde ortaya çıkacak ve karısının *hayatına devam etmeyi* seçtiği her adamı öldürecekti. Bu terimden nefret ediyordu. Zephyr ona her şeyini vermişti. Alpha kadının bunu bir başkasıyla yeniden yapmasına izin vermeyecekti. Hepsi onundu. Zephyr tamamen ona aitti.

Alpha az önceki bakışı görmezden gelerek Zenith’e döndü. “Gitmeliyiz.”

Zenith çantasını omzuna attığında gitmeye hazırды.

Alpha eğilip karısının sevimli yüzünü yukarı kaldırdı. Elini çenesine koyduğunda parmağının o çukura sanki bunun için yaratılmış gibi oturmasına bayılıyordu. Karısının dolgun dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. Onlarla gelmeyi aklından bile geçirmesi hakkında ne düşündüğünü açıkça gösterdiğinde Zephyr hemen geri çekilmişti.

Genç kadın başını kaldırıp ona baktı. Gözbebekleri büyümüş ve bakışları hafifçe sersemlemişti. “Kendine dikkat et.”

Alpha çenesine hafifçe vurup uzaklaştı.

Zenith dikkatli bir sürücüydü.

Yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerlerken çoğunlukla konuşmadan yola odaklanıyordu. İkisinin de kendi düşüncelerinde kaybolduğu iki saat sessizlik içinde geçip gitmişti.

İskele görüldüğünde ay ışığı karanlık nehir sularının üzerinde parlıyordu. Görünürde sağlam kalan eski bir kayıkthane dışında hiçbir şey yoktu. On yıllar önce burası nehri takip eden şehirlere sevkiyat yapılan bir ticaret yoluydu. Ancak selden sonra şehrin diğer tarafında daha iyi, daha yeni, daha sürdürülebilir bir tersane yapılmış ve burası kaderine terk edilmişti. Alpha buraya daha önce gelmemiştir. Ama etrafına bakındıkça, içini sanki daha önce burada bulunmuş gibi uğursuz bir dejavu hissi kapladı.

“Arabada kal. Kapıları kilitle. Eğer on beş dakika içinde gelmezsem geri dön,” diye talimat verdi. Sol botuna sadık bıçağını, beline ise hoşlanmamasına rağmen yedek silahını sıkıştırmıştı. Görüşü sayesinde hareketli bir hedefi tam isabetle vurması neredeyse hiç mümkün olmuyordu ama silah yakın mesafeden yeterince işe yarardı.

Zenith terk edilmiş iskeleye bakarken isteksizce başını salladı. “Dikkatli ol.”

Araçtan çıktı ve kadının kapıları kilitlediğinden emin oldu. Aracın tamamı kurşungeçirmez olduğu için biraz da olsa rahatı. Kilitlendikten sonra içeri girmek imkânsızdı.

Ona siyah zarfları bırakan adamla buluşma vakti gelmişti.

Kayıkhaneye doğru yürürken çevrede görebileceği kimse yoktu. Duvara yaslandığında arabadan gözlerini ayırmadı. Bir yandan da kulaklarını her zamanki sesler dışında bir şeye karşı açık tutuyordu. Nehrin sesi, ilerideki ormandan gelen bir hayvan sesi, arabanın motoru... Etrafında yalnızca bunlar vardı.

Gece yarısı şehrin en kötü bölgelerinden birinde, terk edilmiş bir iskelede olmak kafasındaki buluşma fikrine pek uymuyordu. Ancak eğer bu adam onun şüphelendiği kişiye, en hafif tabirle dikkatli bir herifti.

Bir zamanlar kayıkthane olan yerin ahşap duvarına yaslanmıştı. Ormanda kaybolan nehrin ay ışığının altındaki parıltısını

izliyordu. Beklerken bir şeylerle meşgul olmak için neredeyse sigara içmeyi dileyecekti. Omuzlarında tonlarca yük olan bir gençken denediyse de tütüne bir türlü alışamamıştı.

Bıçağını çıkarıp bir öğrencinin kalem çevirdiği gibi parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Bu yaralanmasından sonra, sağ elindeki dikiş izi kasını çektiği için öğrendiği bir eğitim numarasıydı. Kasın çalışmasına ve çevik kalmasına yardımcı oluyordu. Ayrıca on yedi yaşından beri taşıdığı bıçağın hâlâ yanında olduğunu bilmek kendini daha rahat hissetmesini sağlıyordu.

Birden ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Orada biri vardı.

Alpha etrafına bakmadı bile. Bunun yerine diğer duyularına odaklanarak hissettiği varlığın nerede olduğunu bulmaya çalıştı.

Hayvan mı? Hayır. İnsan. Gözler.

Sağda mı? Hayır.

Solda.

Yakın mı?

Hayır, birkaç metre ileride.

“Bay Villanova.” Birkaç metre solundan gelen cılız ses şüphesini doğrulamıştı. Büyük bir rahatlıkla yana baktığında kayıkhanenin kenarındaki bir gölgeden başka bir şey göremedi.

“Gölge Adam,” dedi sesini alçak tutarak. *Efsane. Yeraltı dünyasındaki herkesin uzak durduğunu bildiği tek efsane.* Gölge Adam birini çağırırsa o kişiden bir daha asla haber alınmadığı söyleniyordu. Alpha kendi durumu için bunun doğru olmamasını umdu.

“Notta yalnız gelmeni söylemiştim,” dedi adam hiçbir vurgu yapmadan. Sesinde ne olduğunu çıkaramadığı hafif bir aksan vardı.

Alpha omuz silkti. “Sakat gözle araba kullanamıyorum. Buluşmak istemiştin?”

Uzun bir dakika boyunca sessizlik oldu. Alpha'nın kulaklarını açık tutarak nehre baktığı uzun bir dakikaydı. Ses geri gelmeden önce hafif bir hışırtı duyuldu. "Katil suçu senin üzerine atmak istiyor."

Alpha ofladı. "Bu oldukça açık."

"Birlik'le bir anlaşma yaptı."

Ne?

Yanına baktığında yalnızca uzun bir silüet seçebildi. "Ne tür bir anlaşma?"

"Katil onlara bir şey teslim edecek, onlar da seni indirmesine yardım edeceklermiş."

İlginç. Birlik'in başıboş katillerle anlaşma yaptığını hiç duymamıştı.

"Bunu bana neden söylüyorsun?" Gözündeki kaşmtı gide-rek artıyordu.

Bir çakmak çıktığında adamm eldivenli elinin üzerinden tennini görmüş, ardından alevler sönüp gitmişti.

"Şehre senin hükmetmen büyük planımdaki amaca uyuyor."

Bir amacı mı vardı? Bu soruyu dile getirmedi. Gölge Adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu yüzden henüz nasıl kullanılacağını bilmediği bir joker kartı haline geliyordu.

"Öyleyse katil Birlik için mi çalışıyor?" dedi doğrulamak istercesine.

"Kadınları öldürmesinin nedeni bundan zevk alması," diye açıkladı adam. "Birlik sadece amaç için bir araç... Senin hikâ-yedeki yerin burada başlıyor."

"Ortada daha büyük bir resim varmış gibi konuşuyorsun."

Boş bir kahkaha attı. "Her zaman vardır."

Sohbet en hafif tabiriyle ilginçti. "Katilin kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

Alpha onun boşluğu doldurmasını beklese de Gölge Adam bunu yapmadı. "Ve söylemeyecek misin?"

Adam bir süre bekledi. “Tenebrae’deki kardeşini ara. Gizli görevdeki köpeği sana yardımcı olacak bilgilere sahip.”

Alpha gerildiğini hissederken bıçağı elinde hareketsiz kaldı. Dante’yle olan bağlantısı çok bilinmiyordu. Dante’nin birkaç ay önce Vin adındaki bir adamı gizlice Birlik’e gönderdiği gerçeği de öyle. Kimdi bu adam?

“Hepsi bu muydu?” Öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Aldığı şifreli cevaplar karşısında gerçekten sinirlenmişti. Bura adamın akıl oyunlarını oynamak için gelmemiştir. “Bana söylemek istediğin gerçek bu muydu?”

Adam kısa bir an için duraksadı. “Hatırlamıyorsun ama bu katil yıllar önce gözünü alan adamla aynı kişi.”

Alpha’nın damarları ağırlaşmıştı. Doğrulup hareket etmeyen siluete bir adım daha yaklaştı. “Sikeyim, sen nereden biliyorsun? Kim o adam?”

Gölge Adam cevap vermedi.

Ne oluyordu böyle? Bu kişisel bir şeydi. Karşısındaki adam bazı şeyleri hatırlamadığını, katilin kim olduğunu ve onun Alpha’yı yok etmek isteyenle aynı kişi olduğunu biliyordu. Ancak yine de hiçbir şey söylemiyordu.

Alpha öfkeyle ona doğru ilerledi. Bazı cevaplar almak için gereken buysa onu öldüresiye dövmeye hazırды.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım.”

Ses tonu duraksamasına neden olmuştu. *Sakin, net, ölümcül.* Alpha gibi biri üstüne gelirken böyle ürkütücü bir sakinlikle tehdit savuran her adam tehlikeli olduğunu belli ederdi.

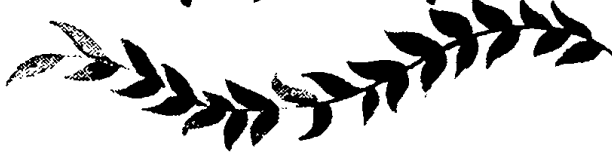
Alpha gölgelerin kenarında durdu. Ellerini bir çeşit ceketin cebine sokan silueti seçebiliyordu.

“Kim olduğunu öğreneceğim, Gölge Adam.” Alpha her kelimesinde ciddiydi. Bu adam hakkında koca bir dosya hazırlayacak ve tanıdığı tüm yeraltı patronlarına dağıtacaktı.

Ses tekrar duyulduğunda kulağa neşeli geliyordu. Adam gitmeden önce tüyler ürpertici tek bir kelime söyleyerek yanıt verdi.

“Dene.”

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Zephyr

Katilin kocasını kısmen kör bırakan ve ona kötü bir yara izi veren adamla aynı kişi olduğu gerçeği, Zephyr'i belli ettiğinden daha fazla ürpertmişti. Bu katil her kimse, Alpha'yı öldürmeye çalışacak ve başarısız olunca da başkalarını öldürüp suçu onun üzerine atacak kadar uzun süredir kan davası peşindeydi.

Kocasını, Gölge Adam hakkında pek konuşmamıştı. Zen ise başından beri adamı izlemiş olmasına rağmen yanında birinin olduğunu bilmiyordu. Fakat adamın söyledikleri doğruysa işler çığıırından çıkacaktı.

Alpha toplantıdan beri diken üstündeydi. Tavrı daha karanlık, daha sessizdi ve Zephyr kafasının tepesinde dolanan bulutlar için onu suçlayamıyordu. O ana kadar, Alpha yaralarının garip bir kazadan kaldığı umudunu taşımıştı. Ancak şimdi öyle olmadığını, kasıtlı olduğunu ve o hatırlamazken başka birinin bunu bildiğini öğrenmek adamı canlı canlı yiyordu. Zephyr onun için öyle üzülmüyordu ki...

Annesi bile akşam yemeğı için geldiklerinde adamın kendinde olmadığını fark ederek endişelenmişti. Üstelik damadından hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Zephyr tüllerin çıplak göğsünü kısmen örttüğü yatakta uzanan kocasını izledi. Hoparlöre aldığı telefon hemen yanındaydı ve gözleri boşluğa dalmıştı.

Telefonun diğer ucundan, "Pekâlâ, Vin bir şey buldu," dedi Dante. Zephyr arka planda bir bebeğın mırıltılarını duyabiliyordu. Tempest etrafında olmalıydı.

Bu çok tatlıydı.

Dante biraz duraksadıktan sonra, “Dinle,” diye söze girdi. “Hafta sonu oraya gelmeyi düşünüyordum. Bunu yüz yüze konuşmak için. Özellikle de Gölge Adam işin içindeyken... Bildiklerini nasıl öğrendiğini bilmiyoruz ve dikkatli olmak en iyisi. Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyoruz. Morana’yla temas halinde olması tesadüf değil ve şimdi sana yararlı olsa da kısıtlı bilgiler veriyor. Ona güvenmiyorum.”

Alpha başını salladı. Bir elini başının arkasına doğru kıvrıdığı anda kasları bu hareketle gerildi. “Katılıyorum. Cuma günü bir dövüşüm var,” diye cevap verdi. Tepkisini görmek için ona doğru bakmıştı. Zephyr yüzünü ifadesiz tuttu ama yaklaşan dövüş yüzünden midesi düğümlenmişti.

“Harika,” diye takıldı Dante. “Ben de katılmak isterim.”

“Elbette,” dedi Alpha. Zephyr onları dinlemekten memnundu. Her ne kadar çekingen olsalar da iki kardeşin belli etmeden ortak bir nokta bulmaya çalıştığını fark etmişti. *Erkekler.*

“Morana da Tristan’ı evinizi ziyaret etmek konusunda sıkıştırıp duruyordu,” dedi Dante kıkırdayarak. “Son zamanlarda balayı otellerine kafayı takmış ve Tristan da ona senin evinin öyle bir yere benzediğini söylemiş.”

Alpha homurdandı. “Burası lanet olası bir balayı oteli değil.”

Aslında öyle sayılırdı. Gerçi balayı kısmının pek yaşandığı söylenemezdi. *Bal kısmı, belki. Balayı, hayır.*

Tempest bebek dilinde saçma sapan bir şeyler geveledi. Dante ona öpücükler gönderdikten sonra tekrar telefona döndü. Sesinden gülümsediği belli oluyordu. “Bu sevgilisinin Tristan’ı bu kez oraya tek başına göndermeyeceğini söylemenin kibar yoluydu aslında. Ayrıca ben de...” Dante bebek sesiyle, açıkça kızına hitap ederek konuştuğunda Zephyr resmen *eridi*. “Sevimli küçük prensesimi getireceğim. Bugünlerde ayrılık kor-

kusu yaşıyorum. Bu da demek oluyor ki, bebeğimin annesi...”
Uzaktan Amara’ya seslendi. “Karım da bizimle gelecek.”

“Tam bir kılıbık olmuşsun,” dedi Alpha gülerek.

“Mutlulukla,” diye onayladı Dante. Sesinde hiçbir utanç yoktu. “Öyleyse iki çift, iki çocuk ve beş koruma. Cuma öğleden sonra ineceğiz.”

“Karşılamayı ayarlarım.”

“Tamam. Zephyr’e sevgilerimi ilet.” Alaycı bir şekilde dilini şaklattı.

Alpha karısına baktı. “Ona selamlarını iletceğim.”

“Sevgilerimi dedim.”

“Siktir git.”

Dante kıkırdamaya devam ederken kocası telefonu kapattı.

Zephyr sırtıp yatağa tırmandı ve Alpha uzaktan kumandalı ışıkları kapatırken tülü düzeltti.

Adam hâlâ diken üstündeydi. Yüzü kapkara endişe bulutlarıyla kaplıydı, aklı hatırladığı ve hatırlamadığı pek çok şeyle meşguldü.

Zephyr kocasının üzerine tırmandı.

Kendini tekrar ona açtığını hissetmişti. Adamın günlerdir uğraştığı her şeyle birlikte çekinceleri günden güne azalıyordu. Alpha hiçbir yere gitmeyeceği konusunda ona güvence vermeye çalışıyordu. Zephyr’in istediği şey gitmek değildi. Adamın bir de bu konuda endişelenmesini istemiyordu. Geri dönmesinin ardından ilişkilerindeki bazı şeyler değişmişti. Alpha’nın geçmişleri hakkındaki gerçeği -kısıtlı da olsa- öğrenmesi ve onun da kocasının bunu asla hatırlamayacağı gerçeğini kabullenip duruma tamamen alışmasıyla işler daha iyi hale geliyordu. Adam on yıl önceki kısa ama güçlü ilişkilerini kurcalamaya çalışıyordu, Zephyr ise kocasının en iyi seçeneğin geride bırakmak olduğunu anlamasına yardımcı oluyordu. *Özellikle de zihni bazı şeyleri büyük olasılıkla travma nedeniyle kasıtlı olarak*

unuttuğu için... Adama bu konuda kendisine güvenmesini söylemişti. Alpha her ne kadar güven sorunları yaşasa da, Zephyr onun bu durumu aşmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp adamın kucağına tamamen yerleşti. Göz bandını çıkardığında altındaki yaralı doku ortaya çıktı. Alpha'nın en çirkin olduğunu hissettiği halini görmesi için ona izin vermesine bayılıyordu. *Aptal adam.* Alpha'nın çirkin bulduğu şeyler, Zephyr'in güzellik anlayışydı.

Her gece yaptığı gibi saç çizgisinden başlayıp gözüne, ardından yanağından aşağı inerek kocasının dudaklarının köşesine kadar uzanan yara izine küçük öpücükler kondurdu. Genellikle bu noktada adam dönüp öpücüğün kontrolünü eline alırdı ama Zephyr kocasının sevişmelerini kontrol altında tutmaya çalışmasından bıkmıştı. Alpha'yı olduğu gibi acımasız, sert bir şekilde istiyordu ve ona sahip olacaktı.

Dudaklarını atlayıp aşağı eğildi. Yara izini takip ederek boynundan aşağıya, kaslı göğsünün üzerinden bir adamın bıçak sapladığı beline kadar indi. Orayı öperken kocasına hak ettiği tüm sevgi ve ilgiyi gösteriyordu. Keşke iyileşmeye ihtiyacı olduğu zaman da onunla birlikte olabilseydi... Dili göğüs ucunda gezindiğinde adamın nefesinin kesildiğini ve iç çamaşırının hafifçe hareketlendiğini görmüştü.

Gülümseyerek daha da aşağılara indi. Adamın yıllar boyunca hem dövüşerek hem de antrenman yaparak kazandığı kasların izini takip ediyordu. O çizgiyi yalarken saçlarının da hareketiyle birlikte kocasının göğsü boyunca süründüğünden emin oldu. Alpha elini gevşekçe saçlarına dolamıştı, onu durdurmasa da bunu yapabileceğini görmesini sağlamıştı.

Adamın sert uzunluğu göğüslerini bulduğunda onları sallayarak aletin etrafında hareket ettiklerini hissetmesine izin verdi.

“Siktir!” diye hırladı Alpha. Saçlarının etrafındaki el hafifçe

sıkılaşıırken Zephyr gülümseyerek hareketini tekrarladı. Adamın şortunu indirdi. Diliyle alt tarafındaki belirgin damarın olduğu yere kadar uzun, kalın ve sert aletin izini sürdü.

Ardından bu görüntüyü sevdiğini bildiği için adamı büyük göğüslerinin arasında sıkıştırdı. Alpha'nın kalçaları otomatik olarak hareketlenmiş, yarattığı boşlukta kaymaya başlamıştı. Yukarıya doğru yaptığı hamlelerden birinde Zephyr eğilip aletin başını öpmeyi ve göğüslerini bırakıp kalın damarı uzun uzun yalamayı ihmal etmedi. Alpha'nın eli saçlarını bulurken ağzı adamın tadını almak için salyalar akıtıyor, kocası da hızlarını onun belirlemesine izin verirken kasılıyordu.

Adamın sertliğini tutup başını dudaklarının arasına kaydırdı. Çoktan zevk sularının akmaya başladığı yeri yalarken ilk kez kocasının özünü tadıyordu. Ardından onu boğazına kadar aldı.

Alpha inledi. Zephyr başını kaldırdığında adamın boynunu geriye eğdiğini ve başının yastığa gömüldüğünü görmüştü.

Karşısındaki canavarın dudakları arasında darmadağın olduğunu görmek onun için baş döndürücü bir duyguydu.

Zephyr gözlerini kapattı ve adama hayatının en iyi oral seksini yapmaya başladı. Yukarı aşağı hareketlerine parmaklarını da eklerken onu emip yalamaya devam etti. Saçlarındaki eller ve boğazından yükselen seslerle adama zevk vermek istiyordu.

Kocasının ellerinden biri başından ayrıldığında gözlerini açtı ve adamın kalçalarına dokunmasını izledi. Parmakları çoktan ıslanmış kıvrımlarını bulmuştu. Sakso çekmekle ilgili onu bu kadar tahrik eden şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Güç hissi miydi, yoksa zihinsel ya da fiziksel basit bir biyolojik tepki miydi? Kardeşi ona kadınların dınağmdan vajinasına giden bir sinir olduğunu söylemişti. Belki de kocasına oral seks yaptığı için bu sinir onun durumunda daha çok hassaslaşmıştı.

Birdenbire adam onu yukarıya doğru çekti. Zephyr gözünü

bile kırpamadan bacaklarını onun yüzünün iki yanına yerleştirilmiş halde bulmuştu. Dudakları adamın aletinin etrafındaydı, Alpha'nın güçlü elleri ise kadınlığını keşfediyordu.

Çok ateşliydi.

Daha önce hiç bu pozisyonda olmamıştı. 69. İşte böyle diyorlardı.

Alpha onu becerikli ağzının üzerine çekmişti. Sakalları enfes bir şekilde kalçasının iç kısımlarına sürtünüyordu. Dili yüksek, müstehcen bir sesle kadınlığını yaladığında adamın aletinin etrafında olan dudaklarından bir inilti döküldü. Garip ama inanılmaz bir deneyimdi bu. Adamın kendisine böyle bir şey yaptığını hissedip buna karşılık vermek ve onun da başka bir şey yaparak karşılık verdiğini hissetmek... Sonsuz bir his döngüsü gibiydi. Kadının başlayıp adamın bittiği yere kadar devam ediyordu. Cinsel bir *yin ve yang* gibiydi.

Alpha kalçalarını iki yana ayırdı, kadınlığını yalarken parmağı arka deliğinin üzerindeydi. Zephyr adamın dudaklarının etrafında sertçe kasıldı.

Kalçasına doğru, "Burada daha önce biri oldu mu?" diye sordu Alpha. Zephyr nefes almak için doğrulduğunda bacağının iç tarafını ısırdı.

"Hayır," dedi nefes nefese.

Alpha onu tüketmeye devam etti. Kadınlığını diliyle becerirken bir yandan da klitorisini okşuyordu. Zephyr adamın aletiyle ilgilenirken dudaklarından inilti dökülüyordu. Boğazının titreşimleriyle adam daha da sertleşmişti.

Bunun ne kadar sürdüğünü, ne kadar zaman öyle kalıp her anlamda birbirlerine bağlandıklarını bilmiyordu. Ne kadar zaman birbirlerine karşılık verip tahrik ettiklerini de öyle...

Bir süre sonra, klitorisini emen Alpha başparmağını arka deliğine soktuğunda Zephyr şiddetle boşaldı. Kendini öyle dolu, öyle istila edilmiş ve öyle sahiplenilmiş hissediyordu ki... Çok

garip, hissetmesinin neredeyse yasak olduğu bir şeydi bu. Vücudundaki her bir sinir ucu alev alıyordu. Orgazm çığlıkları atarak başını adamın aletinden çekti. Tırnakları kocasının sert uyluklarına saplanmıştı. Çıktığı zirveden yavaşça inerken adamın etrafındaki bacakları sarsılıyor ve onu arada sıkıştırıyordu.

Alpha geri çekilip poposuna bir şaplak attığında inledi.

“Bana dön,” dedi adam. Zephyr gevşeyen vücuduna rağmen dönüp ona bakmayı başarmıştı. Alpha bacaklarını kalçasının iki yanına çektiğinde ona yoğun bir ifadeyle baktı. “Beni içine al.”

Zephyr’in kalbi yeniden hızla çarpmaya başladı. Adamın ilk kez yüz yüze olmalarına izin verdiğini fark etmişti. Daha önce ona hep arkası dönükken sahip olmuş, bu kadar yakın bir bağ kurmamışlardı. Adam da onu içine alıyordu.

Sessizce kendini yerleştirip aşağı kaydđ. Kadınlığındaki gerginliği hissediyor, nefes nefese kalmış halde santim santim adamın üzerine yerleşiyordu. Aletinin ne kadar büyük olduğunu, sonuna dek içine kaydığında onu nasıl da ikiye ayırdığını unutmuştu.

“Tanrım,” diye inledi. Kocasının elleri kalçalarını kavrarken kadınlığı zevkle yanıyordu. Onu tekrar tekrar içine alırken başı geriye düştü. Sonunda tamamen içine giren adam öyle derinlere çarpmıştı ki, Zephyr nabızlarının bir olduğunu hissetti.

“Gökkuşadı,” dedi Alpha. Zephyr başını aşağıya çevirdi ve bakışları yeniden adaminkileri buldu. Kocasının göğsü hemen önünde uzanıyordu. Bu yara izleri, kaslar, dövmeler ve adamın kendisi... Hepsi ona aitti. “Sür beni.”

Zephyr ellerini göğsüne koyarken ona itaat etti. Nasıl hissettirdiğini görmek için kalçalarını hafifçe çevirmiş, klitorisini üzerine sürtmüşdü.

Çok güzeldi.

Zephyr dudaklarını ısırdı. Kendini öyle seksi ve azgın hissediyordu ki... Tıpkı bir tanrıça gibiydi. Giderek artan bir hızla

yavaşça üzerinde hareket ediyor, farklı şeyler denerken hangisinin daha çok zevk verdiğini anlamaya çalışıyordu. Alpha göğüslerini tutup meme uçlarını çekiştirerek onlarla oynamaya başlamıştı. Tokatlıyor, çekiyor, kıvırıyordu. Zephyr her hareketinde çığlıklar atıyor, adamı içinde bir mengene gibi sıkıştırıyordu.

Bir noktadan sonra yorulduğunda adam pozisyonlarını değiştirdi. Bacaklarını omuzlarının üzerine yerleştirmiş ancak aletini bir kez bile içinden çıkarmamıştı. Tamamen gerilene kadar onun bedenindeki tüm kasları esnetmişti. Zephyr bu açıyla yıldızları görmüştü.

Tekrar boşaldı.

Adam onu elleriyle dizlerinin üzerine bıraktı. Saçlarını geriye doğru çekiştirip içine girdiğinde hızını artırmıştı. Şimdi hamleleri daha tutarlıydı. Zephyr adamın onun üzerinde asla tam gücünü kullanmadığını fark etmişti.

Daha önce de yaptığı gibi, “Daha sert,” diye yalvardı.

Bu sefer adam, “Canını yakarım,” diye cevap verdi.

Onu görmek için boynunu çevirerek, “Yakmayacaksın,” dedi Zephyr. “Porselenden değilim. Artık beni gerçekten istiyormuşsun gibi becer.”

Alpha başını geriye doğru çekip onu öptüğünde saçlarının arkası neredeyse sırtına değecekti. Kalçaları hafifçe hızlanmış olsa da yeterli değildi.

“*Hayatıma devam ettiğimi düşün.*” Kasten adamın nefret ettiği o ifadeyi kullanmıştı. “Bana bak. Senin için ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim, tam da sevdiğin gibi. Seninmişim gibi al beni.”

“Sen benimsin,” diye hırladı kocası. Boynunu ısırduğunda Zephyr çarşafı tutundu.

“O zaman göster bana. Öyle hissetmiyorum.”

Alpha tam da o anda *kendini kaybetti*.

Onu tamamen hareketsiz bırakıp yatağa iterek kulağına eğildi.

“Yarın oturamayacak kadar ağrın olduğunda benden nefret etme.”

Zephyr adamın kendini ne kadar tuttuğunu şimdi fark etmişti.

Hareket edemiyor, tepki veremiyor ve kalçalarını havaya kaldırarak yatmak dışında hiçbir şey yapamıyordu. Yatak adamın hamleleriyle sarsılırken her bir vuruşun arkasındaki güçle çarşafı sıkıyordu. Her birinin açısı onu çılgına çeviriyordu. Rahatsızlığın kıyısındaki bir his vücudunun titremesine ve zihninin boşalmasına neden olan zevkle karışmıştı.

Alpha artık çıkardığı seslerin farkına bile varamayacak kadar sert bir şekilde ona sahip olmaya başlamıştı. Zephyr onun bedenine tutunurken yalnızca hissedebiliyordu.

Tekrar boşaldı. Sonra tekrar ve tekrar. Vücudu hiç durmadan sarsılıyor, gözleri kararıyordu. Zihni vücudunun verdiği tepkiler dışında her şeye karşı tamamen hissizleşmişti. Kalbi göğsünün içinde gürlerken şehvetten aklını yitirecekti. Aşkları sonsuzdu ve artık onun hayatı da adama aitti.

Zephyr muhtemelen bayılmıştı. Zihnindeki son birkaç dakika bomboştı. Kendine geldiğinde yüzüstü yatıyordu. Alpha hemen yanında kendisini izlerken altın rengi gözü üzerindeydi. Göğsü yükselip alçalıyor, parmakları tohumunu kadının içine geri itiyordu.

Lanet olsun.

Alpha sessizce, “Beni bir kez daha bırakma, gökkuşağı,” dedi aralarındaki boşluğa. “Herhangi bir şey hatırlayabilecek miyim bilmiyorum. Hissettiklerimin aşk olup olmadığını bilmiyorum. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Ama seni yanımda istediğimi biliyorum. Seni artık unutmak istemediğimi biliyorum.”

Zephyr erimiş, kalbi yumuşacık olmuştu. Kocasının dudak-

larına nazik bir öpücük kondurdu. “Hiçbir yere gitmiyorum, yakışıklı. Seni bir çocukken sevdim ve bir canavar olarak da seviyorum. Her şeyin benim tarafımdan her zaman seviliyordu.”

Uzun bir süre boyunca aynı havayı soludular. “Sana kalbimin ölü bir kas parçası olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Hmm.”

“Seninle tekrar attığını hissediyorum. Yaşam kaynağım. Benim küçük gökkuşağım.”

Adam da onunkiydi. Alpha’nın sözleri onu iliklerine kadar ısıtırken, yanında kocasıyla uykuya daldı.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

Zephyr

Üç gün geçmesine rağmen hâlâ ağrıları vardı.

Kocası ise... Bundan *gayet* mutluydu.

Adamın yüzünde sık sık kendinden memnun bir ifade yakalıyordu. Artık onu parçalara ayıracağına dair hissettiği korku geçmişti. Bu yüzden kadınlığının iyileşmesi için adamı bazen kendinden uzaklaştırmak zorunda kalıyordu. Kocasının dayanıklılığı onu hayrete düşürmüştü.

Verandaya doğru yürürken acıyla hafifçe irkildi. Attığı her adımda kocasının tam olarak nerede, ne kadar derinde ve nasıl bir sertlikte olduğunu hatırlıyordu. Kendisinden nefret ettiğine emin olduğu Baron dışındaki tüm köpekler peşindeydi. Gece-den beri onu daha fazla koklamaya çalışıyorlardı. Muhtemelen nedeni her yerinden Alpha'nın kokusunu almalarıydı.

Belki de gergin olduğu içindi.

Gergin hissediyordu çünkü Dante ve diğerleri havaalanından geliyorlardı. Kaybolup başıboş kaldığı son seferden farklı olarak onlara iyi bir izlenim vermek istiyordu. Üstelik kocası akşam dövüşmek için ölüm ringine girecekti. Alpha bu konuda soğukkanlı, sakin ve tamamen rahat olsa da Zephyr öyle değildi. Kocasının öleceğinden ya da ciddi şekilde yaralanacağından korkuyordu ve bu iki seçeneği de istemiyordu. İtibarın canı cehennemeydi, adam çok daha önemliydi. Fakat kocası aynı zamanda yılanlarla dolu bir çukurun lideriydi ve doğru mesajı göndermek sadece itibarı için değil, onunla ilişkili herkesin güvenliği için de önemliydi. Zephyr'in bu dünya hakkında göz-

lemleyerek öğrendiği bir şey varsa, o da insanların zayıflıkların kokusunu aldığı ve ardında hiçbir şey kalmayana dek onları sömürdüğüydü. Bundan nefret etse de durum buydu ve gerçeklerle barışmak zorundaydı.

Zephyr'in gerginliğinin başka bir nedeni daha vardı. Alpha'ya kumpas kuran seri katil, Gölge Adam buluşmasından beri sessizdi ve kocası bunun fırtına öncesi sessizlik olduğuna inanıyordu. Zephyr'in içgüdüleri de onunla aynı fikirdeydi ve bu durum onu geriyordu. Ailesini güvenlikleri için yerleşkeye getirmeyi düşünecek kadar gergindi hem de. *Bundan nefret edecek olsalar bile...* Zen buna dahil değildi elbette. Kız kardeşi buraya âşık olmuştu. Belki de Alpha'yla konuşup Zenith'in konukevine taşınmasını sağlayabilirdi.

Daha sonra.

Kendini gülümsemeye zorlayarak ağrısını görmezden geldi ve misafirlerinin çıktığı merdivenlere doğru baktı. Aylardır yerleşkede yaşadığından bu manzara ve orman evi haline gelmişti. Misafirlerinin yüzlerini ve ifadelerindeki hayranlığı izlerken bu basamakları tırmandığı ilk günü hatırlıyordu.

Hector gelenlere eşlik ediyordu, Alpha'nın onu yolladığı görevden dönmüştü ve Zephyr bundan oldukça mutluydu. Adamın mizah anlayışını ve varlığını özlemişti. En çok özlediği şey, adamın kolaylıkla kocasının damarına basmasıydı.

Tam da onu düşünürken kocası yanına geldi. Elleri tamamen bölgesini işaretleme arzusuyla onun kalçalarını bulurken misafirleri karşılamak için beklemeye başladı.

Zephyr'in hatırladığı kadar yakışıklı ve zarif olan Dante gülümseyerek verandaya çıktı. Kollarında artık o kadar da küçük olmayan Tempest'ı tutuyordu. Kızın üzerinde kesinlikle çok sevimli parlak sarı bir tulum ve başında ise küçük sarı bir fiyonk vardı.

“Bizi ağırladığın için teşekkürler, kardeşim,” dedi başıyla

Alpha'ya selam verirken. Kadının yanağına ise sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Her zamanki gibi güzelsin, Zephyr."

Ah, çok çekici biriydi. Bir kadına iyi hissettirmeyi kesinlikle biliyordu.

Bir tanrıçayı andıran karısı Amara, hem Alpha'ya hem de ona sıcak bir şekilde sarıldı. Öyle güzel kokuyordu ki, Zephyr hâlâ bu kadının gerçekten var olduğuna inanamıyordu. Amara kısık bir sesle, "Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederiz. Bir tatile ihtiyacımız vardı. Eviniz muhteşem," diye iltifat etti. Zephyr içinin gururla dolduğunu hissetmişti. Bu kadımla son karşılaştıklarında Alpha'yla evliliğinden emin değildi ve hem kendine hem de ilişkilerine olan güveni sarsılmıştı. Şimdi ise o zamana kıyasla tam bir tezattı.

Orada dururken kendisinin de değiştiğini, ilişkisinden ve benliğinden daha emin hale geldiğini fark etmişti. Hâlâ güvensizlikler yaşıyor olsa da aşklarının gücü her şeyi geri planda bırakıyordu. Tanrı aşkına, bu adamı öyle çok seviyordu ki... Yalnızca şu anda olduğu kişi için değil, Zephyr'in olmasına izin verdiği kişi için de seviyordu kocasını.

Kendisinin de bu halini seviyordu. Güçlü olmayı da savunmasız kalmayı da bilen, açıkça sevip utanmadan şehvet duyabilen biriydi. Her şeyin yolunda olduğunun, bunun için yargılanmayacağını ya da onun hayatına daha iyi uyum sağlamak için bazı yönlerini değiştirmesi gerektiğinin asla söylenmeyeceğinin farkında olan bir kadındı.

Buna bayılıyordu.

"Elbette," diye cevap verdi. "Biz bir aileyiz. Her zaman gelebilirsiniz."

Amara ellerini sıktığında Zephyr kadının bileğindeki yara izini gördü. Ancak bir şey söylemeden arkadaki diğer çifte döndü. Onları düğünde görmüş ama tanışma fırsatı olmamıştı. Gergin görünen adam ve gözlüklü kadının yanında, onunla dü-

günde konuşan küçük çocuk vardı. Şu anda diz çökmüş halde köpekleri sevmekle meşguldü.

“Ah, selam,” dedi ona el sallarken. “Beni hatırlıyorsun, değil mi?”

Çocuk başını kaldırıp bakmamıştı bile. Bear’ın tüylerini kaşımaya devam etti. “Çok ağlayan kız. Evet, hatırlıyorum.”

“Xander!” dedi gözlüklü kadın. Ona mahcup bir şekilde gülümsemişti. “Merhaba. Özür dilerim. Bu Xander. Ben Morana. Bu iri adam da Tristan.”

Tristan ona başıyla selam verse de mesafesini korudu. *Harika*. Adamda hiçbir sıcaklık belirtisi yoktu. Morana’ya bakıp Xander’ı kontrol etmese ya da ara sıra gözleri Tempest ve Amara’yı bulmasa, Zephyr onun bir robot olduğunu düşünebilirdi. *İlginç*.

“Hadi gelin, sizi yerleştirelim,” dedi ellerini çırparak. Herkesi içeri götürüp evi gezdirdi. Adamlardan birkaçına eşyalarını konukevine yerleştirmeleri için talimat vermişti. Nala ve bazı yardımcılar mutfakta onlar için yemek hazırlamaya çalışıyordu. Leah çocuklar konusunda yardımcı olmak üzere yanlarına gelmişti ama çok fazla iş yaptığı söylenemezdi. Tempest babasının kollarından ayrılmak istemiyordu. Xander ise köpeklerle birlikte kendine halıların üzerinde rahat bir yer bulmuştu.

Zephyr ailesinin akşam yemeğine geldiği günden farklı hissediyordu. Bu kez evin hanımı gibiydi. Her şeyin mükemmel olduğunu kanıtlamaya çalışan küçük bir kız değildi, şu anda en az kocası kadar evin sahibiymiş gibi hissediyordu. Herkes oturunca havadan sudan konuşmaya başlamışlardı. Konuları hafif tutuyorlardı çünkü çocuklar uyanıktı ve personel de hâlâ etraf-taydı. Zephyr tüm grup arasında Morana ve kendisinin daha konuşkan olduğunu fark etmişti. Diğer kadının aksine, Zephyr bir dâhi değildi tabii. Amara muhtemelen -gerçekten çok havalı olduğunu düşündüğü- mesleği nedeniyle pek konuşmasa da

onları dinliyordu. Bu durum ona gruba katkısının ne olduğunu düşündürmüştü. Bir kuafördü ve işini seviyordu ama bulunduğu ortam, kulüpteki kadınlarla tanıştığında onlar için ne yapabileceğine dair aklından geçenleri hatırlatıyordu.

Dante en rahat olanı, Tristan ve Alpha ise grubun en sessiz tarafıydı. Kocasını gerektiğinde konuşuyor olsa bile Tristan hiç konuşmuyordu. Fakat kolunu Morana'ya dolamıştı. Bu sessiz adam sevgilisinin boynunu okşarken Zephyr'in içindeki iflah olmaz romantik neredeyse bayılacaktı.

Kısa süre sonra, Alpha dövüşten önce Hector'la biraz ısınmak için yanlarından ayrıldı. Leah bebek bakıcılığı görevini üstlenmişti. Geri kalanlar bir *Rover*'a bindiğinde Victor onları Cellat'm dövüşeceği arenaya götürdü.

Kalabalık oraya son gidişinden çok daha fazlaydı. Zephyr daha önce oturduğu yerde oturuyordu. İki yanında Morana ve Amara vardı, onların partnerleri de sıranın uç kısımlara yerleşmişti. Victor ve Dante'nin adamlarından biri hemen arkalarındaydı.

Daha fazla takım giymiş erkek ve elbiseli kadın arenanın üst kısımlarında oturuyor, ortadaki ringi kuş bakışı görüyorlardı. Diğer gürültülü kalabalık ise devasa deponun her tarafına yayılmıştı. Birçok adam arenadan sadece birkaç metre ilerideki tek sıra sandalyelerin arkasında duruyordu.

İnsanlar bahis oynayıp skor tutarken yeraltı dünyasından hem şık hem de çirkin tipler geceyi şereflendirmişti.

Spiker ayağa fırlayıp sessizlik için ellerini çırparken kalbi boğazında atmaya başladı.

“Ne kadar da harika bir turnuva oldu, bayanlar ve baylar,” diye gürledi ses yeniden. “Final dövüşündeyiz ve... Ne dövüş olacak ama!”

Bunun nasıl olacağını bilmiyordu ama Alpha'nın hayatta kalmasına ihtiyacı vardı.

“Bayanlar ve baylar! Bu adam ülkesindeki en iyi dövüşçüleri eğitiyor, adı ringde korku salıyor. Lütfen Rus ölüm makinemiz Yıkıcı’ya hoş geldin deyin!”

Buz gibi saçlara ve gözlere sahip adam soyunma odası olması gereken yerden ringe doğru yürüdü. Kalabalığa bakmadan dövüş ringine atlarken kalabalıktan tezahüratlar yükseliyordu.

Hemen yanındaki Morana, “Korkunç görünüyor,” diye fısıldadı. Zephyr adamın rakibini beş saniye içinde yere serdiğini hatırlayarak başını salladı.

“Ve şimdi...” diye bağırdı spiker. “Dövüşlere ev sahipliği yapan şehirden gelen, sonlandıramayacağı dövüşü başlatmayan efsane, tek gözlü canavar, Cellat!”

Kalabalık bir kez daha kükredi. Gürültü öyle yüksekti ki, Zephyr seslerin vücudunda yankılandığını hissetmişti. Yan tarafa baktığında kocasının... Hayır, Cellat’ın siyah boksör şortuyla aynı soyunma odasından çıktığını gördü. Adam sargıları ellerine sararken doğruca ringe gitti ve Yıkıcı’nın yanına atladı.

Orada olduğundan emin olmak için başını çevirip ona bakmış ve ardından ringe geri dönmüştü.

Amara diğer tarafından, “Kahretsin, tek gözle nasıl dövüşecek ki?” diye fısıldadı.

Zephyr kocasını antrenman yaparken, dövüşürken ve öldürürken görmüş olsa da bilmiyordu. Cevabı gerçekten bilmiyordu ancak Alpha’nın bilmesi için dua ediyordu.

Adamlar yumruklarını tokuşturarak birbirlerine baktılar.

Spiker aşağı inip zili çaldı.

Dövüş başlamıştı.

Zephyr sandalyesinin kollarını kavradı. Yıkıcı rakibinin arkasına geçerken gözlerini kırpmaya, hatta nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Kocasını hızla dönüp adama diğer yamndan saldırmıştı. Yıkıcı eğilip uzaklaşırken iki adam da tekrar birbirinin etrafında dönmeye başlamıştı.

Onlar birbirlerini incelerken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Sevdığı adamın ne pahasına olursa olsun galip gelmesini isterken Zephyr'in damarları adrenalinle dolmuştu.

Dante sessizce, "Sağdan saldırması gerekiyor," diye mırıldandı. Koltuğunda öne doğru eğilmiş, dövüşü olabildiğince yakından izliyordu.

Tristan diğer taraftan, "Sağ tarafı kör," diye cevap verdi. "Bu onu zayıflatır."

Tekniğiyle ilgili yorumlar tıpkı dövüş gibi devam etti. Bu seferki öncekilerden çok daha uzun sürmüştü.

Zephyr spikere baktığında adamın tedirgin görüldüğünü fark etti. Dövüş on dakikadan fazladır devam ediyor; iki adam da yalnızca dövüşüyor, eğiliyor ve birbirinin etrafında dans ediyordu.

"Ne yapıyor bu?" dedi düşüncelerini yüksek sesle dile getirerek. Amara'nın bacağını sıktığını hissetmişti.

Birden havai fişek sesleri havaya karıştı.

Depodaki herkes hayret dolu nefesler alırken insanlar çığlık atmaya başladı. Zephyr şaşkınlıkla etrafına bakındı. Dante'yle Tristan, Amara ve Morana'yı yere itip onların üzerine siper olurken kalbi göğsünden fırlamak üzereydi. Alpha'nın ringin üzerinden atlamadan önce deponun bir köşesine baktığını ve dövüşü bırakıp ona doğru geldiğini görmüştü.

Kocasını onu kollarına alıp soyunma odasına doğru ilerledi.

"Tetikçiyi bulun," diye emretti Victor'a. Genç adam çoktan deponun diğer tarafına doğru koşmaya başlamıştı.

Dante ve Tristan onları arka çıkışa kadar takip etti. Yıkıcı şaşırtıcı bir şekilde otoparkın arka tarafına açılan kapıyı onlar için açık tutuyordu. Etraf şimdi kaçışan insanlarla doluydu.

"Sana borçluyum, Adrik," dedi Alpha. Yıkıcı'ya doğru başını salladığında adam da ciddiyetle karşılık verdi.

"Ne oldu az önce?" dedi Zephyr. Kanında kol gezen adrena-

linin etkisiyle hâlâ sarsılmış haldeydi. Silahlı saldırıya mı uğramışlardı? Gerçek bir saldırıya? Havai fişek seslerini andıran bir saldırıya?

Alpha acımasız sesiyle, “Silahlı saldırı oldu,” diye doğruladı.

Araca ulaştıklarında onu yere bıraktı. Zephyr ise dönüp yeniden depoya baktı.

“Yaralanan var mı?” dedi Amara herkesi kontrol ederken.

“Sanırım içeride biri öldü,” dedi Morana arabaya yaslanarak. “Hemen arkamda. Kurşun çok yakından geçti. Ama hedef onlar mıydı, yoksa biz miydik?”

Tristan kadını kendine doğru çekti.

Zephyr de kocasına yaslandı. Birilerinin ölebileceği bir yeraltı dövüşüne ateş açılmasını anlamlandırmaya çahşıyordu. Alpha da kolunu etrafına doladı ve herkes ne olacağını beklerken onu kendine çekti.

Birkaç dakika sonra Victor, kardeşi ve Dante’nin adamıyla birlikte elinde bir silahla dışarı çıktı.

“Bunu arkada buldum, patron.”

Alpha silahı sağ eline alıp kontrol etti. “Bu model burada üretilmiyor.”

Morana telefonunu açtı ve şiddetle ekrana bir şeyler yazdı. “Svoski’de üretilmiş. Kayıt ya da ruhsat numarası yok.”

Çok hızlıydı.

Hector patronuna baktı. Aralarında sessiz bir konuşma geçmişti.

“Victor, kızları eve götür,” dedi Alpha.

Dante adamına onlarla gitmesi için başıyla onay verdikten sonra Amara’yı öptü.

Tristan da Morana’yı boynundan tutup kendine doğru çekti. Gözleriyle anlaştıkları açıkça ortadaydı.

Alpha ise onun çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırdı ve Zephyr’e sert bir öpücük verdi. “Uslu dur, gökkuşağı.”

“Sen nasıl istersen, yakışıklı,” diye fısıldadı Zephyr. Sesi titrerken gecenin nasıl bir hızla boka sardığını düşünüyordu.

Zephyr başına önemli bir şey geldiğinde her zaman yaptığı şeyi yaptı ve kız kardeşini aradı.

Morana ve Amara’yla birlikte eve dönmelerinin ardından, her iki kadın da ona katılmadan önce temizlenmek için konukevine gitmişti. Zephyr o sırada kız kardeşine silahlı saldırı olayını, tek arkadaşı Bear’i ve evin içinde kaybolan diğer iki köpeği anlattı.

Zen kulağına doğru, “Sen iyi misin?” diye haykırdı. “Bekle, seni görmem gerek. Görüntülü aramaya geç hemen.”

Zephyr başını iki yana sallayıp kamerayı değiştirdi ve kız kardeşine kendisini gösterdi. “Ben gayet iyiyim. Gördün mü?”

“Tanrım, Zee,” diye inledi Zen. “Zihinsel olarak nasılsın? İyi misin?”

Zephyr kız kardeşine dürüstçe cevabı bilmediğini söyledi. Hâlâ olayı sindirmeye çalışıyordu ve bunu kabullenmesi muhtemelen biraz zaman alacaktı. Ayrıca verdiği tepki yüzünden bu dünyaya ne kadar yabancı olduğunu da fark etmişti. Ondan başka kimse bu silahlı saldırıya şaşırtıcı bir tepki vermemişti. Bu da benzer şiddet olaylarıyla daha önce karşı karşıya geldiklerini gösteriyordu. Zephyr ise bunların hiçbirini yaşamamıştı ve bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu. Durum böyleydi, Alpha’nın dünyasının bir parçası olarak kalmak istiyorsa bunları öğrenmesi gerekiyordu. Adamın yanında kalmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

“Lütfen bana şarabımız olduğunu söyle.” Morana yanındaki Amara’yla birlikte arka verandadan içeri girdi. İkisi de pijamalarını giymişti. Morana’nın üzerinde bir tişört ve şort, Amara’nın ise ipeksi bir sabahlık vardı. Zephyr kocasının tişörtlerinden birini çalmış ve yatağa girdiklerinde çıkardığı toz-luklarını giymişti.

Telefonla konuşmaya devam ederken şarap dolabını işaret

etti ve ekranı çevirerek kızları tanıştırdı. Morana kız kardeşine el sallarken Amara gülümsemiş, Zephyr tekrar arayacağına söz vererek kapatmadan önce birkaç dakika sohbet etmişlerdi. Şarap kadehlerini ellerine aldıktan sonra bahçeli salona geçip farklı koltuklara oturdular. Bear uykulu bir şekilde ayaklarının dibine gelip uzanmıştı.

“Benim kedim Lulu’ya benziyor.” Amara narin parmağıyla ayaklarının dibindeki köpeği işaret etti.

“Lulu çok sevimli,” diye mırıldandı Morana. “Ben de Tristan’ı bir kedi almaya ikna etmeye çalışıyordum.”

“Ve başarısız oluyordun,” dedi Amara gülerek.

Zephyr sırtıtmaktan kendini alamadı. “Peki ya bir köpek? Ben hiç köpek sahibi olmayı düşünmedim ama şimdi üç tane var. Artık onlarsız bir hayat düşünemiyorum. Benden nefret ettiğine emin olduğum bir tanesi için bile.”

Morana iç çekti. “Dürüst olmak gerekirse, bir köpek almak daha mantıklı görünüyor. Eminim Tristan da Xander’ın köpeklerinize nasıl davrandığını fark etmiştir. Bir şeylere kolay kolay tepki vermez, o yüzden terapistiyle bu konuyu konuşmalıyız.”

Zephyr sebebini sormadı ancak merakı yüzünden okunuyor olmalıydı.

“Xander yüksek işlevli bir otistik,” diye açıkladı Morana. “Geçenlerde ona test yaptırdık ve danışman duygusal destek için bir hayvan almamızı önerdi. Ama onu defalarca görmesine rağmen, Lulu’ya karşı hiç sizin köpeklerinize gösterdiği gibi bir ilgi göstermedi.”

Vay canına.

“Sizin oğlunuz mu?” diye sordu Zephyr. Morana onun yanında bir çocuğun annesi olmak için çok genç görünüyordu.

“Hayır ama yakında onu evlat edinme ihtimalimiz var.”

Sonraki bir saat boyunca kızlar ona hayatlarını ve sevgilerini anlatmaya girişti. Alpha’ya tamamen zıt bir kişiliğe sa-

hip olmasına rağmen nasıl evlendikleri hakkında onu sorguya çekmeyi de unutmamışlardı. Zephyr en iyi arkadaşı kız kardeşi olduğu için hiçbir zaman arkadaş sıkıntısı çekmemiş olsa da, yanındaki kadınların o kadar da şanslı olmadığını hissediyordu. Bu yüzden onlarla bağ kurmaya çalıştı. Başka bir arkadaşına ihtiyaç duyarlarsa orada olacağını bilmelerini istiyordu.

Adamlar kısa bir süre sonra geri dönüp yanlarına yerleştiklerinde canları sıkındı.

Zephyr herhangi bir cevap bulup bulmadıklarını bilmek istiyordu. “Bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu merakla. Alpha’nın yanına sokuldu ve adamın tamdik ağırlığının etrafına çökmesine, kokusunun kendisini rahatlatmasına izin verdi.

Dante başını iki yana salladı. “Hayır. Ama artık özel olarak konuşabiliriz,” derken ona doğru döndü. “Düğünümde Gölge Adamlarla karşılaşmanla ilgili bir şey hatırlıyor musun?”

Zephyr hatırlamaya çalışarak dudağını ısırdı. “Uzun boylu bir adamdı. Siyah bir kapüşonlu giyiyordu. Yüzünü hep görüş alammdan uzak tuttu.”

Morana başını salladı. “Benim havaalanındaki adama benziyor.”

Tristan sevgilisinin yanından, “O adam senin değil,” diye düzeltti. Morana gözlüklerinin arkasından gözlerini devirmişti. “Ne yaptığını çözmemiz gerek. Önce kayıp kızlarla ilgili benimle temasa geçiyor, düğününüze gelip şifreli mesajlar gönderiyor, sonra da seri cinayetlerle ilgili Alpha’yla mı görüşüyor? Amacı ne?”

Zephyr yardım edebilmeyi diledi. Belki de bir şekilde edebilirdi. Belki onun dışarıdan bir göz olarak sunduğu bakış açısı olaya yeni bir ışık getirirdi.

“Ya...” dedi tereddütle. Alpha’nın kolunun vücudunu hafifçe sıktığını hissettiğinde devam etti. “Siz büyük resmi göremeyecek kadar yakın duruyorsanız? Hepinizi birbirine bağlayan

tek şey nedir? Ailevi bağları unutun. Gölge Limanı'ndan bir kız neden Tenebrae'den bir adamla çalışsın ki? Outfit'in kralı neden güneyin kralının yanına geldi? Bunun altında yatan temel ne?"

Dante başını yana eğdi. Gözleri Alpha'ya kaymadan önce Tristan'ı bulmuştu. "Birlik mi?"

Zephyr cesaretlendirircesine konuştu. "Bu iyi bir başlangıç. Gölge Adam da Birlik'le bir sorunu olduğu için size yardım ediyor olabilir."

Dante başını iki yana salladı, öfkesi yüzünden okunuyordu.

Telefonunu bacağına vuran Morana, "Birlik'in bir parçası olabilir mi?" dedi yüksek sesle düşünerek. "Kocaman bir organizasyon. Bu da kaynakları olduğu anlamına geliyor. Mantıklı olabilir."

Amara sessizce, "O zaman neden bizi onlara yönlendiriyor?" diye sordu. "Eğer bu adamların olayı gizlilikse neden bize ekmek kırıntıları bıraksınlar ki?"

Herkes düşünürken bir süre sessizlik olmuştu.

Tristan ilk kez konuştu. "Kız kardeşimle ilgili bir şey buldun mu?" Adam oldukça gergin olsa da, Zephyr onun hoş bir sesi olduğunu fark etmişti.

Hırçın kocası yanından cevap verdi. "Üç tanesi hariç sevkiyattaki tüm kızların izini bulduk."

"Benim izimi de bulabildiniz mi?" diye sordu Morana. Zephyr'in gözleri kocaman açılmıştı. O da kayıp kızlardan biri miydi?

Kocasının gerildiğini hissetti. "Hayır. Bu iki kayıp kız kaldığı anlamına geliyor," dedi Alpha.

"Diğerlerine ne olmuş?" Amara parmaklarını Dante'ninkilere kenetledi. Yeşil gözleri Alpha'nın üzerindeydi.

Sesinde derin bir pişmanlıkla, "Çoğu ölmüş," dedi kocası.

Morana elini Tristan'ın bacağına koyarken adam gözlerini kaçırdı. Boynundaki kaslar gerilmişti.

Dante oluşan sessizliğin ardından konuştu. "Birkaç adamım aylardır Birlik'in içinde gizli görevde. Aralarından bir tanesi bir şey buldu."

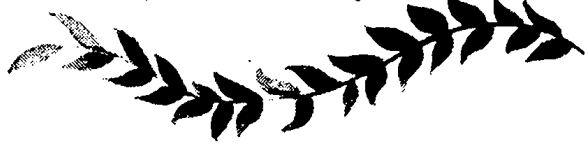
Alpha dikkatle dinlemeye başladığında Zephyr de şarabını yudumlayarak kulak kesilmişti.

"Vin'le birkaç ay önce yaptığım son görüşmede bana bakıcıların çocuklara kimlik için numara verdiğinden bahsetmişti. Ayrıca hayatta oldukları süre boyunca organizasyondaki çocukları takip ettiklerini de ilettiler. Yirmi yıl önce Tenebrae'den Los Fortis'e taşınan kızlardan birinin dosyasını bulmuş." Dante duraksadı. "5057. Dosyanın üzerinde bir mühür varmış. Onu kırmış ve birinin kızını satın aldığını, işlemin gelecek hafta gerçekleşeceğini öğrenmiş. Eğer şehrin neresinde ve ne zaman olduğunu bulabilirsek..."

Tristan'a doğru bakarak, "Kızlardan birini bulabiliriz," diye tamamladı Alpha.

Kimse eğer bulurlarsa, o kızın Tristan'ın kardeşi olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylememişti. Sessizce otururlarken akıllarında bitmek bilmeyen sorular ile zor cevaplar, içlerindeyse belki de gecenin sonunda şafak sökeceğine dair küçük, geçici bir umut vardı.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Zephyr

Kötü bir şey olacaktı.

Zephyr ertesi sabah içinde bu hisle uyanmıştı. Midesine bir ağırlık çökmüştü. Nedeni bu saldırı olayı mıydı, yoksa gece boyunca kasvet ve ölüm üzerine yapılan konuşmalar mıydı? Belki de vücudu gökyüzünü kaplayan karanlık bulutlara bir tepki veriyordu? Hangisi olduğundan emin değildi.

Ayrıca sık sık böyle çirkin duygulara kapılan biri olmadığı için bu hisle ne yapacağını da bilmiyordu.

“Seni rahatsız ediyorsa LFS’ye gitme,” dedi Alpha sakalını düzeltirken. Zephyr hemen yanında durmuş, üzerine kocasının tişörtünü geçirmiş halde dişlerini fırçalıyordu. Evcimen tavırlarının zirvesini yaşıyorlardı.

“Hep gidiyorum,” diye konuştu. Ağzındaki fırça ve diş macunu yüzünden kelimeleri birbirine girmişti. Alpha’nın gözü onunkilere zıt bir neşeyle parlıyordu.

Adam tıraş makinesini tezgâhın üzerine bırakıp arkasına geçti. Ellerini onun beline koyup boynuyla kürek kemiğinin birleştiği noktaya doğru eğildi. “Ya da kalabilirsin ve günü yatakta geçirebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?”

Zephyr lavaboya tükürdü ve adamın yansımasıyla göz göze gelmeden önce ağzını çalkaladı. “Ağrım var. *Vajayjay*’imin canavar haline uyum sağlaması için zamana ihtiyacı var.” Alpha’nın dudağının bir tarafı seğirdi. “Ayrıca ona vurulma olayını anlattığım için Zen beni görmek isteyecektir. Aklıma gelmişken, onunla buraya... konukevine taşınması konusunda konuşabilir miyim

diye düşünüyordum. Eğer senin için de uygunsa tabii?”

Alpha omuz silkti. “Benim için sorun olmaz. O iyi bir kadındır.”

Beklediğinden daha kolay olmuştu. Zephyr bunun uğruna kocasına rüşvet vermeye neredeyse hazırdı.

Birlikte duş aldıktan sonra misafirlerini görmek için aşağı inmişlerdi. Nala ve Leah kahvaltayı hazırlıyordu. Konuklar, çocuklar, köpekler ve personelin olduğu ev seslerle kokuların arasında yalnızca duyulardan oluşan bir tımarhane gibiydi.

Ancak tüm bu neşenin ortasında bile, Zephyr’in midesindeki ağırlık hâlâ duruyordu.

Morana şehri görmek, Amara ise havuzda dinlenmek istiyordu. Sonunda Morana’nın, kız kardeşiyle buluşup LFS’de işlerini halledecek olan Zephyr’e eşlik etmesine ve ardından da birlikte gezmeye karar vermişlerdi.

Erkeklerini öpüp Victor’la birlikte evden ayrıldılar. Zephyr yol boyunca Morana’ya farklı turistik yerleri gösterdi. Burada yaşamayan birine hareketli memleketini göstermekten keyif alıyordu. Yağmur ormanlarının kenarında, etrafından bir nehir geçen Los Fortis; kültür, insan ve yemek açısından oldukça kalabalık bir şehirdi. Beş milyondan fazla sakini olan ve nüfusu giderek artan bu iş merkezi gün geçtikçe geliyordu. Tropik bir cennet ile kurumsal gökdelenlerin karışımıydı adeta. Aynı zamanda, Alpha’nın dünyasına adım atmadan önce varlığından habersiz olduğu karanlık endüstrilerin de yer aldığı bir noktaydı. Artık hepsi onun dünyası haline gelmişti.

LFS binasına çıktıkları sırada Morana’ya işlerin nasıl yürüdüğünü ve kâr amacı gütmeyen bu kuruluşun neler yaptığını anlattı. Zen genelde arka tarafta oluyordu. Oraya doğru ilerlerken yanındaki kadını farklı insanlarla da tanıştırmıştı. Hafta sonları genellikle gönüllülerin ve personelin gelmesiyle daha

yoğun bir insan trafiği oluyordu. Bu yüzden bina her zamankinden daha gürültülüydü.

Zen kösedeki ofiste evrak işleriyle uğraşıyordu. Kızlar içeri girdiğinde başını kaldırdı. “Ah, Zee.” Gelip ona sıkıca sarılıp her tarafını kontrol etti. “İyi misin?” Hâlâ silahlı saldırı ve bunun ablası üzerindeki etkisi hakkında endişeliydi.

“Düşünmemeye çalışıyorum,” dedi Zephyr dürüstçe. Ardından onu diğer kadınla düzgünce tanıştırmak için döndü. “Zen, Morana’yı hatırlarsın. Şehri görmek istedi, biz de birlikte çıktık.”

Morana sessiz kaldığında Zephyr kafasını yanına çevirdi. Genç kadın başını eğmiş halde kız kardeşini inceliyordu.

Zen kaşlarını çatarak ona doğru baktı. “Her şey yolunda mı?”

Morana sersemlemiş ifadesinden kurtulup konuşmaya başladı. “Evet, elbette. Özür dilerim! Bazen kafamın içinde kayboluyorum.”

Zen kıkırdadı. “Bu Zee’nin en sevdiği alışkanlığı. Hadi gel, sana etrafı göstereyim. Zee, ortak salonda saçlarını kestirmek isteyen on altı yaşında bir kız var.”

Kızlar tura çıkarken, Zephyr de ortak salona gidip kızla tanıştı ve saçlarını yaparken onunla sohbet etti. Gözleri Morana’ya kaydığında onu Zen’le birlikte dizüstü bilgisayara bakıp konuşurken bulmuştu. Bir anlığına kıkırdayıp hemen ardından sohbet etmeye devam ediyorlardı. Zephyr kötü bir önsezinin midesinde istenmeyen bir kaya gibi durmaya devam ettiğini hissedebiliyordu.

Nadiren böyle hislere kapılırdı. Ama orada öylece dururken bu his derisinin üzerinde akrepler gibi geziniyor, adeta onu zehirli kuyruğuyla sokuyordu. Pencerenin dışındaki gökyüzünde ağır ağır ilerleyen bulutlar tıpkı göğsü gibi ağır, dolu ve patlamak üzerelerdi.

Her nasılsa, gün tüm hızıyla geçmişti ancak endişesi her geçen saat daha da kötüleşmişti. Öyle ki, Morana’yı gezdirmeden eve dönmeyi ve bunu bir an önce atlatmayı istiyordu.

Binadan çıktıkları sırada, “Bugün biraz keyifsizsin,” dedi Zen. “Saldırı yüzünden mi?”

Zephyr başıyla onayladı ve Victor’un arabayı nereye park ettiğini görmek için etrafına bakındı. “Bilmiyorum. Sadece... bir şeyler ters geliyor.”

Morana gözlüklerini burnuna doğru itti. “Biliyorsun ki, içgüdülerine kesinlikle güvenmelisin. Son birkaç ayın bana öğrettiği bir şey varsa, o da kesinlikle içgüdülerime güvenmem gerektiği.”

Bu sohbetlerin hepsi harikaydı ama Victor hangi cehennemdeydi? Geç oluyordu, karanlık bastırmak üzereydi ve Zephyr yalnızca eve dönmesi gerektiğini biliyordu.

Tekrar etrafına bakındı. Yerinden hiç ayrılmayan korumasının neden her zamanki gibi burada olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Birdenbire camları filmli, koyu renk bir minibüs park yerine gürültüyle girdi.

Kapılar açılıp yüzlerinde kar maskesi olan dört adam doğrucaca onlara doğru geldiğinde donakaldı.

“Koş, Zee!”

Duyduğu haykırış onu harekete geçirmişti. Morana ve Zen’in binaya doğru koştuğunu gördüğünde hemen arkalarından atıldı. Peşlerindeki adamlar yüzünden kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kim oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama tüm bu kumpas... Tanrı aşkına, gün hiç de iyi bir yöne gitmiyordu.

Silah sesleri duyulduğunda Morana’nın yere düştüğünü gördü. Kadın omzunu tutarken çığlık atıyordu, yarasından akan kanlar beyaz üstünü lekelemeye başlamıştı.

Zephyr durdu ve acı içinde bağırarak kadına yardım etmek için diz çöktü. “Git! Gidip yardım getir!”

Fakat o daha ayağa kalkamadan iki güçlü kol onu yakaladı.

Yüzü koyu renkli bir bezle örtüldü ve elleri bağlanarak minibüse taşındı. Son gördüğü şey, kız kardeşinin peşindeki adamlardan biri idi. Morana'yı beton park yerinde öylece bırakmışlardı.

Korku, saf ve gerçek bir korku onu tüketiyordu. Bu adamların kim olduğunu bilmiyordu ama onu bir minibüsün içine tıkmışlardı. Başka bir beden kendisine çarpmıştı. Zen'in lavanta kokulu parfümü kimliğini ele veriyordu.

İyi olduğundan emin olmak için, "Zen?" diye seslendi.

Sesi bir bezle boğuklaşan kız kardeşi hemen yanından cevap vermeye çalıştı ama muhtemelen ağzını bağlamışlardı.

Zephyr bağlarına karşı mücadele etmeye ve dışarı çıkmaya çalışsa da boşunaydı. Bileğindeki kelepçeler tenine batarak kan dolaşımını kesiyordu.

Minibüsün kapıları kapandığında hareket etmeye başladılar. Yalnızca onu ve kardeşini mi götüreceklerdi? Morana'yı geride mi bırakıyorlardı? Kadın vurulmuştu! Kan kaybından ölmeden önce yardıma ihtiyacı vardı. Tanrı aşkına, umarım kendisini kurtarır ve onlar için de yardım çağırırdı.

"Bizi nereye götürüyorsunuz? Kimsiniz siz?" Hiçbir şey göremiyor olması onu daha çok korkutuyordu.

Talepleri cevapsız kaldı.

Ne kadar süredir yolda olduklarını bilmiyordu ama Zen'in kurtulmak için çırpınmayı bıraktığını duymuştu. Kaçıranların hemen yanlarında onları dinlediğini bildiği için sessizliğini koruyordu. Bu kargaşadan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışmalıydı.

Kısa süre sonra araçlar durdu ve biri onu kucağına aldı. Başka bir adamın da kız kardeşini kucakladığını hissetmişti. Onu taşıyan kişi bir yere oturmasını sağladığında bilekleri kelepçelerle yeniden sandalyenin kollarına bağlandı.

Yüzündeki örtü nihayet açılmıştı. Gözlerini kırpıştırarak nefeslerine odaklanmaya çalıştı. Zen de benzer şekilde önündeki sandalyeye bağlanmıştı. Sessiz ancak bilinci yerinde olan kız

kardeşi etrafına bakınıyordu. Neyse ki, yaralanmamış ya da zarar görmemişti. Sadece sarsılmış görünüyordu. Zephyr vurulan kadını aklından çıkaramıyordu. Kanı omzundan koluna doğru yayılan Morana'nın beyaz üstü tamamen kıpkırmızı olmuştu. Tanrı aşkına, çok kan kaybetmişti ve eğer biri ona ulaşmadan önce kanaması durmazsa...

Hayır.

Buraya odaklan, Zee.

Etrafına bakıp bulundukları yeri anlamaya çalıştı. Eski ve kullanılmayan küçük ahşap bir barakaya benziyordu. Yakındaki su sesi, nehre ya da bir şelaleye yakın oldukları anlamına geliyor olabilirdi. Adamlar onları yalnız bırakarak kulübeden ayrılmıştı.

Onları neden kaçırmışlardı ki? Birlik'in işi miydi? Ya da katilin? Belki de başka biriydi? Onu mu, yoksa Alpha'yı mı istiyorlardı? Morana'nın vurulması bir kaza mıydı, yoksa hedef Zephyr miydi? Bunları bilmiyor olsa da bir şekilde buradan çıkmaları gerektiğini biliyordu.

Zen'in dudaklarından titrek bir fısıltı döküldü. "Hayır." Zephyr gözlerini kaldırdığında kız kardeşinin yüzünde bir dehşet ifadesiyle arkasına baktığını gördü.

Ne olduğunu görmek için dönmeye çalıştı ama sandalye onu yerinde tutuyordu.

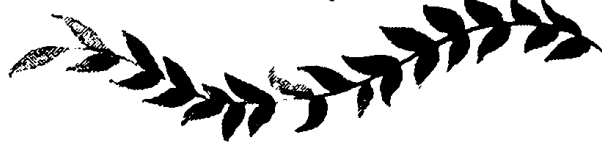
Arkasında bir adamın ayak seslerini duydu. Kim olduğunu görmek için beklerken kalbi şiddetle atınaya başlamıştı.

Kel kafası ampulün ışığında parıldayan adam, elinde bir bıçakla ona gülümseyerek görüş alanına girdi. "Hey, Zee."

Hector. Alpha'nın en güvendiği adam. Bu oydu.

Yüzündeki uğursuz gülümsemeyle adamın gerçek kimliğini gördüğünde, aradıkları katilin o olduğunu anlamıştı. Kocasına işkence eden ve onu kör eden adam oydu. *Hector.*

BÖLÜM OTUZ

Zephyr

Hector çıldırmış olmalıydı.

Gördüklerini açıklayabilecek başka bir şey yoktu. Arkadaş olduğu adamın karşısındaki canavara dönüşmesine anlam vermesini sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Zen önündeki sandalyede kıpırdamadan oturuyor, Hector etraflarında dolaşırken gözlerini adamdan ayırmıyordu. Endişesini ele veren tek şey yüksek sesli nefesleriydi.

Zephyr sakinliğini korumaya çalıştı. Panik yaparsa kız kardeşini daha da endişelendireceğini biliyordu.

Elinden geldiğince sakin bir sesle, “Ne halt ediyorsun, Hector?” diye sordu. Buradan çıkmaları, yardım çağırımları gerekiyordu. Victor’un nerede olduğunu, onun da bu pisliğe bulaşıp bulaşmadığını ya da birilerinin onları kurtarmak için yolda olup olmadığını bilmiyordu. Tanrı aşkına, kocasının adamlarından herhangi birine güvenebilir miydi ki?

“Bu kişisel bir şey değil, Zephyr.” Hector ona her zamanki gibi hafifçe gülümsedi. Kel kafası tepedeki ışığın altında tehditkâr bir şekilde parlıyordu. “Yalnızca anlaşılan bir parçası.”

“Ne anlaşması?” diye sordu. Ne haltlar dönüyordu burada?

Hector tekrar etraflarında dönerek Zen’in yanına geldi. Bıçağını çıkarıp başparmağını üzerinde gezdirmeye başlamıştı. “Kimse Birlik’ten kaçamaz. Ama sen kaçtın. Öyle değil mi, 5057?”

5057 mi? Ne demek oluyordu bu?

Zephyr kız kardeşinin nefesinin kesildiğini, gözlerinin ger-

çek bir korkuyla karşısındaki adama kaydığını gördü. Bu ona çocukken geçirdiği panik atakları hatırlatmıştı.

“Zen,” diye seslendi. “Nefes al, Zenny. Ben buradayım.” Etrafındaki iplerden kurtulup onun yanına gidebilmeyi, elini tutup kardeşine her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilmeyi diliyordu.

Hector etraflarında dönmeye devam etti. “Çok şanslı olmalısın. Kaçıp doğruca polislere gittin ve normal bir aile tarafından evlat edinildin. Yeni bir adın var. 5057’nin tüm izleri silindi. Gerçek adının ne olduğunu biliyor musun?”

Zen gözle görülür bir şekilde yutkundu.

“Morana Vitalio.”

Morana mı?

Bir saniye... Morana kayıp kızlardan biriydi. Bu kız kardeşinin de onlardan biri olduğu ve geçmişte değiş tokuş edildikleri anlamına mı geliyordu?

Kahretsin, neler oluyordu?

Yaşananları şok içinde izledi. Parçalar nihayet yerine oturuyordu.

Kız kardeşinin geçmişini hiç düşünmemiş ya da nereden geldiğini hiç merak etmemişti.

Çocukken onun ailesi tarafından bulunduğuna inanmıştı. Hepsi bu kadardı işte. Büyürken bile geçmişinin Zen’i bazen çok etkilediğini biliyordu, onun her zaman bir kaza sonucu yetim kaldığını düşünmüştü. Gerçekler hayal edebileceğinden çok ama çok daha korkunçtu. Şimdi tüm bunları dinlerken her şeyin kardeşi için çok daha zor olduğunu biliyordu.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye fısıldadı Zen. Sesi titriyordu. Dehşet içinde bakan koyu gözleri kocaman açılmıştı.

“Hatırlıyor musun, Zenny?” diye alay etti Hector. “Arkadaşını nasıl geride bıraktığını hatırlıyor musun? Sen sıcacık yatağında uyurken onun hayatında neler olduğunu hiç düşündün mü? Ah, bugünlerde oldukça rağbet görüyor.”

Zephyr kız kardeşinin titrediğini gördüğünde koruyucu içgüdüleri ön plana çıktı. Zen'in çocukluğunu hatırladı. Kardeşi o zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi korkuyordu. Zephyr her zaman onun şeytanlarıyla savaşıyordu.

“Ondan uzak dur,” dedi adamın dikkatini tekrar kendisine çekerek. “Bir katil değilim, Hector. Ama bu iplerden kurtulmam için dua etsen iyi olur. Seni öldüreceğim.”

Hector bu duyduğu en komik şeymiş gibi güldü. “Zephyr, her zaman böyle ateşliydin. Dediğim gibi, bu kişisel bir şey değil.”

Zen'e döndü. “Pekâlâ, nerede kalmıştık? Evet... Kaçtın ve her şey yolundaydı. Birlik ellerinden kaçan küçük bir kız umursamadı.”

Vücudundaki gözle görülür titremeye rağmen, “O zaman şimdi neden umursuyor?” diye sordu Zen.

“Çünkü radarlarına girdin, tatlım.” Hector yanağına dokunduğunda Zen irkildi. “Göze batmamalıydım. Ama hassas yüreğin yüzünden LFS'ye katıldığında ne kadar güzelleştiğini görüp seni geri istediler. Özellikle içlerinden biri, seni işe başlatmadan önce kendisine istiyor.”

Ah, olamaz.

Zephyr kelepçelerine rağmen mücadele ediyor, kaçmak için nafile bir çaba gösteriyordu.

“Anlaşmamız çok basit,” diye devam etti Hector. “Ben seni onlara teslim edeceğim. Onlar da Alpha'yı alt etmeme yardım edecekler.”

Zephyr duraksadı. Akli öyle karışmıştı ki... “Alpha mı? Sen onun arkadaşısın!”

“Ayrıca ikinci adamıyım,” dedi Hector. “Aynı sokaklarda, aynı hayatın içine doğduk. O her şeyi aldı, ben de ikinciliği gördüm. Hayır.” Sesi değişmiş, nihayet çirkin yanı ortaya çıkmıştı. “Bu şehri istiyorum, o gücü istiyorum. Bunu almanın tek yolu

onu devirmek. Onu devirmenin tek yolu da ne biliyor musun? Ondan daha güçlü insanlarla çalışmak. Birlik benimle defalarca kez çalıştı. Bir anlaşma yapmak öyle kolay oldu ki...”

“Peki ya cinayetler?” diye sordu Zenith. Gözleri adamm elindeki bıçaktaydı.

Hector kıkırdadı. “Sadece eğlence içindi. Kurbanların gözlerindeki umudun söndüğünü görmekten daha güzel bir şey yok. Siktiğimin orospuları, içine doğduğumuz bu hayattan daha iyisine layık olduklarını sanıyorlar. Ama öyle değiller.”

Etraflarında bir çember daha çizdi.

“Onlara Alpha’nın adını verdim. Ayrılmalarına yardım edeceğimi söyledim. Sadık aptallar gibi onun adına ve sözüne güvenerek beni takip ettiler.”

Yeni bir çember daha çizdi.

“Hepsini bir ara sokağa götürdüm, ardından yere yatırıp tecavüz ettim. Onlara bunun özgürlüğün bedeli olduğunu söyledim bana izin verdiler. Özgürlükleri için bunu yaptılar.”

Sözlerinin ardından güldüğünde, Zephyr adamm ruhundaki çirkinliğin her gözeneğinden sızdığını hissetti. Hector her korkunç ayrıntıyı büyük bir keyifle anlatırken midesi bulanıyordu.

“Sonra bıçağımı tam buraya sapladım,” diye fısıldayarak elini beline koydu. Zephyr boğazına yükselen asidi hissedebiliyordu.

“Can çekişirlerken onları becermek gibisi yok. Öyle sıkı oluyorlar ki...”

“Sen hastasın,” diye öğürdü Zephyr. Burun deliklerinden nefes alıyordu.

“Öyleyim.” Adam sırtarak onun yüzüne baktı. “Ama ölümlüklerinde, onların *tanrısı* oluyorum. İçlerinde ve dışlarında. Onları bir hayattan ötekine götürüyorum.”

Kusmak üzereydi.

Hector geri çekildi. “Ama Cellat’ı bayıltıp, o çaresiz ve

uyuşturulmuş bir halde başına gelen hiçbir şeyi hatırlayamadan öylece yatarken bedenini deşmenin verdiği his gibisi yoktu.”

Zephyr midesindeki her şeyi yan tarafa çıkardı. Vücudunu dolduran öfkeyle titriyordu. Bu canavar Alpha’yı, onu ve sayısız başka kadını yok etmişti. Zephyr adamın orospu dediği kadınları tanıyordu. Onlarla vakit geçirmiş, arkadaşlık etmişti. Alpha’nın annesi de onlardan biriydi. Hepsi birer *insandı*. Bu canavar onları hiçbir değerleri yokmuş gibi katletmişti.

Yutkunup kız kardeşine odaklandı. *Pekâlâ*. Bir çıkış yolu bulmaları gerekiyordu. Bir şekilde yardım almayı başaramazsa, Morana yaralıyken bir süre kimsenin onu aramayacağını biliyordu. Arıyor olsalar bile onları yeterince çabuk bulamayabilirlerdi. Kendilerine güvenmeleri gerekiyordu.

“Ama seni teslim etmeden önce, Zenny.” Hector bıçağının kenarını yaladı. “Bu kadar bekledikten sonra tadına bakmalıyım.” Zen’in kıyafetine doğru bıçağını kaldırdı ve omzunun bir tarafını yırttı.

Kardeşi derin bir nefes alırken Zephyr yerinde debelendi.

“Ondan uzak dur, yoksa yemin ederim ki...”

Tehditleri duyulmamıştı.

Hector kızın etrafındaki ipleri çözüp onu yere itti. Zenith far görmüş bir geyik gibi adeta felç olmuştu.

Zephyr ona bakmaya devam etti. Ağlıyordu ancak kardeşinin iyiliği için kendini dizginledi. “Onunla savaş, Zen. O zayıf biri. Lanet olası korkağın teki. Sen bundan daha güçlüsün. Savaş onunla, bebeğim.”

Sözleri kardeşini içinde bulunduğu transtan çıkarmış, içindeki bir şeyleri tetiklemişti. Zephyr onun bakışlarındaki değişimi gördü. Zen adamı geriye doğru ittiğinde yüzü kararlılıkla doluydu. Hector ise hazırlıksız yakalanmıştı. Görünüşe göre, kadınların ona karşı koymasına alışık değildi. Özellikle de onlara özgürlükleriyle şantaj yapıyorsa...

Zen bir şekilde adamın elinden kurtulup bağı olduğu yere doğru koştu.

Ardından sandalyeyi kaldırıp adamın kafasında parçaladı.

Hector yere düştü.

Zen ağır ağır nefes alarak bıçağı adamın yanından aldı ve Zephyr'e doğru koşarak titreyen elleriyle ipleri kesti. Zephyr bağlarından kurtulunca hızla ayağa kalkıp kardeşine sarıldı. Zen'in kollarının onu sıkıca sardığını hissetmişti. Her ikisinin de vücutları titriyordu.

“O uyanmadan önce buradan gidelim.”

Kız kardeşini çekiştirerek dışarı çıkardı.

Kulübeden çıkıp terk edilmiş iskeleye doğru koşarken ne-reye gideceklerini bulmaya çalışıyorlardı. Bölgede hiçbir ışık, tekne ya da yaşam belirtisi yoktu.

Zen yolu işaret etti. “Burası Alpha’nın o adamla buluşmaya geldiği yer. Orada bir yol var. Yardım bulabiliriz.”

Yola doğru koşmaya başladıklarında nefes nefese kalmışlardı. Zephyr kaslarının ağrıdığını hissedebiliyordu, kız kardeşinin daha iyi durumda olduğundan da şüpheliydi. Göğüsleri yükselip alçalırken zorlukla nefes almalarına rağmen devam ettiler. Neredeyse köşeyi dönecekleri anda bir el silah sesi duyuldu.

Zephyr irkilerek hızını arttırdı ancak bir an sonra kız kardeşinin elinin avucundan kaydığını hissetti.

Onu neyin engellediğini görmek için koşmayı bıraktı.

İçindeki her şey *donup kalmıştı*.

Zen öylece durmuş halde ellerindeki kana bakıyordu. Karınının üzerinde büyük, koyu bir leke vardı. Başını kaldırıp ona baktı. Gözleri fal taşı gibi açılırken güzel yüzü soluyor, hissettiği acıyla buruşuyordu. Ardından bacakları ağırlığını taşımaya başladı.

“Hayır.”

Her şey durdu.

Zephyr onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve kardeşini kollarının arasına aldı. “Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Zen. Bana bak, benimle birlikte nefes al, iyi olacaksın, önemli bir şey yok. Şşt...”

Kız kardeşinin titrediğini, yüzünde onunki gibi gözyaşları olduğunu hissettiğinde hıçkırıklara boğuldu.

“Çok... çok soğuk, Zee.” Zen’in dişleri takırdıyor, vücudu şiddetle titriyordu.

Zephyr ona daha da sıkı sarıldı. “Ben buradayım, bebeğim.” Hıçkırırken gözyaşları durmaksızın yüzünden aşağı akıyor ve kardeşinin gevşeyen bedenine düşüyordu. “İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek. Bize yardım etmeye geliyorlar.”

Zen titrek bir gülümsemeye ona baktığında gözleri hafifçe bulanıklaşmıştı. “Yalancı. Seni seviyorum, Zee. Sen... umabileceğim... en iyi... kardeşsin.”

Zephyr başını iki yana salladı. Elleri kız kardeşinin karnından akan kanı bulmuştu.

“Sakin veda etme! Zen. Lütfen. Benimle kal.”

Zen’in kanlı eli yüzüne dokundu. Bedeni titriyor, gözleri kapanıyordu.

Zephyr onu sarsarken konuşamıyordu bile. “Zen. Zenny. Dayan biraz. Benimle kal, lütfen. Buradan çıkacağız.”

Çıkamazlardı. Bu yer terk edilmişti. Sokakta hiçbir araba ya da iletişim kurma yolu yoktu. Zephyr çaresiz ve acı dolu bir çığlık attı. Ne yapacağını bilmeden kız kardeşini göğsüne bastırdı.

Zen yalnızca kan kayımdan bayılmıştı. Hepsi bu kadardı. Bir şekilde hastaneye ulaşacaklardı, sonrasında her şey yoluna girecekti. Bir şekilde, bir yolunu bulacaktı.

Görüş alanında bir şey hareket etti. Zephyr kafasını kaldırdığında gölgelerin arasından bir adamın çıktığını gördü. Yanlarına doğru eğilirken yüzü kapüşonun altına gizlenmişti.

“Nereye gitti o?”

Zephyr adamın sesini tanıyordu. Tenebrae'de ona zarfı veren adamdı bu.

Kalbinde umut çiçekleri yeşerdi.

“Lütfen ona yardım et,” diye yalvardı. Sesi gözyaşları yüzünden boğuktu. “Lütfen. Sana yalvarıyorum. Lütfen. Lütfen. Kız kardeşime yardım et.”

Eldivenli bir elin kız kardeşinin boynuna uzanıp nabzını kontrol ettiğini gördü.

Elbette nabzı atıyor olmalıydı. Yavaştı belki ama atıyordu.

“Üzgünüm.”

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Kız kardeşini sarsarken nabzını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

“Zen, bebeğim. Hadi cevap ver bana. Zen. Zen!”

Daha önce hiç bilmediği bir acı kalbine saplandı ve onu parçalara ayırıp yaraladı. Hayatından çok sevdiği kız kardeşiyle birlikte bir parçası da sonsuza dek ölmüştü. Zephyr acıyla feriyat etti. Her şey kararana dek ağladı, ağladı ve ağladı.

BÖLÜM OTUZ BİR

Alpha

Hector ortadan kaybolmuştu.

Bu iyi bir şeydi elbette. Aksi takdirde, Alpha onu parçalara ayırır ve iç organlarını şehrin dört bir yanına asardı.

İçinde kaynayan öfke, Zenith'in morgdaki cesedine bakarken hissettiği acıyla hafiflemişti. Onu kısa bir süredir tanıyor olmasına rağmen, bu genç kadın hayatında bir ışık olmuştu. Alpha yokluğunun bıraktığı kaybı hissedebiliyordu.

Zenith'i teşhis ederken, "Bu o," dedi boğuk bir sesle. Ardından odadan çıktı.

Gözleri yanıyor, bandın arkasındaki kaşıntı şiddetleniyordu. Ellerini yumruk yapıp derin bir nefes aldı.

Hastanelerden nefret ederdi. Çocukluğunun, annesini kurtarmak için harcadığı zamanın o çirkin anılarını geri getiriyorlardı. Ancak şu anda başka bir yerde olamazdı. Zephyr içeride uyutuluyorken, Morana kan kaybından tedavi altındayken ve Zenith... Güzel Zenith, griye dönmüş bedeniyle morgdayken buradan gidemezdi.

Bir gün içinde tüm dünyası altüst olmuştu. En yakın arkadaşı en büyük düşmanı haline gelmiş, ailesi resmen kaybolmuştu ve bu kayıp...

Morana hastaneye yaptıkları yolculukta kan kaybederken bile bir şekilde Tristan'ı arayıp olanları anlatmayı başarmıştı. Genellikle soğukkanlı olan adam hastaneye giderken nasıl da çılgına dönmüştü. Alpha da karısını ve onun kız kardeşini bulmak için şehrin altını üstüne getirmişti. Ardından bilinmeyen

bir numaradan telefon almış, aksanlı bir ses onların da hastanede olduğunu bildirmişti.

Karısının yalnızca bir gün hastanede olması, o süre içinde yıllardır öldürmediği kadar adamını öldürmesine sebep olmuştu. Hector'un işlediği suçlarla bağlantılı olduğu tespit edilen herkes ortadan kaldırılmıştı. Arabasında baygın halde bulunan Victor ise kardeşinin yaptıklarından tamamen habersizdi. Belki de ondan daha öfkeli olan tek kişi bu genç adamdı.

Bir araba gürültüyle durdu. Alpha burnundan soluyarak Zephyr'in ebeveynlerinin onlar için gönderdiği araçtan inmesini izledi. İkisinin de yüzleri şaşkın ve dehşete düşmüş gibiydi. Hayatlarını kasıp kavuran fırtınaya inanamıyorlardı.

"Polisin söylediği..." Zephyr'in babası yutkundu. "Doğru mu bu?"

Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydı... Başını sallayarak onayladı.

O sırada yüzüne bir el inmiş, bir tokat yanağını yakıp geçmişti. Zephyr ve Zenith'in annesiydi. Alpha sessizliğini korudu.

"Hepsi senin yüzünden." Kadın ağlayarak ona bir tokat daha attı. "Hayatımızı mahvettin. Seni asla affetmeyeceğim. Hepsi senin yüzünden!"

Zephyr'in babası onu geri çektiğinde, kadın kocasına dönerek kontrolsüzce ağlamaya başladı.

Alpha onun yaşadığı acıyı hayal bile edemiyordu. Çok sevdiği çocuklarından birini kaybetmiş, diğerinin de hastanede olduğunu öğrenmişti. Adamın sessiz kalmasının ve yaşlı kadına Birlik'in her şekilde Zenith için geleceğini söylememesinin nedenlerinden biri de buydu. Zen onlardan kaçtığı andan itibaren gözleri kızın üzerindeydi. Onun kayıp kızlardan biri olduğu, Gabriel Vitalio'nun gerçek kızı olduğu gerçeğini kavramak ise Alpha için hâlâ zordu.

Lanet olsun, her şey altüst olmuştu.

Kayınvalidesi üst kata, Zephyr'in olduğu odaya çıktığında o da dışarıdaki duvara yaslandı. Yıldızlara bakarken her şeyin nerede yanlış gittiğini anlamaya çalışıyordu. Karısının annesi haklı mıydı? Zenith ona olan yakınlığı nedeniyle Hector'un radarına girmemiş olsaydı hayatta kalabilir miydi? Hector onu LFS aracılığıyla yine de bulur muydu? Merkezinde onun bilmediği kaç kişi daha gizleniyordu? Burayı yönetmek, masum hayatlara mal olmaya değer miydi?

"Hector yeraltına kaçtı." Yanından gelen sesle hafifçe irkildi.

Gölge Adam.

Kahretsin ki, adam gerçekten de bir gölge gibi hareket ediyordu. Fakat artık bu adama borçluydu. "Karımı bana geri getirdiğin için teşekkürler."

Gölge Adam bir an için duraksadı. "Yaşayacak mı?"

"Evet."

"Kardeşine yardım edemediğim için üzgünüm."

"Ben de."

Bir duraksama daha. "Bana daha önce ulaşmalıydın. Seni ona yönlendirebilirdim."

Ses tonundaki bir şey, Alpha'nın gözünün seğirmesine neden olmuştu. "En başta neden onu takip ediyordun? Senin bundan çıkarın ne?"

Gölge Adam çakmağını yaktı. Alevler yalnızca onu tutan elin hatlarını görmesine yetiyordu. Adamın cevap vereceğini düşünmemişti bile.

"Oyuncağımı kırdı."

Belirsiz konuşmuştu.

"Karının yanına git, Cellat," dedi adam. "Kendini hazırla. Her şey daha yeni başlıyor."

Bu uğursuz uyarıyla birlikte, Alpha başka bir şey söyleyemedi. Adam ortadan kaybolup gitmişti.

Alpha göğsünü ovuşturarak içeri, özel odaların bulunduğu koridora girdi.

Zephyr odalardan birindeydi ancak ailesi yanında olduğu için Alpha dışarıdaki koridorda kaldı. Dante hastane sandalyelerinden birinde oturuyordu. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Yüzü öyle kasvetli görünüyordu ki... Amara çocuklarla birlikte yerleşke deydi. Onları yeni bir yerde çok uzun süre yalnız bırakmak ya da hastaneye getirmek istememişti. Tristan ise başka bir odanın kapısına yaslanmıştı, gözlerini camın ardındaki sevgilisinden bir an için bile ayırmıyordu.

Alpha genç kadını görmüştü. Vücuduna tüpler bağlanmıştı, pek iyi görünmüyordu ama doktor iyileşeceği konusunda onlara güvence vermişti.

Ancak karısı asla iyileşemeyecekti. Alpha iki kız kardeşin ne kadar yakın olduğunu ilk elden görmüştü ve Zenith'in sıcaklığını hatırlamak bile boğazının düğümlenmesine neden oluyordu. Dünya onsuz daha karanlık bir yerdi.

"İyi misin?" diye sordu Dante. Cevabı bilmiyordu, hâlâ öfke içindeydi ve hem ihanet hem de kayıpla boğuşuyordu. Her şeye rağmen, uyandığında karısının yanında olmak için tüm duygularını bir kenara itmesi gerekecekti.

Omuz silkip kollarını göğsünde kavuşturarak Tristan'a baktı. "Morana benim şehrimde yaralandığı için üzgünüm."

Tristan'ın çenesinin kasıldığını görse de adam hiçbir şey söylemedi. Yalnızca kadının yattığı yere bakmaya devam ediyordu.

Zephyr'in ailesi diğer odadan çıktı. Annesi ona öyle bir nefretle bakıyordu ki, Alpha bunu iliklerinde hissetmişti. Kadını suçlamıyordu. Babası hemen yanında durduğunda, "Zephyr'i iyileşme sürecinde bizimle eve gönder. Geriye tek bir kızımız kaldı ve onu da kaybetmek istemiyoruz," diye söze girdi.

Alpha bu isteği hızla reddetme dürtüsünü bastırdı. Karısının gitmesini istemiyordu. Hiçbir zaman istememişti. Onunla son günü olabileceği korkusunu tatmak, onsuz bir hayatın nasıl olabileceğini deneyimlemek... Zephyr hayatına bir anlam katıyordu. Onun yaşam kaynağıydı.

“Eğer evinize gelmek isterse onu getireceğim. Size söz veriyorum.” Bunu söylemek onun için zordu ancak yine de yapmıştı. Kadının neye ihtiyacı olacağını, onun da bu kayıp için kendisini suçlayıp suçlamayacağını bilmiyordu.

Adam başını salladı, yüzü binlerce duyguyla doluydu. Ardından eşini de yanma alıp uzaklaştı.

Dante omzuna hafifçe vururken gözleri ciddiye. “Bizim dünyamızda erkekler aşkı bulamaz, kardeşim. Sakın onu bırakma. Neye ihtiyacın olursa, burada olacağım.”

Dante’nin teklifi onu etkilemişti. Sağ kolu da gittiğine göre yardıma ihtiyacı olacaktı.

Derin bir nefes alıp karısının odasına girdi. Zephyr yatağında uyuyordu. Ona sakinleştirici vermişlerdi. Baygın haldeyken bile yüzü öyle gergindi ki...

Alpha kadının yanma oturup küçük, yumuşak elini avuçlarının içine aldı. Gözlerinin yandığını, yaşların yüzünden sakallarına doğru kaydığını hissetti.

Yaşanan her şeyin omuzlarına çökmesine izin verdi. Bu son günler, aylar, hatta on yıl boyunca yükselen tüm o anılar... Hastanede olmak ve bunun beraberinde getirdikleri... Arkadaşını bir ihanete kurban vermek, bir gözünü kaybetmesine neden olan kişinin o olduğunu fark etmek... Zephyr’i unutmak ve o anıları hâlâ geri kazanamamış olmak... Zenith’i kaybetmek, neredeyse karısını da kaybedecek olmak... Olanların tüm yükü omuzlarına çökmüştü. Alpha uyuyan karısının elini tutarak yirmi yıl sonra ilk defa bir hastanede ağladı.

EPILOG

Zephyr

Hastanede uyandığında ilk hatırladığı şey, Zen'in yüzüne bir yastık fırlattığı ve gözlerini aydınlatan geniş gülümsemesiyle ona kendini öldürtmemesini söylediği idi. Bir sonraki anısında küçük kız kardeşi kollarında yatıyordu. Dudaklarında titrek bir gülümseme vardı, gözlerindeki ışık kaybolmuştu.

Zephyr kirpiklerini kırıştırtarak tavana baktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülürken kalbindeki boşluğa anlam veremiyordu. Bazen yas böyleydi işte. Düşüncelerden uzak, kelimelere dökülemeyen, sessiz. Bazen hisler açıklanamazdı. Yalnızca kırık bir kalp tarafından dışarı pompalanıp insanın kanıyla birlikte vücuduna karışır ve nefes almak kadar doğal hale gelene dek hücrelerle bir olurdu.

Yan tarafına döndüğünde kocasının sessizlik içinde ona baktığını gördü. İliklerinde hissettiği kayıp Alpha'nın gözüne de yansımıştı. Uzanıp kocasının elini sıkıca tuttu. Adam ona tüm gücüyle karşılık verdi, ihtiyacı olan her şeyi almasına izin veriyordu.

Zephyr yas tutmak için kendine birkaç dakika verdi. "O..." diye mırıldandı.

Kocasının yüzündeki ifade yeterli bir cevaptı.

Gözyaşları yüzünden aşağı kaydı. "O... Birlik'ten mi kaçmış?"

"Evet."

Tanrı aşkına, Zen nelere göğüs germiştii? *Küçük kız kardeşi.*

"Annemle babam...?"

Alpha başıyla onayladı.

Zephyr burnunun sızladığını, dudaklarının titrediğini hissetti. Alpha sandalyeden kalkıp yanına oturdu. Adam onu kollarının arasına aldığı anda sel kapıları yeniden aralanmıştı. Zephyr kocasının göğsüne kapanıp hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Kız kardeşinin bedenini kollarında tutmanın ve son nefesini verdiğini görenin acısıyla feryatları dudaklarını terk ediyordu. Adam tüm bu süre boyunca ona sarıldı. Alpha'nın gücü, içindeki fırtınaya karşı bir kaya gibi sağlamdı.

Bir hafta sonra cenaze töreni yapıldı.

Küçük kız kardeşi toprağa verilmişti. Zen'in ailesi, arkadaşları, meslektaşları ve ışıyla dokunduğu tüm insanlar seremoniye katılmıştı. Morana askıdaki koluyla bir kenarda oturuyordu, Tristan ise hemen yanındaydı. Diğer kadını görmek, adamın kendi kız kardeşiyle ilgili pek çok şeyi sorgulamasına neden olmuştu. Morana muhtemelen onun aklından geçenleri biliyordu çünkü birbirlerine her baktıklarında gözlerinde acı vardı.

Ailesi Zephyr'e sarılmış ama kocasına bakmamışlardı bile. Zephyr onların kocasını suçladıklarını biliyordu. Ancak bildiklerine göre, kardeşinin ölümü adamın taşıması gereken bir yük değildi. Zenith kötü bir şeyden kaçıp kendine iyi bir hayat kurmuş ancak geçmişi bir şekilde onu yakalamıştı. Alpha bunun olacağını nasıl görebilirdi ki? Muhtemelen Zenith'in kendisi dışında kimse bunu bilemezdi. Kız kardeşi sırlarıyla birlikte gitmişti. O genç kadının nelerden kaçtığını ve neleri geride bıraktığını asla bilemeyeceklerdi.

Cenaze töreni onu hiç olmadığı kadar yormuştu. Ciğerleri yeterince hava almıyormuş gibi hissediyordu ve ne kadar çabalarsa çabalasın, nefes alışverişleri hâlâ çok ağır, çok sığdı. Nefes alabildiğini yalnızca kendini kocasının kollarına bıraktığı

ve Alpha'nın da ona karşılık vererek tüm gücünü kullanmasına müsaade ettiği an hissetmişti.

Şarabından bir yudum aldı, verandada otururken karşısındaki ormanı izliyordu. Üç köpek de sandalyesinin etrafını sarmıştı. Eve döndüğünden beri kederini hissediyorlardı ve Baron da dahil olmak üzere hepsi tüm şefkatleriyle onun yanındaydı.

İçeride herkesin Birlik ve buradan sonra nasıl ilerleyecekleri hakkında konuştuklarını duyuyordu. Zihni adeta ikiye bölünmüştü. Bir yanı her şeyi bilmek istiyor, kız kardeşinin neden kaçtığını öğrenmek ve peşine takılan pisliklerden intikamını almak istiyordu. Hayatında ilk kez birinin canını alabileceğini hissetmişti. Hector'un kaçtığını söylemişlerdi, eğer o adamı bir daha görürse onu kesinlikle öldüreceğini biliyordu.

Başka bir parçası, *daha büyük* bir parçası ise hiçbir şey bilmek istemiyordu. Zen'i eskiden olduğu gibi, kocaman kalbi, güzel ruhu ve özveri dolu sevgisiyle hatırlamak istiyordu. Kız kardeşinin içinde bulunduğu cehennemden kaçmak için kötü bir şey yapıp yapmadığını öğrenmek istemiyordu. Birilerinin neden bu şekilde peşine takıldığını da öyle... Küçük kız kardeşi koşulsuz sevdiği ilk kişiydi ve onu hep öyle hatırlamak istiyordu.

Ancak gerçeği öğrenme arzusunu inkâr edemezdi. Her ne kadar saklanmak istese de, içindeki dünya artık ona da aitti. Eğer bu dünya kız kardeşini elinden aldıysa, Zephyr de gerçekleri öğrenmek istiyordu.

Ayağa kalkıp içeri girdi, köpekler de hemen peşindeydi.

Dante ve Amara bir kanepede, Tristan'la Morana ise diğerindeydi. Kocasını koltukta tek başına oturuyordu. İçeri girdiğinde altın rengi, güçlü bakışları o tarafa yöneldi ve elini uzatarak onu yanına çağırdı. Zephyr sessizce adama doğru yürüdü. Ardından onu kucağına doğru çeken kocasının üzerine yerleşti.

“Çocuklar nerede?” diye sordu. Etrafına bakınmış ancak ortalıkta bir kargaşa olmadığını fark etmişti.

Amara yumuşak, boğuk sesiyle, “Üst katta, uyuyorlar,” diye cevap verdi. “Leah yanlarında.”

Zephyr başıyla onayladı. Leah’nın güvenilir olup olmadığı konusunda içine bir şüphe tohumu düşmüştü. *Kocası dışında herhangi birinin güvenilir olup olmadığı konusunda...* Artık herhangi birine güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Alpha sırtını okşayarak çalkantılı düşüncelerini yatıştırdı.

“O Gabriel’in kızıydı.” Morana yutkundu. Buğulanmış gözleri Zephyr’inkileri bulmuştu. “Gerçek Morana’ydı. Hep ona ne olduğunu merak ettim, biliyor musun? İyi olup olmadığını. Şimdi aramızda olmasa bile; iyi bir hayat yaşadığı için, sana sahip olduğu için gerçekten mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Zenith seviliyordu ve bunu biliyordu.”

Zephyr boğazının düğümlendiğini hissederken şarap kadehini sıkıca kavradı.

Alpha’nın kolları onu usulca sarmalarken yalnız olmadığını hatırlatıyordu.

“O gün, senin ona bakışlarında...” Zephyr o günü öyle canlı bir şekilde hatırlıyordu ki, sözleri öylece yarıda kesildi.

Tristan’a doğru yaslanarak, “Tamdik gelmişti,” dedi Morana. Hastaneden taburcu olduğundan beri adam onu hiç yalnız bırakmamıştı.

“Gölge Adam,” dedi Zephyr. “O gece oradaydı. Yanıma geldi ve... Hatırlamıyorum ama sanırım bizi hastaneye bıraktı.”

Kocası başını salladı. “Hector’u takip etmek için kendince sebepleri varmış. Muhtemelen cinayetleri de bu şekilde öğrenmiştir.”

Dante diğer koltuktan, “Vin’i onun peşine taktım. Hector’un kiminle anlaşma yaptığını yakında öğreneceğiz.”

“Kardeşi onu aramaya başladı bile,” dedi Alpha. Zephyr’e adamın kardeşinin yaptıklarını öğrendikten sonra çok öfkelenildiğini söylemişti. Victor onun peşindeydi. Hector çoktan ölü bir adamdı.

“Vin güvenilir biri mi?” diye sordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, “Fazlasıyla,” dedi Amara.

“Gölge Adam beni bunun yalnızca başlangıç olduğu konusunda uyardı,” dedi Alpha.

Morana’nın nefesinin kesildiğini duydu. Amara da bu uğursuz sözler karşısında yutkunmuştu.

Sessizlik üzerlerine çöktü. Şimdi hepsi kendi düşüncelerinin esiri olmuştu.

Zephyr huzursuz bir şekilde ayaklandı ve verandaya geri döndü. Köpekler yine peşinden geliyordu, onu hiç yalnız bırakmıyorlardı.

Her şeyin karanlık ve kasvetli görüldüğü manzaraya bakarken geleceğin onlara ne getireceğini merak etti.

Güçlü kollar onu sarmadan önce arkasında birinin varlığını hissetmişti. Yeniden altüst olan dünyasındaki sağlam ve gerçek şey olan yegâne parçaya, tek gözlü canavarının kucağına sokuldu. Alpha günler boyunca onun güvenilir dağı olmuştu. Sert, aşılmaz ve sarsılmaz bir dağdı. Zephyr çığ gibi yükselen duygularının adamı sarsmayacağını bildiği için tüm öfkesini ondan çıkarmıştı.

“İyi olacağız. Öyle değil mi, yakışıklı?” diye fısıldadı usulca. Daha iyisini ummaktan neredeyse korkuyordu.

Alpha kollarım ona sarıp başına bir öpücük bıraktı. “Griler sonsuza dek sürmeyecek, gökkuşağı.”

Evet, sürmeyecekti.

Hector kaçmıştı. Örgüt daha yeni başlıyordu. Gölge Adam’ın amaçları bir muammaydı, gelecek ise tamamen belirsizdi.

Ancak yıllarca sevdiği ve sevmeye devam edeceği adamın kollarında nefes alabildiğini hissediyordu.

Griler sonsuza dek sürmeyecekti.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazması olmasa da düzenlemesi benim için çok zorluydu. Bu serinin sondan ikinci kitabı olarak, neyi bu kitapta tutacağımı ve neyi bir sonrakine saklayacağımı karar vermekte zorlandım. Bu da uzun bir taslağı daha kısa bir kitap haline getiren asıl şey oldu. Tüm kitap başlı başına yolculuktu, özellikle de Zephyr için. O her şeyi çok hassas bir şekilde yaşıyor ve kalbini bu şekilde açıp incinmek hiç de kolay değil.

Bu kitabı ve yazma yolculuğumu bu hale getiren birkaç kişiye teşekkür etmek istiyorum.

Başından beri benimle birlikte olan, Tristan ve Morana'yla *Dark Verse* trenine binen okurlarıma, sizler benim gerçek dostlarımsınız. İki yıl sonra bile bu seriyle olan yolculuğumuza devam etmeniz inanılmaz. Seriyeye yeni katılan okurlarıma sesleniyorum, heyecanınız bulaşıcı! Özellikle ilk serimde bana böyle bir neşe ve devam etme gücü verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu kalbimde her zaman en özel yere sahip olacak.

İkinci olarak, aileme... Her zaman arkamı kolladığınız ve en zor anlarda bile bana inandığınız için teşekkür ederim. Sizin kızınız olduğum için minnettarım. Teşekkür ederim.

Beni böylesine sevgi ve nezaket yağmuruna tutan tüm kitap topluluğuna. Tüm blog yazarları ve kitap yorumcularına, sanatçılara, editörlere, fotoğrafçılara, edindiğim arkadaşlara teşekkür ederim. Sevginiz ve cömertliğiniz benim için dünyalara bedel. Bebeklerim hakkında sürekli konuşuyorsunuz ve birbirinizle olan paylaşımlarınız bana şimdiye kadar tanık olduğum

en inanılmaz deneyimi yaşıyor. Her şey için çok teşekkür ederim!

Nelly'ye... Sen benim kahramanımsın. Hikâyelerime yeteneğini ve vizyonunu kattığın için sana ne kadar teşekkür etsem az. Kelimelerime mükemmel görseller kazandırdığın ve tuhaf isteklerime tahammül ettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Rachel'a, düşüncelerimde kaybolduğumda örümcek ağlarının tozunu aldığın için teşekkür ederim. Sana minnettarım!

Zainab'a, bu süreçte harika bir göz olduğu ve bana son dakikada yardım ettiği için teşekkür ederim. Sana minnettarım!

Emily'ye, asistanlığın kitabını yazdığın ve benim için her şeyi organize ettiği için!

Arkadaşlarıma... Günlerce mesajlara cevap vermiyorum ve çoğu zaman da kafam dağınık oluyor ama yine de beni seviyorsunuz. Bana katlandığınız için teşekkür ederim.

Hepiniz dünyamı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz.

En önemlisi, bunu okuyan size kitabımı elinize alıp beni okumayı seçtiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Buraya kadar gelebildiyseniz, size sonsuza dek minnettarım. Umarım beğenmişsinizdir fakat beğenmediyseniz bile bu kitabı seçtiğiniz için teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız için çok minnettarım. Lütfen bir sonraki kitabınızın dünyasına atlamadan yorumunuzu bırakmayı unutmayın.

Çok teşekkür ederim!

